José Carlos Somoza

Cheia Adîncului

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

biblioteca rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOMOZA, JOSÉ CARLOS
Cheia Adîncului / Jose Carlos Sotnoza;
trad.: Adriana Steriopol. — Bucureşti:
RAO Distribuţie, 2012
ISBN 978-606-93182-8-7
I. Steriopol, Adriana (trad.)
821.134.2-31=135.1

Programul Cultura
Acest proiect a fost finanţat cu sprijinul Comisiei Europene. Această publicaţie (comunicare) reflectă numai punctul de vedere al autorului şi Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informaţiilor pe care le conţine.

RAO Distribuţie Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com www.rao.ro

JOSÉ CARLOS SOMOZA
La Llave del Abismo
© José Carlos Somoza, 2008
Toate drepturile rezervate

©RAO Distribuţie, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93182-8-7

Pentru María José, credinţa mea

„Ştim că Biblia susţine că este cuvîntul lui Dumnezeu, în vreme ce *O mie şi una de nopţi* este o culegere de poveşti fantastice. Aceasta este supracoperta: ceea ce ştim, sau credem că ştim, despre aceste cărţi. Acum, imaginaţi-vă că Biblia şi *O mie şi una de nopţi* şi-ar fi inversat supracopertele cu mii de ani în urmă: la ora actuală, peripeţiile lui Yahve ar face deliciul copiilor mici, în vreme ce mulţi credincioşi… ar fi fost torturaţi pentru că au renegat-o pe Şeherezada.”

Fragment dintr-un text prebiblic de origine necunoscută

„Am văzut apoi un înger care cobora din cer şi ţinea în mîna Cheia Adîncului.”

Fragment dintr-un text prebiblic de origine necunoscuta

„Dacă Adîncul acela şi ceea ce adăposteşte el este real, nu mai avem nici o speranţă.”

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, 8, 28

PARTEA ÎNTÎI

Germania

„Ziduri dezgolite şi ferestre îl duc grabnic la nebunie pe omul care visează şi citeşte prea mult.”
Biblia Sacră, Capitolul întîi, 2

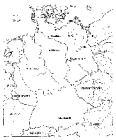

Germania. Ţara oraşelor subterane.

Capitolul întîi

Klaus

1

Într-o dimineaţă urîtă de toamnă, un tînăr numit Klaus Siegel ieşi din casă pe o străduţă din vestul oraşului Dortmund şi se îndreptă pe jos către gară. Neîncetat cădea o burniţă care acoperea trotuarele cu o pulbere aurie sub luminile felinarelor, iar părul lung şi blond al tînărului i se lipea, umed, de cap şi de bretelele lejerei piese roşii de vestimentaţie pe care o purta. Îşi balansa mîna stîngă pe cînd mergea, iar cea dreaptă dispărea sub îmbrăcăminte. Cînd ajunse la gară, îşi aşteptă rîndul la aparatul distribuitor de bilete şi achiziţionă unul pentru Marele Tren de la 7.45,

cu destinaţia Hamburg. Plăti cu mîna stîngă, strălucitoare din cauza ploii, şi se agăţă cu aceeaşi mînă de bara cromată a uşilor automate cînd urcă în tren. Ocupă un loc dintr-un grup de patru la nivelul superior al secţiei centrale şi trenul se puse în mişcare.

Era singurul pasager din şirul acela de locuri. Nimeni nu-i acordă atenţie, înfăţişarea lui nu avea nimic special; expresia îi era neutră, şi prin aceasta nu se deosebea de restul călătorilor.

Marginea inferioară a îmbrăcămintei sale lungi picura, formînd o mică pată sub cizme. Puţin cîte puţin, pe măsură ce trenul prindea viteza, pata deveni mai mare şi mai închisă la culoare şi i se adăugară mici picături roşii.

2

Subalternul de rangul al doilea din secţia a patra, Daniel Kean, a fost primul care a observat sîngele.

Daniel Kean avea douăzeci şi nouă de ani, era înalt, zvelt şi cu trăsături delicate, cu ochi mari albaştri şi păr blond-auriu pînă mijlocul spatelui. Singurul amănunt frapant la el era o meşă închisă la culoare în creştetul capului. De altfel, la ora aceea, părea asemenea tuturor celorlalţi: cineva care se trezise prea devreme şi care se va culca prea tîrziu. Cearcănele îi marcau chipul neted, iar pleoapele îi erau umflate de somn. Muncea fără odihnă de la douăzeci de ani făcînd ture suplimentare, mereu pentru aceeaşi companie, mai întîi la Hamburg, apoi la Hanovra şi în cele din urmă la Dortmund. Proprietarii Marelui Tren îl făceau să se mute ca să ocupe locurile pe care alţii, nevoiţi să se mute adesea, le lăsau vacante. În orice caz, lui Daniel îi era totuna, căci un oraş este întotdeauna la fel ca altul, atît în Germania, cît şi în restul Nordului.

În zorii acelei zile, cu două ore înainte de a se prezenta la tura sa de serviciu în Marele Tren, Daniel s-a trezit şi a

constatat că Bijou tocmai se îmbrăca. S-au sărutat, iar el i-a povestit visul pe care îl avusese, în care nu o cunoştea şi se întîlneau pe neaşteptate.

— Şi ce era atît de frumos? a întrebat Bijou, pieptănîndu-şi lungul păr castaniu în faţa oglinzii. Faptul că nu mă cunoşteai sau că ne întîlneam pe neaşteptate?

— Bucuria de a te cunoaşte din nou, a răspuns el şi a adăugat: Ei, mi-a ieşit o frază splendidă.

— Mi-am dat seama.

Bijou avea cu un an mai puţin decît Daniel, dar părea încă şi mai tînără. Privind-o, Daniel se gîndea la copila care fusese odată, cu ochi mari, negri, care păreau nişte ferestre deschise spre înăuntru. Şi un alt amănunt pe care îl iubea la ea: nu zîmbea aproape niciodată, dar era mereu vesela. Daniel presupunea că doar oamenii trişti aveau nevoie să zîmbească.

— Yun este cea care are nevoie de fraze splendide, a adăugat Bijou, terminînd cu îmbrăcatul. Şi ea a avut un vis, dar nu atît de plăcut ca al tău.

Micuţa Yun era fiica pe care doriseră amîndoi să o aibă şi, cu toate problemele pe care le pricinuia, credeau în continuare că a fost cea mai bună hotărîre din viaţa lor. Fetiţa l-a privit pe tatăl ei foarte serioasă, cu ochii săi mari şi migdalaţi, cînd acesta a intrat în camera ei. Citea: în ultimul timp, se apucase să citească de toate. Era evoluţia normală pentru un copil de şase ani, dar pe Daniel îl întrista puţin faptul că firea ei copilăroasă rămînea în urmă. Cu cît citea mai mult, cu atît se arăta mai serioasă.

— Azi am visat ceva urît, tata, i-a spus Yun.

— Povesteşte-mi.

Copila a rămas tăcută pentru o clipă.

— Se făcea că mergeai într-un tren foarte întunecos şi nu te mai întorceai niciodată. Voiai să te întorci, dar nu puteai. Şi nu te mai întorceai acasă niciodată.

— Eu am avut alt vis, a spus Daniel, aplecîndu-se în faţa ei şi zîmbind. Am visat ca o cunoşteam din nou pe mama şi

că o iubeam la fel de mult ca acum.

— Şi eu nu eram?

— Tu nu veniseşi încă, dar în visul meu eram fericit gîndindu-mă că aveai să vii, pentru că într-un anume fel îmi aminteam de tine.

Şi îmi spuneam: „Am cunoscut-o deja pc mama şi acum va veni şi Yun”.

— Şi asta ce înseamnă?

Daniel o mîngîie pe Yun pe obraz.

— Nimic. Pur şi simplu, m-am simţit foarte fericit. Iar tu te-ai simţit tristă. Visele pot fi frumoase sau urîte, bune sau rele, dar nu înseamnă nimic, Yun!

— Mama spune că visăm pentru că trăim în oraşe mari şi avem nevoie să visăm.

Daniel a încuviinţat, dar nu era întru totul de acord. I se întîmpla la fel şi cu alte învăţături biblice pe care Bijou i le transmitea lui Yun. Bijou era credincioasă, iar el nu, dar hotărîseră că Yun va primi o educaţie echilibrată, pentru ca să poată alege ea însăşi atunci cînd va fi mare. Pe de alta parte, Bijou nu o învăţa niciodată lucruri foarte ciudate, doar credinţele obişnuite ale oamenilor.

— Este la fel ca atunci cînd mănînci, spuse Daniel zîmbind: mîncărurile sînt bune sau rele, dar trebuie să mănînci ceva în fiecare zi. Şi vorbind de mîncare, mi-e foame…

S-au ridicat în picioare, dar privirea lui Yun s-a înălţat spre el dinspre feţişoara ei nemişcată.

— Azi o să mergi cu trenul?

— Este munca mea, dar nu e un tren întunecos precum cel din visul tău: este Marele Tren, îţi aminteşti? Ai călătorit deja cu el. Are vagoane strălucitoare şi acoperiş de sticlă. Şi îţi promit că o să mă întorc asta-seară, înainte ca tu să adormi. Apoi, vom face schimb de vise: va fi rîndul tău să visezi că ne cunoşti din nou, iar eu voi visa trenul întunecos.

Daniel o îndemnă pe fiica sa să rîdă, dar Yun clătină din

cap, foarte serioasa.

— Nu vreau să visezi trenul întunecos, tată! N-o să te simţi bine.

— Atunci, nimeni n-o să mai viseze aşa ceva. O sărută pe frunte.

Cînd s-a întors, a descoperit-o pe Bijou în uşă, privind-o pe Yun.

— S-ar zice, domnişoară, că ar trebui să te îmbraci. Azi intru la şcoală şi trebuie să te duc mai devreme.

Bijou obţinuse o slujbă de subaltern arhivist în aceeaşi şcoală la care învăţa şi Yun, ceea ce atît ea, cît şi Daniel, considerau a fi un noroc. Deşi salariul era mic, în felul acesta Yun putea profita măcar de compania unuia din părinţi.

Au rămas privind cum Yun se îmbrăca atent cu o piesă de un albastru-închis, tivită cu steluţe. Apoi s-au retras în camera lor, iar Daniel şi-a pus şi el îmbrăcămintea. În vreme ce mîncau cîţiva biscuiţi la micul dejun, Bijou şi el vorbeau cu voce joasă.

— Visează mult, spuse Bijou. Şi citeşte prea mult.

— Tuturor copiilor, la o anumită vîrstă, li se întîmplă acelaşi lucru.

— Da, dar a început să-i fie frică.

— Asta înseamnă că e deja mare, a răspuns Daniel.

— Poate că ar trebui să o scoatem puţin din oraş... Să o ducem în parc... Bijou îşi atinse buzele cu un deget.

Daniel îi sărută în acelaşi timp gura şi degetul.

— O putem face. Peste două zile, e rîndul meu la odihnă. Dacă obţii o permisie de la şcoală...

Aşa au hotărît. Apoi Daniel i-a spus lui Bijou să o salute pe Yun din partea lui: nu voia ca fetiţa să-l vadă plecînd. Era clar că în ultimul timp Yun părea diferită, însă Daniel atribuia faptul dezvoltării normale a oricărui copil şi îşi imagina că Bijou dorea ca ea să rămînă aceeaşi copilă de dinainte, al cărei zîmbet îi micşora ochii migdalaţi şi care era atît de molipsitor. Bineînţeles că şi lui îi era dor de

copilăria lui Yun, dar presupunea că această nostalgie ţinea, de asemenea, de dezvoltarea normală a oricărui părinte. În plus, nimic nu-i împiedica să aibă mai mulţi copii şi să se bucure încă o dată de felul de a fi specific copiilor. Totul depindea de avansarea lui. Cu suficienţi bani, şi-ar putea permite. Gîndindu-se la asta, a plecat.

A ieşit din casă aproximativ la aceeaşi oră ca şi Klaus Siegel. Au străbătut străzi paralele sub turnuri identice fumegînde şi sub cerul vineţiu, au ajuns în acelaşi timp la gară şi s-au urcat în acelaşi tren.

3

Marele Tren. Puternic, imens, făcut din sticlă şi oţel. Două nivele la fiecare secţie – superior şi inferior –, paisprezece secţii mari, peste cincizeci de călători în fiecare secţie. Angrenajele roţilor scoţînd pufnituri sub greutatea nemaipomenită, biciuind cu jeturi de scîntei acostamentele caii ferate. Miros de sticlă şi de metal încins. Frumos şi înfiorător. În interior, cu tavanul său înalt, cu lustrele şi frizele sale, cu ramele groase şi ornamentate ale oglinzilor şi pereţii îmbrăcaţi în piele sau în cristal pictat, te făcea să te gîndeşti ca lumea încă mai păstra anumite comori, adevărate spectacole colosale realizate de mîna omului. Dar, într-un mod oarecum ciudat, pe care Daniel Kean nu reuşea să-l înţeleagă, te simţeai, de asemenea, în puterea lui cînd îi străbăteai culoarele. O vibraţie în mijlocul pieptului şi o lovitură de ciocan sub picioare te făceau să simţi că din momentul acela îi aparţineai lui. Nu puteai evita, nici ca pasager, nici ca angajat, să ai o senzaţie de micime, să te percepi ca pe un simplu atom de carne şi sînge în pîntecele supremei tehnologii.

Lui Daniel îi plăcea să se simtă astfel şi bănuia că şi celorlalţi colegi ai săi. Dacă munceai la Marele Tren, Marele Tren te proteja, şi asta era bine.

Sarcina lui consta în a-l ajuta pc subalternul de rangul întîi din secţia a patra. Din comoditate, îşi împărţiseră munca, iar lui Daniel îi revenea doar nivelul superior. Dar vestiarul cu uniforme se afla în ultima secţie, cea cu numărul paisprezece, astfel că Daniel, de îndată ce intră, se îndreptă într-acolo, se dezbrăcă, îşi puse dubla piesă cenuşie, încreţită la poale şi imprimată cu simbolul companiei (o floare de culoare închisă), se încălţă cu sandalele înalte regulamentare, îşi fixă în urechea stîngă casca prin care avea să primească ordine din partea şefei sale de secţie şi se pieptănă din nou astfel ca părul lung să-i cadă pe amîndoi umerii, nu doar pentru a acoperi casca, ci şi pentru a părea „elegant” după normele companiei. Cînd trenul plecă din staţie, Daniel, îmbrăcat deja în costumul de subaltern, începu să înainteze de-a lungul nivelelor superioare în direcţia secţiei a patra, salutîndu-i pe colegii intraţi deja în tură şi zîmbindu-le călătorilor care îl priveau.

Atunci, cînd ajunse în secţia a şaptea, îl observă pe Klaus Siegel.

Erau vreo treizeci de pasageri la nivelul superior al acelei secţii; locul lui Klaus era la dreapta lui Daniel, lîngă uşă, astfel că a fost primul lucru pe care Daniel l-a văzut intrînd. Însă Daniel nu l-ar fi observat niciodată pe Klaus dacă n-ar fi fost semnele pe care acesta i le făcea subalternului secţiei. În loc să apese butonul de avertizare de pe locul său ori să-l cheme cu voce tare, Klaus se mărginea să ridice mîna; fiind cu spatele, subalternul nu băgase de seamă.

Daniel ar fi putut alege să-l cheme el însuşi pe colegul său (sau colega sa, nu putea fi sigur: nici uniformele şi nici trupurile, bineînţeles, nu diferenţiau persoanele din spate), dar hotărî ca nu va mai pierde timp pînă să afle ce anume doreşte pasagerul acela. Era întotdeauna posibil să paseze sarcina altcuiva, în orice moment.

Îşi arătă cel mai frumos zîmbet de subaltern şi se aplecă

cu delicateţe.

— Bună ziua, mă numesc Daniel Kean şi aparţin secţiei a patra. Pot să vă ajut cu ceva?

Tînărul îl privi. Se afla lîngă fereastră. În spatele lui, şiroaiele de ploaie se răsuceau pe geam de fiecare dată cînd trenul trecea pe lîngă luminile de pe calea ferată. În interior, totul era calm şi liniştit; afară, totul se dezlănţuia între vîrtej şi vuiet.

— Da, şi tu poţi fi de folos, spuse tînărul, încuviinţînd domol.

4

Era aproape un copil. Acesta a fost primul lucru pe care l-a observat Daniel. Bineînţeles că putea avea orice vîrstă, dar ceva în expresia lui te făcea să te gîndeşti la tinereţea pură. Avea părul lins şi umed despărţit pe mijloc printr-o cărare în zigzag, alcătuind pe frunte laturile unui triunghi a cărui bază o constituiau sprîncenele foarte subţiri. Imenşii ochi căprui şi o gură mică şi cărnoasă de culoare rozacee îi confereau personalitate, pe care o accentua reuşind să nu clipească. Era îmbrăcat cu o piesă lungă, roşie, cu arabescuri strălucitoare pe piept. Gesticula doar cu mîna stînga şi ţinea dreapta în interiorul piesei.

— Mă numesc Klaus Siegel, spuse el; vorbea de parcă ar fi fost pe punctul de a se trezi dintr-un somn adînc sau de a fi cuprins de el. Aşează-te, te rog!

Arătă locul din faţa sa.

Tonul şi gesturile sale îl neliniştiră pe Daniel. Nu mult, doar întrucîtva. De ani de zile avea de-a face cu pasageri de tot felul, credincioşi sau nu, şi putea recunoaşte cînd cineva era „special”. Privirea aceea fixă şi vocea sfîrşită îi sugerară că numitul Klaus Siegel şi realitatea nu ocupau acelaşi loc. Cu toate acestea, caută să nu îşi piardă zîmbetul politicos atunci cînd îi răspunse.

— Îmi pare rău, domnule Siegel, nu putem să ne aşezăm lîngă pasageri. Colegul meu, fără îndoială, va putea…

Se întrerupse brusc, observînd pata închisă la culoare de pe jos.

Peretele din spatele lui Klaus Siegel era de un roşu intens, la fel ca şi hainele lui, locul din tren şi podeaua, astfel că pata era pur şi simplu aceasta: ceva închis la culoare sub cizmele roşii ale lui Klaus. Pentru început, Daniel nu s-a gîndit la nimic concret. Nici măcar nu s-a alarmat. Cu toate acestea, pentru o clipă, prin capul lui a trecut imaginea fiicei sale, Yun, privindu-l cu seriozitatea cu care o făcuse în dimineaţa aceea. Tînărul îl privea într-un mod asemănător.

— Aşteptaţi, spuse Klaus Siegel liniştit. Nu-l chemaţi pe colegul dumneavoastră. Aşteptaţi şi fiţi atent la asta.

Îşi folosi doar mîna stîngă. Avea unghiile foarte îngrijite şi colorate în violet, la fel ca atîţia alţi tineri. Cu mîna aceea îşi deschise pînă la piept îmbrăcămintea strălucitoare şi lungă. O rafală de parfumuri exotice scăpă de pe trupul său cînd îşi arătă pieptul lui Daniel. Zîmbind, îşi schimonosi buzele cărnoase într-o expresie batjocoritoare.

Picăturile roşii i se prelingeau în continuare pe picioare.

Daniel se dădu cu un pas înapoi.

În şirurile de locuri din preajmă se înălţaseră mai multe priviri întrebătoare, dar numai cele mai apropiate arătară nelinişte. Se auziră comentarii îngrijorate şi cineva semnală evidenţa de pe trupul tînărului.

Pentru Daniel, totul se desfăşura cu o ciudată încetineală. Observă cu coada ochiului că, în sfîrşit, colegul său băgase de seamă că se întîmplă ceva şi se apropia. Daniel văzu rotunjimea unor sîni mulaţi sub piesa de sus a uniformei şi deduse că era o femeie. Nu îi ştia numele. Oricum, nu avea importanţă. Ceea ce într-adevăr conta acum era să se calmeze şi să lase ca alţii să se ocupe de această poveste. „Regula numărul unu: ce e de făcut atunci cînd…? Să-l informezi pe superiorul tău.” Îşi dădu părul

într-o parte cu mîna stîngă, pentru a-şi conecta casca pe care o avea fixată la ureche. Stîngăcia lui îl făcu să creadă că tînărul îşi dăduse seama, dar Klaus continuă să-l privească în tăcere.

— Trebuie să mă consult cu superiorii mei, domnule Siegel, îi atrase atenţia Daniel.

— N-ai înţeles. Vreau să vorbesc doar *cu tine.* Te rog, ia loc.

Daniel şovăia. Văzu cum colega lui făcea o mutră panicată privindu-l pe Klaus.

— Îndepărtaţi-vă, spuse Klaus către ea, tot calm, dar pe un ton care nu admitea replică. Să nu se apropie nimeni. Doar *el.*

Călătorii cei mai apropiaţi erau în picioare şi puneau întrebări sau dădeau răspunsuri. Daniel şi subalterna schimbară o privire şi deodată părură să ia aceeaşi hotărîre. Subalterna se întoarse spre călători şi începu să le vorbească cu acea blîndeţe caracteristică angajaţilor Marelui Tren, în vreme ce Daniel se aşeza în faţa lui Klaus. Urechea stîngă îi fu străbătută de o suavă melodie cîntată la harpe şi de vocea încordată a Merlei Shank, şefa sa de secţie. Daniel bănui că numeroasele camere de supraveghere ascunse în lămpi fuseseră puse în funcţiune şi erau aţintite asupra tînărului. În clipa aceea, Merla, şefa lui, vedea în mod sigur acelaşi lucru ca şi el.

— Oh, te rog, spuse Merla Shank. Ce-i *asta?*

Orice ar fi fost, lui Daniel îi pricinuia mult mai multă spaimă decît ei.

5

Fata înainta cu exactitatea cu care un cuţit se afundă în carne.

Din secţie în secţie, de la un nivel la altul, începînd cu nivelul inferior al primei secţii. Ajungînd la capăt, urca

scările, străbătea nivelul superior, cobora la cel inferior şi de aici trecea în secţia următoare. Făcea acelaşi lucru de cînd se urcase în tren.

Căuta.

Certitudinea ei în legătură cu ceea ce avea să găsească era atît de mare încît părea să se manifeste în fiecare mişcare.

Ajungea acum la capătul secţiei a şasea, cînd se opri, îşi înălţă capul şi îşi dilată nările, de parcă ar fi adulmecat ceva. După o scurtă pauză, îşi continuă drumul, dar mai încet. Cu cîţiva metri înainte de a ajunge la picioarele scării care conducea la nivelul superior al secţiei a şaptea, se opri din nou.

Marele Tren înainta în momentul acela pe lîngă clădiri foarte apropiate, înţesate de ferestre pline de chipuri, trăsături foarte rapide, ca nişte lănci aruncate în direcţie opusă, măşti mute care priveau spre tren. Deodată, un tunel făcu să dispară lumina de la geamuri, ca o cortină. Vestibulul secţiei se întunecă, dar nimic nu arăta că fetei i-ar păsa de schimbarea aceea.

Trenul mai era încă în tunel, cînd începură să sosească angajaţii de la acelaşi nivel unde se afla fata. Vorbeau, primeau sau dădeau ordine, priveau cu o expresie îngrijorată spre nivelul superior. Blocară trecerea spre scări, dar nu urcă nici unul dintre ei.

În schimb, coborîră alţii. Mai întîi, o subalternă de rangul al doilea. În spatele ei, un şir de chipuri neliniştite, ordonate, tăcute.

În apropierea scării, erau mai multe locuri în formă de cuburi luminoase. Fata ocupă unul dintre ele şi pipăi transmiţătorul care atîrna de dublul colier negru încins la gît. În clipa aceea, o voce îi răspunse la ureche. Conversaţia a fost scurtă şi pe un ton slab, apoi fata închise transmiţătorul.

Şi aşteptă.

6

Klaus stabilise condiţiile: trenul trebuia să-şi continue drumul, fără să se oprească în nici o staţie; ei doi aveau să rămînă acolo şi nimeni nu se va apropia, nici nu îi va întrerupe; trebuia să-i spună ceva lui Daniel, şi doar Daniei putea auzi. Cu toate acestea, acceptase ca măcar pasagerii să părăsească nivelul şi să-i lase singuri.

Iar ei asta făcuseră, în şir, conduşi de subalternă, fără leşinuri sau ţipete, fără măcar vreun semn de panică intensă. Cu umerii căzuţi şi capul plecat, toţi acceptau, orice s-ar fi întîmplat. Daniel înţelese că obişnuinţa îi făcea să se resemneze. Aşa era lumea, nu ei. Logica nebunilor, cugetau ei, era aceea de a face anumite lucruri ca de exemplu să-i ucidă pe alţii fără explicaţii. Cine se putea mira? Se întîmpla azi sau mîine, unora sau altora, şi fără îndoială că acel gen de moarte nu era cel mai rău dintre destine. Adevăratul, singurul sens al vieţii era frica. Lumea era făcută din frică: frica de a muri, de a înnebuni, de a fi atacata sau de a se trezi forţată să atace, chiar şi frica de lucruri mult mai rele decît toate acestea. Guvernul era guvern pentru că îi proteja cît mai mult cu putinţă pe cetăţeni, dar în acel „cît mai mult cu putinţă” erau incluse şi anumite variabile, iar altele rămîneau pe dinafară. Aceasta era viaţa normală, aşa încît de ce să nu o accepţi?

De altfel, Daniel nu-i păstra nici o ranchiună nebunului de Klaus Siegel. Şi privindu-i de aproape trupul dezgolit şi maltratat în felul acela, aproape că îi fu milă de el. Ce vîrstă să fi avut? Era un puşti, fără îndoială. Îl întrebă. Se dovedi că numitul Klaus era mai mare decît se aştepta.

— Douăzeci de ani, spuse el, şi păru ofensat. Dar am multa experienţă. Lucrez ca asistent chimist de rang secund într-o fabrică de explozivi din împrejurimi: se numeşte Siegel, ca şi mine, dar n-are nimic de-a face cu familia mea. Am plănuit treaba asta de luni de zile. Furam

mici cantităţi de material în fiecare săptămînă, pentru ca nimeni să nu observe. Am preparat totul acasă. Ştiu despre ce vorbesc, şi dacă vreun expert mă vede acum, mă va crede. Uită-te bine!

— Te cred, îl asigură Daniel.

— Nu contează. Uită-te!

Daniel Kean se sili să privească. Crezu că se obişnuise să vadă treaba aceea, dar se înşela. Iscusinţa cu care îşi crestase pielea fină de pe tors şi îşi introdusese fiecare lamelă în fiecare fantă, lăsînd la vedere cîte un fir metalic legat de o placă orizontală precum coardele unui instrument, era înspăimîntătoare. Deşi la început Daniel crezuse că acele fire erau roşii din pricina sîngelui care încă mai mustea din tăieturi, observînd mai atent, descoperi că era vopsea. Firele erau vopsite în roşu, cu excepţia celui de al treilea din stînga lui Daniel, din dreapta lui Klaus, care era alb şi se încovoia uşor în sus, terminîndu-se într-un nod legat la degetul mare al mîinii sale drepte. Klaus îşi ţinea mîna aceea nemişcată pe piept, în postura unui muzician cîntînd la lăută.

— Ştii ce se va întîmpla dacă las degetul să cadă şi întind firul metalic? întrebă Klaus.

Daniel îşi putea imagina. Se întrebă dacă Merla şi echipa ei analizaseră faptul, şi se agăţă de posibilitatea (foarte îndepărtată) de a fi un truc. Dar în momentul acela auzi în cască glasul încordat, în şoaptă, al Merlei.

— Sîntem într-o mare încurcătură, băiete. După cum putem vedea de aici, treaba e foarte serioasă. Este un aparat foarte exotic, în orice caz, doar un nebun ar face aşa ceva… Voi încerca să-ţi explic, dar mă voi întrerupe cînd el îţi va vorbi, ca să nu bănuiască faptul că eşti în legătură cu noi, de acord? Mişcă din cap dacă m-ai auzit bine…

— Am făcut-o ca să nu mă puteţi aresta, spuse Klaus, interpretînd gestul lui Daniel de a-şi scutura capul ca pe o dovadă de înţelegere. Este un plan foarte elaborat, aşa că nu te gîndi nici măcar o clipă să faci ceva neobişnuit.

Daniel încercă să-i arate, prin gesturi de încuviinţare şi de supunere, că nu se gîndise să facă nimic. În mod simultan, se chinuia să audă explicaţia complicată a Merlei Shank, dar pierdu jumătate din fraze.

— Sînt paisprezece fire. Cele treisprezece de culoare roşie... impulsul detonatorului la fiecare dintre pastilele organice din... Aici menţionă o denumire tehnică pe care Daniel nu o înţelese. Treaba este foarte ingenioasă, pentru că nici supravegherea vizuală, nici cea... nu detectează explozivii organici bidimensionali dacă se află sub piele... Singurul fir de activare este cel vopsit în alb şi care atîrnă... degetul mare... Se activează prin întindere. Firul are doi centimetri... el permite să rămînă moale... Dacă îl eliminăm de la distanţă, nu vom reuşi să împiedicăm explozia la timp... Dar adevărul e că, dacă imbecilul ăla adoarme sau leşină, tot va exploda... Mă auzi bine, Daniel? Fă în aşa fel încît puştiul ăla să nu bănuiască faptul că sîntem în continuare în legătură, prefă-te că-l asculţi...

Daniel nu trebuia să se prefacă: îl asculta, într-adevăr, la fel sau chiar mai mult decît pe Merla.

— Îmi pare rău pentru toate astea... spunea Klaus, care părea uşor ameţit. Acum ştiu că pun la cale o nenorocire îngrozitoare, dar... trebuia să o fac... crede-mă...

Glasul cel nou care răsuna în cască era grăbit, ferm, imperativ.

— Daniel, sînt Elsevier Olsen, superior al Securităţii Civile. Pe Daniel îl impresionă funcţia lui. Un superior al Securităţii nu era cineva cu care să stai de vorbă în fiecare zi: aveau puterea de a-i face cuiva orice, fără ca acesta să poată riposta. Se presupunea că protejau mai mult decît oricine şi, în consecinţă, trebuia să li se dea ascultare mai mult decît oricui. Începînd de acum, sînt responsabil pentru această operaţiune. Sînt în afara trenului, împreună cu aghiotantul meu, dar vă urmărim îndeaproape dintr-un vehicul oficial... Este important să-l ţii treaz pe nebunul ăla... Pune-i întrebări!

Daniel improviză una cînd Olsen tăcu.

— Nu înţeleg… De ce trebuie să faci aşa ceva, Klaus?

Tînărul îl privea fix, asemenea unui peşte.

— Ţi-am mai spus: vreau să-ţi dezvălui ceva în particular. Nu o puteam face altfel, crede-mă. Trebuia să fie azi, aici, acum şi aşa. Tu şi cu mine. Nu exista altă soluţie.

— Daniel, reveni Olsen. Încearcă să-l faci să creadă că nu mai poţi vorbi în continuare, că te simţi rău. Vreau să-ţi dea un răgaz. Daniel şovăia. Olsen insistă, iar în cele din urmă Daniel se chirci, tremură, scoase un suspin. Se gîndi că exagerează cu gesturile, dar Klaus îi îngădui să facă o pauză. În acest răstimp, superiorul continuă: Faci totul foarte bine. Acum, linişteşte-te şi ascultă! Acest puşti e complet nebun, dar n-a minţit: lucrează la Siegel, a furat explozivul şi a fabricat bomba la el acasă. Am obţinut nişte informaţii despre el. Este un adept al credinţei în Capitolul întîi, un tip dintr-aceia care visează şi citesc prea mult şi care trăiesc între ziduri dezgolite şi ferestre, cum spune Biblia. Poate că o să-ţi vorbească despre nimfe, delfini sau vîrtejuri de foc, aşteaptă-te la orice… Important e să-i distragi atenţia… Nu trebuie să adoarmă, nici să se relaxeze…

Daniel îl asculta atît de concentrat pe Olsen, încît uitase să-şi menţină atitudinea neliniştită. Klaus îl privi încruntat: un simplu rid pe un chip ca o hîrtie albă, dar acesta avu darul să-l cufunde pe Daniel în panică.

— Ce-i cu tine? întrebă Klaus pe un ton bănuitor. La ce te gîndeşti?

— Nu trebuie să afle că stai de vorbă cu noi, îl sfătui Olsen la ureche.

— Mi-e frică, spuse Daniel, şi se gîndi că declaraţia aceea servea la a răspunde ambilor interlocutori.

Deodată, fu conştient de situaţia lui şi îşi plecă privirea spre degetul mare legat de firul metalic.

„Degetul. Firul.”

— Şi mie, admise Klaus, dar tu ai fost ales, ca şi mine.

— Ales?

— Ca să afli ceea ce îţi voi spune. Este un secret.

— De ce eu? gemu Daniel. De ce trebuie să fiu eu acela?

— Cine ştie de ce sîntem aleşi noi, cei aleşi? se întrebă Klaus pe un ton filosofic. Te naşti, creşti, crezi că trăieşti într-o lume normală: şi într-o zi descoperi că eşti diferit, sau că lumea nu este atît de normală pe cît credeai tu, şi în ziua aceea te simţi ales. Eu aveam de gînd s-o chem pe colega ta, dar ai venit tu. Este destinul. Deodată, se întoarse spre fereastră. Uită-te la oraşele noastre, arătă el cu un gest.

Daniel, căruia îi venea greu să-şi îndepărteze privirea de la degetul mare al lui Klaus, legat de firul metalic, se strădui să-i dea ascultare. Zări, chemate de viteza Marelui Tren şi îngrămădite la un loc, edificii din cărămidă şi ciment, turnuri înalte cu plete de fum, ziduri care descurajau curiozitatea şi fîşii subţiri de cer, în intervalele înguste dintre acoperişuri.

— Într-o lume ca asta, oare nu e mult mai bine să ne simţim aleşi pentru ceva? întrebă Klaus.

— Nu ştiu ce să-ţi spun… zise Daniel.

Recunoştea că nu era un spectacol sublim, dar dorea să trăiască acolo, nu conta unde, dar să trăiască. Simplul fapt de a se gîndi că nu le va mai revedea nici pe Yun, nici pe Bijou, îi pricinuia o adîncă durere.

— „Cînd lumea s-a cufundat în bătrîneţe şi minunea a ocolit mintea oamenilor… recită Klaus… a existat un om care şi-a dedicat viaţa căutării acelor spaţii spre care au evadat visele…” Presupun că-ţi aminteşti Capitolul întîi… Crezi în Biblie?

Ce ar trebui să răspundă? Şi Olsen părea că se îndoieşte, dar cînd Daniel auzi că superiorul îl sfătuia să răspundă afirmativ, era deja prea tîrziu: se văzuse obligat să fie sincer.

— Nu, spuse el. Nu sînt credincios.

Klaus îl privi cu o seninătate care nu se potrivea cu trupul său sîngerînd şi nici cu fondul roşu plin de ostentaţie

al peretelui din spatele lui. Îşi umflă pieptul, schimbîndu-şi poziţia, şi o altă picătură roşie izbucni dintr-unul din buzunarele de carne şi i se prelinse pe pîntec ca o pastă de lipit. Dar degetul său mare rămînea în continuare nemişcat.

— N-are importanţă, răspunse el, şi adăugă rar şi cu gravitate: Ce este credinţa? Să căutăm într-o gaură, să nu găsim nimic şi să nu ne dăm bătuţi. Să ne spunem: „Există ceva” şi să căutăm din nou, ştiind că vom găsi ceea ce căutăm…

— Klaus, am o fiică… îl întrerupse Daniel. O fetiţă de şase ani. Te rog… lasă-mă să o revăd!

— Asta e, aprobă Olsen. Schimbă vorba, încearcă să-l menţii treaz. A pierdut mult sînge şi şi-a coborît puţin mîna. A mai rămas doar un centimetru pentru ca firul să fie întins. Înainte de orice, nu trebuie să adoarmă…

— O vei vedea, spuse Klaus în acelaşi timp. În glasul lui nu existau emoţii. Îl privea pe Daniel fără să clipească, dar pleoapele îi erau închise pe jumătate. Nimeni nu va fi rănit, te asigur… Trebuie doar să asculţi ce îţi voi spune şi să ţii minte pentru totdeauna. Şi să nu o dezvălui nimănui. Trebuie să juri că n-o vei dezvălui niciodată. Nu o poate auzi decît cel ales. Şi cînd ţi-o voi spune… – îşi duse mîna stîngă în interiorul veşmîntului şi scoase pumnul închis – … tu însuţi vei tăia cablul alb. Îşi arătă palma: un cleştişor fin de oţel cu vîrful ascuţit zăcea în mijlocul mîinii mici. Asta va fi tot. Ai înţeles, Daniel Kean?

Nu era deloc de mirare că îi ştia numele, se gîndea Daniel, căci el însuşi i-l spusese atunci cînd se prezentase, dar în momentul acela îi veni în minte ceva absurd: că tînărul îl cunoştea.

Că numitul Klaus era acolo pentru el.

7

— Nu, spuse Klaus Siegel. Eşti foarte departe. Aşează-te

aici, lîngă mine... Sau şi mai bine, apleacă-te spre mine. Vreau să ţi-o spun la ureche.

— Fii liniştit, spunea Olsen. Totul va ieşi bine. Dă-i ascultare.

Tremurînd, Daniel se ridică de la locul lui şi se aşează pe vine lîngă Klaus, arătîndu-şi genunchii sub tivul piesei inferioare a uniformei sale.

— Acum ascultă atent ce îţi va spune... îl instrui Olsen. Oricît de absurd ar fi ceea ce vei auzi, nu te arăta uimit... Ascultă-l doar. Apoi...

Deodată, spaţiul păru că devine imens.

În starea în care se afla, Daniel ajunse să creadă că acela era modul de a muri dezintegrat de o bombă: spaţiul tău devenea infinit. Dar nu se deschisese decît uşa de acces de lîngă Klaus, cea care ducea la nivelul superior al secţiei a opta. Deodată, primul individ care intră îl făcu pe Daniel să se gîndească la o femeie, dar cînd acesta se întoarse, după ce închise uşa, arătă atribute bărbăteşti. Purta haina albă, scurtă, a grupului de Intervenţie din tren şi anatomia lui era proiectată pentru luptă. Celălalt era o femeie şi purta două piese negre tivite şi colierul roşu al personalului medical. Se năpustiră într-un asemenea mod, încît Daniel se văzu obligat să se ridice sărind în picioare.

— Domnule Siegel, e o plăcere să vă cunosc, spuse femeia vorbind repede, sînt doctoriţa Brunswick, medic de urgenţă al Marelui Tren. Aş dori să stăm de vorbă.

Klaus şi Olsen vorbeau în acelaşi timp. Lor li se alătură agentul de Intervenţie. Pentru o clipă, în urechile lui Daniel Kean fu o suprapunere de sunete. Dar singurul căruia voia să-i acorde atenţie, singurul de care îi păsa – şi anume frecarea pe piele a degetului mare de la mîna dreaptă al lui Klaus – era imperceptibil.

— Sînt sigură că vă putem ajuta, domnule Siegel. Doctoriţa părea extrem de tînără, chiar dacă vîrsta ei reală era greu de ghicit. În schimb, neliniştea ei era mai evidentă: vorbea pe un ton profesionist, însă sfîrşitul frazelor se

pierdea în gîfîieli. Stătea la o anumită distanţă, fără să se apropie, cu mîinile în şolduri şi cu un picior desculţ, sprijinit de un cub luminos. Daniel presupunea că acel colier roşu ascundea o cameră video care controla neobosit starea de sănătate a lui Klaus.

— Nu o voi repeta, avertiză Klaus. Doar el şi cu mine.

„Degetul. Firul.”

— Faceţi ce vă spune, vă rog, ceru Daniel.

— Va leşina, comentă doctoriţa zîmbind, ca şi cum l-ar fi felicitat pe Daniel pentru ceva anume. Este de datoria mea să vă avertizez. Analizele noastre la distanţă au determinat faptul că a pierdut… – aruncă nişte cifre, dar nici Daniel, nici Klaus nu îi acordară atenţie – … de sînge în total. Pierderea cunoştinţei va surveni peste cîteva secunde. Un minut, cel mult…

— Cred că e mai bine să ne lăsaţi singuri, insistă Daniel.

— Dumneavoastră sînteţi un simplu subaltern, Daniel, nu puteţi lua hotărîri. Doctoriţa se sprijini de o coloană albă şi îşi lăsă cealaltă mînă în şold. Avea o figură ca a oricărui alt bărbat sau femeie: stilizată şi curată. Uniforma strînsă pe corp şi tivită cu negru era prinsă peste piept şi şolduri. Trenul nu este al dumneavoastră, iar trenul este cel care contează. Şi pasagerii, fireşte. Cînd domnul Siegel va leşina…

— Ascultaţi, i-o reteză Klaus. Dacă *acum* cobor degetul, va fi totuna dacă leşin sau nu.

Daniel se gîndi că măcar Klaus avea darul de a rezuma cu convingere o situaţie. Ceea ce Klaus voia să spună era foarte clar: aveau să moară cu toţii, acum sau mai tîrziu, chiar în această clipă sau cînd va hotărî el. Şi nici măcar el, ci *degetul său mare.* Sau nici măcar acesta, ci puterile care i-ar mai fi rămas, ultima flacără de voinţă. Nimic nu îl va putea împiedica. Nimic nu va evita catastrofa. Treaba aceasta *nu mai avea* soluţie.

Deodată, ceva asurzi urechea stîngă a lui Daniel. Aproape crezu că strigătul lui Olsen se auzise şi în afară,

căci doctoriţa amuţi imediat: înţelese că purta probabil o cască la fel ca a lui. Olsen, fără îndoială, deschisese un nou canal ca să i se adreseze ei. Doctoriţa dădu ascultare unei fiinţe nevăzute, se întoarse cu spatele şi plecă pe unde venise, împreună cu agentul.

— Proasto, proasto… mormăia Olsen. Se controlă doar ca să adauge: Daniel, încearcă să-l faci să-ţi spună *acum* orice…

— Nu mai avem mult timp. Klaus vorbea în acelaşi timp, fără ca Daniel să fie nevoit să-l preseze, cu chipul prefăcut într-o mască de sudoare. Apleacă-te spre mine. Jură că nu vei dezvălui nimănui ceea ce îţi voi spune. Daniel îi dădu ascultare, dar Klaus nu fu satisfăcut pînă cînd nu-l făcu să repete jurămîntul cu voce tare. Adăugă apoi, pe un ton solemn: Îţi transmit o moştenire cumplită, Daniel Kean! Îmi pare rău pentru tine.

Daniel văzu apropiindu-se chipul lui Klaus, ca o planetă pe o orbită de coliziune. Deşi Olsen încerca să-l încurajeze, Daniel avea absoluta certitudine că, de îndată ce îi va spune ce voia să-i spună, Klaus va face bomba să explodeze. Îşi aminti fugitiv că întîiul Capitol al Bibliei vorbea despre un om închis într-un oraş ca oricare altul, care privea stelele de la fereastră tînjind să viseze, pînă cînd, într-o noapte, cerurile s-au prăvălit peste el ca marea şi l-au purtat plutind spre un ţărm verde semănat cu… Se strădui să-şi amintească… „Boboci de lotus şi plaur roşu…”

Se credea că întîiul Capitol simboliza destinul după moarte al anumitor spirite: sosirea pe un ţărm verde şi înmiresmat. El nu era credincios, dar care ar fi fost problema să crezi în această poveste la momentul final? Poate că totuşi credinţa era adevărată şi ţărmul acela exista. Acolo le-ar putea aştepta pe Yun şi pe Bijou, pe părinţii şi pe sora sa, Lania, astfel încît să se reunească cu toţii cînd vor sosi. Foarte frumos, dar pentru moment nu pierdea nimic dacă îi cînta în strună lui Klaus, Aşa va cîştiga timp, cum îl sfătuia superiorul său, Olsen!

Îşi apropie urechea liberă, cea care nu era acoperită de cască, de buzele tînărului şi se pregăti să asculte orice nebunie.

Buzele lui Klaus Siegel se mişcară cîteva clipe, apoi se retraseră.

— Păstrează-l în tine şi să nu-l dezvălui niciodată, îi atrase din nou atenţia. Expresia lui era a cuiva care simte o uşurare atunci cînd se eliberează de o povară grea.

Daniel se pregătea să răspundă, cînd deodată Marele Tren, în călătoria lui înnebunitoare către nicăieri, trecu printre două edificii mari, separate de o anumită distanţă. Prin spaţiul acela pătrunse forma sîngerîndă a unui soare care se înălţa. A fost o scînteiere roşiatică, violentă, aproape furioasă.

Ca o coincidenţă, Klaus îşi ridică mîna stîngă şi îşi înfipse cleştişorul în gît.

8

Klaus Siegel a murit atît de repede, încît părea că moartea ar fi trecut neobservată chiar şi pentru el însuşi. Pentru o clipă, s-a încruntat şi l-a privit pe Daniel Kean. A pus chiar şi o întrebare care nu s-a auzit, pentru că vorbele au ieşit din gît roşii şi mute.

„Degetul.”

Aşa cum Klaus murise şi încă nu o ştia, tot aşa şi mîinile lui Daniel se mişcară fără ca stăpînul lor să fie conştient de acest fapt şi apucară braţul drept al lui Klaus ca pe o relicvă de preţ.

„Aşa. Bine strîns.”

Mîna stîngă avu grijă să menţină antebraţul la aceeaşi înălţime; dreapta, să ridice mîna şi să susţină degetul mare.

„Degetul.”

Poate că spiritul lui Klaus, visător sau nu, fusese purtat pe ţărmul verde şi înmiresmat al Capitolului întîi, dar acum,

că obţinuse o altă şansă, Daniel Kean se gîndi că nu dorea să-i calce pe urme. Se strădui să împiedice ca degetul acela să facă ceva mai mult decît să existe în continuare, precum el sau precum cadavrul lui Klaus sprijinit pe el, trei lucruri făcute din carne şi inofensive, legănate de mişcarea trenului.

Exista doar o problemă: Klaus, deja conştient de moartea sa, se prăbuşea docil. Torsul se înclină către Daniel într-o lentă plecăciune, iar mîna stîngă căzu pe scaun abandonînd cleştişorul înfipt în gît. Daniel lăsă capul lui Klaus să se sprijine pe umărul său şi rămase în continuare nemişcat susţinînd („te rog, te rog”) acel deget unic, minunat, dătător de speranţe.

— Daniel, ascultaţi, Daniel, ascultaţi, Daniel, ascultaţi… se repeta în cască, de parcă ar fi fost un fel de blestem, dar acesta era exact singurul lucru pe care nu-l putea face în momentul acela.

La orizont, se perindau edificii mari şi foarte urîte. Daniel se gîndi că trebuie să fie laboratoare genetice: doar centrele militare erau mai urîte şi doar ospiciile erau mai mari. După cîteva clipe, le-au luat locul nişte ruine enorme. Deodată, ruinele au rămas paralizate.

Trenul se oprise. Daniel nu-şi amintea – nici nu-i păsa – în ce zonă a traseului se aflau. Nici nu acorda atenţie vocii stridente a lui… Nu, nu mai era Olsen, ci Merla Shank. Nu-l interesa nimic, în afară de un singur lucru, în care îşi pusese toate speranţele, şi anume dorinţa de a le îmbrăţişa pe Yun şi pe Bijou, ca să le facă să rîdă din pricina strînsorii.

„Degetul. Nu-i da drumul degetului.”

— Rezistă un moment. Lasă-mă!

Vocea se auzi din spate. Cînd posesorul acesteia năvăli în cîmpul său vizual redus, Daniel observă o coamă de păr des, ondulat şi negru, şi o uniformă lungă, oarecum asemănătoare coamei; şi de asemenea o gură remarcabil de roşie şi nişte trăsături remarcabil de frumoase. Să fi fost oare Olsen? Dar necunoscutul se grăbi să se prezinte:

— Sînt Moon, agent al Securităţii Civile. Colaborez cu superiorul Olsen şi tocmai m-am urcat în tren… Linişteşte-te, s-a terminat deja totul. Acum trebuie să te dai puţin în spate, Daniel! Lasă-mă să mă ocup eu…

— Nu pot, gemu Daniel. Sprijin un deget.

— O să te ajut eu.

Agentul Moon dădu la o parte trupul lui Klaus, cîţiva milimetri. Gesturile sale erau silenţioase şi calculate, ca traseul unei stele.

— Este un fir rezistent, spuse Moon aplecîndu-se ca să privească spaţiul dintre Daniel şi Klaus. Nu cred că-l pot tăia fără ajutor.

— Cleştele înfipt în gîtul lui… şopti Daniel, fără să dea drumul mîinii lui Klaus, agăţat de ea, contopit cu ea. Îl putem tăia cu ăsta.

— Cu siguranţă. Nu te mişca.

Dar nici dacă ar fi vrut n-ar fi putut să nesocotească acest ordin: era legat de Klaus pentru veşnicie, fixat de degetul acela prin propriile sale degete.

— Repede, vă rog! imploră el.

— Nu mai durează mult.

Încercă să nu acorde atenţie zgomotelor groteşti pe care le producea cleştele rebel, în vreme ce agentul Moon îl extrăgea cu delicateţe din gîtul lui Klaus. I se părea cumplit să se simtă la un pas de a rîde din nou, de a respira, de a o săruta pe Yun sau de a avea orgasme cu Bijou, şi ca acest pas să depindă de cîteva mişcări pe care le-ar fi putut face pînă şi fiica lui. Casca măcar amuţise, însă acum auzea o zarvă de ordine şi de paşi în secţiile din apropiere.

— Gata, spuse Moon. Îi ţii strîns mîna? Dă-te mai în spate.

— Nu… Aşteaptă, nu trage de el, nu, nu…

— Dacă nu mă laşi să vîr cleştele, n-o s-o pot face.

Daniel nu îndrăznea să se îndepărteze mai mult. În schimb, descoperi că putea să taie el însuşi firul cu mîna stîngă, în vreme ce susţinea degetul lui Klaus cu dreapta.

Era uşor, sau ar fi trebuit să fie. Singurul lucru de care avea nevoie era ca agentul Moon să-l imobilizeze pe Klaus. Îi explică, bîlbîindu-se uşor.

— Te crezi cu adevărat în stare? întrebă Moon, dar dintr-un anumit motiv nu aşteptă răspunsul. De acord. Ia cleştele.

Daniel luă unealta şi duse marginile sale tăioase către obiectiv, încercînd să nu mişte nici măcar un singur muşchi care nu aparţinea braţului său stîng.

„Degetul. Firul.”

Ceea ce era mai greu fusese făcut: Klaus murise, iar el reuşise să-i prindă degetul înainte de a se lăsa în jos. Acum rămăsese ceva foarte simplu, cel mai simplu dintre toate. Încercă să se concentreze asupra acestui gînd, să se izoleze de zgomotele crescînde care îl înconjurau…

„Degetul. Firul. Cel mai simplu dintre toate.”

Apropie fălcile instrumentului tremurător de mijlocul corpului subţire al firului metalic. Gata. Pe cînd strîngea cleştele, se gîndi că, împotriva oricărui pronostic şi oricît de incredibil ar fi părut, se salva…

În clipa aceea, uşa de lîngă Moon se deschise, Moon primi o lovitură şi îl lovi, la rîndul său, pe Daniel, care lăsă cleştele într-o parte, trăgînd de fir şi întinzîndu-l complet. Clic.

Capitolul al Doilea

Oraşul

1

— Moartea aduce faimă, spunea un prezentator de ştiri în faţa camerelor. Moartea în încercarea de a-i ucide pe alţii o sporeşte.

Era adevărat. Klaus Siegel era mort de abia o jumătate de oră şi îl cunoştea deja toată lumea. Ştirile rezumau secretele vieţii sale, ecranele mari îi arătau chipul sau trupul gol în încăperi împodobite cu văluri colorate, psihologii îi descifrau caracterul, iar credincioşii germani ai Capitolului întîi insistau asupra faptului că acea credinţă nu avea nici o legătură cu ceea ce făcuse sau încercase să facă Siegel. Cele două mame ale sale, care locuiau împreună la Hamburg, nu se mai interesau de el de multă vreme. Colegii lui de la fabrică afirmau că era un puşti serios şi muncitor. Doi prieteni cu care împărtăşea orgasme au spus că era nebun, dar unul din ei se afla într-un ospiciu şi aprecierile lui nu au fost luate în considerare.

Despre toate acestea vorbeau fără încetare prezentatorii de ştiri care asaltau Marele Tren oprit lîngă nişte ruine care aminteau anumite peisaje arabe şi care se aflau, din pură întîmplare, foarte aproape de una dintre colosalele catacombe din împrejurimile Hamburgului (cineva a făcut o glumă de prost gust în legătură cu aceasta). În cîteva minute, locul acela aparent dezolat s-a umplut de camere de luat vederi, de prezentatori de ştiri, de agenţi ai autorităţii şi de medici. Ecranele instalate lîngă calea ferată au început să ofere imagini de la evacuarea ordonată a pasagerilor, împreună cu titluri ca „Final fericit pentru sechestrarea din Marele Tren”. Se luau interviuri unor experţi care denunţau erorile în prevenirea unor asemenea

acte şi evidenţiau necesitatea de a se pune în mişcare un sistem de supraveghere care să supravegheze supravegherea obişnuită. Alţii semnalau faptul că planul lui Klaus dovedea „sînge rece şi inteligenţă”, dar că marile dificultăţi pe care le implică fabricarea unei bombe organice îl pot face să eşueze şi pe un tehnolog chimist experimentat, cu atît mai mult pe un asistent de rang secund.

Dintr-un asemenea motiv a dat greş mecanismul.

O consecinţă a acelui eşec, între multe altele, a fost aceea că Daniel Kean devenise doar ceva mai puţin faimos decît Klaus.

Daniel se gîndea însă că faima lui se putea duce foarte bine în acelaşi loc în care se dusese şi Klaus. El continua să trăiască şi asta era ceea ce îl interesa.

— Uite, îl duc de-aici, spuse Moon.

Klaus era dus într-o raclă verticală atîrnată de o macara. Echipa de tehnicieni care a scos cadavrul, după ce a extras unul cîte unul explozivele, se ocupa în momentul acela de susţinerea trupului în curele pentru a-l menţine în picioare şi a evita să îl lase culcat, urmînd obiceiul religios curent bazat pe cel de-al Doilea Capitol, obicei pe care Daniel Kean îl găsea stupid (ca şi aproape toate celelalte obiceiuri ale credincioşilor), căci nu văzuse niciodată să se fi întîmplat ceva rău oricît de culcat ar fi fost un mort. Dar respectul faţă de norme şi tradiţii era, la rîndul său, un obicei ca oricare altul în Europa. Ce mai conta faptul că existau puţini credincioşi cu adevărat?

— Un tip ciudat acest Klaus, observă agentul Moon.

— La fel de ciudat ca oricare alt nebun, spuse Daniel terminînd să se îmbrace cu piesa lejeră în dungi şi pantalonii bufanţi, elastici, pînă la glezne, cu care ieşise din casă în dimineaţa aceea, cu toate că de la momentul acela i se părea că trecuse o veşnicie.

Nu voise să se schimbe în tren (se sufoca acolo înăuntru) şi, cînd coborî pe peron cu îmbrăcămintea în mînă

şi cu uniforma însîngerată încă pe el, adună în jurul lui o mulţime de prezentatori de ştiri. Moon, arătîndu-şi legitimaţia, îl îndepărtase de roiul acela şi îl condusese într-un loc liniştit, printre ruine. Nu la ruinele propriu-zise, bineînţeles, ci la o gheretă închisă ermetic, unde se adunau şefii şi subalternii care munceau la reconstrucţia lor şi în care intrase după ce se legitimase din nou. Pereţii erau netezi; mobilele, din metal şi puţine la număr; tăcerea, liniştitoare. Daniel se gîndi că acesta era avantajul de a fi agent al Securităţii Civile: aveai la dispoziţie orice îţi doreai. În vreme ce îşi examina uniforma proprie, pe care tocmai şi-o scosese, şi constata cum materialul absorbea puţin cîte puţin petele de sînge, Moon se declară de acord.

— Da, presupun că bietul om n-avea nimic deosebit, cu excepţia faptului că, la fel ca întotdeauna, credea că deţine adevărul şi dorea să-i ucidă pe toţi cei care nu-l cunoşteau. Îşi sprijinea cizma cu vîrful ascuţit de un taburet de metal în vreme ce se descălţa. Cizmele erau singurul lucru pe care încă îl mai avea pe el: îşi scosese şi centura cu arma regulamentară, care se odihnea pe o canapea. Sînt sătul să am de-a face cu nebuni… Ce-i cu tine?

Daniel, care îl observa, se înroşi şi îşi îndepărtă privirea. Ştia ca nu e politicos să priveşti atît de stăruitor o autoritate, şi cu atît mai puţin pe cineva atît de puternic ca Moon, dar avea nevoie să exprime ceea ce simţea. Clipi şi spuse, zîmbind:

— Adevărul e că… nu pot crede că sîntem în viaţă.

— De fapt, sîntem morţi. Moon nu zîmbea, aplecat peste taburet. Am coborît în catacombe. Adevărul e că nu ştim încă.

Au rămas privindu-se. Daniel, nehotărît faţă de acea frază înspăimîntătoare, zîmbi din nou. Atunci, Moon îşi arcui buzele cărnoase. După cîteva clipe, rîsul pusese stăpînire pe ei.

— Ce prostie! spuse Daniel.

— Adevărat!

Daniel rîdea mult mai mult decît Moon, al cărui fel de a rîde consta în a-l privi pe Daniel şi a se molipsi de la hohotele sincere ale acestuia. Daniel se simţea bine rîzînd de frica pe care i-o trezise gluma lui Moon. Nu se spunea oare că era posibil să mori fără să ştii şi că moartea, departe de a fi ţărmul verde din Capitolul întîi, era tunelul întunecos şi îngust din al Doilea, construit într-un oraş în ruine, cu un tavan atît de jos încît puteai înainta prin el doar tîrîndu-te?

Copil fiind, Daniel se speria de acele legende: se vedea tîrîndu-se printr-un astfel de loc, în întuneric deplin, ştiind că nu va ajunge niciodată la lumină pentru că era deja mort. Gîndul era atît de înspăimîntător încît uneori petrecea nopţi întregi fără să doarmă, plîngînd de frică faţă de o asemenea perspectivă. Bijou credea în parte în toate acestea, dar chiar dacă ar fi fost simple fabulaţii, cine ar fi dorit să moară ca să le verifice?

Cînd îşi recăpătară calmul, Moon merse spre canapea şi scoase un transmiţător din uniformă. Fosforescenţa ecranului se reflectă pe chipul şi pe lungile sale plete negre în vreme ce pulsa.

— N-am putut să-ţi mulţumesc pentru ajutor, după cum s-ar fi cuvenit, spuse Daniel, afectuos.

— Să-mi mulţumeşti? Eu n-am făcut nimic, doar m-am suit în acest tren cînd s-a oprit. Eroul ai fost tu. Cît despre agentul acela de la Intervenţii care m-a împins din greşeală… Îţi jur că mă voi bucura atunci cînd prostul ăla va fi dat afară, iar tu vei fi avansat.

— El n-a avut nici o vină: cînd trenul s-a oprit, a crezut că s-a terminat totul şi a intrat cu mai multă grabă decît s-ar fi cuvenit…

— Şi *totul* s-ar fi *terminat* cu adevărat dacă mecanismul acelei bombe n-ar fi fost defectuos, aşa că nu-i lua apărarea imbecilului ăluia! Moon citi ecranul transmiţătorului şi apoi îl închise la loc. Cu toate că materialul uniformei sale era deja curat, nu părea grăbit să se îmbrace din nou: se aşeză

pe marginea canapelei şi îl privi pe Daniel. Şeful meu mi-a lăsat un mesaj. Încă mai e în tren, dar vine numaidecît.

— Şeful tău?

— Superiorul Olsen, cel care ţi-a vorbit în cască. Va dori să te cunoască, presupun.

Daniel nu avea chef să-l vadă pe Olsen, şi cu toate că prezenţa lui Moon îi făcea plăcere, în momentul acela dorea cel mai mult să se întoarcă acasă. Dar nu i se păru corect să protesteze.

— Şi, pînă la urmă, spuse Moon pe un ton amuzat, ce ţi-a povestit nebunul ăla?

— Poftim?

— Secretul acela foarte important, acea „moştenire cumplită" pe care ţi-a transmis-o la ureche, ce era?

— Voi n-aţi auzit-o?

— A vorbit pe un ton prea jos pentru transmiţătorul tău.

Daniel se amuză aflînd asta. Zîmbi enigmatic.

— Am jurat să n-o dezvălui nimănui, îţi aminteşti?

Rîseră din nou. Moon avea o figură de afurisit cînd rîdea, cu acele sprîncene dese în formă de V pe albeaţa chipului său frumos.

— Atunci trebuie să te ţii de cuvînt, Daniel Kean!

Păreau să nu mai aibă nimic de spus unul altuia. Moon se ridică şi începu să se îmbrace. Daniel se străduia să găsească vreo temă de conversaţie, cu toate că tăcerea lui Moon nu i se părea încordată. Deodată îşi aminti de un alt lucru pe care chiar că trebuia să îl facă şi hotărî să îi ceară ceva lui Moon.

— Pot folosi transmiţătorul tău? M-am gîndit că, dacă soţia mea a auzit ştirile, trebuie să fie foarte îngrijorată…

— Sigur că da. Moon i-l aruncă. La ordinele dumneavoastră, domnule şef de secţie! adăugă el.

Daniel zîmbi şi ieşi din gheretă. Se plimbă printre ruinele vechilor statui religioase reprezentînd fiinţe ciudate. Pe cînd aştepta legătura cu şcoala unde lucra Bijou, observă o fată singuratică aşezată pe o piatră, probabil o pasageră care

aştepta, împreună cu ceilalţi, vehiculele de transport.

I se păru numaidecît că fata îl observa atent. Apoi o privi mai bine şi înţelese că se înşelase.

De fapt, ea avea ochii închişi.

2

Trecea neobservată.

Pasagerii veneau şi plecau, comentînd cele întîmplate între ei sau prin intermediul transmiţătoarelor, şi nu îi observau prezenţa. Uneori, un individ oarecare se oprea, intrigat: vedea o femeie cu părul scurt şi blond prins într-o coadă, îmbrăcată în două piese negre scurte şi aşezată pe o piatră. Nu era frapantă în mod special, nici deosebit de frumoasă, dar individul cu pricina rămînea privind-o fără să ştie prea bine de ce, ca şi cum femeia ar fi avut ceva care ar fi făcut-o să pară superioară propriei sale înfăţişări. Apoi, cînd trecătorul se îndepărta, ea îşi ridica din nou chipul. Nimeni nu-i văzuse ochii.

Sosiră mai multe vehicule de transport, dar fata nu urcă în nici unul. Continuă să aştepte.

Nu mai căuta.

Găsise.

3

— Dar eşti bine? Nu-mi ascunzi nimic?

— Ţi-am ascuns vreodată ceva? spuse Daniel cu o împunsătură de remuşcare, pentru că nu credea să-i fi spus lui Bijou toate adevărurile din viaţa lui.

— Am fost atît de neliniştită… Ştiam că era trenul tău, dar la început îmi spuneau toţi că nu erai tu cel care stătea de vorbă cu nebunul ăla…

— Ei bine, eu eram. Dar priveşte partea bună a lucrurilor: Merla Shank mi-a promis c-o să mă avanseze la subaltern de gradul întîi şi că… Păstra surpriza aceea

pentru cînd avea să se întoarcă acasă, dar hotărî să i-o spună acum. Poate c-o să mă facă în curînd şef de secţie. Cu toate că, fidelă firii sale rezervate, Bijou de abia spuse un „oh”, Daniel sesiză cît era de emoţionată. Sînt foarte mulţumiţi de ceea ce am făcut şi mi-au dat asigurări că am salvat trenul. Merla m-a numit „erou”.

— Chiar eşti, afirmă Bijou pe un ton categoric. Nu pentru ceea ce ai făcut azi. Vorbesc serios. Eşti un erou, Daniel, am ştiut-o dintotdeauna.

— Dar cel mai bun lucru dintre toate este că mi s-au acordat alte două zile de odihnă.

Un nou „oh” sună mult mai emotiv.

— Asta e o veste foarte bună, spuse Bijou. Cred că şi eu o să mi le pot lua. Ar trebui să sărbătorim. Unde eşti acum?

— Undeva aproape de Hamburg. Lîngă nişte ruine. Se opri în faţa unui zid imens cu deschizături strîmte şi joase, prin care se întrezărea un întuneric adînc, şi se întoarse pe jumătate. Nu vor să pună trenul în mişcare, dar în curînd vom fi transportaţi acasă, aşteptăm vehiculele… Tu unde eşti?

— Aici, la arhivă. Tonul ei deveni amuzat: Unde credeai că sînt?

— Vreau să zic… Spune-mi unde eşti în mod exact. Vreau să ştiu că eşti acolo. Vreau să te văd *stînd* acolo.

— E un salon cu pereţi de culoare crem, un dulap mare, două tablouri… Şi o canapea de culoare verde cu alb, iar eu stau pe canapea… Continuă să-i ofere amănunte, pe un ton şugubăţ, cînd deodată se opri. Trebuie să te văd.

— Şi eu pe tine. Lui Bijou i se întîmpla acelaşi lucru, se gîndea Daniel: frica, acea răceală cumplită, inumană şi umană în acelaşi timp, îi domina. Pericolul trecuse, dar lăsase în urma lui un gust amar făcut din teamă, şi ardeau de nerăbdare să se întîlnească şi să se desfete trupeşte ca să-l alunge. Unde este Yun?

— La ore. Nu ştie nimic, bineînţeles. Dar mă duc să o caut chiar acum. Cît timp îţi va lua ca să ajungi?

— Nu ştiu. Îşi amintise ceea ce îi spusese Moon în legătură cu aşteptarea superiorului Olsen. Mai trebuie încă să vorbesc cu Securitatea. O să te sun de îndată ce voi pleca…

— De acord. Mă duc să o caut pe Yun.

— Spune-i că avem patru zile de odihnă ca să fim împreună. Sau mai bine…

— Da?

— Spune-i că tata n-a plecat cu nici un tren întunecos. Şi că doreşte să o sărute şi să o ducă în parc.

— O să fie bucuroasă.

Cînd deconectă transmiţătorul, îşi dădu seama că se îndepărtase mult de calea ferată. Sau nu atît de mult: încă mai putea zări spinarea de sticlă a Marelui Tren în umbra zidurilor în ruine care îl flancau. Pasagerii continuau să se urce în vehiculele de transport. Se întrebă dacă Moon l-o fi căutînd şi hotărî să se întoarcă în grabă pe unde venise.

În clipa aceea, vîntul care îi împrăştia peste faţă părul blond lung şi lins îi aduse sunetul unei tînguiri profunde şi cutremurătoare.

Observă că mai mulţi pasageri începuseră să se roage lîngă tren. Fără îndoială, erau credincioşi recunoscători că scăpaseră nevătămaţi.

Se opri să asculte cîntarea vocilor grave şi i se păru că, sub picioarele lui, ar fi răspuns pămîntul însuşi, deşi răspunsul nu era o rugă, ci mai curînd un strigăt, un urlet al unei fiinţe torturate într-un beci adînc.

„Te naşti, creşti, crezi că trăieşti într-o lume normală…”

Ştia că se înşală. Sub pămînt nu se auzea nimic. Fapt este că acea cîntare se confunda cu vîntul şi cu atmosfera vechilor ruine, provocînd această falsă senzaţie. De îndată ce ieşea din oraş şi vizita un loc atît de vechi precum acela, fără nici o supraveghere, frica putea face din oricine un credincios.

La fel ca atîţia oameni din Nord, Daniel Kean nu călătorea niciodată în locuri fără supraveghere. Casa,

interiorul trenului şi oraşele constituiau lumea lui. Chiar şi Bijou, care călătorea mult mai mult decît el, nu ieşea niciodată din Germania. Cu rare ocazii mergeau în parc, dar parcurile erau bine supravegheate, ca şi oraşul. Exista ideea generalizată că era periculos să călătoreşti departe. Călătoria în sine era întotdeauna riscantă.

„Şi într-o zi descoperi că eşti diferit, sau că lumea nu este atît de normală pe cît credeai tu…”

Rugăciunile se încheiară pe neaşteptate şi Daniel clipi. Se gîndi ca se lăsase purtat de superstiţiile absurde ale credincioşilor. Dacă mai continua aşa, o va sfîrşi ca bietul Klaus. Tocmai îşi relua drumul cînd, deodată, simţi altceva.

De această dată, nu mai crezu că erau vîntul ori rugile: era sigur că auzise zgomote în spatele lui.

Cînd se răsuci, distinse un sir de statui roase de vreme. Una dintre ele era de culoarea cărnii şi îşi sprijinea piciorul de o piatră. Cînd privi din nou, acea ultimă siluetă dispăruse.

Creierul său avu nevoie de cinci secunde ca să-i convingă ochii că văzuse, în realitate, o persoană vie. Alte cinci secunde şi memoria îl convinse că era aceeaşi fată care stătea aşezată aproape de gheretă, cea cu ochii închişi. O văzuse oare într-adevăr? Nu mai era atît de sigur. Şi de ce plecase atît de repede?

— Daniel Kean?

Vocea neaşteptată, răsunînd în faţa lui, îl făcu să se întoarcă.

— Sînt superiorul Securităţii Civile, Elsevier Olsen, spuse bărbatul înalt, în uniformă, care se apropia întinzîndu-i mîna. Am vorbit deja prin cască, dar este o plăcere să te pot cunoaşte în aceste împrejurări mai liniştite. S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Mi s-a părut cu vorbeai cu cineva.

Daniel negă, puţin confuz, în vreme ce îi strîngea mîna lui Olsen. Strîngerea de mînă a lui Olsen era fermă.

Degetele lui, deşi erau fine şi netede ca ale oricărui om normal, aveau forţă.

Olsen schimbă vorba şi zîmbi.

— Vreau să te felicit pentru comportarea ta din tren, Daniel! Agentul Moon, adăugă el arătînd din cap spre Moon, care îl însoţea, mi-a povestit amănuntele care mi-au scăpat. Ai terminat de vorbit cu soţia ta? Putem pleca?

Olsen îl apucă blînd de braţ pe Daniel, care clipi surprins.

— Mă gîndeam să merg cu transportul angajaţilor…

— Ştiu, dar s-au ivit unele probleme. Credem că e mai bine să te escortăm pînă acasă. Mutra pe care o făcu Daniel trebuie să-i fi trezit, fără îndoială, mila lui Olsen, pentru că îşi îmblînzi tonul şi zîmbi: Îţi voi explica pe drum.

Daniel îi însoţi de îndată. În vreme ce făcea presupuneri în legătură cu vorbele superiorului Olsen, îşi aminti de silueta pe care credea că o văzuse în picioare lîngă statui.

Privi peste umăr. Nu era nimeni.

4

Se petrecea ceva ciudat, dar nu era sigură ce anume putea fi.

Alesese ca, pentru moment, să stea deoparte, căci nu dorea să intre în legătură cu obiectivul ei dacă nu erau între patru ochi.

Cînd cei doi agenţi se îndepărtară însoţindu-l pe subalternul de tren, ieşi din ascunzătoarea din spatele pietrelor şi o luă pe jos în direcţia opusă, către ruine.

În vreme ce mergea, deschise transmiţătorul din colier şi întreţinu un scurt dialog. Apoi îl închise şi continuă să înainteze printre pietre şi ziduri atît de colosale încît ascundeau soarele. În curînd, lăsă în urmă liniile ferate ale Marelui Tren, murmurul rugăciunilor şi al conversaţiilor, numeroasele decoruri ale civilizaţiei. Se simţea bine în acel

ţinut părăginit.

Dar nu avea pretenţia să se simtă bine.

Căuta un loc anume, un teren unde ruinele de-abia să se ridice deasupra nisipului. Cel de-al Doilea Capitol spunea: „Ca membrele unui cadavru ieşind dintr-un mormînt puţin adînc”. Extraordinară metaforă! Într-un astfel de loc ar putea găsi o intrare.

Cobori un povîrniş de moloz pînă cînd nimeri pe o întindere de iarbă care, prin dispoziţie şi dezordine, aproape că nu părea realizată după un proiect. Ziduri năruite, puţin înalte şi de o vechime incalculabilă parcelau solul. Ce or fi fost înainte? Poate case particulare. Terenuri arhaice precum acela erau frecvente în toată Europa. Peste tot zăceau obiecte moarte care îşi dezvăluiau propria lor istorie: carcase de aparate, mobile deteriorate, un pantof, o mănuşă mucegăită. Nisipul le înconjura, adierea se juca să le dezgolească.

Locul acela era potrivit.

Îşi duse mîna la poalele piesei sale superioare de îmbrăcăminte.

Vîntul îi prefăcea vîrfurile părului său blond, prins într-o panglică neagră, într-un penel care desena prin aer. Singurul lucru pe care nu şi-l scoase de pe ea fu panglica aceea.

Aşeză grămadă pe nişte stînci hainele negre, sandalele şi colierul cu transmiţător, alese un loc printre ierburi şi îngenunche.

Rămase nemişcată. Trebuia să perceapă direcţia vîntului cu toată pielea ei: vîntul îi va semnala locul unde se afla intrarea.

Îşi luă timpul strict necesar. Nu îi păsa că, în acest timp, vehiculul oficial în care călătorea Daniel Kean se îndepărta din ce în ce mai mult. Pe pămînt, distanţele şi direcţiile erau cruciale, dar sub pămînt totul făcea parte din tot, o umbră era asemenea alteia situate la o mie de kilometri; dacă o prezenţă altera un punct, o alta în punctul opus l-ar fi

sesizat.

Credinţa afirma că în adîncurile pămîntului se află Oraşul Care Nu Are Nume, simbolul sacru al celui de-al Doilea Capitol. Oraşul era ca un trup: nimic nu se putea ascunde sau pierde sub pielea lui. Dar, ca să intri în el, era nevoie să-i găseşti gura şi, ca să dai de aceasta, trebuia să-i simţi respiraţia.

Vîntul de intrare în Oraş era o clapă în plus la instrumentul de suflat. Profanii nu îl deosebeau de adierile obişnuite, acele fundături transparente care nu duc nicăieri. Cu toate acestea, epiderma antrenată ştia să le diferenţieze pe unele de celelalte.

Fata căuta răsuflarea Oraşului.

Deodată, o simţi. În spatele ei. Îşi schimbă poziţia şi se aşează cu faţa la adierea aceea diferită, depărtîndu-şi picioarele. Aerul era ca o limbă avidă pe carnea ei.

În cele din urmă, se ridică în picioare şi înaintă cu o siguranţă absolută, călcînd pietrele cu picioarele ei desculţe, pînă cînd găsi o deschizătură îngustă sub un perete.

În interior, o obscuritate întristată, ca ochii unui prieten care moare privindu-ne.

„Intrarea.”

Se întoarse şi îşi recupera îmbrăcămintea şi colierul. Chiar înainte de a intra, presimţea deja urma prăzii sale.

5

— Klaus Siegel nu lucra singur. Cineva i-a dat ordin să arunce trenul în aer.

— Dar de ce?

— Oh, motivul nu mai contează atît de mult acum: numeşte-l „destabilizare”, „atac la sistem”… Olsen se aplecă în faţă cînd vehiculul începu să coboare pe lunga şosea în pantă. În orice caz, cineva, un grup, s-a folosit de

Klaus ca să provoace un măcel. Din fericire, Klaus n-a suportat tensiunea la care era supus şi a comis o eroare la confecţionarea mecanismului bombei. În plus, după cum se pare, i-a părut rău că a fost manipulat şi a vrut să se denunţe. Te-a ales pe tine, Daniel!

— Pe mine?

— Ca să-ţi vorbească. Ai idee de ce a făcut-o?

— A fost o întîmplare. Daniel îl văzu pe Olsen arcuindu-şi sprîncenele şi zîmbi. Da, vorbesc serios: am trecut prin secţia aceea îndreptîndu-mă către a mea, care era a patra. În momentul acela, l-am văzut pe Klaus făcîndu-i semne colegei mele, dar am hotărît... Se opri, întrebîndu-se dacă regreta acea decizie. Conchise că nu, pentru ca în cele din urmă totul ieşise bine, iar vocea lui Bijou era foarte calda atunci cînd i-a spus: „Eşti un erou”. Am hotărît să mă ocup eu de el. Atunci mi-a spus ce doreşte şi m-a obligat să mă aşez.

— Înţeleg. Olsen bătea darabana pe coapsă cu mîna sa cu unghii foarte îngrijite. Era un bărbat cu glas şi maniere grave, o anatomie strălucitoare, o coamă şatenă ca de felină şi ochi foarte verzi. Gînd vorbea, arăta un şir de dinţi ca şi cum ar fi zîmbit tot timpul sau şi-ar fi ridicat neîncetat buza de sus. Pe Daniel, ca pe oricare alt individ obişnuit, înfăţişarea lui îl intimida. Ce părere ai, Moon?

— Mai mult decît improbabil, spuse Moon.

— Aşa cred şi eu.

„Ce vor să spună?” se întreba Daniel, dar amîndoi agenţii se cufundaseră în tăcere.

Nu ştia de cît timp călătoreau, pierduse complet această noţiune. Moon, cel care atingea ecranele de control ale vehiculului, alesese să pătrundă într-un tunel şi apoi pe o şosea la vale, a cărei pantă, la început blîndă, deveni atît de pronunţată încît Daniel, cuprins de ameţeală, trebui să se ţină cu amîndouă mîinile de scaun. Acum, vehiculul străbătea din nou un teren plan, dar nu la lumina zilei.

Un plafon mare acoperea totul, dar locul era atît de vast

încît nu dădea impresia că ar fi interiorul unui edificiu, ci o întreagă lume. De sus, mai multe grupuri de reflectoare îşi proiectau fasciculele fosforescente, iluminînd arce de piatră în ruină şi ferestre palide foarte strîmte. Pe pereţi erau nişte picturi complicate, dar treceau cu o viteză prea mare ca să le poată privi.

Daniel ştiuse dintotdeauna că în nordul Germaniei existau astfel de locuri. Cu toate acestea, nu era acelaşi lucru să o ştii cu a te afla acolo. I se părea foarte neliniştitor.

— Este Wonn, spuse Moon, stînd îndărătul ecranelor de dirijare şi răspunzînd la întrebarea lui Daniel. N-ai fost niciodată aici? Am ales să trecem prin Wonn, care aproape că nu are trafic. Mergem mai repede aşa.

Daniel se arătă de acord, căci dorea să ajungă acasă. Uitase să o sune pe Bijou cînd se urcase în vehicul, aşa cum îi promisese, şi acum era, fără îndoială, prea tîrziu ca să o mai facă. În plus, nu voia să-i mai ceară lui Moon să-i împrumute transmiţătorul.

Dar ceva continua să-l neliniştească. Se întoarse spre Olsen.

— De ce credeţi că am nevoie de escortă, domnule? Cine mă ameninţă?

Olsen încetă să mai bată darabana şi îl privi pe Daniel de parcă ar fi fost întrerupt dintr-o profundă cugetare.

— Cei care s-au folosit de Klaus ca să arunce trenul în aer, îl lămuri el. Grupul.

— Oh, admise Daniel.

— Fără îndoială, vor dori să afle dacă nu cumva Klaus a vorbit prea mult. Vor face tot posibilul să afle ce ţi-a spus. Şi prin „tot posibilul” mă refer la tot: să atenteze la siguranţa ta sau a familiei tale.

— A familiei mele?

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Olsen îl bătu pe genunchi pe Daniel. Am trimis doi agenţi la şcoală, ca să le ia pe soţia şi pe fiica ta şi să le ducă acasă. Se află sub protecţia noastră.

Auzind aceasta, Daniel se simţi cum nu se poate mai uşurat, dar dorinţa de a se întîlni cu Yun şi cu Bijou deveni şi mai arzătoare. În ciuda a tot şi a toate, era ceva care nu înceta să i se pară nostim. Se întoarse către Olsen.

— Scuzaţi-mă, spuneţi că acel grup vrea să ştie ce mi-a povestit Klaus?

— Aşa este, afirmă Olsen.

— Dar… chicoti Daniel… Klaus nu mi-a povestit nimic.

— Nimic din ce ai fi putut înţelege tu, tinerelule!

Daniel zîmbi, încercînd să nu se arate nerespectuos în replica sa.

— Mă refer la faptul că nu mi-a spus *nimic*… Doar şi-a mişcat buzele, fără să spună nimic.

Olsen îşi îndreptă spre Daniel ochii verzi scăpărători.

— Uimitor, spuse el. Eşti sigur?

— Da, domnule.

— După tot planul acela şi tot efortul acela, după ce te-a făcut să juri că nu vei dezvălui… Pare ridicol, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Am vrut să-l întreb de ce a făcut asta, dar şi-a… şi-a înfipt cleştele în acel moment…

— Şi de ce i-ai spus lui Moon altceva? întrebă Olsen. Daniel se încruntă, iar Olsen adăugă: I-ai spus că i-ai jurat lui Klaus că nu o vei dezvălui.

— Oh, asta a fost doar o glumă… Vru să rîdă, dar se stăpîni, observînd în întuneric că ochii lui Olsen erau lipsiţi de umor. Eu… n-am crezut că ar fi fost ceva important. Glumeam doar.

— Bine. Trupul voinic al lui Olsen se foi pe scaun. În orice caz, ne aflăm în punctul de plecare, micuţule: pentru că grupul va crede că minţi.

— De ce aş minţi?

— Pentru că *ai jurat* într-adevăr să nu dezvălui nimănui ce ţi-a spus Klaus.

— Am făcut-o ca să nu-l enervez… Daniel se simţea de parcă ar fi căzut el singur în propria-i capcană. N-aveam de gînd să respect jurămîntul acela… De altfel, nu mint…

— Sigur că nu, dar asta nu înseamnă că ei te vor crede.

Vehiculul coborî pe o altă pantă abruptă şi, cînd ajunse la capăt, Moon trebui să aprindă toate farurile. În întunericul de nepătruns, se distingeau nişte forme. Poate că erau statui. Daniel îşi ridică picioarele şi le sprijini de scaun. A fost un gest reflex, chiar dacă ştia că la origine se afla o credinţă absurdă: copil fiind, i se spunea că nu era bine să calce pe pămînt în locurile adînci. Cu toate acestea, privindu-l pe Olsen, constată că el făcuse acelaşi lucru. De fapt, Olsen folosea mecanismul de rotire automată a scaunului şi se învîrtea distrat, prinzîndu-şi genunchii cu amîndouă mîinile. Părea cufundat în frămîntări adînci. Totuşi, Daniel nu avea impresia că Olsen ar fi un om care ar gîndi prea mult lucrurile.

Se simţea din ce în ce mai neliniştit. De ce făceau ocolul acela prin locuri atît de ciudate? Îl privi pe Olsen, căruia îi putea vedea pe rînd, în vreme ce scaunul lui se învîrtea, tocurile armelor pe şolduri, părul lung castaniu, pantalonii bufanţi elastici şi negri, pînă la mijlocul coapsei.

— Pot... îmi pot suna familia? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Nu aici, spuse Moon de pe locul din faţă. Zidurile blochează transmisia.

— Vom ieşi în curînd, îl asigură Olsen.

Într-o concordanţă perfectă cu vorbele sale, vehiculul se opri atît de brusc, încît Daniel trebui să se prindă de scaun ca să nu cadă. Olsen şi Moon ieşiră repede, iar Moon lăsă uşa deschisă şi îl invită pe Daniel să-i însoţească. Aprinseseră lanterne şi, ajutat de acele fascicule de lumină, Daniel ştiu unde se află.

Era un fel de pivniţă imensă în mijlocul şoselei. Plafonul, foarte jos, era format din grinzi de lemn şi de oţel. Coloane groase de metal ros de rugină erau răspîndite de-a lungul rigolei, flancînd drumul, care continua pierzîndu-se în întuneric. Lanternele semnalară spre o coloană.

— Mai bine să intrăm, spuse Olsen deodată.

„Unde?” se întrebă Daniel.

Atunci constată că acea coloană avea o deschizătură în arc care făcea loc întunericului. Se apropie şi văzu nişte scări în spirală care coborau.

Olsen rămase aşteptînd în prag pînă cînd trecu Daniel. Moon, care intrase deja, era doar o lumină care plutea în beznă.

— Să coborîm, indică Olsen. Trebuie să hotărîm ce vom face. Şi vreau să-ţi arăt ceva.

Coborîrea părea fără sfîrşit, poate pentru că trebuiau să se mişte extrem de încet: treptele erau înguste şi nu iertau nici o neatenţie. Moon mergea primul, Olsen ultimul. Daniel, între cei doi, auzea vocea superiorului în timp ce se uita unde îşi punea piciorul.

— Ştii ce loc este acesta, Daniel? O catacombă. A fost construită cu mii de ani în urmă, dar aceste intrări sînt mai recente. Credincioşii celui de-al Doilea Capitol le folosesc ca să ajungă înăuntru. Să nu te miri aflînd că Germania este străpunsă peste tot în felul acesta, pe sub pămînt. Îţi aminteşti cel de-al Doilea Capitol? Exista un Oraş, cu majusculă, fără nume, sub fiecare oraş de la suprafaţă. Ştii cum s-a format acel alt oraş? Rasa de hibrizi pe care o menţionează Biblia este doar o metaforă. Potrivit credincioşilor, adevărata explicaţie se referă la faptul că morţii, în vremuri îndepărtate, zăceau culcaţi sub pămînt. Acum îi ţinem în picioare şi îi incinerăm, dar odinioară pur şi simplu putrezeau în pămînt sau în racle aşezate în poziţie orizontală.

Daniel încerca să-l audă pe Olsen, însă dificultatea coborîrii îi distrăgea atenţia, dat fiind că Moon îl lăsase cu uşurinţă în urmă şi doar lanterna lui Olsen îi permitea să întrezărească treptele.

— Cu trecerea timpului, continuă glasul răguşit al lui Olsen, găurile pricinuite de acumularea trupurilor care zac s-au unit între ele alcătuind un labirint de caverne... Dar asta n-a fost cel mai rău lucru. Credincioşii afirmă că morţii

care zac sfîrşesc prin a se răsuci, străpung roca şi sapă tuneluri… Şi aista au făcut morţii din antichitate: colcăie ca nişte furnici. Îţi poţi imagina: milioane, bilioane de trupuri… de-a lungul a milioane de ani… tîrîndu-se sub picioarele noastre prin tunelurile Oraşului. De aceea s-au construit catacombele; în felul acesta, morţii nu ies în exterior. Iată cît sîntem de ignoranţi, Daniel: trăim simţindu-ne relativ în siguranţă în comodele noastre urbe europene, fără să bănuim că nu e nevoie să călătorim în ţinuturile nesupravegheate din Est sau din Sud ca să întrevedem oroarea. O avem sub picioarele noastre şi nu ne gîndim niciodată la acest fapt. Eu nu sînt credincios, dar te asigur că această legendă îmi face părul măciucă…

Daniel presupunea că explicaţia aceea trebuia să aibă o oarecare legătură cu ceea ce îi povestise Olsen mai înainte, dar nu înţelegea prea bine care.

— Cunosc această legendă din Sud, domnule, îl asigură el, cam neliniştit, dar e doar atît: o legendă inspirată de un distih din cel de-al Doilea Capitol: „Nu e mort ceea ce zace veş…”

— Oh, dar are o bază reală, chiar ştiinţifică, îl întrerupse Olsen. Nu ştiai? De exemplu, s-a demonstrat că vîntul din Oraş există. Putrefacţia cadavrului formează o duhoare rece, care călătoreşte prin aer. Corpurile antrenate o percep. Vîntul acela ne semnalează trecerea dintr-un loc în altul în interiorul Oraşului şi acţionează, de asemenea, sub formă de avertizare ca să ne indice unde este moartea mai activă…

— De ce coborîm atît de mult, domnule? hotărî Daniel să-l întrerupă. De ce ne-am…?

— Am ajuns deja, i-o tăie Olsen.

Paşii lui Moon, singurii care se auzeau – pentru că Daniel şi Olsen purtau încălţări flexibile –, deveniseră diferiţi, ca şi cum ar fi terminat să coboare. Lanterna lui Olsen scoase la iveală o pardoseală cu dale. Olsen îl împinse uşor pe Daniel şi îl făcu să iasă de pe scară, care cobora în continuare.

Dimensiunile încăperii nu erau uşor de ghicit în întunericul acela, dar Daniel şi-o imagină strîmtă, judecînd după absenţa ecourilor.

Deodată, o strălucire puternică îi încîntă privirea. Clipi şi observă că Olsen îşi stinsese lanterna. Nu avea nevoie de ea, fireşte, sub acea iluminaţie crudă provenind de la un şir de reflectoare instalate pe tavan. Era o lumina neplăcută, dar graţie ei Daniel putu examina, în sfîrşit, locul în care se afla.

Era mai amplu decît îl bănuia. Îl surprinse şi aspectul său, pentru că se aşteptase la nişte pereţi mucegăiţi şi de o mare vechime, dar se afla în faţa unei structuri moderne netede şi albe, care în unele locuri fusese acoperită cu mîzgălituri. În spatele lui Olsen se căţărau de pe perete pe tavan nişte tubulaturi cromate, simetrice. Multe dintre ele făceau înconjurul încăperii şi se inserau în nişte paravane de sticlă.

În afară de Olsen, părea să nu mai fie nimeni în camera aceea. Moon dispăruse.

Daniel observă atunci că peretele din stînga lui lăsa să se vadă, la nivelul solului, doua găuri perfect dreptunghiulare. În vreme ce le privea, printr-una din ele se ivi un trup tîrîndu-se. Părul îi era atît de negru încît, pentru o clipă trecătoare de oroare, Daniel crezu că era decapitat.

„Moartea este un tunel nesfîrşit cu un tavan atît de jos, încît nu poţi avansa prin el decît tîrîndu-te…”

Moon sfîrşi prin a se strecura afară din acea redută, se ridică în picioare cu vioiciune şi îşi scutură mîinile, cu toate că nici măcar nu se pătase. Goliciunea lui apărea netedă şi carnală sub reflectoare.

— Generatorul este în cealaltă încăpere, spuse el. Pare vechi, va mai funcţiona doar cîteva ore.

— Timp suficient. Şi ea?

— Se apropie, spuse Moon şi se sprijini de perete cu ochii închişi. Dar îi voi grăbi sosirea.

Daniel, care se juca nervos cu poalele lejerei sale piese

vestimentare, nu înţelegea la ce se refereau. Atunci Olsen îşi scoase jacheta scurtă a uniformei, pe care o lăsă în acelaşi loc unde se aflau îmbrăcămintea şi celelalte bunuri ale lui Moon, precum şi lanternele, se aşeză pe tabulaturi, sprijinindu-se de ele, şi îşi arătă din nou dinţii zîmbindu-i lui Daniel.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse el. Îţi voi explica ce este asta. Cu mai multe decenii în urmă, guvernul german a hotărît să întreprindă un studiu ştiinţific al celui de-al Doilea Capitol şi a construit mii de camere precum aceasta, lîngă catacombe, ca să detecteze vîntul sacru al morţii. Aceste maşini din spatele meu şi paravanul acela din spatele tău aveau acest scop. Dar experimentele n-au fost concludente şi proiectul a fost abandonat. Cu toate acestea, camerele au rămas. Locuri liniştite şi izolate, dar nu chiar atît de solitare pe cît s-ar crede. Credincioşii coboară în aceste încăperi ca să realizeze anumite ritualuri, Daniel! Ritualuri a căror descriere n-ai putea să o asculţi fără să încetezi pentru totdeauna să mai fii tinerelul cu privire vioaie care încă mai eşti… Te-am adus aici ca să vezi că nu te mint. Există grupuri foarte periculoase, mult mai periculoase decît îţi imaginezi, care se reunesc în locuri precum acesta ca să-şi ducă practicile pînă la capăt. Klaus aparţinea unuia dintre cele mai puternice. Iar acum grupul lui este cel care te ameninţă.

Daniel se simţea din ce în ce mai neliniştit, nu doar din pricina explicaţiilor de rău augur ale lui Olsen: era ca şi cum ceva ar fi fost nelalocul lui. Faptul că Moon rămăsese în continuare gol după ce se tîrîse prin gaura aceea îl făcea să-şi reamintească vorbele lui Olsen despre credincioşii care detectează vîntul morţii cu trupurile lor. Ştia că mulţi credincioşi lucrau pentru Securitate, dar nu înţelegea prea bine ce fel de muncă desfăşura Moon. Pe de altă parte, de ce îi vorbea Olsen despre toate acele lucruri? Comportamentul celor doi agenţi era ciudat.

— Puterea acelui grup este imensă, spuse Olsen în

continuare, şi noi sîntem singura ta şansă, singura pe care familia ta şi cu tine o aveţi ca să supravieţuiţi. Dar trebuie să ştim totul… Ridică mîna oprind parcă o posibilă replică a lui Daniel. Respectăm cuvîntul pe care i l-ai dat lui Klaus, bineînţeles. Cu toate acestea, acum e vorba de siguranţa ta şi a fiinţelor tale iubite…

Daniel se pregătea să spună ceva cînd, deodată, percepu sunetul.

Paşi pe scară.

Olsen se opri şi el să asculte. Chiar şi Moon păru să se învioreze. Olsen continuă pe un ton presant:

— Hai, Daniel, ajută-ne! Ce ţi-a spus Klaus?

Paşii se apropiau. Daniel nu reuşea să-şi dea seama dacă aparţineau unei singure persoane sau mai multora.

— Vine cineva, şopti el.

— Răspunde, Daniel, insistă Olsen. Ce ţi-a spus Klaus?

— Nimic. V-am explicat deja…

— Casca pe care o purtai a captat sunete. Olsen, sprijinit de aparatele de pe perete, întinse braţele. Cînd ţi-a vorbit Klaus…

— Nu mi-a vorbit. Sunetul ăla o fi fost respiraţia mea sau a lui…

— Era o voce, dezminţi Olsen, şi nu era a ta. Am verificat.

Deodată, Daniel înţelese rostul tuturor acelor întrebări: aproape fără să îşi dea seama, încetase să mai fie „protejatul”, ca să devină un suspect.

— Asta nu e cu putinţă! protestă el. Nu mi-a spus nimic! Nimic!

— Minţi foarte prost, îi reproşă Moon, sprijinit încă de perete, din profil.

Ce i se întîmpla lui Moon? Daniel îl privi şi îşi dădu seama că nu mal era puştiul amuzant şi amabil care rîdea cu el în gheretă. Privirea lui fixă îl îngrozea.

Paşii deveniseră nişte lovituri de ciocan pe trepte.

— Ai vorbit cu *ea,* nu-i aşa? Deşi zîmbea, în tonul lui

Olsen era ceva asemănător tristeţii. La ruine. Fără îndoială că te-a sfătuit să taci… Dar trebuie să te avertizez că, dacă te încrezi mai mult în ei decît în noi, vei greşi…

În mintea lui Daniel, cuvintele lui Olsen se roteau ca un vîrtej. Zgomotele de pe scară, de-acum foarte apropiate, îl împiedicau să se concentreze.

— Nu ştiu la ce vă referiţi! N-am vorbit cu nimeni la ruine!

Prin golul scării apărură cizmele unui agent de Securitate.

— Ce rău îmi pare, se lamentă Olsen. Ce rău îmi pare pentru toate astea, Daniel…

Însă Daniel deja nu-l mai auzea.

În spatele agentului, veneau Bijou şi Yun.

6

Se cunoscuseră în urmă cu cinci ani, în Marele Tren. Se întîmplase să fie mutat în altă secţie ca să înlocuiască un coleg bolnav de inimă.

— Eşti nou, nu-i aşa? i-a spus ea, care obişnuia să călătorească în secţia aceea, cînd el i-a servit o băutură.

Înainte de a o cunoaşte, deplînsese boala colegului său: apoi îşi reproşa că ajunsese să dorească să nu se mai facă bine niciodată. Era încîntat să o salute pe tînăra pasageră şi să audă cum îi spunea în fiecare dimineaţă:

— De-acum nu mai eşti atît de nou.

Salutul a devenit un obicei. Văzîndu-l apropiindu-se, Bijou se prefăcea că e sătulă de el.

— Iarăşi tu!

Rîdeau cu lacrimi cînd îşi aminteau acele prime săptămîni. Ea trecea de la seriozitate la hohote de rîs fără puntea zîmbetului. Totuşi, părea mereu veselă. Adăpostea veselia în seriozitate, parcă protejînd-o.

Şi-au povestit fel de fel de lucruri şi au început să se

cunoască. Ei i s-a părut amuzant că el se delecta cu profesia lui („Subaltern de tren este o profesie?” spunea ea). El de-abia putea crede că tînăra aceea funcţionară de la arhivă, care locuia în împrejurimile Hamburgului şi lua trenul ca să meargă în centrul oraşului, practica, între altele, scrima cu sabia. Dar aşa era: şi într-o zi ea l-a invitat să o vadă luptîndu-se. Familia ei, de origine arabă, trăia la Paris; a lui, la Madrid. După cîteva întîlniri şi desfătări împreună, au descoperit că doreau să formeze o nouă familie în Hamburg. Asta însemna „dragostea”. Bijou, care era credincioasă, acorda o mare importanţă acestei chestiuni:

— Nu e o hotărîre oarecare, îl avertiza ea. Ştii că Biblia se mai numeşte şi „a Dragostei şi a Meşteşugului” pentru că amîndouă cuvintele definesc viaţa. „Meşteşugul” atenuează frica: de exemplu, atunci cînd trupurile noastre se desfată. În schimb, „dragostea” o sporeşte, pentru că începi să simţi şi frica celui pe care îl iubeşti.

Ceea ce voia să-i spună Bijou era că luarea deciziei de „a se iubi” îi obliga să înfrunte toate consecinţele. Multe persoane trăiau împreună şi împărtăşeau orgasme, dar foarte puţine îndrăzneau să facă pasul „dragostei”, care pricinuia mai multă teamă şi, în consecinţă, aceasta din urmă nu era descrisă în pildele din Biblie.

Cu toate că părinţii lui Bijou Crane erau religioşi, ea nu i-a pretins nici o ceremonie ca să facă dovada „dragostei” şi să devină soţi. Totuşi, şi-au permis o săptămînă de vacanţă şi au închiriat un apartament într-o casă veche din afara oraşului. Era iarnă, ningea şi vîntul de noapte era asurzitor, motiv pentru care aproape că nu s-au dat jos din pat. Bijou îi spunea: „Îmbrăţişează-mă, îmbrăţişează-mă, cu braţele şi picioarele, cu tot trupul tău, apără-mă de vînt, ca să nu ne despartă niciodată”.

Îi plăcea să-l atingă. Adora să se încolăcească în jurul lui şi se juca să o facă nu numai cu degetele de la mînă, ci şi cu cele de la picioare. Cînd nu îl atingea, îl privea cu o

imensă seriozitate şi tăcere. Între ei nu admitea decît adevărul şi uneori, cînd el îi povestea ceva, îl întreba: „Mi-ai spus adevărul?” Şi îl săruta dacă el îi spunea că da.

După doi ani, cînd au ales-o pe Yun, ningea de asemenea, şi centrul de copii din oraşul lor părea un palat îngropat în nisip alb. Nici convertirea lor în părinţi nu a fost o decizie biblică, pentru că pe măsură ce „dragostea” sporea încă şi mai mult frica normală a fiinţei omeneşti, şi prezenţa copilului avea să întărească mai apoi această relaţie. Dar nici unul din ei nu a avut îndoieli în această privinţă. La fel ca aproape toate familiile din categoria lor, au achiziţionat un copil gata realizat după un proiect: puţini erau cei care puteau să cumpere celule şi să-şi proiecteze viitorul copil potrivit capriciului lor. Majoritatea persoanelor din Nord care doreau copii căutau unii gata proiectaţi, aşa cum ei înşişi erau gata proiectaţi atunci cînd familiile lor i-au achiziţionat.

Astfel că s-au adresat centrului genetic din Hamburg şi au străbătut mai multe săli pînă cînd au descoperit păpuşa aceea frumoasă, cu trăsături orientale, care le zîmbea din pătucul ei. Nu se gîndiseră să aibă un copil cu ochi migdalaţi, dar au rămas amîndoi fascinaţi cînd au văzut-o. Yun avea atunci doi ani de viaţă. Cînd a împlinit trei, imita deja atitudinea serioasă a lui Bijou, iar pe Daniel îl amuza foarte mult acea imitaţie.

S-au certat şi s-au supărat cînd întreprinderea Marelui Tren l-a mutat pe Daniel la Hanovra, pentru că ea detesta munca lui şi îi lipsea uşurinţa lui de a-şi schimba destinul. Le-a luat ceva timp ca să se împace, încă şi mai mult ca să se adapteze la noua lor viaţă. Lipsurile materiale au făcut-o pe Bijou să accepte un post de servitoare în clădirile guvernamentale, ceea ce era departe de a fi o muncă uşoară, şi era mai curînd degradantă. Totul s-a aranjat atunci cînd s-au mutat la Dortmund, pentru că ea a reuşit să revină la munca ei de la arhive. În ciuda acestui fapt, erau săptămîni întregi cînd nu se puteau vedea. S-au

supărat din nou, s-au împăcat.

Era imposibil să fii prost dispus alături de Yun.

7

Le conduceau doi bărbaţi. Unul purta uniforma Securităţii Civile; celălalt, care părea mai tînăr, era înveşmîntat într-o haină lungă, neagră. Disperarea micuţei Yun, pe care doar mîinile bărbatului cu haină aşezate pe umerii ei mici o împiedicau să fugă spre Daniel, contrasta cu calmul palid al lui Bijou: nici măcar nu era nevoie ca agentul să o ţină strîns pentru ca ea să rămînă încremenită acolo, privindu-l pe Daniel, însă în ochii ei el observă toată oroarea pe care ea trebuie să o fi simţit. Acolo, în interiorul acelor pupile, soţia lui părea aproape o necunoscută.

— S-au prezentat la şcoală şi au spus că ne vor escorta pînă acasă… îi spuse ea cu o voce ciudată, de parcă s-ar fi scuzat. Nu înţeleg ce caută, Daniel, dar mi-au explicat ce trebuie să faci tu. Schimbă cu el o privire plină de subînţelesuri. Eu îţi cer, te rog, să le spui ceea ce doresc. Nu ţi-aş cere-o niciodată, ţi-aş respecta tăcerea, chiar dacă n-aş înţelege-o, şi ştii bine, dacă n-ar fi vorba despre Yun… Gîndeşte-te la micuţa noastră.

— Nişte cuvinte foarte rezonabile, spuse Olsen pe un ton sentenţios. Acum ascultă-mă cu atenţie, Daniel! Dacă ne spui ce vrem să ştim, te vei întoarce imediat acasă cu soţia şi fiica ta. Imediat, ai cuvîntul meu! Noi sîntem autoritatea, aşa că te putem lăsa să pleci, nu ne va păsa că ne cunoşti identitatea. Vei pleca acasă cu familia ta şi te vom lăsa în pace. Dar dacă refuzi să colaborezi, le vom ucide: pe soţia ta şi pe fiica ta, aici, acum, în faţa ta. Apoi te vom lăsa închis cu ele în locul acesta, cu trupurile lor moarte…

Suspinele lui Bijou îl întrerupseră o clipă pe Olsen. Agentul care o păzea hotărî, de această dată într-adevăr, să o apuce de braţe. Celalalt îi astupă gura lui Yun, care

începuse să plîngă. Daniel făcu un pas spre ele.

— Dă-i drumul fiicei mele, îi spuse el bărbatului în haină.

— Cînd o să înceteze să mai plîngă, replică bărbatul, şi glasul lui îi trădă tinereţea. Avea o coamă de păr lins, şaten, iar privirea întunecată îi era tivită cu cearcăne.

— Dă-i drumul, Olive! îi porunci Olsen. Tînărul îndepărtă mîna şi Yun continuă să plîngă încetişor. Bijou reuşise şi ea să se controleze. Ştii ce se întîmplă cînd un cadavru rămîne închis sub pămînt, împreună cu o persoană în viaţă, Daniel? continuă Olsen. Ţi-am spus deja ca sînt multe lucruri pe care nu le cunoşti... Poate frumoasa ta soţie să cunoască unele dintre ele. Ştiu că eşti credincioasă şi că familia ta are rădăcini arabe. Poate că, fiind o copilă, ţi-au vorbit despre Oraşul Morţii... Nu sînt simple poveşti: moartea este vie. Moon se pricepe la aşa ceva, el este un credincios al celui de-al Doilea Capitol... Explică-i, Moon! Spune-i ce i se va întîmpla.

— Vei înnebuni cu mult înainte de a muri, spuse Moon privind cruciş, parcă fix în aer. Nu spuse decît atît. Era în continuare rezemat de peretele alb, iar contrastul cu trupul său gol şi pletele de un negru intens nu putea fi mai accentuat.

— Decizia îţi aparţine, Daniel, spuse Olsen pe un ton sentenţios. Şi tot a ta este răspunderea pentru ce s-ar putea întîmpla.

Daniel îl privi pe Olsen drept în ochii sai verzi.

— Nu sînteţi de la Securitatea Civilă...

— Bineînţeles că sîntem. Tonul lui Olsen era răbdător. Dar ţi-am mai spus că ne confruntăm cu oameni foarte puternici şi că trebuie să recurgem la orice mijloc pentru a ne apăra. *La orice mijloc,* repetă el. N-avem de ales.

Moon, care părea că dormitează, rezemîndu-şi ceafa cu mîinile încrucişate şi acestea pe perete, deschise ochii.

— Se termină timpul, Daniel. Hotărăşte-te!

Dar timpul nu însemna nimic pentru el. Încetase, ca şi restul gîndurilor sale. Era ca şi cum prima parte a istoriei

vieţii sale s-ar fi încheiat deja, iar el s-ar fi aflat într-un moment de tranziţie spre altceva. Poate că era o nouă lumină în fundal, dar pînă cînd nu va ajunge la ea, va rămîne în tunelul acela, călătorind încă în Marele Tren şi îndreptîndu-se cu toată viteza spre un destin inevitabil.

— Am spus adevărul, Klaus nu mi-a spus nimic. Şi adăugă, privindu-l pe Olsen: Te voi ucide dacă îi vei face vreun rău familiei mele. Vă voi ucide pe amîndoi. Pe tine, Olsen! Şi pe tine, Moon!

— Nu eşti în situaţia de a ameninţa, spuse Olsen, şi îşi scoase pistolul din toc.

Daniel şi Bijou ţipară deodată, dar singurul lucru pe care îl făcu Olsen a fost acela de a-i arunca arma lui Moon. Acesta o apucă distrat, verifică dacă era încărcată şi ridică ţeava spre capul lui Bijou. Făcu totul fără a înceta să-l privească pe Daniel. Expresia lui era plictisită.

— Aşteptaţi! Daniel ridică mîinile. Vă spun totul… Sesiză atenţia minuţioasă cu care îl ascultau. Nu voia să o privească pe Bijou (încă nu), ca să nu se molipsească de panica ei. Auzea, dintr-un oarecare loc îndepărtat, situat la un metru distanţă, plînsul isteric al fiicei sale. Klaus mi-a spus… Mi-a spus că oraşele… oraşele noastre erau… Nu ştia cum să continue. Presupuse că orice ar fi improvizat ar fi fost de folos, dar nu-i trecea nimic prin cap. Ce anume doreau să afle? Dincolo de tăcerea lui Klaus, ce era? Oraşele sînt…)

Vederea chipului dulce al lui Bijou la capătul ţevii îi lăsa mintea goală.

— Vrem doar să auzim revelaţia, Daniel, îi ceru Olsen. Doar ce ţi-a spus cînd te-ai apropiat de el.

— N-am auzit nimic… Nimic… Hotărîse că nu avea să plîngă, nu în faţa lui Yun, dar pe cînd se gîndea astfel, lacrimile izbucniră ca o durere: involuntare, de neamînat. Vă jur… Vă jur… Căzu în genunchi, dorind să facă orice, să lingă cizmele lui Olsen, de exemplu. Era *dispus* să o facă. *Un erou:* cu cîteva ore mai devreme, crezuse că era unul

dintre aceştia. Dar ce era un erou?

— Ajunge, Daniel, spuse Olsen cu dispreţ. Ridică-te!

Un erou era cineva fără fiinţe dragi. A ştiut-o în momentul acela.

Se ridică în picioare. Respiră adînc, dar nu reuşi să-şi umple plămînii cu aer. Atmosfera din încăpere i se părea ireală, cu acea strălucire care învăluia totul prefăcînd chipurile, în afară de cele ale lui Bijou şi Yun, în figuri de demoni. Se gîndi că figurile acelea vor trăi pentru totdeauna înăuntrul ochilor săi.

Olsen decretă altă pauză din pricina lui Yun, al cărei plînset devenise dureros, chiar şi pentru cei care nu o iubeau. Bijou o îmbrăţişă, cu permisiunea lui Olsen, şi îi şopti minciuni liniştitoare. Apoi fură iarăşi despărţite. Din nou, Moon ridică ţeava spre capul lui Bijou.

— Ultima şansă, avertiză Olsen.

Certitudinea că nimic din ce ar putea face nu ar preîntîmpina viitorul îl calmă dintr-odată. Repetă acelaşi lucru pe care îl mai spusese, dar cu o absolută convingere.

— Îmi pot aminti tot ce mi-a spus pînă în momentul acela… Apoi, *s-a prefăcut* că îmi vorbeşte… Nu ştiu de ce a făcut asta, dar a făcut-o: şi-a mişcat buzele, doar atît. M-am gîndit că e nebun. Apoi, şi-a înfipt cleştele şi n-a mai spus nimic altceva. Dacă aş vrea să mint, mi-ar fi uşor să o fac, adăugă el. Dar nu vreau. Nu mi-a spus nimic… Olsen părea şovăitor, parcă ar fi fost dispus să îl creadă. Daniel o privi pe Bijou şi ştiu că soţia lui îl credea, într-adevăr şi îi aproba sinceritatea.

„Mă va săruta. Mă va întreba dacă-i spun adevărul şi apoi mă va săruta.”

— Şi ce e cu fata cu care ai vorbit la ruine? îl interoga Olsen.

— N-am vorbit cu nimeni la ruine. Am auzit un zgomot, m-am întors şi am crezut că văd pe cineva… Dar pe urmă n-am mai fost atît de sigur, pentru că dispăruse.

Se lăsă tăcerea. Pînă şi Yun încetase să mai plîngă. Bijou

zîmbea uşor, de parcă ar fi sprijinit aplombul cu care vorbise Daniel. Olsen, cu braţele încrucişate, părea să cugete.

— E posibil să spui adevărul, judecă Olsen după ceva vreme. Dar cred că minţi.

Făcu un gest. Moon trase un singur glonţ.

Pentru o clipă, ochii lui Bijou fură pentru Daniel ca două baloane pe care un copil le-ar pierde pe cer. Apoi, trupul i se izbi de propriul ei sînge de pe perete şi rămase nemişcat.

8

Se spune că Oraşul Morţii este îngropat în Arabia.

Aşa ne asigură unii învăţaţi. Ei afirmă că l-au văzut întocmai cum îl descrie Autorul, sub un giulgiu de nisip răscopt, mai vechi decît vastul desert.

Totuşi, fata dădea dreptate oricui era de părere că Autorul se referea prin acel simbol la trupurile bărbaţilor şi ale femeilor antrenate să cunoască şi să adăpostească intimitatea destinaţiei lor de pe urmă. Oraşul nu se găsea doar în Arabia: împresura tot Pămîntul, făcea parte, împreună cu aceste cadavre, din măruntaiele sale, iar anumiţi credincioşi îl moşteneau şi purtau moartea cu ei.

În momentul acela, fata *era* Oraşul.

Înaintase pe urmele lor sub pămînt, prin cavernele cufundate într-o beznă absolută. Senzaţia de singurătate era imensă, pentru că depăşea simpla absenţă a fiinţelor din jurul ei. Dar ea cunoştea cauza: moartea era suprema singurătate, iar în momentul acela ea purta moartea înăuntrul său.

Cînd se ivi din întuneric şi spaţiul în jurul ei adoptă din nou dimensiuni precise, se trezi într-o mică încăpere. Unul dintre pereţi prezenta deschizături la nivelul solului, prin care se strecura o imensă strălucire, precum şi vocile celor

care se aflau în camera de alături, iar printre acestea şi cea a obiectivului ei. Îl percepea.

În clipa aceea auzi împuşcătura. Era îmbrăcată şi nu executase ritualurile obligatorii, dar simţi împunsătura vîntului şi se temu ca nu cumva să se fi întîmplat ceva ireparabil. Hotărî că va da năvală şi va încerca să reia controlul, chiar cu riscul de a-i răni pe cei pe care n-ar trebui să-i rănească. Se putea strecura prin deschizături, dar pentru că lucra mai bine în întuneric, va trebui să stingă mai întîi generatoarele al căror zumzet îl auzea.

Nu ştia cu exactitate cîţi erau, nici cîţi aveau să opună rezistenţă, dar calculul acela nu o interesa.

O preocupau doar două lucruri: obiectivul ei şi singurul dintre oameni care era *ca ea.*

Ştia că şi el o adulmecă. Totuşi, lucrurile continuau să încline în favoarea ei. Poate că pierduse avantajul surprizei, dar lor le lipsea avantajul cel mai important.

Ei nu erau ea.

9

Nici măcar Daniel Kean (el, mai puţin decît oricine) nu ar fi putut să anticipeze reacţia sa în clipa aceea. Părea aşezat pe o balanţă al cărei platan opus ar fi fost ocupat de Bijou: în vreme ce trupul soţiei sale cădea, al său se înălţa cu un avînt frenetic. Într-o fracţiune de secundă, acoperise distanţa care îl despărţea de Olsen, iar mîinile sale se închiseseră pe gîtul superiorului de la Securitate. Lui Daniel îi lipsea forţa şi antrenamentul lui Olsen, dar cînd se rostogoliră amîndoi pe jos şi se opriră, ochii lui Olsen arătau mai multă agonie decît cei ai lui Daniel.

L-ar fi strîns de gît chiar acolo dacă n-ar fi fost intervenţia agentului care o ţinuse pe Bijou sub control şi care îl apucă pe Daniel de braţe. Olsen continuă să se sufoce încă o clipă, de parcă i-ar fi strîns gîtul furia lui

Daniel, şi nu mîinile acestuia.

Daniel se zbătu cu o nepotolită energie pînă cînd, deodată, îl opriră nişte ţipete. Era Yun.

— Calmează-te, ori vine acum şi rîndul fiicei tale, spuse Moon, care răsucise pistolul către fiica lui.

Vederea armei îndreptate spre capul lui Yun nu-i domoli furia pe care o simţea. Parcă era transfigurat. Ştia că trebuie să împiedice prin orice mijloc ca Yun să moară, nu pentru el (se simţea pierdut), ci pentru Yun însăşi şi pentru Bijou, al cărei cadavru zăcea undeva în afara cîmpului său vizual. „Micuţa noastră.” Acesta fusese ultimul mesaj al lui Bijou. Totuşi, puterile sale creşteau, în loc să cedeze.

Moon îl privea în ochi.

— Fiica ta, Daniel.

— Da, fiica mea, spuse el, încercînd să se elibereze din strînsoarea agentului.

Moon încetă să-l mai privească, pentru a se concentra asupra împuşcăturii. Ţeava, sprijinită de tîmpla copilei, era mult mai groasă decît mica ei frunte albă, singura porţiune a chipului pe care mîna tînărului cu haină nu o acoperea.

Deodată, Moon şovăi. Întoarse capul, dar nu spre Daniel, ci spre Olsen, care se ridica frecîndu-şi gîtul.

— Ea, spuse nervos, coborînd pistolul. Este aici.

Atunci se facă întuneric.

10

O aşteptau, dar nu stabiliseră un plan concret pentru cînd avea să sosească. Aceasta a fost prima greşeală a lui Olsen.

— Olive, Moon, luaţi copila! A doua greşeală a fost aceea de a se concentra asupra strigătului.

În orbecăiala aceea, totul era confuz. Mîinile care îl apucaseră pe Daniel Kean îi dădură drumul şi acesta se aruncă asupra lui Moon, agăţîndu-se de un braţ aproape

moale, îngheţat, care nu părea să aparţină unei fiinţe vii, şi care, asemenea unui şarpe onctuos, alunecă rapid, evitîndu-l. Daniel se pregăti pentru nişte represalii care nu mai veniră. Moon, cel puţin, nu trăsese în Yun. O auzi pe copilă chemîndu-l. Glasul se stingea sub zgomotul unor cizme pe scară. Văzu un fascicul de lumină pierzîndu-se printre trepte.

— Yun! strigă el. Yun!

Era o sinucidere să se mişte printr-o încăpere care părea plină de demoni. Cu toate acestea, sau tocmai de aceea, Daniel se mişcă. Primi un brînci violent şi căzu la pămînt. Cineva, care găurise un perete cu focuri continue de armă, încetă să mai tragă şi, poate, să mai respire. O uniformă fu aruncată în aer şi doar zgomotul produs cînd se lovi de zid făcu să se ştie că înăuntrul ei sălăşluia un trup; după lovitură, trupul, uniforma şi zidul erau totuna.

— Eşti o proastă... auzi Daniel vocea răguşită a lui Olsen. Eşti o proastă ori eşti nebună dacă-ţi închipui... Nu ştia cui i se adresa, dar un ton de groază în glasul acestuia îi indică faptul că Olsen nu era sigur cine este cu adevărat prostul şi nebunul. Poate că doar se grozăvea.

Dorea să ajungă la scară. Ştia că Moon şi celălalt agent fugiseră luînd-o cu ei pe fiica sa, şi singura opţiune care îi mai rămînea era să-i urmărească. Totuşi, vorbele lui Olsen îl făcură să-şi întoarcă privirile spre lupta înverşunată care avea loc în întuneric.

Olsen părea că se luptă cu moartea. Adversarul său era o siluetă mai neagră decît întunericul, a cărei simplă repeziciune dădea fiori de groază. Daniel aproape că uită de propria sa tragedie, bucurîndu-se de acea minimă clipă în care îl auzi pe Olsen ţipînd, în vreme ce era strivit de perete cu lovituri cumplite, aplicate parcă de un ciocan aflat în mîinile nopţii. Sau de o sută de ciocane, însă ochii lui Daniel îi spuseră că acestea erau strînse într-un singur pumn. Cîtă durere îi trebuia unui bărbat ca Olsen ca să moară? Daniel dorea ca viaţa superiorului să se

prelungească multă vreme.

Dar totul se termină înainte de a-şi putea încheia acel gînd.

Cînd doar silueta neagră şi liniştea rămăseseră în picioare, a ştiut că îi venise propriul sfîrşit. Nu numai că nu-i păsa: îl dorea cu violenţa nemaipomenită cu care uneori se doreşte ceea ce e mai de temut. Dar hotărî să aleagă locul corect.

Tîrîndu-se şi îndepărtîndu-se de siluetă, merse de-a buşilea pînă cînd dădu de trupul lui Bijou. Toată durerea sa izbucni atunci ca o anestezie care se termină brusc.

— Omoară-mă sau lasă-mă cu ea! urlă el cînd mîinile din umbră i se aşezară pe umeri, trăgînd de el.

— Există şi o a treia opţiune, spuse fata cu blîndeţe.

Capitolul al Treilea

Ceremonia

1

Ea l-a pus să jure pentru prima dată lucrul acela cînd au călătorit la Madrid.

Era riscant să călătorească, dar toată lumea îşi asumă din cînd în cînd nişte riscuri. Pe deasupra, era Vreme de Iarnă, după Halloween, cînd tradiţia ancestrală le impune copiilor să-şi viziteze părinţii. După ce s-au întors acasă din împrejurimile Hamburgului, unde au sărbătorit unirea lor, şi dispunînd de încă trei zile în plus pentru festivitate, au hotărît să-şi petreacă Solstiţiul cu familia lui. O foarte rapidă călătorie cu vehiculul aerian le-a redus din neplăcere şi din nerăbdare, dar la Madrid au devenit conştienţi pentru prima dată de distanţa faţă de căminul lor.

Madridul era un oraş antic. Zăpada îl învăluia în cearşafuri ca pe o statuie. Lui Bijou, care nu îl cunoştea, i-a amintit de Paris, şi amîndouă au făcut-o să se gîndească la oraşele biblice din Nord. Semnala corespondenţele cu degetul, în vreme ce se plimbau între tăceri şi scîrţîituri de gheaţă: giruete pe clopotniţe, acoperişuri ascuţite, bulevarde mari cu coloane, labirinturi înguste pavate cu piatră – care doar după ce erau străbătute se comportau ca nişte străzi –, biserici în ruine ridicate peste altele încă şi mai vechi şi tot atîta antichitate pe cît era cu putinţă să-şi dorească (sau de care să se teamă) cineva pe cuprinsul Europei. Bijou, privind peste tot, rămăsese fără grai. Daniel o privea pe ea, puţin îngrijorat.

În noaptea aceea, după cină, după ce a rîs cu Emil Kean, tatăl lui Daniel, care lucra ca şef de secţie la un tribunal, după ce a fost interogată în amănunţime de mamă, Jana, şi după ce a cîntărit asemănarea dintre Daniel şi sora lui mai

mică, Lania, care fusese proiectată pornindu-se de la aceeaşi celulă, Bijou s-a ghemuit tremurînd în braţele lui în vechiul pat din camera de oaspeţi şi i-a mărturisit teama ei. Totul o speriase: vechimea pieţelor, tăcerile diferite, frumoasa şi distinsa familie a soţului ei; chiar şi acum, scîrţîitul patului şi măştile decorative, specifice anotimpului, care împodobeau pereţii.

— Aiurea, nu lua în seamă nimic din ce vezi, i-a spus el. Tatăl meu pozează în credincios şi se înconjoară de cărţi vechi ca să miroasă a mucegai, dar nici măcar nu le deschide. Au rîs cu voce joasă. Casa este veche, dar solidă.

— Familia ta n-are nici o vină, Daniel, îl asigură ea. Sînt persoane minunate şi trăiesc cu „dragoste”... E vorba de amintirile mele. Madridul m-a făcut să-mi retrăiesc copilăria de la Paris, cu părinţii mei. Obîrşia arabă vine de la tatăl meu, care uneori mă speria vorbindu-mi despre moarte...

— Asta ni s-a întîmplat tuturor. El încercă să treacă uşor peste această mărturisire, dar a înţeles că ea avea nevoie să-şi descarce sufletul. A îmbrăţişat-o cu şi mai mult putere, în vreme ce o asculta.

— Îmi spunea că moartea trăieşte sub pămînt... După părerea tatălui meu, să mori înseamnă să intri pe o poartă mare, neagră, şi să cobori în nişte peşteri nesfîrşite...

— Sînt simple legende. Cine le crede suferă mai mult decît noi.

— Dar moartea există, este un fapt real. Ea se făcu ghem lîngă el şi îl sărută pe ureche, vorbindu-i liniştit. De ce există moartea, Daniel?

— Ce efect nemaipomenit a avut familia mea asupra ta! Gluma se destramă în faţa seriozităţii ei, care îl privea lacom, ca şi cum răspunsul la toate misterele s-ar fi aflat scris cu litere mărunte în ochii lui.

— De ce trebuie să murim? Nu înţeleg. De ce întunericul ăsta? Acum, că te cunosc şi te iubesc, nu vreau să mă despart de tine niciodată. Mi-e atît de frică...

— Nu vei muri. Îi mîngîie obrajii. Nici tu, nici eu.

Niciodată.

Deodată, ea îl privi foarte serioasă.

— Trebuie să-mi juri ceva.

Nu a fost ultima dată cînd i-a cerut-o: după cîţiva ani, într-o noapte cînd Yun a avut coşmaruri şi a alergat, lividă şi rece, spre dormitorul lor, a făcut-o din nou. El a liniştit-o repetînd jurămîntul – „sacru”, spunea Bijou – şi, în sinea lui, a rîs fără răutate de acea dulce teamă. Pentru că în viitor se putea întîmpla orice, dar tatăl lui îl învăţase că un om bun trebuie să trăiască de parcă această certitudine ar fi falsă.

Totuşi, i-a jurat. Apoi a culcat-o pe Yun, i-a dat un sărut şi s-a întors în pat, unde Bijou plutea deja în aburii visului.

Stătea, uneori, să le privească dormind.

Familia lui. O insulă de lumină în întuneric.

2

Se gîndi deodată la zăpadă din pricina albeţei care îl înconjura.

Era culcat cu faţa în jos, cu braţele în cruce, cuprinzînd parcă locul unde zăcea. Mişcîndu-se, dădu drumul unei dureri ascunse în partea stîngă a cefei. Atrocitatea amintirii îi dădu putere. Părăsi imensul pat necunoscut şi făcu cîţiva paşi.

Era o încăpere mare. Pereţii, podeaua şi tavanul erau vopsiţi în alb sau în diferite tonalităţi asemănătoare, în nuanţe de ivoriu sau os. Văzu pe spătarul unui fotoliu o cămaşă largă, care nu era a lui, şi-o puse şi mirosi pînza proaspătă şi curată. Pe acelaşi scaun aşteptau o robă de gală şi sandale, dar pentru moment nu dori să se îmbrace complet. Propria sa îmbrăcăminte dispăruse.

O fereastră cu geamuri romboidale îl făcu să rămînă cu gura căscată: dincolo de ele se înălţau brazi ninşi, un lac, nişte căsuţe, culmi de gheaţă. Nu păreau să fie împrejurimile oraşului Dortmund, cu atît mai puţin ale

Wonnului. Dimineaţa era cenuşie.

O uşă translucidă se afla acolo. Privi prin ea şi a fost ca şi cum ar fi stat lîngă un heleşteu agitat. Zări umbre tăcute. Nu voia să verifice încă dacă era prizonier şi nu atinse mînerul uşii.

Încăperea îi oferi o altă surpriză: pe o masă de marmură ridicată pe sculpturile ce reprezentau trupuri îngenuncheate se afla o tavă cu mîncare şi ceai cald. Îi era foame. Apropie o canapea care nu făcu zgomot mişcîndu-se, se aşeză şi începu să devoreze bucăţele mici de pîine dulce şi brînză şi să bea sorbituri de ceai. O asemenea activitate îl făcu să înţeleagă că lumea aceea era reală. Dar nu se bucura: ar fi preferat un vis.

Nu reuşi să înţeleagă cum s-a întîmplat, însă o clipă mai devreme, pe cînd mînca, se uitase şi nu văzuse decît uşa, iar un moment mai tîrziu se uitase din nou şi era ea.

— Mi s-a părut că eşti treaz, spuse fata. Avea o voce gravă, uşor marcată de accentul din Sud. Te simţi bine?

Daniel nu se mişcă de la masă şi nici nu spuse nimic. Cana de ceai pe care o ducea la buze îşi urmă drumul.

Îl surprinse faptul că o recunoscuse numaidecît, fiindcă prima dată o zărise de departe, a doua oară foarte în treacăt, iar a treia în întuneric deplin. Şi-a dat seama că este silueta de la ruine, aceeaşi care mai tîrziu purtase scurta şi sălbatica luptă împotriva lui Olsen. Acum înfăţişarea ei era inocentă: o piesă lungă de vestimentaţie albă, părul despletit şi umed, şuviţe lipite de frunte, îşi ţinea ochii în jos. Dar cum reuşise să intre, în linişte deplină?

După ce aşteptă în zadar un răspuns, fata făcu ceva neaşteptat: se aruncă la pămînt. Dar nu a fost un gest de salut, nici de umilinţă. Era ca şi cum podeaua ar fi fost un loc de stat jos. Rămase aşezată cu trunchiul drept, fără să se sprijine de perete, cu picioarele îndoite acoperite de piesa de vestimentaţie.

— Unde mă aflu? întrebă el în cele din urmă.

— Într-o casă din Königshafen, un orăşel în sud-estul Germaniei, lîngă lacul Vechiul Königssee.

— Înţeleg. Daniel cîntărea mult fiecare cuvînt. Îşi freca de zor ceafa dureroasă. Cum am ajuns pînă aici şi cînd?

— Te-am adus noi. Azi-noapte.

— Cine, în afară de tine?

— Prietenul meu. Eu te-am scos la suprafaţă, iar el a aşteptat în vehiculul său în tunelul din Wonn. Îl vei cunoaşte în curînd.

— Şi îmbrăcămintea mea?

— Era foarte murdară. Ţi-am scos-o cînd am ajuns aici.

Tăcerile erau mai lungi decît frazele. Daniel închise ochii.

— Nu-mi amintesc nimic din toate acestea.

Fata continua să-şi ţină privirea în pămînt.

— În catacombă a trebuit să te lovesc ca să te fac să-ţi pierzi cunoştinţa, spuse ea. N-am vrut să o fac, dar nu mi-ai dat o alternativă. Voiai să rămîi acolo, iar eu nu puteam permite aşa ceva. Este foarte periculos să rămîi printre cadavre sub pămînt.

— Nu mi-ar fi păsat să mor, replică el.

— N-ai fi avut norocul să mori, spuse ea blînd.

Daniel o observa fără să trădeze vreo emoţie. Remarcă forme tari ca fierul şi un trup bine legat, sub lunga piesă albă de vestimentaţie.

Un singur amănunt îl intriga. „De ce nu mă priveşte? De ce închide ochii?”

— Şi fiica mea… şopti el.

— Au luat-o ei.

— Ei?

— Moon şi celălalt agent. Nu i-am putut împiedica. Sau poate ca aş fi reuşit, dar a trebuit să mă ocup de salvarea ta.

Daniel se ghemui, stăpînindu-şi durerea. Se gîndi la Bijou, al cărei cadavru probabil că mai era încă în catacomba aceea. Se gîndi la Yun.

— De ce…? şopti el. Ce vor să-i facă… fiicei mele?

— Vei afla totul în curînd. Ai terminat de mîncat?

Gîndurile îi stîrniră mînia. Spuse că da, se ridică în picioare, îşi întinse braţele, îşi frecă uşor ceafa şi ceru să se spele. Ea se ridică iute.

— O poţi face aici.

Ceea ce crezuse că este o oglindă dintr-un singur corp de cealaltă parte a patului se dovedi a fi o uşiţă. Fata o deschise în vreme ce el se apropia.

Era tocmai ceea ce aştepta Daniel.

Cu toate acestea, nu putu evita senzaţia că ea, pur şi simplu, îl aştepta şi îi permitea să o maltrateze astfel.

Împingînd-o în perete, răsturnă o masă din apropiere şi mai multe podoabe de cristal se făcură ţăndări de podea. Fata nu făcu nici o încercare să se apere; rămase liniştită, cu ochii perfect închişi. Buzele ei erau groase, iar pometii şi bărbia ascuţite. O puzderie de pistrui îi marcau faţa şi pieptul.

— M-ai făcut să o abandonez! strigă Daniel. M-ai *despărţit* de ea şi de fiica mea!

O apucase de gît cu amîndouă mîinile şi, în momentul acela, apăsă. Nu era un gît deosebit, nici măcar gros, ci dimpotrivă, subţirel. Dacă ar fi avut degetele ceva mai lungi şi dacă ar fi strîns cu mai multă forţă, o singură mînă a lui Daniel s-ar fi închis pe lujerul acela pînă cînd degetul mare ar fi atins arătătorul. Cu toate acestea, o vigoare care era ceva mai mult decît carne, sînge şi răsuflare îl împiedica să-l deformeze măcar. Fata părea sculptată dintr-o singură bucată de alabastru. Respira liniştit. Daniel Kean era cel care părea că se înăbuşă.

— Priveşte-mă! Îl înfuria încăpăţînarea aceea a pleoapelor ei. De ce nu mă priveşti? *Priveşte-mă.*

Dar, înainte ca ochii ei să se deschidă, s-a deschis uşa camerei.

3

— Maya nu numai că ţi-a salvat viaţa scoţîndu-te din catacomba aceea, Daniel Kean, îi spuse bărbatul care stătea în picioare în uşă: a recuperat şi cadavrul soţiei tale. Aşa că dă-i drumul şi calmează-te!

Daniel dăduse deja ascultare primului ordin; celălalt nu depindea de voinţa lui.

— Unde este soţia mea? întreba el. Mă voi calma atunci cînd o voi vedea.

— Am dus-o pe un pat funerar şi i-am pregătit trupul ca să îţi poţi lua adio de la ea în chip demn. O vei putea vedea în curînd. Dar, înainte, trebuie să stăm de vorbă. Voi încerca să-ţi răspund la întrebări. Bărbatul se arăta energic, autoritar. Se întoarse o clipă spre fata, dar nu păru îngrijorat pentru ea: de parcă ar fi ştiut că Daniel nu i-ar fi putut face niciodată vreun rău. Schimbară cîteva cuvinte cu voce joasă, precum şi zîmbete fugare.

— Cine sînteţi voi?

Privirea lui Daniel trăda uimirea.

— Numele meu este Héctor Darby, şi te afli în casa mea. Ea este prietena mea, Maya Müller, iar tu eşti Daniel Kean. Şi acum ar fi mai bine să nu pierdem timpul cu prezentări idioate. Avem multe de făcut şi încă mai multe de spus. Rapiditatea este vitală.

Îi îngădui două minute ca să termine să se îmbrace cu veşmintele care erau pe scaun, apoi îl conduse într-un salon spaţios. Daniel fu copleşit de biblioteca enormă. Spre deosebire de Bijou, lui nu-i plăceau cărţile. Acasă avea doar o ediţie a Bibliei şi cîteva texte rituale. În schimb, în biroul unde lucra Bijou, volumele erau stivuite peste tot. Daniel se gîndi însă că în salonul acela erau mult mai multe. Le vedea îngrămădindu-se aproape cu obscenitate, cotor lîngă cotor, umflate, disproporţionate. Dacă era suficientă linişte, putea auzi ceea ce Bijou numea „respiraţia”: foşnetele vechilor suluri, relaxarea tomurilor groase, horcăiala volumelor

subţiri strivite de celelalte. Cele care nu erau cărţi erau antichităţi. În mijlocul salonului, se remarca un enorm glob pământesc. Se auzea tic-tacul răguşit al unui ceas greu, de perete.

Héctor Darby îl invită să ia loc pe un fotoliu cu picioare de fier, în faţa unei hărţi care reprezenta poate micul orăşel Königshafen. Fata li se alătură în curînd. Îşi pusese o lungă şi elegantă rochie neagră cu decolteu pătrat, iar părul, pieptănat, flutura luminos. Nu deschidea ochii în mers, dar pasul ei era ferm şi exact. Privirea lui Daniel, adîncă, absorbită, trecea de la unul la celălalt. Lumina îngheţată a ferestrelor largi îl informă că amiaza trebuia să fie aproape.

— Ce te surprinde atît de mult? întrebă Darby observîndu-i expresia, în vreme ce le aducea nişte cupe.

— Ar fi mai uşor să vă spun ce nu mă surprinde, răspunse Daniel.

— Sînt un om biologic, spuse Darby. Presupun că ai văzut mulţi.

— Cîţiva.

Îşi aminti că, din cînd în cînd, se ocupa de ei în Marele Tren. Erau frapanţi şi reprezentau un indiciu al descendenţei şi bogăţiei. Conceperea unui copil după un proiect putea fi scumpa, dar faptul de a nu-l proiecta deloc era un adevărat lux. Permisiunea ca o celulă fecundată să se dezvolte potrivit liberului său arbitru, cu un control exterior redus, în vitrinele centrelor genetice, nu era la îndemîna tuturor. Daniel se gîndi că era comparabilă cu achiziţionarea uneia dintre antichităţile din salonul acela: ceva inutil, valoros, fragil. Embrionul putea muri în timpul dezvoltării şi, de-a lungul vieţii lor, bărbaţii şi femeile biologice sufereau de diferite boli, iar bătrîneţea îi deteriora cu o grabă înfiorătoare. Cît despre înfăţişarea fizică…

— Asta de aici, explică Darby pe un ton zeflemitor, atingîndu-şi faţa, se numeşte barbă, iar asta – îşi duse mîna la cap – este o chelie naturală. Braţele mele, picioarele, torsul şi pubisul meu sînt şi ele acoperite de păr. Am

cincizeci şi doi de ani, am făcut burtă, răcesc, vocea îmi este răguşită, ştiu că sînt urît şi sînt foarte bucuros că n-am ca tine silueta aceea stilizată a oamenilor proiectaţi, cu păr lung, trăsături frumoase, trup cu linii curbe fără nici un fir de puf şi extremităţi lungi şi sculpturale; voi aproape că nu vă trădaţi vîrsta, umblaţi dezbrăcaţi în plină iarnă fără să simţiţi frigul şi, de departe şi de multe ori de aproape, semănaţi atît de bine cu femeile. Sau ar fi trebuit poate să spun că femeile seamănă atît de mult cu voi. Curiozitatea ta e satisfăcută, Daniel Kean?

— Da, eu…

— Doreşti să ştii ceva şi despre Maya Müller? Arătă spre fată, care era cu spatele la ei, în picioare în faţa ferestrei. Nu deschide ochii pentru că n-are nevoie de ei ca să te privească: ochii ei sînt totalitatea celorlalte simţuri ale ei.

— Poftim?

— E un fel de-a spune că este oarbă.

Daniel o privi – siluetă măruntă, umeri laţi, păr scurt şi blond –, amintindu-şi că o văzuse luptînd în catacombe împotriva unor bărbaţi înarmaţi. Deduse că probabil nu provenea din Nord, unde orbirea incurabilă era o raritate.

Fata era în continuare în picioare în faţa ferestrei. Afară începuse să ningă.

— Oh, vede mai bine decît tine şi decît mine, tocmai pentru că nu-şi foloseşte ochii, spuse Darby sesizîndu-i uimirea. Dar permite-mi să-ţi spun că în acest moment nu te interesează ce vede sau nu Maya. Să vorbim despre ceea ce *într-adevăr* te interesează.

Îi oferi o cupă cu o licoare parfumată.

— Unde este fiica mea? întrebă Daniel refuzînd cupa. Asta *într-adevăr* mă interesează.

— Nu ştim. Darby făcu o grimasă şi bău o sorbitură. Dar nu-i vor face nici un rău. Încă nu. Au nevoie de tine.

— Cine?

— Cei care i-au angajat pe Olsen şi pe Moon. Într-un cuvînt: „ei”, dădu el definiţia. Prietenii mei, Maya şi cu mine

sîntem „noi”. Îţi voi spune în ce constă diferenţa, ca să nu te zbaţi în dileme morale: cu ei, fiica ta şi cu tine veţi muri; cu noi, ai o posibilitate să rămîi în viaţă şi să-ţi salvezi fiica.

Daniel se lăsă brusc pe spătar, ca şi cum vorbele lui Darby ar fi fost într-un anume fel o izbitură. Îşi îndoi picioarele şi îşi sprijini sandalele pe marginea fotoliului. Rămase aşa vreme îndelungată, cu coapsele dezgolite sub roba scurtă, lipite şi ridicate.

— Vor să te oblige să-i ajuţi să găsească totuşi ceva, continuă omul biologic după o pauză. Noi vrem acelaşi lucru. Şi unii şi alţii sîntem dispuşi *la orice* ca să reuşim.

Frazele lui îi amintiră lui Daniel, pentru o clipă, de vorbele lui Olsen. Înţepeni.

— Şi cum să vă ajut?

— Deţii o informaţie-cheie.

— Te referi la ceea ce credeţi cu toţii că mi-a spus nebunul ăla în tren…

Omul biologic dădu încet din cap.

— Dar nu mi-a spus nimic! exclamă Daniel, impacientat. Şi-a mişcat buzele şi…

— Aici greşeşti. Darby se clătină, întrerupîndu-l. Ţi-a transmis un indiciu codificat, iar tu îl vei spune cînd va sosi momentul. Concret… – îşi consultă ceasul, o maşinărie demodată pe care o scoase din buzunar, legată cu un lănţişor – … peste vreo treizeci de ore…

4

Daniel negă din cap. În memoria lui nu exista nici o îndoială: îşi amintea mişcarea buzelor lui Klaus, îşi amintea surprinzătoarea lui tăcere. Nimic mai mult.

— Îţi spun ceva, insistă Darby. Fapt este că ţi-a spus şi, în acelaşi timp, te-a făcut să uiţi. L-a îngropat în inconştientul tău, de unde îl vei extrage tu însuţi atunci cînd va veni momentul.

— Nu poţi forţa pe nimeni să uite ceva.

E imposibil. Héctor Darby se instala în faţa lui, cu chipul deformat de globul de cristal al cupei. După ce o bău pînă la fund, porunci:

— Priveşte în jurul tău şi spune-mi ce vezi!

— Un salon.

— Ce este în salonul ăsta?

— Cărţi, un…

— Ce spun toate aceste cărţi?

— Nu stiu. Nu le-am citit.

— De ce nu le citeşti chiar acum, ca să-mi spui?

— Sînt prea multe. Daniel clipi, neînţelegînd ce pretindea Darby. Nu pot.

Un zîmbet larg, urît, tăie în două ciudata barbă a omului biologic.

— Aşa că nu poţi să ştii ce spun aceste cărţi, pentru că sînt prea multe. Şi cu toate astea, îţi închipui că ştii ce spune realitatea, mult mai vastă decît biata mea bibliotecă, mai complexă, mai persistentă. Darby merse încet spre masa cu băuturi şi îşi umplu din nou cupa. Eu chiar am citit aceste cărţi, Daniel Kean, şi îţi pot povesti ce spun ele. Îşi duse cupa la buze. Ele spun: „Imposibilul nu există”.

— Asta este părerea unui credincios, replică Daniel dispreţuitor. Trebuia să-mi imaginez că am în continuare de-a face cu ei…

Darby rămase privindu-l, cu cupa în mînă.

— Ai un temperament juvenil şi necugetat, Daniel Kean.

— Este felul dumneavoastră de a spune „necredincios”? i-o aruncă în faţă Daniel, mînios.

— Este felul meu de a spune „stupid”.

— Domnul Kean nu ne cunoaşte, Héctor, îi spuse fata lui Darby, pe un ton de reproş. Se aşezase pe un gheridon de marmură, cu faţa la fereastră, iar silueta ei decupată de lumină prezenta simetriile unei sculpturi. Şi avînd în vedere circumstanţele actuale, nu merită ironiile tale…

— Îmi cer scuze. Darby zîmbi. Nu vreau să te jignesc,

Daniel, dar şi tu ar trebui să te gîndeşti puţin înainte de a vorbi. Îţi voi spune: Maya este într-adevăr credincioasă, eu nu. N-am fost, nu sînt, nu voi fi niciodată, adăugă el insistent, pe un ton care îi indica lui Daniel faptul că tema aceea era deosebită pentru el.

— Ce sînteţi dumneavoastră?

— Eu sînt doar ciudat, spuse Darby foarte serios. După cum poţi vedea, colecţionez şi citesc multe cărţi. Toţi cei care citim sîntem ciudaţi: aceasta se datorează faptului că lectura ne ajută să ştim; şi cum ceea ce abundă este ignoranţa, cei puţini care ştim devenim din ce în ce mai ciudaţi. Zîmbi. Totuşi, graţie acestei cunoaşteri, pot să te asigur: credincioşii fac lucruri care nouă, necredincioşilor, ni se par miracole…

— Cunosc mai mulţi credincioşi, şi nu fac nimic mai mult decît aş putea face şi eu.

— Pentru că nu-i cunoşti decît pe cei superficiali, care alcătuiesc majoritatea. În această lume există diferite grade de credinţă, ca şi de teroare. Darby se îndreptă spre o etajeră şi scoase un volum gros, cu un cotor negru şi cu litere frumos lucrate în aur. N-a fost nevoie să i-l arate lui Daniel pentru ca acesta să-l recunoască numaidecît. Această ediţie e foarte simplă, nici pe departe dintre cele mai bune din colecţia mea. Este vorba despre Biblie, cea aşa-numită… – citi titlul – … „Biblia Sacră a Dragostei şi a Meşteşugului”, Cartea Noastră, cartea care descrie realitatea. Presupun că ai citit-o, adăugă el, ironic fără îndoială, căci Daniel nu cunoştea pe nimeni care să nu o fi citit cel puţin o dată. Are Paisprezece Capitole, paisprezece naraţiuni sau parabole care alcătuiesc totalitatea universului. Există credincioşi ai fiecăruia dintre aceste Capitole, sau ai mai multora în acelaşi timp. Foarte puţini sînt credincioşi profunzi ai unui singur Capitol şi, dintre aceştia, încă şi mai puţini ajung să fie ai mai multora. Prietena mea, Maya Muller, este o credincioasă profundă a celui de-al Doilea, cel care descrie Oraşul subteran al

morţii. Ieri a mers pe urmele tale de la tren pînă în Wonn umblînd pe sub pămînt.

— Asta e impos…

Daniel se opri. Darby zîmbi adăugînd:

— Dacă tu crezi din toate puterile, obţii ceea ce îţi doreşti. Şi persoana care s-a folosit de tine ca să protejeze informaţia aceea este un credincios profund al *mai multor* Capitole, precum şi unul dintre cei mai mari învăţaţi din istorie.

— Vă referiţi… la Klaus Siegel?

— Mă refer la cel care s-a folosit de Klaus ca mesager pentru a-ţi transmite informaţia şi apoi a cufundat-o în inconştientul tău astfel încît nu ţi-ar putea fi smulsă nici sub tortură. Mai tîrziu, îţi voi vorbi despre el.

— şi de ce a făcut asta?

— Deoarece, pentru a merge din această încăpere în următoarea, drumul cel mai scurt este să treci prin perete, dar noi, fiinţele omeneşti, trebuie să ne resemnăm să deschidem usi, să dăm ocoluri, să folosim culoarele… Darby părea uşor iritat. Informaţia trebuia să ajungă dintr-un punct în altul, iar Klaus şi cu tine sînteţi uşile şi culoarele.

— Dar de ce să se folosească de mine? Nici măcar nu sînt credincios…

— De ce sînt aleşi cei aleşi, cum ar spune bunul nostru Klaus? Darby ridică din umeri. De aceea, alegerea acelui biet visător nebun, care a fabricat o bombă absurdă, este la fel de greu de înţeles. Dar nu contează forma pe care o au uşile şi culoarele dacă folosesc la transmiterea informaţiei…

— Şi această informaţie…

— Este indiciul pentru ceea ce căutăm, tranşă Darby subiectul cu neplăcere. În ciuda indiferenţei sale aparente, o avalanşă de emoţii îi tensiona vocea. De ce nu ne oferi versiunea ta asupra celor întîmplate, Daniel?

I se păru că povesteşte pentru a nu ştiu cîta oară întîlnirea lui cu Klaus Siegel; relată apoi interogatoriul lui Olsen. Amfitrionul său îşi reluă plimbările prin încăpere în

vreme ce asculta. Purta un halat ţipător de culoare grena, cu revere în tonuri rubinii, şi o eşarfa violetă la gît. Nu era o îmbrăcăminte obişnuită pentru nici un bărbat şi nici o femeie: pe Daniel îl făcea să se gîndească la vremuri arhaice, înceţoşate, asemenea atmosferei din salonul în care se aflau.

Transpunerea în cuvinte a tragediei sale îl făcu să se simtă mai bine, dar cînd ajunse la asasinarea lui Bijou de-abia mai putu continua. Atunci, percepu ceva. Fata întorsese capul în direcţia lui Darby, iar acesta o privea pe ea. Se părea că povestea îi afecta într-un anume fel.

— Regretăm foarte mult ce s-a întîmplat cu soţia ta, Daniel, spuse Darby pe un ton mîhnit. Maya şi cu mine cunoşteam ziua, ora şi locul în care urma să aibă loc transmiterea mesajului, dar nu ştiam cine vor fi protagoniştii. Am hotărît ca ea să meargă în tren, iar eu să rămîn în raza transmiţătorului, într-un vehicul. Ei, la rîndul lor, l-au trimis pe Olsen. După ce a străbătut trenul, Maya a reuşit să vă identifice, însă din nenorocire nu destul de repede pentru a-i împiedica pe Olsen şi pe Moon să te intercepteze. Presupusa bombă a complicat totul, pentru că Mayei i-a fost imposibil să pătrundă în secţia la care eraţi voi, aceasta fiind controlată de Securitate. A încercat să te abordeze la ruine, dar Olsen i-a luat-o din nou înainte. Era logic ca tu să ai încredere în nişte agenţi de Securitate mai curînd decît într-o necunoscută. Cînd a ajuns la catacombe, Maya a reuşit să-l elimine pe Olsen şi pe unul dintre agenţi, dar Moon şi celălalt au fugit cu fiica ta. Atunci Maya v-a cărat pe tine şi pe soţia ta, v-a scos la suprafaţă, m-a chemat şi v-am adus aici. Dacă am fi bănuit... că ei aveau de gînd să se folosească de familia ta ca să te ameninţe... O indignare subită îi crispă trăsăturile. A fost ceva... barbar şi stupid! Ştiau, la fel ca şi noi, că nu vei putea spune nimic!

Vocea plină, profundă, a Mayei Müller îi întrerupse din nou.

— Mai sînt cincisprezece minute, spuse, cu atîta

siguranţă încît părea că citise ora pe zăpada de afară.

„Cincisprezece minute pînă cînd?” se întrebă Daniel.

Darby se întoarse către Daniel.

— Există un transmiţător pe un piedestal, aproape de fereastra aceea. Arătă într-acolo. Va suna peste cincisprezece minute şi este bine ca tu să fii cel care răspunde… Vor suna aici pentru că ştiu că eşti în casa mea, dar numai tu îi interesezi.

— Cine va suna? întrebă Daniel.

— Cei care au sechestrat-o pe fiica ta. Nu ştim nimic despre ei, în afară de faptul că este vorba de nişte oameni ca noi, care caută acelaşi lucru ca şi noi, dar care sînt mult mai puţin miloşi decît noi. Înainte de a te fi trezit, m-a sunat acel Moon şi mi-a spus ce vor de la tine… Te vor convoca într-un loc anume mîine-noapte. Va trebui să te duci la întîlnire, oriunde ar fi. În caz contrar, o vor ucide pe fiica ta.

Daniel rămase privindu-l şi crezu că înţelege.

— Pentru că mîine-noapte voi dezvălui indiciul codificat pe care, după cum spui, l-a ascuns Klaus înăuntrul meu, şopti el.

Darby încuviinţă şi chipul său biologic îşi accentua expresia de tristeţe.

— Şi pe prietenii mei, şi pe mine ne interesează să-l cunoaştem, spuse el. Dacă ne ajuţi, vom face tot posibilul să o salvăm pe fiica ta. Tu hotărăşti.

5

Se scurse o tăcere punctată de tic-tacul ceasului de perete. Fata continua să stea pe gheridonul de marmură cu picioarele îndoite, cu piesa neagră de vestimentaţie strînsă deasupra coapselor. Darby se plimba dintr-o parte în alta cu mîinile sale păroase vîrîte în buzunarele halatului. Încă lăsat pe spate în fotoliu şi încercînd să-şi pună ordine în gînduri, Daniel îşi ridică privirea spre omul biologic.

— Ce anume caută? întrebă Daniel. Toţi. Ce căutaţi?

Darby se opri şi îl privi, Maya îşi roti ochii închişi spre el. Amîndoi păreau să mediteze la un răspuns.

— Ceva enorm de valoros, spuse Darby în cele din urmă.

— Chiar atît de valoros încît să fie ucisă o copilă?

Darby şovăi, însă Daniel îşi dădu seama din expresia acestuia că nu era genul acela de om căruia îi place să ascundă adevărurile neplăcute. Mintea îi părea la fel de aspră ca şi trăsăturile.

— Oricît ar părea de cumplit, aşa este, spuse Darby: e vorba de ceva mult mai important decît orice viaţă omenească individuală, inclusiv ale noastre.

— Pot să ştiu ce este?

— Nimeni nu ştie cu certitudine. De aceea este atît de valoros.

— Nu înţeleg.

— Păi, este foarte uşor. Imaginează-ţi o comoară. Dacă sînt bijuterii, sînt doar nişte bijuterii. Daca e o carte, nu e nici mai mult, nici mai puţin decît o carte. Dar o comoară a cărei natura nu o cunoaşte nimeni este mai preţioasă decît oricare alta, pentru că poate fi vorba, în acelaşi timp, şi de bijuterii, şi de cărţi, şi de aur, şi de înţelepciune. Posibilităţile sînt infinite şi fiecare îşi imaginează ce doreşte.

— Şi dumneavoastră ce va imaginaţi?

Darby privi pe fundul cupei, înainte de a răspunde:

— Că este ceva fictiv.

Urmă o pauză. Daniel vorbi cu o indiferenţă neobişnuită.

— Vreţi să spuneţi… că soţia mea este moartă şi că fiica mea a fost sechestrată pentru ceva care nici măcar nu există?

— Héctor… şopti fata.

— Oh, inexistenţa unei astfel de comori este valoroasă prin ea însăşi, spuse Darby. Găsirea ei are tot atîta importanţă ca şi demonstraţia că nu poate fi găsită. De altfel, încep să-mi schimb părerea. Poate că greşesc şi este reală.

— Ce v-a făcut să vă schimbaţi părerea?

— Cei care au sechestrat-o pe fiica ta, spuse Darby. Ştiind că există oameni hotărîţi să facă orice pentru asta mă determină să cred că trebuie să fie reală.

— Héctor, e de-ajuns. Maya Müller, ghemuită pe gheridon, îl înfruntă pe Darby cu ochii închişi şi bustul marmoreean acoperit de pistrui. Domnul Daniel Kean trăieşte acum o experienţă oribilă. Lasă deoparte bătaia ta de joc…

— Nu-mi băteam joc de domnul Kean, ci de tine, draga mea, replică Darby, şi adăugă către Daniel: Maya crede mult mai mult decît mine în existenţa acelei comori, dar ştie că într-un anume fel am dreptate. Ceea ce căutăm este atît de vechi încît poate fi orice: un obiect, o idee, un oraş…

— Îi cunoaştem numele, spuse Maya, dornică parcă să se arate mai sinceră decît Darby: se numeşte *Cheia Adîncului.*

— N-am auzit niciodată de asa ceva, recunoscu Daniel.

— Pentru că nu e biblic, interveni Darby. Nu se menţionează nicăieri în Cartea Noastră. Aparţine unei tradiţii distincte, probabil prebiblice. Fragmentele de text care o citează vorbesc despre sfîrşitul lumii şi despre o creatură care coboară din cer odată cu ea. Poate că legenda *Cheii* provine dintr-o etapă anterioară cataclismelor sau căderii Culorii…

— Nu existau fiinţe omeneşti înainte de căderea Culorii, spuse Daniel.

— Această temă face încă obiectul multor dezbateri, preciză Darby, şi de aceea este atît de important să o găsim. *Cheia* ar putea să ne dezvăluie multe secrete despre originea umanităţii.

— Mai e ceva, adăugă fata şi, pentru prima dată, Daniel întrezări o anumită emoţie în tonul ei. Profeţiile afirmă că atunci cînd vom găsi *Cheia Adîncului*, noi, fiinţele omeneşti… îl vom putea *distruge pe Dumnezeu*… şi vom înceta pentru totdeauna să ne mai fie frică.

Daniel înghiţi în sec. Darby şi fata îşi întoarseră chipurile spre el, aşteptînd parcă orice fel de reacţie.

— Este absurd, spuse Daniel cu voce joasă. Nimeni nu-l poate distruge pe Dumnezeu, chiar dacă ar fi să existe… Şi nimeni nu poate înceta să-i mai fie fiică. Frica este viaţa… A nu îţi fi frică…

— Imposibil, i-o reteză Darby. De data aceasta îţi dau dreptate, Daniel Kean: dacă e ceva imposibil în acest univers, atunci este tocmai asta. Ţi-am mai spus deja: eu cred că această *Cheie* este fictivă.

— Eu *cred* în ea, spuse Maya Müller cu o infinită seriozitate.

Înainte ca vreunul din ei să mai poată adăuga ceva, se auzi ţipătul unui copil înspăimîntat. Transmiţătorul rămase mut pentru o clipă, apoi sună din nou.

— Ei sînt, spuse Darby, şi îşi consultă ceasul. Cu un minut înainte. Ne-au spus că tu trebuie să răspunzi, Daniel… Dacă nu o faci, o vor ucide pe fiica ta.

6

Trăind parcă un vis, Daniel traversă salonul amplu spre aparatul care vibra, privindu-l ca şi cum ar fi fost vorba de intrarea într-un loc interzis. Auzi vocea de cum îl ridică.

— Ce mai faci, „eroule”? îl recunoscu imediat: era acelaşi ton, pe jumătate neutru, pe jumătate amuzat, pe care îl folosise în catacombă ca să-i spună: „Fiica ta”. Ştiu unde te afli şi mă mir că am avut încredere în tine. În tren ţi-ai dovedit curajul, dar îi prefer pe laşi în locul mincinoşilor…

Daniel ţinea transmiţătorul cu extremă precauţie, de parcă ar fi fost dăunător. Hotărî să nu ia în seamă provocarea lui Moon şi să se concentreze pe singurul său interes.

— Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea.

— Oh, nu ştiu dacă va dori să vorbească cu tine. Îi este ruşine pentru minciunile tale. E aproape Vreme de Iarnă, Daniel. Se apropie Halloween şi fetiţa ta începe să perceapă înăuntrul trupului ei chemarea ancestrală a părinţilor. Este cea mai proastă perioadă ca să-i înşeli aşteptările. Ea credea, ca şi mine, că în pieptul alb şi îngust al tatălui ei bate o inimă cinstită. Dar s-a maturizat brusc atunci cînd i-am spus adevărul: că mama ei a murit din vina ta. Din pricina minciunilor tale.

— Nu este adevărat.

Daniel îşi simţea gura uscată.

Darby, într-un colţ al cîmpului său vizual, gesticula cerîndu-i să se liniştească. Vocea lui Moon, cel tînăr şi puternic, răsună cu tărie în transmiţător. Fără îndoială, Darby şi fata puteau auzi convorbirea.

— Daniel, o linie subţire desparte minciuna de stupiditate: să nu îndrăzneşti a-mi sugera să trec peste ea. Cuvintele lui Moon evidenţiau o uşoară nuanţă de ameninţare. Ai mai încercat să ne minţi cînd ne-ai asigurat că n-ai vorbit cu Maya Müller la ruine, îţi aminteşti? Iar acum eşti cu ea, în casa prietenului ei, un om biologic, pregătindu-te să le oferi aceeaşi informaţie ca şi nouă… Pe limba mea, ceea ce ai făcut te defineşte ca mincinos şi trădător. Dar pe a ta?

— Crede ce pofteşti, capitulă Daniel cu voce joasă, dar lasă-mă să vorbesc cu fiica mea, te rog…

— Îmi place mai mult felul acesta de a cere ceva, spuse Moon. Să nu-l uiţi de acum înainte.

Urmă o pauză printre piuituri. Atunci o auzi.

— Tată! Tată, tu eşti?

Lumea se învîrti pentru el în jurul vocii ei. Şi-o imagină singură, asaltată de mîini străine.

— Yun, micuţo… cum te simţi?

— Bine… Mă gîndesc la tine şi la mama.

Era fiica lui, fără îndoială. Îndepărtată, acoperită de alte zgomote, dar cu toate acestea uşor de recunoscut după

felul acela de a vorbi, după frazele serioase care le imitau pe cele ale lui Bijou.

— Îţi este într-adevăr bine?

— Da. Eşti încă în trenul întunecos, tată?

Amintirea celor spuse de ea în dimineaţa dinainte îl lăsă încremenit. Darby şi fata se apropiaseră, în aşteptare, însă Daniel nu băgă de seamă. Un potop de lacrimi îi înceţoşa privirea.

— Dă, răspunse, dar voi ieşi curînd din el. Ţi-o jur. Vom fi din nou împreună.

— Cu mama?

Înainte de a-i fi venit în minte un răspuns pentru acea teribilă întrebare, auzi din nou tonul vibrant al lui Moon:

— E destul pentru azi, „eroule”. Acum ascultă-mă cu atenţie…

Cînd auzi ce i se cerea, aproape că nu-i veni să creadă. Darby îi făcu semne să accepte, şi aşa făcu. Rămase o clipă strîngînd cu putere transmiţătorul după ce se întrerupsese legătura. Îl privi apoi pe Darby.

— Vor să mă duc mîine… la ora nouă seara… într-un loc din…

Darby încuviinţă mişcîndu-şi capul chel.

— Da, spuse el. Revelaţia va fi în Japonia. Noi te vom însoţi. Dar înainte, aşa cum ţi-am promis, ne vom lua adio de la biata ta soţie.

7

Cel de-al Treilea Capitol narează ceremonia fantasmagorică din Vreme de Iarnă, la care protagonistul participă, alături de un bătrîn mascat, cu mîini înmănuşate, şi un cor de spectre, în satul nins al strămoşilor săi. De sute de ani se ştie că acest Capitol celebrează ceva mai mult decît Solstiţiul. Unele tradiţii l-au înţeles ca pe un simbol al adolescenţei, şi în anumite culturi fiii, ajungînd la

pubertate, dansează în faţa părinţilor sub cerul liber, purtînd doar măşti şi mănuşi, pînă cînd căldura trupurilor lor topeşte zăpada. Tot aşa, se vizitează casa părintească, se cîntă pe ritmuri sălbatice, se adoră copaci şi coloane, se coboară în subterane sau se incinerează morţii. Experţii în cel de-al Treilea Capitol admit multe interpretări, însă concordă asupra afirmaţiei că Autorul vorbea *de asemenea* despre modul de a se lua adio de la fiinţele dragi.

Cu toate că Daniel nu era credincios, i-a plăcut să constate că formalităţile acelei străvechi ceremonii se îndeplineau întocmai la funeraliile lui Bijou.

Trupul lui Bijou era prins cu ajutorul unor curele transparente de un pat funerar vertical, într-o încăpere inundată de tămîie. Pielea ei, diafană din pricina lividităţii, fusese spălată şi parfumată, iar rana produsă de glonţ fusese curăţată cu migală şi ascunsă sub frumosul ei păr castaniu. Catafalcul, care dispunea de nişte rotiţe, a fost tîrît de către Darby, Maya şi Daniel de-a lungul unor culoare întunecoase pînă la uşa care dădea în exterior.

Acolo, în curtea aflată sub cerul liber, care îndura căderea lentă a fulgilor de nea între ziduri de cărămidă cenuşie, fusese instalată racla de incinerare care avea aspectul unei crisalide deschise. Geamurile ei convexe erau verzi. Daniel ajută la desfacerea curelelor şi la mutarea trupului în raclă. Mîinile fetei pipăiau cu rîvnă, ca nişte insecte: Daniel reuşi să uite că este oarbă. Racla a fost pecetluită, iar Héctor Darby împărţi măşti, mantii şi mănuşi. Mantiile erau negre; măştile şi mănuşile, albe. Măştile, foarte elaborate, reprezentau chipuri omeneşti. Daniel încălzi uşor cu respiraţia interiorul măştii sale. A crezut că va plînge. Nu a făcut-o,

Cu o voce grava şi energică, Darby recită *Efficiunt Daemones*[1], citatul care deschide cel de-al Treilea Capitol, scris în vechea limbă latină: „Reuşesc demonii să facă astfel încît lucrurile care nu sînt să se arate, totuşi,

1 *Reuşesc Demonii* (în lb. latină în orig.) (n.tr.)

dinaintea oamenilor ca şi cînd ar exista”. După rugăciune, apăsă un loc de pe ecranul raclei, se auzi un mecanism, şi cînd Daniel reuşi să privească prin deschiderile măştii sale, Bijou începuse să ardă în spatele geamului, înconjurată de o ceaţă verde.

Ninsoarea încetase. Pe cer se auziră croncănituri, poate corbi proiectaţi artificial. Un rest de soare hibernal îşi făcu loc tivind marginea măştilor care, ţinute în mîini, nu mai acopereau chipurile. La picioarele raclei, cinci ani din viaţa lui Daniel Kean – poate toată viaţa lui – fuseseră reduşi la o grămăjoară de cenuşă. Simţindu-se ca într-un vis, acceptă mica urnă, de mărimea unui pumn, pe care i-o înmînă Darby. Îi mulţumi lui Darby pentru ceremonie, îşi înclină capul deasupra urnei şi mai multe picături stropiră capacul de metal. Plînse ca un copil. Ca orice fiinţă omenească. Plînse pentru Bijou, dar şi pentru toate morţile.

Maya Müller îşi apropie mîinile nervoase şi îşi sprijini una din ele pe umărul lui.

— Îmi pare rău, Daniel Kean, spuse ea, şi în tonul ei se simţea strădania de a-şi arata emoţiile. Îmi reproşez că n-am ajuns mai devreme, dar nu ştiu dacă asta i-ar fi schimbat destinul… Acum trebuie să încerci să uiţi. Şi să te gîndeşti la fiica ta. Soţia ta nu mai are nevoie de tine; fiica ta are. Daniel se întoarse spre ea şi, prin vălul de lacrimi, zări ceva din chipul ei înăsprit, puzderia de mici pistrui, ochii închişi cu încăpăţînare.

În momentul acela, Darby întinse un braţ păros spre Daniel.

— Asta n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată, spuse el, laconic, cu vocea sa puternică. Iar Maya şi cu mine te asigurăm că nu se va mai întîmpla. Mîine-noapte, în Japonia, cînd vei dezvălui mesajul, coşmarul tău se va încheia şi îţi vei redobîndi fiica. Acum, cînd ştim că tu eşti cel pe care îl aşteptam, vom face tot posibilul să te ajutăm… Ne confruntăm cu nişte oameni periculoşi, dar să nu ne subestimezi capacităţile. În plus, avem mai mulţi

prieteni care ne aşteaptă deja la Tokio. Cînd vom ajunge acolo, îi vei cunoaşte.

— Atunci… ştiai de la început că Japonia este locul revelaţiei…

— Bănuiam cu toţii, admise Darby. Omul care v-a ales pe Klaus şi pe tine era japonez. Se numea Katsura Kushiro. Cum ţi-am mai spus, a fost profund credincios. A murit cu mulţi ani în urmă, dar înaintea morţii a trasat planuri foarte amănunţite pentru ca secretul său să ajungă pe mîini potrivite. Credem că el a găsit *Cheia* şi a ascuns-o undeva în Japonia. Tu ne vei conduce la ea.

— Ai încredere în noi,. Daniel Kean, spuse fata, dreaptă în veşmîntul ei negru.

„Ce altceva aş putea face?” se gîndi el.

Si totuşi, avea o senzaţie stranie.

Ceva din ceea ce văzuse sau auzise nu se potrivea. Dar nu ştia ce anume.

8

Simţea nevoia să fie singur.

Cînd ajunse în camera lui, se lăsă să cadă în primul loc pe care îl văzu. Era un vechi balansoar cu spătarul căptuşit cu blană. În mîinile lui, ca şi cum ar fi fost vorba de propria sa inimă palpitîndă, se afla urna cu cenuşa lui Bijou. Privindu-şi reflexia în capacele de metal, Daniel îşi aminti jurămîntul pe care i-l făcuse soţiei sale.

Atît de infantil i se păruse atunci şi atît de profund şi de potrivit acum.

Bineînţeles că îl va duce la îndeplinire. Nu o va lăsa niciodată singură. Va fi întotdeauna cu ea.

Balansoarul se tîngui a cu un glas sfîşietor. Era un punct pe lemnul lui curbat de care Daniel nu putea trece fără să-l facă să geamă. Oricum s-ar fi balansat, în spate sau în faţă, trecînd peste locul acela, mobila miorlăia fără să dea greş,

ca o pisicuţă.

„Yun. Trebuie să mă gîndesc la Yun.”

Încă mai încerca să înţeleagă ce i se întîmplase. Cu o zi înainte, avea o slujbă, o familie, o oarecare fericire; acum, de-abia îi mai rămăsese o cutiuţă de metal plină cu cenuşă. Ca să explice acea răsturnare de situaţie, Héctor Darby îi povestise o istorie imposibilă şi confuză. Dar ceva era foarte evident: nu avea de gînd să o abandoneze pe Yun. O va urma oriunde ar fi.

Simpla idee de a călători în Japonia, în Estul lumii, departe de atmosfera ordonată şi supravegheată din Nord, îl făcea să tremure. Niciodată n-ar fi îndrăznit să facă un asemenea pas dacă n-ar fi fost din pricina lui Yun. Auzise lucruri oribile despre ceea ce se întîmpla în Japonia, mai ales în Zona Scufundată a acesteia, lucruri pe care în momentul acela dorea să nu le fi auzit niciodată. Dar Moon îl asigurase că Yun îi va fi înapoiată acolo, iar Darby promisese să-l ajute. Nu avea de ales.

Hotărî să rămînă în continuare întins pe spate în balansoar, pînă cînd i se va spune că era ora de plecare. Se simţea neliniştit nu numai din pricina viitorului. Era *ceva* în trecutul mai recent, un amănunt mărunt, dar foarte important, care nu se potrivea cu ansamblul. Nu-şi putea aminti mai mult ce anume era... De ce i se părea atît de urgent să afle?

Renunţă în cele din urmă. Presupuse că va sfîrşi prin a-şi aminti.

Nu voia să doarmă, dar în ritmul scîrţîiturilor din ce în ce mai uşoare, ochii i se închiseră privind urna.

O visă pe Bijou; era ea, din nou în carne şi oase, şi îi zîmbea, aşezată la el în poală ca o pisică proiectată care aştepta ceva de la stăpînul ei: poate o mîngîiere, poate de mîncare. Avea ochii închişi. El îi ceru să-i deschidă, iar ea, făcîndu-i pe plac, ridică pleoapele ca pe o cortină şi descoperi pentru el două mici lumi teribile, două caverne iluminate de ceva care nu era lumină, ci reversul acesteia,

un fel de beznă care întuneca obscuritatea însăşi.

PARTEA A DOUA

Japonia

„Trăim într-o liniştită insulă de ignoranţă, între ceţurile unor infinite mări negre.”
Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 1

„Într-o zi, punînd cap la cap piesele separate ale cunoaşterii, se vor deschide nişte privelişti atît de terifiante ale realităţii... încît vom înnebuni în fata acestei revelaţii.”
Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 1

„Nu voi adăuga niciodată în mod voluntar o verigă la un lanţ atît de odios.”
Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, I, 2

Capitolul al Patrulea

Al Patrulea

1

Primul lucru pe care l-a văzut Daniel Kean în Japonia a fost o sinucidere.

Tocmai coborîse din vehiculul aerian şi suporta, împreună cu Darby şi cu fata, o coadă lentă şi interminabilă în giganticul aeroport, cînd deodată observă că la vreo sută de metri în faţa lui, într-o sală ameţitor de înaltă, cilindrică, deschisă la capătul de sus, cineva arunca un obiect de pe balustrada unei scări. Apoi, i s-a părut că obiectul căzuse singur şi că îşi întindea braţele şi picioarele în aer. Se auziră ţipete, se produse un val de confuzie.

— Este doar o sinucidere, spuse Darby, apucîndu-l de braţ. Caută să nu atragi atenţia prin gesticulaţie, Daniel Kean! În ţara asta, oamenii se aruncă de pe locuri înalte din multe motive, aproape toate religioase. Sinuciderile sînt mai frecvente primăvara decît iarna, dar întotdeauna se întîmplă cîte una în fiecare perioadă a anului. Aici nu este Nordul, este Estul: lucrurile pe care le credeai cumplite în locul de unde provii sînt aici simple ritualuri sau moduri de a concepe lumea. Important este să nu ieşi în evidenţă. Vei începe să te faci cunoscut peste tot.

— De ce?

Darby se încruntă.

— Se vede pe faţa ta că n-ai ieşit niciodată din Dortmund, băiete! Dacă la asta mai adăugăm şi expresia de panică pe care o ai chiar acum, mă rog... Reprezinţi un obiect foarte atrăgător pentru alţii, care ar vrea să facă multe lucruri cu tine, nici unul dintre ele foarte plăcut însă. În Japonia este vital să treci neobservat.

Un lucru e sigur, se gîndi Daniel în vreme ce îşi aranja tunica roz şi îşi arunca peste umăr părul lung împletit într-o coadă; nimeni nu-i putea reproşa că se simţea îngrijorat. Petrecuse mai bine de zece ore în interiorul vehiculului aerian, în cea mai mare parte a timpului plîngînd în linişte, amintindu-şi de Bijou sau de Yun; în rest, ascultînd explicaţiile lui Darby sau dormind şi trezindu-se din nişte coşmaruri înfiorătoare. şi acum era acolo, în locul acela vast şi straniu unde oamenii se aruncau de sus în mijlocul mulţimii din pricina credinţelor lor religioase, un loc atît de diferit de confortabila lume a Nordului.

Aceleaşi credinţe care, dacă Darby avea dreptate, reuşiseră să depoziteze indiciul acela codificat înăuntrul minţii sale.

2

În timpul călătoriei spre Japonia, Darby îşi scosese micul său *scriptorium*[2] din buzunar şi îi arătase o imagine: cea a unui om biologic ca şi el, dar cu trăsături orientale, cu părul rar şi alb şi sprîncene stufoase; expresia lui era de un inefabil mister învăluit într-un zîmbet binevoitor.

— Îl vezi acum pe învăţatul japonez Katsura Kushiro, îi explică Darby, omul care a introdus mesajul înăuntrul tău. Cînd a murit, în urmă cu vreo treizeci de ani, era considerat drept unul dintre cei mai mari credincioşi care au existat, expert în mai multe Capitole, printre care temutul al Patrulea, care vorbeşte despre Dumnezeu, şi al Unsprezecelea, cel al Timpului. Curios este că învăţatul Kushiro nu s-a interesat niciodată de *Cheie:* mai curînd *Cheia* a fost cea care s-a interesat de el. Întîmplarea a făcut că, scormonind prin texte străvechi, a găsit o informaţie cenzurată în versiunile mai noi ale celui de-al Patrulea: coordonatele locului unde, chipurile, Dumnezeu sălăşluieşte

2 Tablă de scris (în lb. latină în orig.) (n.tr.).

sub ape... Nu face mutra asta: este cert că nimeni nu a dovedit faptul că există o fiinţă atotputernică în adîncurile oceanului, dar nici contrariul n-a fost demonstrat. Cea mai mare parte a explorărilor submarine au eşuat... Presupun că Dumnezeu ne îngrozeşte prea tare ca să încercăm să-l găsim. Dar Kushiro a găsit o pistă şi a călătorit în Noua Zeelandă însoţit de oameni de ştiinţă şi de credincioşi ca să se asigure că informaţia era corectă.

— De ce acolo?

— Noua Zeelandă este ţara lui Dumnezeu. Oraşele ei sînt menţionate în cel de-al Patrulea. De altfel, polinezienii reprezintă Poporul Său ales. Şi este ţara cea mai apropiată de coordonatele pe care le-a descoperit. În Noua Zeelandă a făcut şi o altă descoperire incredibilă, nu ştim exact unde anume, dat fiind că atît discipolii săi, cît şi el au păstrat un secret absolut. Şi, după o absenţă de peste un an, s-a întors... singur.

— Ce s-a întîmplat cu ceilalţi?

Daniel era interesat de povestea aceea mai mult decît crezuse la început.

Darby ridică din umeri.

— După toate aparenţele, n-a supravieţuit decît Kushiro, care în puţinele texte pe care le-a scris începînd de atunci n-a făcut niciodată menţiune la ceea ce descoperiseră în Noua Zeelandă. A murit la scurt timp după aceea, fără să dezvăluie nimic altceva. Darby îşi manevră *scriptorium*-ul şi imaginea lui Kushiro lăsă loc unei femei cu părul roşcat. Purta o piesă de vestimentaţie neagră, strălucitoare, deschisă la piept, şi cizme negre cu şireturi pînă la genunchi. Era împodobită cu un colier de oţel. Trăsăturile ei erau orientale, dar era ceva în ele şi în aspectul carnal al trupului ei care îl făcu pe Daniel să-şi dea seama că era o fiinţă biologică. Fiica lui, Mitsuko – reluă Darby credincioasă a celui de-al Patrulea, avea doar zece ani cînd a murit Kushiro. Tatăl ei i-a mărturisit, pe cînd agoniza, că ceea ce găsiseră în Noua Zeelandă avea legătură cu *Cheia*

Adîncului, dar i-a cerut stăruitor să nu se implice niciodată în căutarea acesteia, deoarece îi va aduce consecinţe nefaste. I-a mai spus, de asemenea, că pusese la punct nişte planuri pentru ca, după ani întregi de la moartea lui, o persoană, într-un loc foarte îndepărtat, să primească un indiciu codificat de pe buzele alteia şi, folosindu-l în mod adecvat, să reuşească să intre în laboratorul său din Japonia şi să găsească ceva ce păstrase acolo, avînd legătură cu descoperirea sa. I-a oferit datele revelaţiei: ziua, ora şi trenul de Hamburg unde aceasta va avea loc... După moartea lui, Mitsuko a păstrat secretul datelor. Dar, în urmă cu doi ani, pe neaşteptate, prietenii mei şi cu mine am reuşit să le aflăm. După cum se pare, Mitsuko a încălcat promisiunea făcută tatălui ei şi a dezvăluit informaţiile elevilor săi de încredere... După aceea, Mitsuko şi discipolii ei au dispărut.

— Au dispărut?

— Chiar aşa. Nu avem idee unde se află. Cine ştie, poate că ei sînt duşmanii noştri. Stinse imaginea şi îl privi pe Daniel. La noapte o vom afla.

3

Hotelul se numea Imperial 58, ceea ce făcea să se presupună că existau cel puţin alte cincizeci şi şapte cu acest nume, şi se afla în districtul Hibiya. Clădirea prezenta pe una dintre laturi o decupare precis conturată, de parcă ar fi fost tăiată cu o secure, şi care permitea să zăreşti interiorul camerelor. Daniel era deja obişnuit cu aceasta. Au călătorit de la aeroport în Tokyo cu un tren care nu semăna absolut deloc cu Marele Tren: interiorul lui era, în acelaşi timp, un salon cu lumînări aprinse şi un pat mare, rotund.

— În Japonia totul este în acelaşi timp dublu, îi explică Darby. Nimic nu este pe de-a-ntregul un singur lucru. Au introdus acest obicei în arhitectura lor, în tehnologia lor...

inclusiv în învăţămîntul lor: există figura profesorului *hon mie,* cum este denumit în vechea limbă a ţării, care are misiunea de a separa conceptele pentru ca elevii să nu perceapă ansamblul. Ei cred că tot ce se uneşte este periculos, sau măcar indezirabil. Simbolul lanţului, alcătuit din mici verigi, care odată întregit serveşte pentru a lega sau a închide, este o metaforă japoneză pentru facerea lumii. Aceasta vrea să spună: dacă te integrezi, te înlănţui pe tine însuţi. Au scos-o din Biblie: „Nu voi adăuga niciodată în mod voluntar o verigă la un lanţ atît de odios”. Îţi aminteşti cel de-al Patrulea Capitol? Şi recită: „Lucrul cel mai demn de milă din această lume… este incapacitatea minţii omeneşti de a face o corelaţie între toate conceptele pe care le deţine. Trăim într-o liniştită insulă de ignoranţă…” etc. Japonezii consideră că Japonia este „liniştita insulă de ignoranţă” şi că devine „demn de milă” să nu legi conceptele între ele. Kushiro, în textul său de interpretare a celui de-al Patrulea, povesteşte o fabulă: un discipol a învăţat mai întîi zgomotele unei păduri, apoi plantele unei păduri, apoi fiarele pădurii şi, cînd a vrut să ştie ce este o pădure, a corelat tot ce a învăţat şi pădurea l-a devorat.

Darby vorbea în vreme ce urca pe platforma hotelului, între ziduri pătate de artere de umezeală. În momentul acela scoase ceasul din buzunar.

— E aproape şapte. Avem exact timpul necesar să luăm cina şi să-ţi explic situaţia înainte de a te prezenta la întîlnirea de la ora nouă. Prietenii noştri ne aşteaptă într-un apartament. Unii locuiesc în Tokio, dar am preferat să ne adunăm într-un hotel. Sînt sigur că te vei simţi bine în compania lor.

O melodie suavă de flaute se auzea începînd cu etajul două sute. Era muzică şi tăcere, care puteau fi diferenţiate una de cealaltă chiar dacă se auzeau simultan. Daniel nu vedea nici o uşă, dar în clipa aceea o deschizătură făcu loc spre un salon. S-au oprit doar ca să se descalţe într-un

pătrat pe care Darby l-a numit „domul”. Uşile nu erau numai uşi, ci uşi care erau în acelaşi timp pereţi, sau pereţi care erau în acelaşi timp intrări, situate sub cadre de lemn. Podeaua – în acea dualitate inefabilă podea şi piedestal, loc de stat şi ornament – urca şi cobora prin tot salonul sau era întreruptă de găuri neaşteptate care îl năuceau pe Daniel şi îl făceau să fie atent unde păşeşte. Şi tot aşa, pînă ajunse într-un loc liber, acoperit de tatami, unde se aflau mai multe persoane luînd cina.

Noaptea agita foile de hîrtie care acopereau enorma deschizătură spre exterior, căci în punctul acela edificiul înceta să mai fie edificiu şi tot peretele care dădea în stradă fusese înlocuit cu simple plăci care atîrnau, alcătuite din acelaşi material ca şi uşile. Cu toate că majoritatea comesenilor erau goi sau aproape goi, nu simţeau frigul nopţii, fiind trupuri concepute după un proiect. Numai Darby îşi freca braţele din cînd în cînd, înfofolit în tunica lui.

Văzîndu-l pe Daniel, se ridicară cu toţii şi unul dintre ei schiţă un zîmbet.

— Bine ai venit, Daniel Kean! Te aşteptam.

4

Începea să se sature de examenul la care îl supuneau. Urîndu-i bun venit, i-au cerut să-şi scoată tunica, invocînd faptul că în Japonia goliciunea era mult mai obişnuită decît în Nord, şi era chiar o dovadă de respect („Ei cred că îmbrăcămintea înseamnă integrarea trupului şi de aceea o resping”). Daniel, care purta doar pantaloni bufanţi roz şi un colier lung, se simţea ca un obiect pe care prietenii lui Darby îl evaluau ca să ştie dacă merita osteneala să-l achiziţioneze. Încerca să se comporte firesc, dar cu atîtea perechi de ochi aţintiţi asupra anatomiei sale albe şi zvelte, îi venea greu. Cu atît mai mult cu cît constată că trupurile care îl înconjurau erau precum cel al fetei oarbe: uluitoare,

puternice, cu o aură de forţă pe care doar marii credincioşi o pot degaja.

— Îţi înţelegem durerea şi uimirea, dragul meu Daniel, spuse Meldon Rowen, unul dintre cei reuniţi acolo. Ieri, viaţa ta era cea a oricărui tînăr obişnuit din Nord; astăzi, eşti în Japonia cu un grup de oameni ciudaţi, aşteptînd să te întîlneşti cu acei ticăloşi. Cu toate acestea, trebuie să te asigur că aici te afli printre prieteni. Să luăm cina şi să stăm de vorbă în linişte, cît mai e timp.

Tînăra chelneriţă care servea băuturi îi umplu ceaşca. Chelnerul, îmbrăcat ca şi ea după uzanţa pe care Daniel o numea de-acum „japoneză” (nimic altceva decît podoabe şi farduri) şi ale cărui cozi îi atîrnau pînă la picioare, îngenunche, sărută podeaua şi îi oferi, între dinţi, un fruct roşu ca sîngele. Rowen îi recomandă să-l guste.

— Se numeşte *shinzo,* explică el, care înseamnă „inimă” în vechea limbă japoneză. Trebuie să fie luat cu mîna din gura celui care ţi-l oferă şi să-l înmoi în băutură. Este un ritual, prealabil mesei, în onoarea celei mai importante părţi a trupului, inima, şi este inspirat, iarăşi, din cel de-al Patrulea: „o obscură leziune a inimii” pricinuieşte moartea a două personaje...

Daniel apucă fructul cu degete tremurătoare şi îl lăsă să cadă în ceaşca cu băutură. Chelnerul, foarte drept, cu vîrfurile cozilor ca nişte pensule caligrafice în poziţie verticală pe tatami, aşteptă în genunchi pentru ca Daniel să-l guste. Cînd Daniel bău o înghiţitură (fructul nu i-a mirosit a nimic), chelnerul merse de-a buşilea spre următorul invitat cu *shinzo* în gură. Între timp, colega lui începuse să lase pe masă castroanele cu mîncare, în care sclipeau, în culori năucitoare, mici lucruri nedesluşite. Lui Daniel i se păru că mănîncă bijuterii.

— Sînt de acord că inima este organul cel mai important, interveni brusc bărbatul căruia Rowen îi spunea „doctor Schaumann”, dar refuzul ştiinţei moderne de a studia şi de a preveni bolile de inimă doar din motivele

religioase menţionate în cel de-al Patrulea Capitol este absurd.

— Epoca noastră se caracterizează prin guverne care refuză să fie religioase, dar care nu îndrăznesc să renunţe la superstiţii, defini Héctor Darby situaţia. Ne înspăimîntă să recunoaştem că nu credem în nimic.

— Uitaţi că tocmai credinţa este adevărul, ridică tranşant glasul un tînăr frumos cu păr lung, creţ, ochi migdalaţi şi o siluetă încărcată de bijuterii şi tatuaje. Eu aş spune mai degrabă că pînă şi necredincioşi ca tine, Héctor, sau ca Brent Schaumann, sfîrşesc prin a accepta existenţa lumii aşa cum este.

— Nu vorbim despre lume „aşa cum este”, Yil, replică Schaumann, vorbim despre a pune stavilă dezvoltării ştiinţei din cauza anumitor fraze ambigue din textele Cărţii Noastre…

— Nu este nimic ambiguu în a muri de inimă, care trebuie să fie moartea naturală a fiinţelor, Brent.

— De ce „naturală”? Doar pentru că este explicaţia oferită în cel de-al Patrulea?

Discuţia, pe care Daniel aproape că nu o asculta, s-a prelungit în vreme ce chelnerii terminau de servit. Cînd s-au retras, Meldon Rowen luă din nou cuvîntul:

— Héctor Darby ţi-a explicat deja tot ce are legătură cu revelaţia aceea. Acum, aş dori să-ţi vorbesc despre noi…

Făcu o pauză. Lui Daniel i se părea evident că Rowen fusese proiectat din capriciul unor părinţi bogaţi. Fiecare centimetru din silueta sa primise atît binecuvîntarea geneticii, cît şi a banilor: de la coama lucioasă de păr negru ca antracitul pînă la bronzul arămiu al pielii sau la strălucirea unghiilor şi a ochilor, totul la fiinţa aceea omenească i se părea perfect lui Daniel. Purta o piesă de vestimentaţie dublă, neagră, cu bretele, strînsă pe tors şi în talie, iar vocea lui bine modulată era liniştitoare.

— Cine sîntem? te vei fi întrebînd, continuă Rowen. Bine, să spunem că sîntem un grup de prieteni. Provenim din

locuri foarte diferite, dar ne leagă interese comune. Îl privi pe Darby. Héctor şi cu mine, de pildă, ne cunoaştem de foarte multă vreme: pe el îl pasionează cărţile, iar pe mine, să i le dăruiesc. Darby protestă, zîmbind. Sau altfel spus: el are inteligenţă, iar eu am bani. Acesta este un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru a întreţine o prietenie îndelungată…

— Meldon este moştenitorul unui important imperiu tehnologic, interveni Darby, dar preferă calea dificilă şi îl ispiteşte tot ce constituie o aventură. Graţie lui ne aflăm aici.

— Şi graţie lui Héctor *ştim* de ce ne aflăm aici, spuse Rowen, şi se auziră cîteva rîsete.

Daniel încercă să schiţeze un zîmbet ca să-şi arate politeţea, dar de-abia se putea concentra la spusele lor. Nici măcar poftă de mîncare nu avea. Stătea în continuare pe jos, întorcînd capul către unul sau altul, simţindu-se departe de toţi.

— Cît despre ceilalţi… Rowen arătă spre o femeie de lîngă el, goală şi fără podoabe, de o frumuseţe copleşitoare, al cărei păr moale şi ondulat, de culoarea cărbunelui, şi a cărei piele aproape neagră denotau, de asemenea, un design specific. Anjali Sen este de origine indiană, credincioasă profundă a celui de-al Doisprezecelea Capitol, maestră celebră şi foarte bună prietenă… Pasiunea şi profunzimea credinţelor lui Anjali m-au făcut şi pe mine să cred, Daniel! Doctorul Brent Schaumann este savantul nostru… Rowen făcu un gest spre bărbatul cu părul lins aşezat în capătul opus, acoperit cu o haină roz, cu picioare lungi şi frumoase şi un zîmbet încîntător. Este biolog şi expert în cel de-al Cincilea Capitol, dar nu e tocmai un credincios…

— Cunosc prea bine Biblia ca să cred în ea, interveni Schaumann cu o seriozitate aparentă.

Daniel observase deja că Schaumann era serios doar cînd voia să facă pe cineva să rîdă.

— Brent este un mare savant, spuse Darby, precum şi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Întotdeauna devii sentimental din pricina fructului *shinzo,* Héctor, şopti Schaumann.

Rowen se întoarse către tînărul brunet cu ochi migdalaţi pe care Schaumann îl numise „Yil". Era omul cel mai nesuferit pentru Daniel, iar sentimentul părea reciproc, judecînd după privirile plictisite şi dispreţuitoare pe care i le adresa tînărul. Cu nişte plete castanii lungi şi cîrlionţate, tînărul avea un aer exotic, dar nu părea oriental, ci dintr-o anumită rasa din Sud. Se ghemuia pe jos, acoperit doar cu brăţări la mîini şi la picioare, şi alte podoabe din metal strunjit. De gît îi atîrna un şarpe de argint cu un alt cap în loc de coadă.

— Partea cea mai dinamică a grupului o reprezintă Jeremy Yin Lane, spuse Rowen, alias Yilane, credincios profund al celui de-al Zecelea. Este discipolul lui Anjali la Bombay şi fiul mult regretatului şi marelui credincios al celui de-al Treisprezecelea, Ezra Obed Lane.

— De ce partea „dinamică"? spuse Yilane, fără să zîmbească. N-am nimic dinamic.

— Problema cu Yilane, spuse întunecata şi frumoasa Anjali Sen, este că nu vrea să fie nimic din ceea ce spun ceilalţi despre el. Îi place să fie indefinibil.

— Ireductibil, nuanţă Yilane.

— Vezi?

Pentru prima dată, Daniel îl văzu pe Yilane rîzînd din toată inima. Era ca şi cum indianca ar fi avut calitatea de a scoate la suprafaţă cele mai bune emoţii ale celorlalţi. Lui Daniel i se păru că nici Anjali nu îi era indiferentă tînărului Yilane.

Rowen făcu să înceteze hohotele de rîs, gesticulînd spre fata oarbă.

— Şi în încheiere, Maya Müller pe care o cunoşti deja. Este credincioasă a celui de-al Doilea şi bună prietenă cu Héctor Darby. După cum vezi, alcătuim un grup foarte

eterogen. Unii sîntem prieteni între noi, dar ceea ce ne-a legat cu adevărat este căutarea *Cheii Adîncului.* Tatăl lui Yilane, Ezra Obed, frecventînd cercurile religioase din Germania, a fost cel care a aflat acum doi ani de revelaţia lui Kushiro. Din nefericire, Ezra era deja foarte bolnav de inimă, dar a comentat-o cu fiul său înainte de a muri şi, prin Yilane, am aflat-o cu toţii. Rowen zîmbi. Am aşteptat acest eveniment timp de doi ani, Daniel! Nu ştiam că tu vei fi *messenja,* dar...

— *Messenja?* întrebă Daniel.

— Este cuvîntul din vechea limbă japoneză care îl desemnează pe purtătorul unui mesaj. Nu te cunoşteam, dar ne bucurăm foarte mult că eşti aici... chiar dacă... în aceste triste împrejurări.

Rowen făcu o pauză. Toţi păreau că aşteaptă ca Daniel să vorbească.

— Bine... şopti Daniel. Ştiam deja că voi căutaţi ceva foarte important...

Yîlane îl întrerupse cu răceală, aruncîndu-şi tot părul castaniu lung şi dezordonat pe spate cu o scuturătură a capului care declanşa clinchetul ca de clopoţei al cerceilor. Părul îi biciui spinarea şi reveni încetul cu încetul, nesupus, către faţă.

— Nu cred ca un angajat de tren să aibă *cea mai mică idee* despre cît e de important ceea ce căutăm noi, spuse el.

Pentru o clipă, se lăsă o adîncă tăcere. Anjali Sen îşi întoarse chipul cu pomeţi înalţi şi gene lungi spre tînăr.

— Jeremy Yin... şopti ea pe un ton de reproş.

Daniel nu voia să-l irite pe credincios, nici să sporească încordarea. Se strădui să zîmbească,

— Ai dreptate, spuse el. Nu sînt credincios şi nu pricep prea bine importanţa acestei... *Chei..* Dar înţeleg cît sînt de util pentru voi... Înţeleg, de asemenea, că vă folosiţi de mine. Credeţi că cineva a pus o informaţie înăuntrul meu, iar voi doriţi să o aflaţi. Bineînţeles că, dacă recuperarea

fiicei mele ar depinde de ceea ce ar şti o altă persoană, şi eu m-aş folosi la fel de persoana aceea... Făcu o pauză. Îşi despleti coada şi părul lui blond cu meşa închisă la culoare din creştet îi căzu pe umeri. Îşi ţinea picioarele îndoite, cu un genunchi în sus iar celălalt pe podea. Silueta sa plăpîndă părea neînsemnată, ca şi tonul blînd al vocii sale, dar în cuvinte era forţă. Într-un anume fel, şi eu caut ceva important. Soţia şi fiica mea erau pentru mine fiinţele cele mai importante din lume. Astăzi, mi-a rămas doar fiica... Ridică ochii şi îi privi. Muzica încetă, respectînd un moment scurt de reculegere. Ajutaţi-mă să o recuperez şi vă promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă ajut.

Cînd încheie discursul acela, o parte din el îl făcu să se simtă ridicol. Oare băutura, cu acel ciudat fruct roşu atît de asemănător unei inimi, să-l fi tulburat atît de tare? Ce le păsa lor cît de mult suferă el? Şi cum ar fi fost cu putinţă să refuze să-i ajute, dacă se afla în mîinile lor? Simţi că se înroşeşte de umilinţă pentru că se destăinuise astfel în faţa unor indivizi care îl măsurau cu atîta indiferenţă.

Dar constată că se înşela: pe cele mai multe chipuri observă diferite nuanţe de emoţie.

Meldon Rowen lăsă ceaşca pe masă şi, cu ea, o răsuflare îndelung reţinută. Îşi plecă ochii în timp ce vorbea. Marginile pleoapelor alcătuiau două curbe negre sub părul închis la culoare.

— Daniel, pentru noi ceea ce ţi s-a întîmplat a reprezentat o surpriză teribilă, aproape de neînţeles... În urmă cu două zile, ne gîndeam că această cină avea să fie un fel de celebrare. La urma urmelor, astăzi, la miezul nopţii, vei revela mesajul lui Katsura Kushiro către oameni, secretul pentru a obţine *Cheia Adîncului.* Era ceea ce doream cel mai mult, sfîrşitul unei îndelungate căutări. Gînd Héctor ne-a înştiinţat că se produsese mult aşteptata revelaţie în trenul acela german, entuziasmul nostru a fost debordant... Dar totul a luat o altă întorsătură. Ştii de-acum că, din nenorocire, există un alt grup care cunoştea aceleaşi

amănunte şi care a acţionat înaintea noastră, şi încă de o manieră brutală. Noi nu ţi-am fi făcut niciodată vreun rău… Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi îşi ridică privirea spre Daniel. Ochii săi verzi erau umezi. Cred că acum este momentul să te ducem la Vechiul Turn, Daniel! De acolo, ei te vor obliga să-i însoţeşti la locul revelaţiei. Cînd se va produce revelaţia, la miezul nopţii, vom încerca să vă salvăm pe fiica ta şi pe tine şi să-i eliminăm pe adversarii noştri… Totuşi, nu vreau să te mint…

Rowen făcu o pauză şi lansă o privire trecătoare spre ceilalţi, care aveau ochii aţintiţi spre masă. Continuă apoi, cu tonul mereu atrăgător al vocii:

— Nu ştim cu cine ne confruntăm, dar bănuim că sînt foarte puternici. Acel Moon nu era agent de Securitate, ci un credincios profund al celui de-al Doilea, ca şi Maya. Şi fără îndoială că vor fi şi alţii mai puternici decît el. După o tăcere adîncă, adăugă: Vom încerca să facem tot posibilul, Daniel, dar ceea ce ne aşteaptă în această noapte va fi foarte dificil. Pentru toţi.

5

Ambianţa era sălbatică. Loviturile enormelor *odaikos* electronice, tobele cu un diametru cît piaţa unui sat, produceau un efect zdrobitor. Lor li se adăugau strigătele dansatorilor, care urmau obiceiul religios japonez, inspirat din cel de-al Patrulea, de a dansa imitînd ţipetele animalelor. Aşezat într-un fotoliu lîngă un candelabru şi îmbrăcat într-o scurtă din lînă imprimată cu imaginea mişcătoare a unor flăcări pe fond negru, Moon se gîndi că nu putea să fi găsit un club *nomiya* mai bun pentru a bea sake cald şi a se distra. Nu se plîngea de exces: Tokio şi nebunia acestuia îi plăceau.

Localul se afla printre ruinele din Vechiul district Roppongi, iar proprietarii erau sculptori sacri de figurine din

argilă. Se spunea că pereţii şi tavanul erau tapetaţi cu piele de om, dar Moon nu credea. Părea mai curînd pergament, poate că un anumit tip de piele. Cum era tradiţional, nu era vorba de un „local pe de-a-ntregul”: unul dintre pereţi fusese desfiinţat, localul unindu-se cu un mic edificiu de apartamente particulare al cărui perete corespunzător fusese şi el suprimat, astfel că era cu putinţă să se observe viaţa privată a locatarilor din imobil şi chiar să se intervină în aceasta, accesul în fiecare încăpere realizîndu-se prin intermediul unor scări. Locatarii nu aveau nici un fel de drepturi: erau simpli subalterni. Cu toate că nişte amortizoare de zgomot atenuau, în casele lor, vacarmul localului, în mod frecvent se trezeau invadaţi de oameni beţi, la orice oră din zi şi din noapte, chiar dacă mîncau, dormeau sau făceau baie. Puteau fi loviţi, folosiţi trupeşte sau asasinaţi. Şi existau mereu noi candidaţi care să ocupe casa unei familii eliminate.

Lui Moon îi plăcea să-i spioneze pe chiriaşi: vedea un băiat cufundat în albul unei băi, vedea ritualurile amoroase ale unui cuplu în pat, vedea un copil de vreo şapte ani care stingea lumina din camera sa albastră şi încerca să doarmă.

Copilul acela, un pachet neînsemnat în pătuţul său, îl făcu să se gîndească la fetiţa lui Kean. Consultă ceasul de pe un piedestal: mai erau aproape treizeci de minute pînă cînd Daniel Kean avea să sosească la Vechiul Turn. Dar el încă mai trebuia să primească instrucţiuni. Blonda era în întîrziere.

„Nu se numeşte Blonda, ci Turmaline. Ţine minte. Nu-i place să i se spună Blonda, ci Turmaline.”

Bău altă înghiţitură de sake şi, cînd ridică din nou ochii, o văzu.

Turmaline îi făcea semne cu braţele din camera albastră a copilului, aflată în clădirea de locuinţe. Moon se ridică în picioare numaidecît, îşi aranjă breteaua de la tunica sa cu flăcări şi o porni prin sudoarea parfumată a trupurilor care dansau în direcţia scărilor care duceau la edificiu.

Cînd păşi în interiorul camerei, amortizoarele de zgomot făcură să dispară zarva. Moon privi patul şi văzu copilul. Era un băieţel japonez, cu păr negru şi moale. Era gol, avea ochii sticloşi şi adopta o poziţie ciudată pe cearşafurile răvăşite. Moon observă că Turmaline îi frînsese gîtul.

— Ce înflăcărat eşti, Moon... Turmaline îl salută, arătînd podoabele mişcătoare de pe piesa sa de vestimentaţie. Te încing mult aceste localuri japoneze de perdiţie?

Moon nu răspunse. Nu era sănătos să se arate deranjat de provocările Blondei. În loc de aceasta, se mărgini să-şi treacă mîna peste veşmîntul său negru, făcînd să dispară imaginea flăcărilor.

Blonda stătea pe divanul din dormitor, lîngă un urs mare de pluş. Avea părul strîns într-un coc atît de voluminos, încît părea un alt cap mic răsărind din creştet. Era pentru prima dată cînd Moon lucra cu Turmaline, dar o cunoştea de-acum îndeajuns ca să ştie că i se spunea Blonda pentru că părul era şi semnul ei de identitate: consta într-un implant de fire metalice tăioase placate cu aur. Îi acoperea tot spatele şi cîntărea atît de mult încît, pe un alt cap care n-ar fi fost al ei, ar fi făcut ca gîtul să se îndoaie şi vertebrele să se zdrobească. Un singur fir din părul ei putea face un om bogat. Blonda îl folosea ca să ucidă.

În rest, era îmbrăcată ca de obicei, cu eleganţă: pentru ocazia aceea, un maiou de plasă de culoarea ivoriului, colier turcoaz şi sandale negre. Sînii aveau sfîrcurile vopsite în tonalităţi diferite de albastru.

— Cum se simte copila? întrebă Turmaline.

— Mult mai bine decît puştiul ăsta, după cîte văd, spuse Moon.

— Răspunde.

— Aşa cum mi-ai spus tu că trebuie să se simtă.

— Vreau să aud „bine”, „rău”, „teafără” sau „vătămată”, Moon.

— Bine. Teafără. Băieţii mei o ţin în oraş.

— E o schimbare de ordin, spuse Blonda.

Moon ascultă cu o frustrare crescîndă.

— E absurd! protestă el. Eu credeam că Daniel Kean…! Aveam nişte planuri cu el, tipul pentru care lucrezi mi-a promis…!

— Stăpînul, preciză Blonda. Povestea din această noapte e foarte importantă, mult mai importantă decît îţi poţi imagina. Stăpînul vrea să se asigure că totul va ieşi bine.

— Şi va ieşi bine graţie mie! Moon îşi înghiţi saliva. Într-un anume fel, continua să se simtă puternic. Acum, că Elsevier Olsen fusese eliminat, toată operaţiunea depindea de el, şi o ştia. Stăpînul tău are nevoie de mine! Dacă eu n-aş fi fost în Germania, prostul ăla de Olsen nici măcar n-ar fi putut să o captureze pe fetiţă! Sînt o piesă importantă, nu doar una oarecare din angrenaj…

— De-acum nu, spuse Turmaline. Tu şi cu mine sîntem acum nişte piese mărunte.

— La ce te referi?

— Stăpînul l-a angajat pe un altul. Cineva hotărîtor. I se spune Adevărul.

Turmaline îl privea stăruitor.

— Am auzit vorbindu-se despre el, dar e o pură legendă, îşi bătu joc Moon, cu toate că seriozitatea Turmalinei îl înspăimînta. A vrut să te sperie…

— E posibil, admise Blonda. Dar dacă aşa este, a reuşit. Se ridică în picioare. Din doi paşi acoperi distanţa pînă la scară. Limitează-te să faci ce ţi-am spus.

— Eşti o proastă. Crezi oare că Adevărul, în cazul în care există un astfel de individ, o să vină la Tokio doar pentru că îl cheamă Stăpînul?

— Nu, n-o să vină, spuse Blonda. *Este* deja în Tokio.

Cînd Moon clipi, îşi dădu seama că se afla singur într-un dormitor albastru, lîngă cadavrul unui copil.

— Nu te certa cu ei, îl sfătui Maya. Nu-ţi va fi de nici un folos.

Îi întinse un prosop. Daniel, aşezat pe marginea căzii, îl luă şi îşi şterse părul. Baia, mare, cu pereţi de marmură, oglinzi clare şi aplice aurii, se deplasa cu vreo cincizeci de kilometri pe oră, iar apa care încă mai umplea cada oscila odată cu balansurile vehiculului.

— Fă tot ce ţi se porunceşte. Maya se lăsă cu agilitate pe spate, pe consolă, sprijinindu-şi ceafa de oglindă. Daniel o privea pe geamăna ei reflectată, rezemată cu capul şi cu trunchiul. *Tot.* Să te împotriveşti nu este o opţiune atîta timp cît o au pe fiica ta. Dar aminteşte-ţi că nu-i vor face nici un rău înainte de a se produce revelaţia. Au nevoie de ea ca momeală pentru a te atrage.

— Ce să le spun dacă mă întreabă de voi?

— Adevărul: că am venit cu tine în Japonia şi că dorim şi noi să ştim ce vei dezvălui. În orice caz, nu-i putem minţi.

— Dar ei cred că eu colaborez cu voi…

— N-au decît să creadă. Maya ridică din umeri. Vor face exact ce aveau de gînd să facă, oricum ar fi. Îi interesează doar revelaţia. După aceea, nu le va mai păsa de tine.

— Şi ce se va întîmpla atunci?

— Va veni rîndul nostru. Vom încerca să-i eliminăm şi s-o salvăm pe fiica ta. Fata oarbă îşi îndoi genunchii, ghemuită pe consolă. Ştiu cum sună ceea ce tocmai ţi-am spus, dar nu ai altă soluţie decît să crezi.

Apa din cadă dispăru într-un vîrtej prin orificiul de scurgere, producînd un uşor clipocit. În acelaşi moment, vehiculul frînă. Cada mare de marmură şi vehiculul formau un tot împărţit în două, în stil japonez, fără să fuzioneze într-un singur obiect. În apropierea vehiculului se aflau Yilane şi doctorul Schaumann. Ţineau legătura cu Maya şi cu Daniel, care se aflau în baie, printr-un ecran instalat într-un colţ.

Vehiculul-baie călătorea pe străzi cu lentoarea unui peşte mare, urmat îndeaproape de vehiculul european al lui

Meldon Rowen, în care mai mergeau Darby şi Anjali. Cum Daniel trebuia să se îmbrace cu un veşmînt special, Maya îi propusese să facă baie pe parcursul traseului. „Îţi va servi ca să te relaxezi”, îi spusese ea. Daniel se bălăcise în spuma parfumată, în vreme ce luminile şi umbrele oraşului Tokyo se strecurau prin deschizătura din tavan. În alte împrejurări, lui Daniel i s-ar fi părut o experienţă îmbietoare să facă baie în acea luxoasă incintă mobilă.

— Am venit prin Grădina Imperială ca să nu ne vîrîm prin coclaurii din apropierea rîului Sumida, unde se află zona portuară sacră, îi explică fata. După cele ale sculptorilor şi poeţilor, clanurile marinarilor sînt cele mai sacre din Japonia, pentru că sînt menţionate în cel de-al Patrulea. Uneori, ca să se deosebească unii de alţii, membrii unui clan se deformează fizic prin operaţii chirurgicale sau concep embrioni în propriile laboratoare după un anumit proiect. Japonia este ţara amestecurilor.

— Dar oamenii par foarte normali, spuse Daniel apărînd într-un cerc pe care el însuşi îl limpezise în aburul de pe fereastră.

— Oamenii sînt normali peste tot, spuse Maya Müller. Diferenţa este că în Japonia oamenii, fiind normali, sînt conştienţi că există *ceva* în ei care nu este normal. Ei gîndesc întotdeauna prin această dualitate. Pentru ei, nimic nu este pe de-a-ntregul un singur lucru. O fiinţă omenească este şi un animal. Un soldat este, în acelaşi timp, şi curajos, şi laş. Un individ obişnuit ascunde un erou.

— Eu nu ascund nici un erou, spuse Daniel pe un ton amar.

— Tu nu eşti un individ obişnuit, fu răspunsul ei ciudat.

Daniel nu putu să cugete la aceste cuvinte, pentru că pe ecran apăru chipul zîmbitor al lui Yilane.

— Maya, spune-i colegului tău de baie să se îmbrace numaidecît. Vom ajunge peste cinci minute.

— Din fericire, nu păreţi să mă urîţi toţi atît de mult ca el, comentă Daniel cînd ecranul se stinse din nou.

Fata se aplecă pentru a scoate dintr-o pungă nişte piese de vestimentaţie. Mîinile i se mişcau cu precizie, ca şi cum ar fi posedat vedere proprie.

— Yilane nu te urăşte. Este un credincios tînăr şi pasionat şi speră ca revelaţia lui Kushiro să se facă auzită măcar din gura unui zeu, şi nu a unui angajat de tren. Încă nu are vîrsta să înţeleagă că uşa spre imensitate poate fi foarte mică. Îi întinse hainele pe care le avea în mînă. Ţi le vei pune pe acestea: sînt două haine termice. Dacă le ţii o vreme pe piele, nu va conta că te vor obliga să ţi le scoţi după aceea; căldura se va transmite la zonele trupului tău care au fost în contact cu ele şi aceasta îi va permite doctorului Schaumann să-ţi urmărească drumul oriunde ai fi. Nu vom auzi ce îţi vor spune, dar vom şti în orice clipă unde te afli.

— Te aştepţi să mă ducă foarte departe?

— Întîlnirea de la Turn este doar ca să te despartă de noi. Te vor duce la laboratorul lui Kushiro, în Zona Scufundată. Acolo vor obţine mesajul tău.

— Zona Scufundată? Daniel se înfioră. Dar e periculos să intri în ea…

— Pe ei îi interesează mai mult decît pe oricine să ajungi viu şi nevătămat, replică Maya fără ocolişuri şi scoase dintr-un dulap o centură cu două tocuri şi arme de foc pe care o puse pe consolă.

Daniel începu să se îmbrace: erau două eşarfe de culoare roşie-portocalie, calde la pipăit, cu margini care se închideau la o simplă atingere şi a căror lăţime se putea regla după plac. Îşi puse una pe tors şi cealaltă pe talie. Piesele se adaptară foarte bine la trupul său zvelt şi se simţi imediat confortabil în ele.

Îi era frică, o frică pură, superioară celei obişnuite. Nici măcar nu o punea în legătură cu frica pentru ce i s-ar putea întîmpla lui Yun. Era ceva adînc, aproape fizic, ca un păianjen de gheaţă care i-ar înainta pe spinare. Închise ochii, încercînd să se liniştească. Apoi o privi pe fată pe

deasupra umărului.

— Pot să-ţi pun o întrebare? spuse el.

— Bineînţeles.

— De ce eşti amestecată în povestea aceasta? Ca să găseşti acea… *Cheie?*

Maya, care introducea un cuţit ascuţit în teaca din cizmă, se opri. Ochii ei închişi se zbătură.

— Da. Eu cred că da.

— Şi de aceea te-ai alăturat grupului?

— L-am cunoscut pe Héctor Darby cu mult înainte de a-i cunoaşte pe ceilalţi. Îi datorez viaţa… Făcu o pauză. Am fost creată într-un mic sat din Yemen, în Arabia, ca să slujesc la ritualurile de căutare a Oraşului Morţii. Am fost antrenată să captez vîntul sacru al oraşului şi să pătrund în el. Acolo, în Sud, fetele antrenate în acest scop sînt numite „căţele”, deoarece se zice că adulmecă moartea. Să spui că e un antrenament foarte dur înseamnă să nu spui nici măcar pe jumătate. „Căţelele” din Sud nu supravieţuiesc mulţi ani sau, dacă o fac, îşi pierd o parte din trupurile sau din minţile lor. Acolo am rămas oarbă. Daniel o privea în tăcere. Tonul fetei era blînd, fără inflexiuni. Spre norocul meu, Héctor Darby m-a cunoscut şi m-a eliberat. Héctor este prieten cu doctorul şi cu Meldon Rowen, Rowen este prieten cu Anjali, iar Anjali, cu Yilane. Presupun că acum ne prefacem cu toţii că sîntem prieteni, dar, fără *Cheie,* nu cred ca legătura noastră să dureze multă vreme.

— Şi dacă nu există? întrebă Daniel după o clipă, încă impresionat de povestea ei. Dacă această *Cheie* e o simplă iluzie, Maya?

Fata păru să ia încet în considerare acea posibilitate.

— Poate fi, admise ea, dar Héctor obişnuieşte să folosească în aceste ocazii o frază care îmi place. Spune că, dacă ai o iluzie, trebuie să faci astfel încît să dureze pînă la moartea ta, deoarece atunci va fi pentru tine o formă de adevăr. Eu am această iluzie şi vreau să dureze pînă la moartea mea. După o pauză, adăugă: Cred că numai *Cheia*

poate fi în stare să ne înlăture frica. Am trăit toată viaţa mea cu frică şi vreau să stiu ce se simte atunci cînd încetezi să-ţi mai fie frică.

Daniel rămase privind-o o clipă.

— Pari atît de hotărîtă, atît de sigură pe tine însăţi... Nimeni n-a putut niciodată să-ţi scoată vreo idee din cap, Maya Müller?

Fata se ridică în picioare. Pentru o clipă, Daniel crezu că îl priveşte, dar ochii ei continuau să rămînă închişi.

— Ce importanţă au ideile care se află doar în minte? replică ea.

7

Ecranul se aprinse din nou. De data aceasta era doctorul Brent Schaumann.

— Am ajuns. Turnul Vechi din Tokio. Oh, nu încerca să vezi ceva prin ferestrele de la baie, Daniel, este foarte întuneric. Îţi voi povesti ceva despre locul acesta ca să nu fii surprins atunci cînd vei intra. Turnul Vechi se numeşte aşa pentru că este cel mai vechi din oraş, anterior erei cataclismelor. Guvernul de la Tokyo îl conservă fără modificări, din interes religios şi arheologic; au adăugat doar două ascensoare moderne, care duc pînă în vîrf. Nimeni nu cunoaşte cu certitudine motivul pentru care a fost construit, dar teoria cea mai în vogă printre credincioşii japonezi afirmă că a fost înălţat în onoarea lui Dumnezeu, sau că Dumnezeu însuşi l-a făcut cînd s-a scufundat în ocean; şi deci ar fi Monolitul descris în cel de-al Patrulea, desi nu există dovezi ştiinţifice în acest sens. O altă veche tradiţie povesteşte că la Paris exista un turn similar, dar mie această legendă mi se pare, pur şi simplu, o mostră de invidie franţuzească. După o chicoteală, Schaumann continuă: Măsoară ceva mai mult de trei sute de metri în înălţime şi nu este din piatră, cum pare, ci din metal, dar tu

nu vei vedea nicăieri acest metal, pentru că toată această zonă a rămas scufundată vreme de secole la peste o mie de metri sub ocean, în era posterioară cataclismelor, şi este acoperită în întregime de mîl şi fosile. Partea din mijloc este de o mare frumuseţe pentru că s-a transformat în corali.

Daniel, care de-abia asculta explicaţia doctorului (îşi potrivea marginile veşmintelor sale înguste doar din simpla dorinţă de a face ceva cu mîinile), rămase descumpănit la auzul ultimei fraze. „Ce-mi pasă mie cît de frumos poate fi?”

Dar Schaumann continua să vorbească:

— Nu ştim unde vor ei să mergi, dar eu te-aş sfătui să foloseşti ascensoarele ca să urci cel mai sus. Fii senin, urmează instrucţiunile pe care ţi le vor da şi lasă restul în seama noastră… Noroc!

Ecranul se stinse. Cînd Maya Müller deschise uşa de la baie, o fantomă de abur scăpă în noapte. Daniel ieşi din vehicul şi privi în jur. Se afla într-un fel de pădure (i se spusese că era un parc) şi, pentru moment, nu văzu turnul nicăieri. Nici măcar mulţi oameni, doar cîţiva pietoni mergînd pe marginea şoselei. O pală de vînt umed îl orbi o clipă cu propriul său păr. Vîntul venea în rafale, dar era suportabil.

În cele din urmă, îl văzu, de cealaltă parte a străzii, şi înţelese de ce nu îl văzuse înainte: părea o stîncă naturală, un fel de munte abrupt care se ridica în mijlocul copacilor. Nu reuşi să-i distingă creştetul în noaptea întunecoasă a norilor.

O privi pe Maya pentru ultima dată. Silueta fetei se profila în lumina care ieşea din baia de marmură. Ea spuse:

— Acum două zile ţi-am cerut-o, iar acum ţi-o cer din nou: ai încredere în noi.

Daniel încuviinţă, dar nu era liniştit.

Fraza aceea îl făcuse să-şi amintească senzaţia ciudată pe care o resimţise în casa lui Darby după funeraliile lui Bijou, ideea vagă, dar persistentă, că era ceva care nu se

potrivea cu ansamblul.

Continua să nu ştie despre ce anume era vorba, dar intuia că, oricît ar susţine Maya contrariul, el nu se putea încrede în nimeni.

Era singur.

Începu să meargă spre turn.

8

Nu găsea intrarea. Tot ce descoperise, după ce dăduse de două ori roată giganticei structuri, erau pietrele tăiate în unghi, alcătuind un fel de bază a unei piramide acoperite cu vegetaţie şi moloz. Vru să ceară ajutor celorlalţi, dar vehiculul-baie al Mayei şi al prietenilor acesteia dispăruse. Senzaţia de abandon pe care o resimţi îl făcu să se oprească. Gîfîia de parcă, în loc de două, ar fi dat roată de douăzeci de ori la rînd, alergînd fără încetare.

Se simţi neînsemnat în noapte, gol sub acele benzi roşcate care nici măcar nu erau o îmbrăcăminte, cu adevărat pustiu. Trebuise să-şi lase preţiosul bagaj în seama Mayei. Nu putea lua nimic cu el şi nu ştia dacă, la capătul acelui coşmar, avea să mai păstreze singurul lucru care îi mai rămăsese încă: viaţa lui, poate şi a lui Yun. Venise să o salveze pe Yun şi de-abia se putea salva pe sine.

„Yun.”

Trebuia să o facă pentru ea. Trebuia să înfrunte orice pentru ea.

Respiră pînă îşi umplu plămînii şi hotărî să mai facă un tur. Doctorul Schaumann spusese că turnul mai este încă folosit de grupuri de credincioşi, ceea ce indica faptul că exista probabil un mod oarecare de a intra. Dar trebuia să se grăbească: socoti că era aproape ora nouă fix. Dacă întîrzia, Yun ar putea suporta consecinţele.

Străbătuse jumătatea distanţei cînd descoperi ceva. În

cele două inspecţii anterioare privise la nivelul solului, căci presupunea că intrarea într-un loc înalt trebuia să fie măcar la suprafaţă. Dar în momentul acela zări, într-o adîncitură plină de stînci, nişte găuri strîmte ca de vizuină, care îi amintiră de deschizăturile catacombelor de la Wonn.

Îi trecu prin minte că era tipic pentru ciudata dualitate japoneză: ca să urci, trebuia să cobori. Trebuia să ajungi pînă la fund, dacă doreai să atingi culmea.

Cobori prin adîncitură, se aşeză pe vine şi îşi vîrî capul printr-o gaură. Mirosea a mucegai, dar constată că nu era atît de greu de trecut cum îşi închipuise: după un culoar scurt, deschizătura se lărgea. În punctul acela plutea o lumină palidă.

Îşi sprijini pîntecul de pămînt, se strecură şi începu să se tîrască. Din fericire, pămîntul, moale şi umed, nu îl zgîria. Tuşi cînd primi în faţă un nor de spori de mucegai şi fu silit să-şi închidă ochii, dar continua să se tîrască.

„Moartea, tunelul acela prin care poţi înainta doar tîrîndu-te.”

Amintirea unor legende tenebroase îl buimăcea. Hotărî că nu era locul cel mai potrivit pentru amintiri şi se strădui să se concentreze doar asupra mişcărilor sale.

Era pe punctul de a ajunge la capăt cînd auzi vocile.

Răsunau ca nişte ecouri profunde provenind din subsol. Nu spuneau nimic coerent sau nimic din ce ar fi putut el înţelege, dar asta nu l-a scutit de teroare. Simţind că frica ar deveni mortală dacă ar rămîne paralizat la mijlocul traseului, îşi puse toată străduinţa în continua mişcare mecanică a braţelor şi a picioarelor. În sfîrşit, scoase capul prin deschizătura din capăt.

Se afla într-un soi de vast salon. Nu îi putea preciza în întregime contururile, dar întrezări movile, porţiuni de scări care urcau cît vedeai cu ochii şi pereţi zugrăviţi sub lumina unică şi fantomatică învăluind toată incinta, provenind de la cabinele celor două ascensoare centrale. Vocile veneau de acolo.

Cabinele erau deschise, erau spaţioase şi foarte luminate. Apropiindu-se de prima, un oribil spectru verde apăru dinaintea lui şi îl privi în ochi. Cînd reuşi să se calmeze, descoperi o oglindă pe peretele din fundal. Trupul său era acoperit din cap pînă în picioare de stropi în diverse tonuri verzui, ca şi cum doi pictori nebuni l-ar fi torturat cu pensulele lor. Pămîntul pe care se tîrîse nu numai ca îl murdărise, ci îi atîrnase în păr rădăcini răsucite de plante şi îi deplasase cele două piese de vestimentaţie cu cîte doi centimetri mai jos, gata aproape să-i fie smulse de pe el.

Prin contrast, în ascensorul sclipitor, totul părea nou şi curat. Era, în acelaşi timp, cameră de baie şi ascensor. În acesta din urmă, pe un ecran era o hartă, dar nu a turnului, ci a parcului care îl înconjura, precum şi trei butoane. Baia era de un alb orbitor şi conţinea oglinda, un duş şi un vas de toaletă japonez de joasă înălţime. Vocile, amestecate între ele, izbucneau din tavan. Una spunea: „Apăsaţi, apăsaţi, apăsaţi, apăsaţi…” fără întrerupere. Alta avea un mesaj mai elaborat: „Vă rog, scoateţi-vă pantofii… Sînteţi pe un teren sacru…” O a treia ura bun venit. O a patra şi ultima cerea respect şi curăţenie din partea vizitatorului. Daniel apăsă pe fiecare buton în parte, fără să se întîmple nimic, înţelese că trebuia să urmeze instrucţiunile.

Trecu în interiorul băii, se dezbrăcă, intră la duş şi îşi desprinse mucegaiul de pe abdomen, piept şi coapse, precum şi pămîntul lipit de păr. Apoi, luă cele două piese roşii de vestimentaţie şi le spălă cum putu mai bine. După ce se uscă, îşi puse din nou eşarfele roşii, dar nu se încălţă cu sandalele.

Cînd reveni în zona ascensorului, constată că vocea a doua şi a patra dispăruseră. Apăsă cel de-al doilea buton şi uşa se închise.

Ajunse la destinaţie cu o asemenea rapiditate, încît de-abia avu timp să creadă ceea ce văzu cînd se deschiseră uşile.

Se afla sub cerul liber, pe o platformă care dădea în gol.

Locul avea doar podea şi acoperiş, fără pereţi. Văzu scînteind în depărtare suprafaţa împodobită cu nestemate a oraşului şi deduse că trebuia să se afle la peste două sute de metri altitudine. Nu mai văzuse niciodată un oraş de forma aceea. Se gîndi că atîta orizont la dispoziţia sa nu putea fi ceva sănătos. Se obişnuise să trăiască în tranşeea cu ferestre înguste, pereţi înalţi şi beton protector. Dar, în acea goliciune cosmică, oare cine ar împiedica cerul să se deschidă ca o mare răsturnată şi să-l tîrască după ea? Totuşi, nu acesta a fost spectacolul care i s-a părut cel mai fascinant.

Întreaga platformă era tapisată cu fosile. Din tavan atîrnau volute enorme de moluşte arhaice şi ferigi de piatră. Pe unele ieşinduri erau incrustate schelete de peşti, ca nişte piepteni cu dinţi fini. Era ca o sculptură a fundului mării. Îşi aminti atunci ceea ce îi povestise doctorul Schaumann despre persistenţa turnului sub ocean vreme de secole.

Hotărî să străbată acea primă platformă înainte de a urca la etajul al treilea, ca să se asigure că nu era aşteptat acolo. Ieşi din cabină şi începu să se mişte cu grijă pe piramidele de cochilii. Pe o porţiune, a trebuit să meargă de-a buşilea, pentru că o perdea de bureţi pietrificaţi reducea din înălţimea la care se afla tavanul. Era desculţ şi aproape dezbrăcat, dar trupul său conceput după un proiect îl proteja de înţepături şi zgîrieturi, precum şi de vîntul îngheţat care traversa, neiertător, toată platforma. Presupuse că, dacă s-ar afla în aceeaşi situaţie, bietul Héctor Darby nu ar putea face nici un pas.

Platforma era circulară şi nu a fost nevoie să o străbată în întregime ca să-şi dea seama că nu era nimeni acolo, căci aproape nu erau locuri unde să se poată ascunde cineva. Reveni la ascensor şi apăsă pe cel de-al treilea buton.

Uşile se deschiseră către un Tokio mai îndepărtat, oraşul pe care îl cunoşteau pescăruşii şi îl atingeau norii. Însă din

nou tot platforma a fost cea care l-a uimit cel mai mult. Roiuri de cioburi cu geometrii şi culori variate acopereau fiecare crăpătură. Uneori ieşeau în relief sub formă de anemone rigide, sporind lumina lunii crescătoare. Era un frumos coşmar de vitralii sparte. „Zona coralilor”, îşi aminti el. Acolo trebuia să fie locul întîlnirii, căci nu mai erau alte etaje deasupra. Sau poate că erau, căci exista un tavan, dar ar fi trebuit să descopere modul de a urca în continuare.

Era ca şi cum înaintarea prin acea eflorescentă s-ar fi produs în interiorul unei lămpi făcute bucăţele. La un moment dat, văzu că drumul său este blocat de o movilă mare. Se pregătea să o ocolească, dar se opri.

Movila avea coarne, ochi şi gură.

Ochii erau goi, caverna gurii îşi arăta dinţii. La lumina lunii, părea un monstru, dar era vorba, fără îndoială, de fosila unui animal de dimensiuni mari, un bivol preistoric, poate. Daniel încercă să-şi imagineze soarta acestuia: prins sub tone de apă în timpul cataclismelor şi împins de puternice vîrtejuri, va fi sfîrşit căzînd pe platforma scufundată şi acolo va fi rămas vreme de eoni, vizitat de peşti şi de raci, devenind în cele din urmă o carcasă de moluşte. Mîini perfide atîrnaseră ghirlande de coarnele sale, poate ca să nu fie „animal pe de-a-ntregul”, sau cu vreun alt scop necunoscut care nu-l interesa pe Daniel. O ciudată tristeţe îl cuprinse privind acea creatură, atît de imensa şi de lipsită de viaţă.

Atunci, auzi un zgomot.

Silueta era în picioare dincolo de movilă, lîngă marginea platformei. După o secundă, sau poate mai puţin, se strecură spre stînga şi dispăru în linişte ca un peşte în spatele voluminosului bloc central de cioburi. Însă Daniel, înţepenit de teroare, nu avu nevoie de mai mult timp ca să o recunoască.

— Yun, spuse el.

9

Totul deveni pentru el o cursă frenetică pe o oglindă spartă.

După ce dădu roată platformei, o văzu din nou în faţa unui stîlp de metal ruginit. Sclipirile îi încadrau părul şi conturul trupului, dar îi refuzau trăsăturile.

— Yun! o chemă Daniel.

Auzi un chicot. Silueta ridică braţele şi dispăru prin tavan. Apropiindu-se, Daniel înţelese că se căţărase pe stîlp şi, contorsionîndu-se ca o hîrtie mototolită, ieşise prin deschizătura de sus.

Căută în jurul său şi văzu o scară metalică în stare bună care urca pînă la o altă deschizătură. Se grăbi să o folosească. Nivelul superior avea un diametru mai mic decît cele două platforme dinainte. Cînd Daniel ieşi prin chepeng, silueta ajunsese la marginea unei noi platforme şi rămăsese liniştită, ca şi cum ar fi ştiut că nu avea scăpare.

Daniel se apropie cu precauţie. Nu-i putea vedea încă trăsăturile, dar nu mai era atît de sigur că era Yun: era mai înaltă, cu părul ceva mai lung…

— De ce mă urmăreşti? îl întrebă umbra cu o voce care, bineînţeles, nu era a lui Yun şi nici nu avea accentul ei, chiar dacă se auzea precum glasul unei copile.

— Şi tu, de ce fugi? gîfîi Daniel.

Schimbul acela de interogaţii păru să cufunde silueta într-o oarecare linişte. Încetă să mai arate o atitudine defensivă şi îşi puse mîinile în şolduri. Daniel se apropie şi mai mult şi o privi, în sfîrşit.

Era ca şi cum ar fi văzut o iluzie, o înşelăciune cu chip de om. Nu era Yun, nici nu semăna cu ea, şi totuşi, în acel bazin cu forme nedesluşite, o astfel de confuzie era posibilă.

Avea statură şi voce copilărească, dar sînii, umflaţi, trădau o fată mai mare. În penumbra pubisului se observau organe genitale de bărbat şi de femeie, ca la trupurile

divergente. Chipul putea fi al amîndurora, şi în această privinţă nu se deosebea de Daniei, nici de vreo altă fiinţă proiectată, deşi, în cazul său acesta era divizat printr-o linie de la frunte la bărbie, fiecare jumătate fiind vopsită într-o culoare: cea stîngă, în ceva care părea alb, cea dreaptă, în ceva care părea roşu. Vîrsta era ambiguă; putea fi foarte tînără, dar sclipirea din privire indica experienţă. Purta doar o pereche de cercei în formă de inel, enormi, care aproape că îi atingeau umerii mici.

— Cine eşti? întrebă necunoscutul.

— Mă numesc Daniel. Şi tu?

— De ce mă urmăreşti, Daniel? spuse divergentul, fără să răspundă.

Daniel nu credea că acel copil-bărbat, sau ce o fi fost, are vreo legătură cu cei care o sechestraseră pe fiica sa, dar hotărî că era mai bine să nu intre în noi încurcături.

— Am crezut că erai… cineva.

— *Sînt* cineva, spuse fiinţa intermediară pe un ton ofensat.

— Cineva pe care îl cunosc, preciză Daniel.

— Oh, aşa se întîmplă de obicei. Chipul împărţit în două zîmbi. Oamenii văd în mine ceea ce doresc ei mai mult. Numele meu este Neizra. La început te-am confundat cu un ritualist. Ce faci în turn?

— Am o întîlnire. Daniel, impacientat, dorea să plece. Ştii dacă există o altă platformă pe…?

— O întîlnire… îl întrerupse Neizra. Şi la ce oră este întîlnirea aceea, Daniel?

— La nouă.

— Ai sosit cu aproape cincisprezece minute mai tîrziu, spuse Neizra. Fiica ta va muri.

Daniel simţi că i se înmoaie picioarele.

— Nu… Îmi pare rău, eu…

Figura ambiguă a Neizrei părea încîntată de reacţia lui.

— Vino, îi porunci ea.

Creatura se îndepărtă de margine şi o porni cu pas vioi

pe platformă. Daniel o urmă grăbit. Nu vedea pe nimeni în afara acelei fiinţe, dar Moon îi spusese că i se va înapoia fiica doar după revelaţie, la miezul nopţii. Yun nu avea de ce să se afle acolo.

— Vreau să vorbesc cu fiica mea… ceru el în vreme ce o urma pe Neizra.

— Taci!

Ajunseseră la un perete în ruine care, totuşi, nu părea atît de vechi precum restul turnului. Consta dintr-un simplu zid de cărămizi albe înălţat pe o latură a platformei, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o construcţie deja dărîmată.

— Rămîi aici. Neizra îi arătă zidul. Întoarce-te cu spatele!

— Te rog, am făcut tot ce am putut… Te implor…

— Întoarce-te. Neizra învîrti un deget. Sprijină-te cu mîinile de zid.

Daniel îi dădu ascultare. Vîntul, aducînd dinspre rîu un miros dezgustător, îi agită pletele blonde. Crezu că erau propriile sale plete care îi atingeau spatele, dar erau nişte degete. Atunci, degetele se strecurară sub piesa inferioară de îmbrăcăminte.

— Depărtează-ţi picioarele, spuse Neizra la cîţiva centimetri de umărul lui, în vreme ce îşi sprijinea cealaltă mînă pe spatele lui Daniel. Nu te mişca… Am spus: nu te mişca… N-ai învăţat încă poziţia de depărtare a picioarelor? Sau poate că nu eşti de pe-aici? De unde se presupune că vii, Bărbatule întreg?

— Din Germania, gemu Daniel.

Mîna mică a lui Neizra îi cuprinse organele genitale.

— Unde este asta?

— În Europa, în Nord…

— „În Europa, în Nord.” Neizra părea că îşi linge buzele după aceste denumiri, de parcă ar fi fost dulciuri. N-am fost niciodată „în Europa, în Nord”.

Statura şi constituţia Neizrei (de-abia ajungea pînă la umerii lui Daniel), ca şi tonul vocii sale, îl făceau pe Daniel să se gîndească la un copil, dar judecînd după felul în care îi

mîngîia organele genitale cum doar Bijou şi anumiţi bărbaţi şi femei cu care avusese orgasme o făcuseră, părea să fie cineva mult mai în vîrstă. Îl uimi faptul că Neizra părea că doreşte să se desfete trupeşte cu el, căci lucrul la care se aştepta cel mai puţin din partea indivizilor care o răpiseră pe fiica lui era că ei ar fi dorit să-i producă plăcere. Dar poate că Neizra avea de gînd să demonstreze numai că îi putea face orice.

— Şi de ce ai venit în Japonia, Bărbatule întreg? întrebă Neizra.

Ceva din întrebările acelea îl făcu pe Daniel Kean să se întoarcă. Nu ştiu nici cum, nici de ce, dar surprinzînd chipul divizat şi observînd expresia de pe trăsăturile sale vopsite, crezu că înţelege ce anume se întîmpla.

— Nu te uita la mine şi răspunde cînd te întreb, spuse Neizra, morocănos, şi accentuă ordinul cu o smucitură tare care îl făcu pe Daniel să geamă.

— O caut pe fiica mea, răspunse Daniel privind din nou spre perete, în vreme ce lua o hotărîre în sinea lui.

Se gîndi că, dacă totul era pierdut, era totuna dacă grăbea pierderea.

— E adevărat, fiica ta… Depărtează-ţi mai mult picioarele…

Cel care îl capturase se distra cu ciudata închizătoare a îmbrăcămintei sale. Hotărî să profite de ocazie şi îşi răsuci cotul drept în spate. Disperarea îi spori puterile şi zgomotul pe care îl auzi îl făcu să se gîndească la faptul că a cîştigat dintr-o singură lovitură. Nu a fost aşa, dar măcar Neizra îşi pierdu echilibrul. Daniel se năpusti asupra lui şi, pe cînd se opintea, îi apăru evident faptul că, oricît de deprins părea Neizra, nu era decît un copil.

— Unde este!? gîfîi Daniel, urcat peste sînii lui. Fiica mea! Unde este!?

— Nu… ştiu…! Creatura intermediară gemea. Nici groaza aceea nu-i permitea lui Daniel să determine sexul acesteia: un puşti zbuciumat, o puştoaică zbuciumată. Nu

ştiu nimic de fiica ta…! repetă aceasta.

Daniel privi inelele mari de metal din urechile Neizrei şi îşi trecu degetele mîinii drepte prin amîndouă. Ţinînd-o de păr cu cealaltă mînă, trase de podoabe. Auzi durerea Neizrei în sunetul sfîşierii. Divergentul se încordă şi scoase un urlet.

— Cineva… sus…! Te aşteaptă… sus! Pe chipul de două ori vopsit al Neizrei lacrimile fiecărui ochi rostogolindu-se pe obraji căpătară o culoare diferită. Dar sîngele din urechi era doar roşu.

— E altă platformă sus?

— Da, ultima!

— Cum pot urca?

— Nişte scări… în spatele tău!

— Cine mă aşteaptă sus? întreba Daniel fără să dea drumul cerceilor.

— Nu ştiu, nu-l cunosc! Neizra suspina. Îţi jur! Vin în fiecare noapte în turn la ordinul unui superior, în căutarea ritualiştilor care ar dori să facă ceva cu mine…! Acum o oră am întîlnit pe cineva sus…! Mi-a spus că vei veni…! Mi-a poruncit să-ţi vorbesc despre fiica ta…! În schimb, a spus că te pot folosi dacă voi avea chef! Orice, numai să nu te ucid! M-a asigurat că vei face tot ce-ţi voi porunci… M-a ameninţat! Te rog, iartă-mă!

Ochii săi, deschişi şi rugători, îl priveau pe Daniel aşteptînd parcă orice fel de hotărîre. În cele din urmă, Daniel îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

— Urechile mele! plîngea fiinţa intermediară, fiind încă pe jos. Îşi acoperise urechile. Printre degete şerpuiau firicele roşii. Sărmanele mele urechi…!

— Du-te, spuse Daniel, aranjîndu-şi vestimentaţia.

Neizra se îndepărtă dintr-o săritură şi o luă la fugă cu mîinile la cap. Deodată, se opri în mijlocul platformei şi îl înfruntă pe Daniel.

— Nu ştiu cine este cel de sus, nordicule, dar *mi-e foarte frica* de el. Şi ştii ceva? Doresc să o aibă în puterea

lui pe fiica ta! Şi măcar de-ar...! Bolborosi o serie de obscenităţi. Potrivit acestora, cea mai bună soartă pe care o putea aştepta Yun era moartea. Cînd termină să se descarce, smiorcăindu-se încă, dublul ei trup mărunţel se pierdu în întuneric.

Daniel nu i-o reproşă: şi lui îi era frică de ce îl aştepta sus.

Privi scările. Urcau în diagonală în afara platformei. Respiră adînc şi înainta spre ele.

10

Acela era, într-adevăr, locul cel mai înalt. Era, în acelaşi timp, şi cel mai puţin întins: consta dintr-un simplu cub de piatră cu laturi de vreo patru metri înălţat pe restul construcţiei, avînd amplasaţi, în cele patru colţuri, patru stîlpi care serveau poate ca să susţină lumini. De la înălţimea aceea, nici măcar muntele Fuji, conturat pe orizontul întunecat, nu părea important.

Forţa vîntului era brutală. Daniel vedea lucrurile prin zăbrelele părului său răvăşit. Îl dădu la o parte cînd părăsi scările şi privi scena.

Oraşul Tokio încercuia complet turnul la cîteva sute de metri mai jos, dar era mult mai întins către latura opusă scărilor, în faţa lui. O infinitate de luminiţe îl populau, alcătuind o galaxie de linişte. De la un capăt la celălalt, de la nord la sud, de la est la vest, întreg spaţiul era Tokio.

Cu excepţia unui colţ, unde întunericul era o persoană.

— Ai ajuns cu întîrziere, Kean!

Silueta de umbre era aureolată de luminile oraşului. Alcătuia un gol negru, o întrerupere a lucrurilor, un neant înălţat aproape de unul dintre colţurile cubului, lîngă stîlp. Capetele îmbrăcămintei sale negre fluturau în vînt ca nişte păsări zburînd deasupra unui cadavru. Vocea avea mai multă concreteţe decît silueta sa: era gravă, se auzea clar,

dar fără emfază.

— Scuză gluma cu divergentul, de jos, dar mă supără să aştept. Apropie-te!

Daniel făcu mai mulţi paşi spre siluetă. Începea să distingă pielea albă de fîşiile negre ale îmbrăcămintei. Silueta stătea dreaptă, cu picioarele depărtate pe marginea cubului, cu faţa spre orizontul luminos. Nu-şi schimbă poziţia cîtă vreme se apropie Daniel, îşi ţinea braţele pe lîngă corp.

Daniel nu dori să ajungă pînă la margine. Rămase departe de ea şi aşteptă.

— Acesta este Tokio, spuse silueta fără să arate către oraş în nici un fel: nu-şi mişcă braţele, nici capul, nu făcu nici un alt gest, şi totuşi vocea sa (tot timpul neutră) îl făcu pe Daniel să privească spre peisajul luminos şi confuz. De aici, te poţi bucura de o privelişte minunată. şi e de folos ca să înveţi anumite secrete. Îţi voi povesti ceva. Toată lumea îşi închipuie că religia fundamentală a oraşului Tokio se inspiră din cel de-al Patrulea. Ceea ce putini ştiu este faptul că, la fel ca acest Capitol, şi Tokio este împărţit în trei. Priveşte acele sculpturi colosale care se înalţă deasupra clădirilor, în formă de tentacule, gheare şi aripi. Aceea este prima parte, Lutul. În Japonia, se crede că Dumnezeu ne-a creat aşa cum un sculptor ar putea modela o bucată de lut; de aceea, aici, sculptorii sînt sacri. Dar, sub acest lut, ce există? Alt oraş, mai sălbatic, mai puţin etern, care îşi urlă mînia pe străzi cu consimţămîntul guvernelor. Este cea de-a doua parte, Orgia. În sfîrşit, înconjurîndu-l şi amintindu-le locuitorilor săi că oraşul a venit de la el şi la el se va întoarce, este acel univers dens şi întunecat dincolo de rîul Sumida pe care cîte un ignorant îl numeşte „mare”, unde Dumnezeu îşi doarme somnul de secole. Lutul, Orgia şi Marea sînt cele trei părţi ale celui de-al Patrulea. Echivalează cu Trecutul, Prezentul şi Viitorul omenirii. În trecut am fost creaţi, în prezent trăim şi ne desfătăm într-o nebunie perpetuă, iar în viitor… destinul nostru va consta în

căutarea lui Dumnezeu sub mare şi în încercarea de a-l distruge...

Făcu o pauză, dar nu păru să cugete. A fost ca o tăcere care se aşterne între două zgomote mecanice. Apoi, continuă:

— Legenda celui de-al Patrulea se termină cu povestea unui om, un soi de erou, care îl ucide pe Dumnezeu sfărîmîndu-l cu bompresul unei mici corăbii, dar părţile segmentate ale lui Dumnezeu se unesc din nou la sfîrşit şi ciclul se repetă. Credincioşii se ceartă în legătură cu interpretarea adecvată a acestui asasinat teologic. Dar este posibilă doar o singură interpretare: bompresul corăbiei este simbolul *Cheii.* Omul modern se gîndeşte că nu mai crede în Dumnezeu, ceea ce poate fi adevărat, dar încă se mai teme de el. Dumnezeu formează în mintea omului o umbră care n-are consistentă, nici măcar realitate, umbră care este făcută doar din frică. Realitatea lui este frica pe care el o provoacă. Omul se teme de Dumnezeu, iar Dumnezeu se teme doar de *Cheie.* Cine posedă *Cheia* îl poate distruge pe Dumnezeu. E nevoie, aşadar, să găsim *Cheia...* ca s-o distrugem.

— S-o distrugem?

Vocea tăcu o clipă, evaluînd întreruperea lui Daniel.

— *Cheia* trebuie să fie distrusă, continuă vocea, pentru că Dumnezeu trebuie să rămînă viu în mintea noastră. Ceea ce ne înspăimîntă ne consolează. Frica este puterea. Dumnezeu trebuie să trăiască.

Atunci se întoarse cu faţa.

A făcut-o foarte încet, aproape cu grijă, ca un angrenaj care se roteşte. Se aşează în dreptul lui Daniel fără să se îndepărteze de margine. Nu zîmbea, nu îşi mişca faţa, doar privea. La lumina slabă a lunii, Daniel află cîteva lucruri.

Era vorba de o femeie biologică. Nu atît de vîrstnică precum Darby, poate să fi avut vreo patruzeci de ani, dar absenţa proiectului genetic la ea sărea în ochi.

Natura dictase ca femeia aceea să aibă o statură joasă

şi trăsături orientale. Trupul ei era zvelt, iar la pomeţi, la clavicule şi genunchi oasele ieşeau în evidenţă. Părul era roşu la culoare. Purta la gît un clopoţel legat cu o curea fină, neagră, semn al umilinţei şi al sclaviei, şi era îmbrăcată cu două piese de mătase neagră: una pe tors, care îi cuprindea şi îi acoperea mîinile; cealaltă, o fustă scurtă, pînă deasupra genunchilor. Chipul ei, inclusiv buzele, avea culoarea palidă a lunii. Singurul lucru care nu era alb pe ovalul acela era irisul ochilor ei migdalaţi, negru ca platoşa unor insecte închise sub sticlă.

Privind ochii aceia, Daniel Kean îşi dădu seama de altceva.

Femeia era moartă.

Odată – poate cînd încă mai trăia – fusese frumoasă. Acum era ca un sac gol, o coajă care adăpostise odinioară o creatură.

„Nu ştiu cine este cel de sus, nordicule, dar mi-e foarte frică de el.”

— *Cheia* nu este doar o legendă, spuse femeia cu vocea aceea care părea să izbucnească dintr-un loc gol şi abandonat. Kushiro a lăsat un indiciu codificat pentru ca alţii să-l găsească. Acest indiciu e înăuntrul tău, Kean, şi astăzi ni-l vei înmîna…

Brusc, Daniel înţelese că s-a înşelat. Femeia nu era moartă, ci şi mai rău. Parcă fusese „prădată”, prefăcută în altceva. Tonul găunos al vocii ei dezvăluia faptul că fusese „obligată” să vorbească prin… ce? Ameninţări? Durere? Ce anume o obliga să-şi mişte buzele acelea albe?

— Un singur indiciu, spuse vocea care ieşea din gîtul femeii. Ne-am convins de aceasta. Zile întregi… multe zile… am interogat-o pe femeia aceea. Dacă ar fi ştiut ceva în plus, ar fi spus-o.

Dar nu este decît un indiciu codificat. Tatăl acestei credincioase l-a depozitat în tine. De aceea te afli aici.

„Tatăl acestei credincioase.” Se referea la Katsura Kushiro, fără îndoială.

Daniel crezu că o recunoaşte. Îşi aminti că Darby îi arătase o imagine a ei şi îi spusese că atît ea, cît şi discipolii ei dispăruseră. Femeia aceea trebuia să fie Mitsuko Kushiro.

— Ce... i-aţi făcut...? şopti Daniel, simţindu-se incapabil să privească mai mult zbuciumul intens din ochii femeii: fu recunoscător că vîntul îi acoperea pe ai lui, aproape cu compasiune, sub propriul său păr.

O tăcere îndelungată.

— În Japonia antică exista o artă numită *bunraku,* spuse femeia. Consta în folosirea unor marionete ca şi cum ar fi fost vorba de nişte persoane. Cineva le obliga să se mişte şi să vorbească. Atunci cînd totul lua sfîrşit, marioneta rămînea nemişcată. Dezarticulată. Nu putea face nimic prin propriile sale puteri. Totuşi, nu suferea. Pentru că, fiind o marionetă, cel mai rău este să ştii că eşti una dintre acestea, iar marionetele de *bunraku* o ignoră. „Această femeie nu o ignoră." În sinea ei, continuă să gîndească şi să simtă, continuă să sălăşluiască în spaţiile din mintea ei, dar acum eu sînt cea care are comanda trupului ei.

Femeia rostea vorbele cu calm, după pauze variabile, dar cercurile negre şi dilatate ale ochilor ei vorbeau un alt limbaj pentru Daniel: erau ca nişte tuneluri care duceau către nebunie.

— Cine eşti? şopti Daniel.

— Nu este momentul să răspund la această întrebare, spuse femeia după o tăcere şi făcu un pas înapoi, ci *să ţi-o demonstrez...* Vîntul făcu să răsune veşmîntul ei ca pînzele unei corăbii desfăşurate sub stele.

— Nu! strigă Daniel, înţelegînd ce se pregătea ea să facă.

Femeia îşi începu actul sinuciderii cu calm, fără să şovăie, cu trupul drept şi ţeapăn, picioarele alăturate, braţele lipite de trunchi, aplecîndu-se cu spatele peste marginea platformei, lîngă stîlp. Daniel întinse mîna şi reuşi să o prindă de braţ în ultimul moment, agăţîndu-se de stîlp cu cealaltă mînă ca să nu cadă şi el. Ea nu făcu nici o

încercare de a-l ajuta. Rămaseră aşa o clipă: ea atîrnînd de mîna lui; el ţinîndu-se de stîlp.

Deodată, rezistenţa pe care o opunea femeia îşi schimbă direcţia, se prefăcu într-o luptă disperată ca să-şi recapete echilibrul. Reveni la poziţia ei anterioară, în picioare pe cornişă, cu clinchetul clopoţelului de la gît. Gestul fusese rapid şi aproape simetric, ca un balet.

— Ea va face şi va spune tot ce îi voi porunci eu. Femeia gîfîia la mică distanţă de chipul lui Daniel. Totul.

Pe neaşteptate, îşi dădu la o parte cele două piese din vestimentaţia sa, îşi arătă sfîrcurile şi organele genitale, se îndreptă de spate, îşi apăsă buzele albe de gura lui Daniel şi alcătui cu el ciudata imagine a unui cuplu încolăcit la înălţime, sub pustiul nopţii. Apoi, îl dădu la o parte cu un ghiont şi buzele ei se schimonosiră. Daniel se înfioră văzînd acel simulacru de zîmbet.

— *Totul,* repetă femeia. Ca şi tine.

— Eu nu sînt drogat, ca ea.

— Singurul ei drog este teroarea, Daniel Kean. Frica de tot ce ştie că îi pot face… şi de care ştie că *îi voi face.* Din ochii migdalaţi ai femeii izvorîră lacrimi pe cînd zîmbea. Frica este firul de *bunraku* al omenirii. Îţi aminteşti interogatoriul lui Olsen, cînd ai îngenuncheat ca să-l implori? Mi-a plăcut atunci să-ţi fac rău, de aceea i-am poruncit lui Olsen să o ucidă pe soţia ta.

Lui Daniel i se părea oribil să o aibă atît de aproape şi în acelaşi timp atît de departe pe autoarea acelei fraze. Femeia din faţa lui continua să zîmbească, dar acum mai şi tremura, din tot corpul, din cap pînă în picioarele palide şi dezgolite. Îşi ţinea deoparte piesele de îmbrăcăminte arătîndu-i-se lui.

— Eşti… Moon?

— Moon este doar o piesă oarecare, neînsemnată în ansamblu, îl asigură vocea stinsă a femeii. De fapt, şi eu lucrez pentru cineva superior. Dar, în momentul acela, mi s-a părut amuzant să te văd suferind. Îţi voi face din nou

rău atunci cînd o să am chef, Daniel Kean, doar din capriciu, iar tu doar vei da din cap şi vei fi de acord. Vei zîmbi cînd îţi voi porunci ceva. Vei face orice voi dori ca tu să faci.

— Singurul lucru pe care îl voi face, dacă o să pot, este să te ucid, oricine ai fi… Nu voi fi niciodată la cheremul tău…

— *Eşti* deja la cheremul meu. Şi tu eşti o marionetă *bunraku,* Kean. Vrei să o constaţi? Urmă o tăcere pe care o rupse vîntul. Daniel îşi dădu la o parte părul de pe faţă, ale cărui şuviţe zburau în jurul lui ca nişte sfori subţiri. Fiica ta este aici, cu mine. Este speriată, dar într-o stare bună. Ea este firul tău, aşa cum în urmă cu cîteva zile, era şi soţia ta. O să trag de firul acesta, doar puţin: dacă nu faci *exact* ce îţi voi spune, o voi ucide pe fiica ta în clipa asta… sau voi face din ea o altă marionetă.

În ciuda furiei pe care o simţea, panica puse dintr-odată stăpînire pe Daniel Kean. Creierul său tulburat îi furnizase o plăsmuire feroce şi limpede: o văzu pe Yun prefăcută în ceva asemănător, cu trupul neînsufleţit, dar încă vie şi conştientă, dînd glas cuvintelor unui nebun, şi de-abia putu să se mai ţină pe picioare.

— Este un fir puternic, după cum văd, spuse glasul femeii cu un oarecare efort, ca şi cum îi era din ce în ce mai greu să articuleze cuvintele. Te voi trage uşor: scoate-ţi veşmintele frumoase pe care le porţii îi porunci ea.

Daniel şi le scoase. Din două gesturi, fîşiile roşii îi căzură la picioare. Vîntul le smulse de pe platformă. Simţindu-se umilit, îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Nu, nu asta vreau, spuse femeia. Voi mişca firul mai bine. Îngenunchează şi pune-ţi mîinile pe cap!

„Bunraku. Firul.”

— Jură-mi supunere, spuse vocea femeii cînd Daniel adoptă poziţia cerută.

— Îţi jur supunere.

— Mai tare.

— Cum ştiu că fiica mea e în viaţă? şopti atunci Daniel.

— Nu ştii. Poate că nu mai e în viaţă. Poate că este torturată chiar în clipa asta. Firul care te mişcă nu este fiica ta şi nici soarta ei, Kean, ci „frica pentru ce i s-ar putea întîmpla”. Este firul cel mai puternic; dacă ştii, îl rupi; dacă nu ştii, el are putere asupra ta. Repetă jurămîntul cu voce tare. Daniel îl strigă. Simţi că lacrimile îi izbucnesc pe faţă, la fel ca pe cea a lui Mitsuko. Simetria celor două voinţe zdrobite îl copleşea. Vocea vorbi din nou: Acum, încă o smucitură blîndă. În colţul acela pe care ţi-l arăt este un mic pulverizator. Ia-l şi parfumează-ţi cu el tot corpul, în special zonele de sub veşmintele atît de calde pe care le purtai. Apoi, vei cobori zece trepte pe scările pe care ai urcat şi te vei ţine bine de bare. Caută să nu cazi: groaza pentru o cădere ca aceea îţi va distruge micul tău creier înainte de a ajunge jos. E clar, Kean? Fă-o… Dar nu. Îl opri cînd Daniel se întorcea cu spatele. Nu vreau să mergi… Trebuie să te tîrăşti. Mergi în patru labe pînă la colţ, Daniel Kean…

Daniel îngenunche din nou şi începu să înainteze cu o încetineală anevoioasă, cu privirea aţintită pe podeaua platformei, în vreme ce auzea glasul femeii.

— Îţi dai seama cu cîtă subtilitate te manevrez, Kean? Nu mi-e greu să-ţi răspund acum la întrebare… Cine sînt? Sînt cel care trage firele, cel care te face să te tîrăşti gol ca un vierme, cel care te împinge către sfîrşit, ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, răul cel mai mare pe care îl vei descoperi despre tine însuţi, locul în care vei merge după ce vei fi murit… Mi se spune Adevărul.

11

— A dispărut.

Scurta informaţie îi cufundă în tăcere. Yilane întoarse capul şi văzu chipul gînditor al doctorului Schaumann, în penumbra cabinei din vehicul.

— Ce înseamnă asta în mod exact, doctore?

— „În mod exact” înseamnă că nu mai captez semnalul termic. Nu numai că i-au scos îmbrăcămintea, ci i-au şters într-un fel oarecare căldura de pe piele.

— Cunoşteau trucul.

Yilane îşi frecă un tatuaj de pe ceafa.

— Sau îl bănuiau. În orice caz, vor trebui să coboare la un moment dat. Rowen va putea să-i urmărească în vreme ce…

— Nu vor coborî, spuse Maya Müller. Îl vor transporta într-un vehicul aerian.

Yilane o privi.

— Nu te întreb cum de ştii pentru că mi-este clar că ştii multe lucruri, spuse el zîmbind. Chiar şi pe cele pe care nici măcar nu le ştii.

Schaumann apăsă pe ecranul aparatului de comunicaţii. Darby apăru în chenar.

— Noi l-am pierdut. Voi aţi văzut ceva?

Darby negă.

— Tot ceea ce vedem sînt nori şi umbre. Nu înţeleg cum l-aţi pierdut. I-au şters temperatura?

— Cam aşa ceva.

— Aşteptaţi. Vocea lui Darby denota nelinişte. Se auzeau, de pe fundal, frazele întretăiate ale lui Anjali Sen şi Meldon Rowen. Anja vede ceva pe ecran. Un vehicul aerian se apropie de turn…

— Noi o ştiam deja.

Yilane zîmbi fără chef.

Fata reveni la locul ei. Trupul ei musculos se foia ca şi cum ar fi încercat să adapteze acea mică bază la propria ei structură. Cu toate că i se adresă doctorului Schaumann, nu-şi întoarse faţa spre el.

— Brent, cu ce viteză poate merge ăsta? întrebă ea.

— Nu vom ajunge la Zona Scufundată înaintea unui vehicul aerian, dacă asta întrebi. Dar ei nu vor putea utiliza aerianul în Zona Scufundată. Sîntem chit.

— Aerianul se îndepărtează în direcţia sud-vest, spre

Culoare, îi informă Héctor Darby. N-a reuşit să aterizeze pe turn.

— Probabil că l-au luat de pe vreuna din scăriţele laterale, spuse Maya.

Pleoapele îi tremurau ca şi cum ochii ar fi început cumva să se mişte.

— Cine poate fi în spatele întregii poveşti? întrebă, retoric, Yilane. Acest plan dovedeşte o mare viclenie.

— Oricum ar fi, să mergem în urma lor, spuse Schaumann.

Pentru o clipă, nici unul dintre cei trei nu făcu altceva decît să atingă ecrane şi să presare cu dreptunghiuri luminoase interiorul cabinei. La un moment dat, Yilane întoarse capul şi o privi pe fată peste umăr. Cerceii, podoabele şi medalionul în formă de şarpe sclipiră la lumina ecranelor.

— Numai ca nu cumva dragul nostru angajat feroviar să ne trădeze... Spune-mi un lucru, Maya. Crezi că Daniel Kean bănuieşte că l-am minţit de la început?

În timpul pauzei care urmă, chiar şi doctorul Schaumann îşi îndepărtă privirea de la îndrăgitele sale ecrane şi o privi pe fată. Profilul Mayei Müller rămînea impasibil, cioplit parcă în piatră.

— Nu, spuse Maya fără să-şi schimbe expresia. Nu cred.

Capitolul al Cincilea

Culoarea

1

Coborau cu mare viteză, şi asta îi provoca o intensă ameţeală.

Se afla în cabina din spate a vehiculului aerian, îngenuncheat în faţa unui scaun. I s-a permis să-şi sprijine capul de el, dar nu se putea ridica. Poziţia era şi mai incomodă pentru că în faţa primului loc se afla un altul, şi distanţa dintre cele două era atît de strîmtă încît se vedea obligat să-şi ridice picioarele şi să se sprijine de podea doar cu genunchii.

O asemenea poziţie nu era necesară, aşa cum nu fusese nici ordinul de a coborî pe scăriţa laterală a turnului şi de a aştepta ca vehiculul să-l ia de acolo, în loc să-l fi luat de pe platformă, sau de a-l ţine dezbrăcat după ce i-au fost şterse urmele de temperatură de pe vestimentaţie cu ajutorul pulverizatorului. Acum înţelegea că toate acele ordine aveau un singur scop: să-l intimideze, să-i anuleze voinţa.

Aceeaşi funcţie o exercita şi gardiana care se ocupase de el cînd a intrat în vehicul şi care i-a poruncit să se întindă pe jos, ameninţîndu-l cu un puternic pistol-mitralieră. Nu îi permitea să-şi ridice capul, şi Daniel de-abia putea vedea din ea altceva decît cizmele de culoarea bronzului, cu vîrful lung şi ornamente. Din cînd în cînd îşi sprijinea o cizmă pe spatele lui. Cînd o dădea la o parte, o înlocuia cu ţeava armei, care i se plimba pe piele ca un deget arătător de metal.

În timpul scurtului traseu, îi vorbise pe un ton amuzant, provocîndu-l parcă să îi dea replica.

— Zona Scufundată este întunecoasă. Cea mai

întunecoasă pe care ai văzut-o în viaţa ta. Dar ce e mai rău sînt zgomotele… Lucruri care se caţără şi se tîrăsc. Nimeni nu iese din Zona Scufundată aşa cum a intrat. Cu siguranţă că nici măcar n-ai auzit vorbindu-se despre ea… Daniel gîfîia cu obrazul sprijinit de scaun. Zărea vîrful unei cizme ca un pumnal de bronz lîngă chipul său şi auzea glasul ei, nu mai puţin violent. Îşi amintea, în treacăt, ochii mari, aproape bulbucaţi, albaştri. Deodată, cizma se ridică şi îl lovi în umăr. Răspunde, prostule! Ai auzit vorbindu-se de Zona Scufundată?

— Puţin.

— „Puţin.” Gardiana rîse. Începînd de acum, vei avea experienţă direct de la sursă. Am ajuns deja…

Daniel îşi stăpînea greaţa, în vreme ce vibraţia îl făcea să se înfioare. Cabina vehiculului era, de asemenea, un mic salon. Se aflau acolo un gheridon cu faţă de masă şi un serviciu complet de ceşti de ceai. În momentul acela, ele se cutremurară, producînd un zgomot ca de clănţănit de dinţi.

O auzea pe gardiană vorbind la un microfon, printre ţiuituri şi voci îndepărtate. Se gîndi că fata încetase să-i mai acorde atenţie şi se ridică uşor. Simţi imediat ţeava armei apăsîndu-l în ceafă.

— Ţi-am dat permisiunea să-ţi ridici capul?

— Îmi vine să vomit, spuse Daniel cu un firicel de glas.

— Vomită. Pe scaun. După aceea, va trebui să-l cureţi.

Cu capul rezemat de scaun, Daniel de-abia reuşi două icnete violente. Dar au fost numai dureroase şi neplăcute, nu expulză nimic. Cînd reuşi să se calmeze, simţi ţeava sprijinită în tîmplă.

— O să doreşti să mori înainte de a se încheia ziua, îi şopti Cizme-Ascuţite.

Vibraţia încetă dintr-odată şi Cizme-Ascuţite îl ridică trăgîndu-l de păr şi îl obligă să umble fără să se poată ridica de tot. Ieşiră din vehiculul aerian în direcţia unui alt mijloc de transport, de data aceasta terestru, de culoare portocalie. Tîrît de păr şi încovoiat, Daniel de-abia percepu

în jurul său altceva decît lumini difuze şi un suflu de aer dens. Nu avea cum să ştie unde se aflau. Auzea zumzetul traficului şi, într-un moment cînd reuşi să privească în sus, întrezări nori răzleţi, ceea ce îl făcu să presupună că încă se mai afla în afara Zonei Scufundate.

Nu putu să observe mai mult, pentru că la picioarele scării acelui nou vehicul o mînă înmănuşată îi apucă de bărbie, obligîndu-l să-şi înalţe capul.

— Iarăşi ne vedem, mare erou, spuse Moon.

2

Interiorul era alcătuit din mai multe încăperi, legate între ele printr-un lung culoar central. Daniel presupuse că trebuia să fie un fel de camion. Cizme-Ascuţite îl lăsă pe mîinile altui gardian cu păr portocaliu, care îl conduse pe culoar pînă la ultima încăpere. Acolo, îi legă gîtul de încheieturile mîinilor cu doua feluri de lanţuri asemănătoare colierelor. Apoi îl aruncă fără menajamente la pămînt şi închise uşa. Pereţii cabinei, care erau albaştri, îşi schimbară automat culoarea şi deveniră roşii. Uşa dispăru, prefăcînd cabina într-un cub perfect, fără deschizături.

Cînd încercă să se ridice în picioare, Daniel descoperi că lanţurile se strîngeau la orice încercare de presiune pe care ar fi făcut-o asupra lor: dacă trăgea de ele, se încolăceau ca nişte şerpi, ştrangulîndu-l. Trebuia să-şi ţină mîinile nemişcate la o anumită înălţime şi capul uşor înclinat dacă voia să respire. Verigile erau de diferite culori, între care predominau roşul şi albastrul, şi cînd închidea ochii continua să le vadă strălucind în întuneric. Îi trecu prin minte ceva absurd: că lui Yun i-ar plăcea culoarea acelor lanţuri.

Atunci, ridicîndu-şi privirea, descoperi că nu era singur.

În picioare, lîngă un scaun de lemn, se afla o fată cu păr castaniu mult mai scurt decît al lui, îmbrăcată cu o tunică

de voal de mătase împodobită cu linii verticale, înnodată la gît şi în talie. Cînd vehiculul se puse în mişcare şi prinse viteză, părul şi tunica fetei se agitară. Daniel se gîndi că trebuia să existe un anumit mecanism pentru provizia de aer, dat fiind că încăperea părea închisă ermetic.

După ce îl privi o clipă, fata se întoarse pe jumătate. La spate, tunica era alcătuită doar din nodurile de la gît şi din talie, astfel că părea mai curînd un şorţ. Daniel bănuia că fata era acolo ca să-l interogheze: poate că aveau de gînd să-l facă să vorbească sau să-i cerceteze inconştientul, ca să se asigure că era purtătorul mesajului.

În vreme ce tăcerea se prelungea, neliniştea cîştiga teren înăuntrul său. Acum, ca se afla pe deplin în mîinile „lor", înţelegea capcana. Ce garanţii avea că i-o vor înapoia pe Yun în viaţă, cînd se va produce revelaţia? Nici măcar nu avea încredere că grupul Mayei şi al lui Darby vor fi în stare să-l ajute. Să-şi privească mîinile legate cu verigile mobile i se păru un adevărat simbol al acelei senzaţii amare.

Îşi ridică privirea spre fată.

— Unde o ţineţi? întrebă el. Tînăra se întoarse şi îl privi. Părul îi acoperea trăsăturile ca o mască. Fiica mea. Unde este?

— Nu ştiu despre ce-mi vorbeşti, spuse ea cu un accent nordic. Cine eşti?

— Mă numesc Daniel Kean.

— Ina, spuse puştoaica răsucindu-se complet spre el. Se ţinea de spătarul scaunului din pricina balansului vehiculului. Ina White. Se încruntă. De ce te-au adus?

— Se presupune că am ceva de revelat.

În privirea ei, acum fixată într-a lui, crezu că a captat uimirea şi înţelegerea.

— Eşti *messenja*... spuse Ina White.

Daniel încuviinţă.

— şi tu?

— Şi de mine au nevoie. Sînt una dintre discipolele lui Mitsuko Kushiro... Ei... – zbuciumul se strecură printre

cuvintele ei – ... au ameninţat că o vor ucide dacă nu colaborez.

Daniel o privi cum stătea acolo, în picioare, sprijinită de scaun. Era înaltă, cu o anatomie viguroasă şi trăsături atrăgătoare, cu buze cărnoase şi roz. Privirea ei denota inteligenţă şi siguranţă de sine.

— De ce au nevoie de tine? o întrebă Daniel.

— Ca să-i ajut să intre în laborator.

— Am crezut că o pot face fără ajutor.

— Nu, spuse Ina. Să nu crezi că este vorba de spart uşile. Este laboratorul unui credincios profund şi e închis cu bariere pe care nimeni nu le poate trece. Sînt singura discipolă care cunoaşte modul de intrare. Şovăi o clipă. Sau ar trebui să spun că sînt singura care am acceptat *să colaborez...* Maestra mea, Mitsuko, a refuzat să o facă, şi majoritatea colegilor mei de asemenea... Presupun că, în cele din urmă, au optat pentru cineva mai josnic, adăugă ea cu dispreţ, mai laş...

— Faci ceea ce trebuie să faci, Ina!

Ina persistă cîtva timp să clatine din cap în semn de negaţie.

— O trădez, şi pe ea, şi nobila amintire a tatălui ei. Dar nu pot face altceva. Îi datorez tot ceea ce sînt, n-aş putea accepta să moară din vina mea...

Pentru o clipă, amîndoi părură să se cufunde în gîndurile pe care vorbele acelea le provocaseră. Vehiculul se mişca, fără îndoială, cu mare viteză, dar în încăperea roşiatică se percepea doar acel balans şi un vuiet adînc de motoare.

— Am văzut-o, spuse atunci Daniel. Pe maestra ta.

Ina se înclină ca să-l privească stăruitor.

— Se simte bine? întrebă ea, neliniştită.

Daniel nu vru să strice expresia de uşurare apărută pe chipul descumpănit al fetei, şi încuviinţă încet. Hotărî că nu va fi el cel care să-i vorbească despre marioneta *bunraku.*

Dar, mai curînd decît să o bucure, răspunsul lui a fost pentru ea ca o subită oboseală: păru să-şi piardă toată

energia, îşi îndoi genunchii, se lăsă să cadă pe scaun.

— Ne vor ucide pe toţi cînd vor obţine ceea ce doresc… spuse ea cu un calm absolut, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt evident foarte simplu. În cazul în care nu vom fi capturaţi mai întîi de denebieni. Poate că ne vor preda acestora cînd se va termina totul.

— Cine sînt denebienii?

Ea îl privi ca şi cum s-ar fi îndoit de seriozitatea întrebării.

— N-ai fost niciodată în Zona Scufundată a Japoniei?

— Niciodată.

Expresia de pe chipul Inei era încordată.

— Îţi voi explica, spuse ea cu o voce alterată. Laboratorul lui Katsura Kushiro se află în Culoarea din Zona Scufundată. În interiorul Zonei nu există legi, iar Culoarea este cel mai rău dintre locuri. Nimeni nu interzice nimic în Culoare. Oamenii care trăiesc acolo au înnebunit şi formează mici grupuri de ritualişti care se luptă între ele sau iau cu asalt rarele vehicule care se aventurează în interiorul ei. Majoritatea se numesc pe ei înşişi „denebieni”, după steaua Deneb din constelaţia Lebedei… Îţi aminteşti povestea din cel de-al Cincilea Capitol?

— Capitolul care vorbeşte despre căderea Culorii, spuse Daniel.

Ina încuviinţă.

— Îmi imaginez că ştii că nu e o metaforă, aşa cum sînt aproape toate celelalte: a fost dovedită în mod ştiinţific. Într-adevăr, un meteorit a căzut pe planeta noastră în vremuri străvechi, provocînd o imensă distrugere… Una dintre consecinţele acestui impact a fost aceea că polii s-au topit şi nivelul apei a crescut. Se spune că Japonia era alcătuită din patru insule şi s-a prefăcut într-una singură, numită Honshu. Dar, cînd marea a crescut, a fost inundată pînă şi insula Honshu, şi chiar şi Tokio a rămas scufundat vreme de secole. Legenda afirmă că doar muntele sacru Fuji a rămas neatins…

— Te referi la perioada cataclismelor, spuse Daniel. Cunoşteam efectele acestora doar în Nord.

— În Est, consecinţele au fost şi mai rele. Cînd apele s-au retras, suprafeţe întregi de uscat, între ele jumătate din insula Honshu, au rămas sub nivelul mării. Acum vreo două secole, guvernul japonez a găsit sub apă numeroase ruine care alcătuiau oraşe întregi şi a vrut să le conserve... Aşa a început operaţiunea de Montare a Cupolei de Sticlă. În legătură cu prezenţa acestei imense întinderi de ruine, teoriile sînt în dezacord. Există savanţi care cred că înainte de căderea Culorii exista o civilizaţie; alţii, mai prudenţi, spun că era cataclismelor a cuprins în realitate mai multe perioade şi că, în timpul lor, s-au născut şi au murit mai multe civilizaţii... Este greu de dovedit ceva din toate acestea, deoarece Culoarea poseda o sursă de radiaţie ale cărei efecte se manifestă încă în strălucirea fosforescentă a fundului mării, făcînd imposibilă orice încercare de datare a ruinelor. În orice caz, se preconiza ca Zona Scufundată să devină o arie religioasă consacrată adoraţiei şi cercetării, dar cu timpul s-au instalat în ea grupuri de ritualişti ai celui de-al Cincilea Capitol, dornici să aducă sacrificii celor pe care ei îi consideră a fi zeităţi ale Culorii... După cum îţi aminteşti, potrivit Bibliei, după cădere, parte din Culoare s-a întors la locul ei de origine din steaua Deneb şi, de aici, numele de denebieni, care sînt unele dintre cele mai rele grupuri...

Absorbit de vorbele Inei, Daniel de-abia îşi dădea seama că trebuia să facă din ce în ce mai multe eforturi ca să se menţină drept pe podea, de parcă încăperea s-ar fi înclinat. Optase pentru punerea mîinilor pe cap ca să nu trebuiască să rămînă încovoiat şi, în momentul acela, le lăsă în jos în mod inconştient. Smucitura subită îl făcu să-şi aplece gîtul. Luptă să se ridice din nou în picioare, dar, prin opintire, activă lanţurile, care i se răsuciră în jurul gîtului.

Se văzu obligat să-şi lase mîinile nemişcate şi să rămînă pe o parte pînă cînd alte mîini îl susţinură. Daniel îi mulţumi

Inei pentru ajutor cu un zîmbet.

— Mergem în jos, spuse el, sprijinit din nou de perete.

— Şi aşa vom continua o vreme, răspunse Ina. Zona Scufundată se împarte în două. Prima parte este o coborîre constantă: este numită Cenuşiul sau Masca. În ea, adîncimea maximă este abia de o sută de metri sub nivelul mării şi nu ridică mari probleme. Uneori, ne vom opri ca să trecem de o ecluză şi apoi vom continua să înaintăm, mereu în jos. Apoi, va veni Zona Scufundată propriu-zisă, la vreo opt sute de metri, şi în interiorul acesteia Culoarea, care se află la cea mai mare adîncime dintre toate: vreo mie două sute de metri. Acolo este laboratorul.

— Pari să cunoşti bine terenul.

— L-am străbătut cu piciorul de multe ori din motive religioase. Cunosc nişte scurtături ca să ajung la laborator mult mai repede decît pe şosea. De fapt, să călătoreşti în vehicul prin Zona Scufundată este un risc aproape mai mare decît să o faci cu piciorul... Sînt kilometri întregi de şosele pustii, uneori scufundate în mîlul milenar, şi zone bîntuite de ritualişti denebieni. În acest vehicul, nu sînt mai mult de patru oameni înarmaţi. Dacă ne atacă vreun trib, nu vom avea timp nici să ne gîndim la ce se întîmplă înainte ca ei să pună mîna pe noi... Dar aceasta va fi cea mai mică dintre problemele noastre atunci cînd se va produce revelaţia. Îl privi pe Daniel. Pentru că sînt sigură că, atunci, Moon şi oamenii lui ne vor lichida...

Pe cînd o asculta pe Ina, Daniel înţelese deodată ceva.

Ina avea dreptate şi o exprimase cu o claritate absolută: vor fi ucişi, înainte sau după. Ei doi, Mitsuko Kushiro şi Yun. O văzuse în privirea întunecată şi amuzată a lui Moon şi în infernul dublu din ochii fiicei lui Kushiro. Aveau de gînd să-i ucidă, iar Darby şi prietenii acestuia nu vor putea face nimic ca să-i împiedice.

Trebuia să pună la cale ceva pe cont propriu.

3

În această clipă, uşa se deschise şi apăru Moon.

Trebuie că activase vreun mecanism, fără îndoială, pentru că încăperea îşi schimbase culoarea ca şi cum s-ar fi scufundat în apă. Acum, nu mai era roşie, ci albastră. În părţile laterale se deschiseseră ferestre dreptunghiulare, dar lumina încăperii înseşi îl împiedica pe Daniel Kean să vadă altceva în exterior decît umbre trecătoare. Moon reuşea să-şi păstreze echilibrul fără să se ţină de nimic, cu toate că înclinarea vehiculului era evidentă. Lîngă el se afla gardianul cu păr portocaliu.

— Am venit să vă urez bun venit în Zona Scufundată a Japoniei, spuse Moon; în acelaşi timp, vehiculul se opri, dar rămase înclinat în continuare. Aceasta este ultima dintre ecluzele Cenuşiului. Începînd de acum, vom intra în acest minunat acvariu care este Japonia arhaică…

Moon era îmbrăcat într-un costum de *yuri*[3] de culoare neagră prins la încheietura şoldurilor şi o cingătoare de care atîrnau două arme cu bătaie scurtă şi un cuţit cu mînerul roşu. Îşi vopsise faţa într-un mod dezagreabil, cu buzele şi ochii foarte accentuaţi, şi arăta dispreţul cuiva care se ştie atrăgător şi căruia îi place să vadă dovada la cei care îl privesc. Se apropie atît de mult de Daniel, încît acesta, cu gîtul legat în lanţuri de încheieturile mîinilor, nu-şi putu ridica privirea îndeajuns ca să-l sfideze în continuare drept în ochi, aşa cum dorea.

— Experienţe noi pentru un subaltern de tren, nu-i aşa, mare erou? spuse Moon.

— Vreau să o văd pe fiica mea… şopti Daniel.

— Te aşteaptă la intrarea în laborator. Cînd Ina ne va ajuta să intrăm şi se va produce revelaţia, ţi-o vom returna. Îmi imaginez că te vei putea întoarce singur purtînd-o în

3 Termen din argoul japonez referitor la relaţiile homosexuale prezentate în benzile desenate numite *manga* sau în desenele animate rezervate adulţilor. Se presupune ca *yuri* pot fi recunoscuţi după vestimentaţie (n.tr.).

braţe. La urma urmelor, veti fi doar la trei sute de kilometri de ieşire. şi dacă n-o să poţi, cel mai probabil prietenii tăi, Darby, Rowen şi oarba te vor găsi la un moment dat. Pentru că ne urmăresc, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Poţi pune rămăşag că aşa e, dar nu ne facem griji din pricina lor, spuse Moon, jucîndu-se distrat cu părul lui Daniel.

— Ce dovezi am că nu i-aţi făcut nici un rău lui Yun?

— Încrederea este totul în această afacere.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Este imposibil.

— Ascultă, Moon: vreau dovezi că îi este bine, altfel nu voi colabora.

Moon se dădu înapoi şi se aşeză pe pervazul unei ferestre, ridicînd un picior. După o pauză, vorbi din nou, dar zîmbetul îi dispăruse cu totul.

— Şi ce se presupune că ai de gînd să faci ca să „nu colaborezi”?

Daniel luase o hotărîre disperată.

— O să mă omor. Nu veţi avea parte de nici o revelaţie…

Pentru o clipă, Moon şi Daniel se cîntăriră din priviri. Ina, în picioare în spatele scaunului, observa scena cu teamă.

— Atunci, fă-o, spuse Moon în cele din urmă. Scoase cuţitul din teacă şi i-l aruncă. Ai două secunde, mare erou. Omoară-te!

Cuţitul ricoşă spre el pe podea, obligîndu-l să-şi depărteze picioarele. Cînd lama se opri, ţintea spre trupul lui. Daniel îi privi strălucirea, apoi pe Moon.

— Ce se întîmplă, subaltern de rangul al doilea? îi aruncă Moon. Nu îndrăzneşti? Ori e ceva care te împiedică încă? O să te ajut eu. Se apropie, aplecîndu-se pînă cînd chipul îi ajunse la înălţimea ochilor lui Daniel. Şi fiica ta? Încă mai ai iluzia să o recuperezi? Trebuie să-ţi mărturisesc ceva: te-am minţit. Îi vei recupera doar cadavrul. Micuţa ta a murit deja. Daniel îşi luă privirea de la el, dar credinciosul

îl apucă de bărbie şi îl făcu să-l privească din nou. Moon părea excitat privindu-l. Haide, eroule! Vreau o explozie subită de furie, precum cea pe care ai avut-o cînd am împuşcat-o pe soţia ta... Ia cuţitul şi taie-ţi încheieturile mîinilor, sau înfige-l în gîtul tău frumos şi subţire, Daniel Kean! O poţi face chiar dacă eşti legat în lanţuri, şi o ştii bine. Îţi va fi mult mai uşor decît să tai cablul de la bomba lui Klaus... Prinse cuţitul de lamă şi apropie mînerul de chipul lui Daniel.

Timp de o scurtă veşnicie, Daniel privi mînerul roşu al cuţitului. Dorea să se omoare, dar nu pentru că i-a poruncit Moon. Îşi îndepărtă privirea.

— E o capcană, Daniel, spuse Ina. N-o să te lase s-o faci. Tot ce se va întîmpla în noaptea asta depinde de *messenja...*

Moon lăsă cuţitul pe jos şi se ridică. Daniel îl văzu îndreptîndu-se spre Ina.

— Vreau să ştiţi un lucru. Amîndoi. Moon se îndepărta de Daniel arătîndu-şi coama deasă de păr, neagră ca pana corbului. Sînteţi înlocuibili. Toţi sîntem astfel, dar voi cu atît mai mult.

Fata merse cu spatele pînă la perete şi, în punctul acela, Moon o ajunse din urmă, scoase din teacă una din arme şi aşeză ţeava pe fruntea Inei. Ea nu spuse şi nu făcu nimic, dar nu înceta să-l privească fix pe Daniel.

— Putem să vă ucidem sau să vă predăm denebienilor, sau şi una, şi alta, spuse Moon. Nu depindem de nimeni şi de nimic. Dacă tu mori, Ina, vom intra altfel în laboratorul lui Kushiro, şi dacă mori tu, Daniel, vom face în aşa fel încît cadavrul tău să ne vorbească potrivit ritualurilor din cel de-al Treisprezecelea, şi tot vom obţine revelaţia... Putem face *ce poftim* cu voi doi, aşa că... Fără să-şi retragă pistolul de pe fruntea Inei, Moon îl privi pe Daniel şi zîmbi. Văd că în sfîrşit ai apucat cuţitul. O să-l foloseşti?

— Las-o pe fată în pace, şopti Daniel, în genunchi, ţinînd cuţitul cu ambele mîini.

— Sau dacă nu…? O să-l foloseşti tu?

— Dacă te apropii îndeajuns, cred că-l voi folosi.

— Aşadar, acum totul constă în a mă ucide pe mine…

Gardianul imită zîmbetul lui Moon. În clipa aceea, vehiculul, cu o zgîlţîitură, îşi reluă drumul.

— Am intrat deja, spuse Moon ascunzînd pistolul şi îndepărtîndu-se de Ina. Ştii, mare erou? Poate că o să murim cu toţii înainte de a te putea hotărî pe cine vrei să omori… Ultimele noastre rapoarte dau asigurări că există un grup de denebieni nu foarte departe de aici. De-acum ştii ce sînt denebienii, Daniel? Unii cred profund în cel de-al Cincilea Capitol şi celebrează ritualuri în care copaci mari se ridică din pămînt şi îşi agită coroanele. Vom încerca să trecem pe lîngă ei şi, dacă se supără, va trebui să-i implorăm să ne lase să călătorim în pace, fără să ne facă prea mult rău… Aşa că, pe cine doreşti tu să sperii cu biata ta tentativă cu cuţitul? Dă-i drumul…

După o şovăire, Daniel desfăcu mîinile. Se simţi mizerabil şi laş.

Moon se aplecă, luă cuţitul de pe jos şi îi trase lui Daniel o palmă peste obraz cu dosul mîinii. Daniel căzu pe o parte. Atunci, Moon îl apucă de păr. Daniel se văzu obligat să se înalţe şi să-şi ridice braţele pentru ca lanţurile să nu-l înăbuşe. Rămase în genunchi şi verigile îl loviră peste faţă cu un dublu zornăit. Moon îl ţinu suspendat de păr în timp ce îi vorbea:

— Te-ai mai jucat o dată de-a eroul, Daniel Kean; acum e rîndul nostru. Îl trase deodată de păr şi Daniel gemu de durere. Te-am ţinut în viaţă doar pentru că păstrezi înăuntrul tău ceva care ne interesează. Cînd ni-l vei furniza, vei rămîne gol pe dinăuntru şi îţi vom putea deschide măruntaiele dacă avem poftă… E clar? Daniel încuviinţă. Moon îi dădu drumul şi se ridica. Iată aici un adevărat erou…

Uşa se închise în urma chicotelilor lui Moon şi ale gardianului, peretele acoperi din nou deschizăturile pînă

cînd le făcu să dispară şi încăperea deveni din nou roşiatică. Chipul lui Daniel avu nevoie de mai mult timp pînă să-şi piardă culoarea care îl vopsea.

Pentru o clipă, nu se auziră decît gîfîielile celor doi prizonieri. Apoi, încă în genunchi, Daniel o privi pe Ina.

— Ajută-mă să scap, îi spuse el.

4

Cenuşiul, numit şi Masca, se întinde pe un traseu sinuos pînă în adîncurile Zonei Scufundate, unde nu ajunge lumina zilei. Frontiera se află la Nagoya, la vreo două sute de kilometri spre sud-vest de Tokio: acolo, vehiculele se opresc în faţa primei ecluze. Coborîrea ulterioară se realizează printr-un tunel întunecos de înălţime variabilă, cu o structură complexă. Nu vedem apă nicăieri, doar pereţi întunecoşi şi o şosea care, chiar şi atunci cînd pare că urcă, tot mai coboară. Ne-am scufundat, aproape fără să fim conştienţi de acest lucru, o sută, două sute de metri. Am traversat ecluze de mărimea şi forma unor antice porţi de temple, de o culoare cu încăpăţînare neagră.

Totul are aerul unui misterios preambul.

În apropierea fantomaticelor ruine ale oraşului Kyoto, umezeala se preface brusc într-o prezenţă lipicioasă şi călîie, ca la tropice. Mecanismele de ventilaţie se pun în mişcare, dar nu mai e cu putinţă să uiţi că doar un perete de sticlă ne desparte de ocean. Deşi iluzia de viaţă civilizată persistă şi ne va însoţi tot drumul, devine dificil să te simţi în continuare centrul Creaţiei.

Într-un anumit punct înainte de a depăşi Masca, se pierde o parte din încrederea în controlul asupra a tot ce ne înconjoară. Chiar şi cei care parcurg acelaşi traseu aproape zilnic (credincioşi şi oameni de ştiinţă în majoritatea lor) resimt apăsarea de a se afla într-un univers diferit, străin omului şi, în acelaşi timp, *specific* omului. Fiecare nouă

ecluză devine o luptă a conştiinţei noastre cu frica. „Şi dacă nu mai e cale de întoarcere? ne gîndim noi. Ce ne aşteaptă dincolo de ultima poartă neagră?”

— De aceea este numită Masca, explica doctorul Schaumann pe ecranul aparatului de comunicaţii. Este senzaţia că lucrurile nu sînt ceea ce par a fi. Ţineţi seamă de faptul că este ca şi cum am călători înapoi în timp, pînă în „zilele ciudate” ale căderii Culorii, cînd, potrivit Bibliei, Pămîntul a devenit un „cîmp dezolant” acoperit de materie moartă… Nu s-a putut demonstra că această explicaţie biblică ar fi incorectă… Şi fiecare nouă ecluză ne apropie şi mai mult de acea epocă îndepărtată şi ne abate de la viaţa pe care o cunoaştem.

— S-ar putea afirma, atunci, că ne apropiem de viaţa *reală,* propuse Héctor Darby în întunericul cabinei vehiculului.

— Prefer să o numesc „viaţă”, pur şi simplu, Héctor, spuse Schaumann. Nu-mi este clar ce înseamnă realitatea.

Se opriseră la ultima ecluză de mai multe minute, aproape tot atîtea cîte folosise doctorul Schaumann ca să le amintească detaliile ştiinţifice ale locului prin care urmau să călătorească. Din cabină se putea privi doar o porţiune a şoselei, flancată de lumini, care pătrundea între doi pereţi monstruoşi, umflaţi, tăiaţi de o singură linie verticală, pe a căror suprafaţă curgea apa condensată din aer. Un zvon ca de sforăituri ale zeilor adormiţi făcea totul să vibreze, dar nu era constant: părea respiraţia a ceva puternic, aşa cum pleca şi venea.

Héctor Darby, în picioare, mîngîindu-şi barba, putea vedea luminile din spate ale băii-vehicul a colegilor săi. Meldon Rowen, lîngă el, îşi întindea anatomia sa întunecată dinaintea aparatelor de control. Anjali Sen făcea exerciţii în genunchi pe scaun, îndoindu-şi braţele. Călătoria devenise lentă, istovitoare. Darby ştia că aparenta atmosferă cordială era forţată: nu ştiau nici acum unde se află Daniel, iar traseul pînă la laborator nu era lipsit de primejdii.

— Cu siguranţă că ne-au luat-o cu mult înainte, spuse Anjali.

— Calculasem de la început acest lucru, pufni Rowen.

Chipul pistruiat cu ochii închişi ai Mayei Müller îi luă locul pe ecran lui Schaumann.

— Héctor, Meldon, Anja… Mi-a venit ideea că am putea încerca să ne despărţim dincolo de Mască: noi am continua drumul pe şoseaua spre Kyoto, ca măsură de prevedere pentru o posibilă ambuscadă, iar voi aţi schimba direcţia, de pildă, la intersecţia de la Gifu. În felul acesta…

— În felul acesta, am complica şi mai mult lucrurile, spuse Anjali. Darby ştia că există o rivalitate inofensivă, dar neîntreruptă, între cele două femei. Temperamentul iscoditor al credincioasei indience se ciocnea de încăpăţînarea la culme a Mayei. Părerea mea este că nu trebuie să ne despărţim.

— Nici mie nu-mi place, recunoscu Darby. Ce anume doreşti, Maya? Să serveşti drept momeală, în vreme ce noi vom scăpa pe un alt drum?

— Doresc ca nici unul dintre noi să nu servească drept momeală, replică fata.

Planul ei fu primit cu o tăcere sceptică.

— Lasă-ne cîteva minute ca să hotărîm, propuse Rowen.

— De acord.

Maya întrerupse comunicarea.

— Sînt îngrijorat pentru Daniel, mărturisi deodată Darby. Anjali, care continua să-şi îndoaie braţele iluminată de ecranele rămase aprinse, se opri şi îl privi. Nu numai că nu i-am spus adevărul despre ceea ce am făcut… dar nici nu i-am spus ce va găsi în Zona Scufundată.

— Nu cred ca asta să aibă vreo importantă, Héctor, obiectă Anjali. Îl vor păzi pînă la laborator. Nu i se va întîmpla nimic.

— În afară de cazul… Darby îşi mîngîia barba. În afară de cazul că ar încerca să fugă…

Se lăsă tăcerea. Rowen şi Anjali păreau să mediteze la

acea neaşteptată posibilitate.

— Să sperăm că nu o va face, spuse Rowen în cele din urmă, pe un ton sentenţios. Nu va supravieţui dacă va încerca să fugă.

5

— Nu vom supravieţui dacă vom încerca să fugim, Daniel.

— Nici dacă vom aştepta închişi aici pînă cînd vom ajunge la laborator, Ina, replică Daniel. L-ai auzit pe Moon. N-avem nimic de pierdut.

— Te-a minţit ca să te provoace. Sînt sigură că fiica ta încă mai trăieşte…

— Poate, dar dacă aşa este, vreau să mă încredinţez eu însumi. În urmă cu o clipă, ai spus că ştii mai multe scurtături ca să ajungem pe jos la laborator mai repede decît cu acest vehicul. Dacă ajungem înainte de miezul nopţii, poate că nu vor fi îndrăznit încă să-i facă vreun rău fiicei mele şi vom putea încerca să o salvăm.

Ştia cum sună ceea ce spune, dar, chiar şi aşa, aşteptă reacţia Inei, dornic ca ea să accepte.

După o clipă de gîndire, fata clătină din cap în semn de refuz.

— Nimeni şi nimic nu ne va proteja. Vom fi *înăuntrul* mării, în Zona Scufundată, unde lucrurile sînt diferite în comparaţie cu lumea pe care o cunoşti. Marea îl conţine pe Dumnezeu şi Culoarea, iar realitatea ei nu este a noastră…

— E vorba doar de un loc prevăzut cu geamuri la o anumită adîncime sub apă, nimic altceva. Restul e alcătuit din gîndurile credincioşilor.

— Eu sînt credincioasă, afirmă Ina schimbînd tonul.

— Eu, nu, spuse Daniel Kean. Eu vreau doar să-mi salvez fiica, la fel cum tu vrei să o salvezi pe maestra ta, şi nici o credinţă nu mă va obliga să merg la moarte cu mîinile

legate de gît, supus capriciului acelui criminal. Pot conta pe ajutorul tău, sau trebuie să o fac singur?

Se aflau la extremităţile cabinei roşiatice: Daniel, aşezat pe jos, fără nimic pe el în afară de lanţul cu care era încins; Ina, în picioare într-un colţ, cu tunica ei cu dungi care flutura în ritmul gîfîielilor. Daniel nici măcar nu ştia dacă erau sau nu ascultaţi şi, într-un anume fel, îi era totuna. Disperarea sa făcuse loc unui sentiment de ciudată invulnerabilitate. Cu toate acestea, nu voia să încerce nimic fără ajutorul puştoaicei.

Ina îl privi o clipă. Apoi, îşi plecă privirea.

— Nu cunosc mecanismul de schimbare a culorii acestei cabine, spuse ea cu o voce joasă. Ştiu doar că, atîta timp cît este roşie, nimic pe lumea asta nu ne va permite să ieşim. În starea actuală, este complet ermetică.

— Aerul intră pe undeva. Părul ţi se mişcă, îl simt pe toată pielea…

— Este ca o reţea de mici pori, dar asta nu înseamnă că ar fi fragilă.

— Să începem prin a încerca să mă eliberez. Daniel se sprijini de perete ca să se ridice în picioare. Poate cu ajutorul tău să…

Deodată, cubul roşcat se prefăcu într-o capcană mortală cu pereţi care înaintau spre trupurile lor. Ina scoase un ţipăt. Daniel reuşi să-şi ridice mîinile înainte de a se lovi, dar Ina nu avu atît de mult noroc şi se răsuci pînă căzu pe jos, în mijlocul vîrtejului tunicii sale de mătase. Se produse un nou balans. După cîteva clipe, toată cabina vibra.

— Ce se întîmplă? vociferă Daniel.

— Poate că ne-am ciocnit! spuse Ina.

— Dar ne mişcăm în continuare…

Atunci, încăperea se făcu albastră, uşa se deschise şi intră gardianul. Cît ai clipi din ochi, totul reveni la roşu. În picioare, în faţa lor, cu degetele în cataramele lungilor săi pantaloni roşii, gardianul avea părul de o culoare similară închisorii. În afară de pantaloni, purta o haină neagră

strînsă pe corp. Încrucişate pe spate, două tocuri de arme, una de foc şi alta de oţel tăios. Aspectul lui era cel al unui tînăr cu o constituţie foarte zveltă, dar Daniel ştia că putea avea o vîrstă şi o forţă mai mari decît cele pe care le afişa.

— Cine a ţipat? întrebă el.

Era prima oară cînd Daniel îl auzea vorbind, şi se înfioră. Cu toate că rostise rar fiecare cuvînt, ansamblul i se păru străin urechilor lui Daniel, ca şi cum gîtul acestuia ar fi fost plin de insecte. Cunoştea relatări despre oameni care se operau în Japonia pentru ca vocile lor să sune ca nişte grohăituri de animale, imitîndu-i pe participanţii la orgia din cel de-al Patrulea Capitol, dar pînă în momentul acela nu le considerase întru totul adevărate.

— Tu, eroule?

Gardianul îl privi.

Daniel nu răspunse şi gardianul făcu un pas către el.

— Eu am fost aceea, spuse Ina deodată. Am căzut.

— Ai căzut... Gardianul schimbă direcţia şi se îndreptă către ea. Vorbea ca şi cum ar fi avut capul vîrît într-o pungă plină cu pămînt. Puştoaica îl aşteptă în picioare, rezemată de perete; tunica i se întindea pe piept la fiecare respiraţie. Cînd ajunse lîngă ea, gardianul ridică mîna brusc, făcînd-o pe Ina să-şi dea capul deoparte, dar se mărgini să o prindă de tunică. Îţi voi explica situaţia, şopti el, tărăgănînd frazele. Pe drum era un copac. Ne-am abătut de la traseu. Poate că sînt denebieni prin apropiere. Ţipetele tale îi vor atrage. Să nu mai ţipi, orice s-ar întîmpla, chiar dacă ai cădea şi ţi-ai sparge frumosul tău cap... Cealaltă mînă a gardianului arăta spre capul Inei. Atunci, pe neaşteptate, o lovi. Palma de-abia se auzi în spaţiul fără ecouri al cabinei, dar o făcu pe Ina să-şi învîrtă capul spre latura opusă şi să ţipe. Ai mai ţipat o dată... Pedeapsa se repetă. Ina strîngea din dinţi. Acum e mult mai bine... Şi acum?

Gardianul părea că se joacă: îşi făcea mîna să plutească, în vreme ce se apuca de tunica Inei cu cealaltă, simula cîteva lovituri şi deodată îi trăgea una cu adevărat. Zîmbea

cînd o lua prin surprindere pe fată. O palmă peste obraz o făcu pe Ina să cadă la pămînt, iar tunica să i se desprindă de la gît cu un sunet sec de sfîşiere. Gardianul dădu drumul veşmîntului, care rămase atîrnat de mijlocul Inei.

— Uite ce-ai făcut, proasto! urlă el. Îmbracă-te la loc! Îmbracă-te! Şi începu să o lovească cu amîndouă mîinile, fără încetare, pe tot corpul, în vreme ce Ina încerca în zadar să-şi înnoade capetele tunicii rupte la gît.

A făcut-o în clipa aceea. Nu pentru el. Nici pentru Yun. A făcut-o pentru că îi era imposibil să privească în continuare cum fata aceea, pe care de-abia o cunoscuse, era maltratată în chip sălbatic.

Îi lipsea un plan prealabil, se încredea mai mult în voinţă decît în puterile proprii. Îşi întinse picioarele ridicîndu-se dintr-un salt şi reuşi să ajungă pînă la obiectivul său înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întîmplă. Îşi puse mîinile legate în faţa gîtului gardianului. Smucitura înainte făcu lanţurile să se activeze şi să înceapă să-i stranguleze pe amîndoi.

Luat prin surprindere, gardianul se opinti cu greu. Poate că ar fi reuşit să se elibereze, dar Ina îşi înfundă un genunchi în pîntecele lui şi, fără tranziţie, îl lovi cu amîndoi pumnii peste faţă. O clipă mai tîrziu, Daniel sprijinea un trup lipsit de viaţă.

— Are o cheie cromatică atîrnată de gît! exclamă Ina ajutîndu-l să lase cadavrul jos.

Se mişcară cu stîngăcie. Daniel pierdu din timp manevrînd cheiţa pînă cînd înţelese că Ina era cea care trebuia să o ia şi să deschidă lanţurile. Ea reuşi, iar Daniel se simţi uşurat să se trezească liber. Răsuciră cadavrul şi scoaseră armele din tocuri. Ina păstră cuţitul şi îi înmînă pistolul lui Daniel. Apoi, ea îşi înnodă din nou tunica sfîşiată şi Daniel examină piesa neagră de vestimentaţie a gardianului: era aproape transparentă, dar era alcătuită din verigi groase şi flexibile.

— Apără de gloanţe, spuse Ina.

Daniel o scoase de pe gardian şi încercă să şi-o pună. Era mică, dar se adapta foarte bine pe torsul său. Apoi îşi atîrnă tocul de armă de umăr şi o privi pe Ina.

— Şi acum?

— Dacă ieşim de aici, e posibil să putem deschide uşa exterioară şi să sărim din vehicul în mers, sugeră ea.

— Nu mai are nici o altă cheie, spuse Daniel. Cum a deschis uşa?

— N-are nevoie de chei pentru asta. Uşa este poroasă, ca şi restul cabinei, se poate deschide dacă reuşim s-o facem să apară, ceea ce poate că se întîmplă la contactul cu mîna lui. Ajută-mă să-l duc pînă la intrare…

Începură să tîrască trupul. În momentul acela, jumătate din cabină se făcu albastră şi uşa se deschise.

— Într-adevăr, cabina este poroasă, spuse Moon, în picioare, în prag. Tot ce aţi vorbit poate fi auzit.

6

Moon era escortat de doi dintre bărbaţii lui, sau poate dintre femeile lui; era greu de stabilit, în ciuda faptului că unul din ei era Cizme-Ascuţite şi afişa organe genitale de femeie sub o piesă de vestimentaţie scurtă, galbenă. Amîndoi erau înarmaţi, ca şi Moon, dar Moon se prefăcea că nu avea nevoie de alt fel de arme decît zîmbetul său. Rămăsese în mijlocul intrării, cu mîinile puse fără graţie pe cadrul uşii, şi îl privea fix pe Daniel, de parcă numai acesta ar fi fost prezent. Un splendid medalion de argint şi onix strălucea pe pieptul său dezgolit.

— Acum am să vă explic ce s-a întîmplat, dacă n-aţi putut înţelege pronunţia lui Yamu, spuse Moon. Ne-am izbit de un copac care bloca şoseaua, probabil o capcană denebiană, şi a trebuit să ne abatem peste cîmp, dacă se poate numi „cîmp” această zonă deosebit de neplăcută şi neospitalieră, pe care am avut delicateţea să nu v-o

arătăm... Ne aflăm la aproape opt sute de metri sub mare, la marginea Culorii, pe punctul de a intra în ea, într-o arie năpădită de denebieni şi de alţi ritualişti de diferite categorii. Dar noi nu sîntem mai puţin primejdioşi. La dreapta mea, Lam este credincios al celui de-al Doilea, ca şi mine, şi e un trăgător foarte bun; la stînga mea, Send trage şi mai bine decît Lam. Amîndoi poartă arme sensibile la căldura corporală. Ştie oare un angajat feroviar ce înseamnă asta? Explică-i tu, Ina!

— Armele nu pot da greş, spuse fata pe un ton sec. Sînt atrase de temperatura corpului.

— Am putea să vă nimerim cu ochii închişi la o distanţă de o sută de metri, traduse Moon. Şi acum... Avem deja destule probleme de fond, căutînd să nu cădem în capcanele denebiene. Daţi drumul armelor şi lui Yamu. Apropo, Daniel: restituie piesa de apărare. Îţi vine groaznic.

Cînd Moon termină de vorbit, nici Daniel, nici fata nu făcură nimic.

— Nici unul din voi doi nu vrea să fie primul las? Moon întoarse capul spre gardianul pe care îl numise Lam. Acesta era îmbrăcat într-o haină lungă, neagră, care lăsa să i se vadă doar mîinile cu unghii lungi, roşii-argintii, şi pistolul complicat. În momentul acela, întinse cotul ca să tragă.

Glonţul distruse complet capul gardianului pe care Daniel şi fata încă îl mai ţineau. Nu a fost o simplă gaură: creierul lui Yamu explodă ca o băşică, lăsînd la vedere suprafaţa limbii şi dinţii de pe maxilarul inferior. Pereţii, piesa pe care o purta Daniel şi tunica Inei fură acoperite de sînge. Amîndoi dădură drumul cadavrului în acelaşi timp.

— *Toţi* sîntem înlocuibili, inclusiv noi, v-am mai spus, insistă Moon. N-o voi mai repeta: daţi drumul armelor.

Cuvintele şi înfăţişarea lui puteau părea afectate, dar în ochii aceia opaci Daniel întrezări ceva foarte neliniştitor. Era ca şi cum ochii lui Moon ar fi fost un vehicul mişcîndu-se cu mare viteză şi, în timp ce îl priveau, Moon s-ar fi năpustit asupra lor.

„Trenul întunecos.”

Un zgomot îl făcu să tresară: Ina aruncase cuţitul pe jos. El încă mai avea pistolul în mînă.

— Ei bine, mare erou? îl întrebă Moon fără să înceteze a-l urmări *(a-l ucide)* cu acele pupile negre precum cărbunele. Ce vrei să faci?

De fapt, voia să facă multe lucruri sau, mai bine zis, nici unul: voinţa îi rămînea prinsă într-un fel de capcană lipicioasă. Înţelese că cele întîmplate mai înainte cu cuţitul se datoraseră acestui fapt. Ina avea dreptate: Moon îl înşela. Niciodată nu l-ar fi lăsat să acţioneze liber.

Cu toate acestea, ridică mîna în care ţinea pistolul, pregătit să tragă. Atunci clipi văzînd că arma era deja pe jos. Îi dăduse ascultare lui Moon fără să fie conştient de acest lucru.

Se lăsă liniştea. Încăperea continua să se clatine şi să vibreze, dar nimeni nu se mişcă, nici nu vorbi în pauza aceea. Judecînd după expresia sa, Moon părea foarte departe de a se simţi satisfăcut.

— Haina, eroule! porunci el. Scoateţi-o!

În vreme ce Daniel făcea să alunece bretelele piesei pe deasupra capului, Moon continuă să vorbească pe un ton obosit, cu mîinile rezemate de cadrul uşii:

— Ştii ceva, mare erou? Am început să mă satur de tine. Este momentul să te înveţe cineva care îţi este locul. Aruncă haina pe jos şi îngenunchează!

Făcu tot posibilul să nu cedeze, dar, în vreme ce îşi punea voinţa în joc, genunchii i se îndoiau tremurînd. Nu ştia ce i se întîmplă, era ca şi cum n-ar fi fost el, sau ca şi cum s-ar fi divizat în două părţi, ambele la fel de inutile.

Atunci, Moon lăsă mîinile jos de pe cadrul uşii şi se apropie. Chipul întreg i se concentra în ochi: ca două muşte pe o farfurie cu lapte. Deşi încercă să se mişte, Daniel reuşi doar să se aşeze pe călcîie, incapabil să-şi ridice genunchii. „Îmi face ceva cu ochii.”

— N-ai încă nici cea mai vagă idee despre ce putem face

noi, credincioşii, Daniel Kean, spuse Moon. Să-ţi dau cîteva exemple: îţi pot porunci să te omori sau să o omori pe Ina, sau să mi te oferi ca să fii folosit, chiar şi să simţi „dragoste” faţă de mine. Nu contează cît de mult mă urăşti. Nu contează dacă afli că m-am desfătat cu mica ta fetiţă orientală înainte de a o ucide… Dacă îţi poruncesc să simţi „dragoste” faţă de mine, o vei simţi. Vei face şi vei fi orice poftesc eu…

Ochii lui Moon erau două mari cercuri negre, ca şi cum literele din mijloc ale numelui său ar fi crescut şi ar fi cuprins totul.

Cu toate acestea, Daniel era lucid şi în stare să judece ce i se întîmplă. Reuşise chiar să salveze o informaţie pierdută în străfundul memoriei sale şi să făurească un plan, dar ochii lui Moon nu îi permiteau să-l ducă la bun sfîrşit.

— Vom începe cu ce e mai simplu, spuse Moon acoperind cu umbra sa trupul îngenuncheat al lui Daniel. Vei folosi limba. Doar limba, pentru moment…

— Lasă-l, te rog, lasă-l… auzi, foarte departe, vocea Inei.

— Eşti geloasă? îşi bătu joc Moon, şi cineva rîse în chip grotesc, poate Lam, poate Send. Îmi pare rău, nu-mi placi, Ina! Limba ta, Daniel Kean! Vreau s-o văd.

Lui Daniel i se păru că un vierme roz îi ieşea bîjbîind dintre buze.

Pe neaşteptate, lumea adoptă forma unei explozii şi căzură cu toţii la pămînt sau se izbiră de pereţi ca piesele de pe un eşichier răvăşit. Se auziră ţipete din cala vehiculului, iar gărzile şi Moon întoarseră capul.

În clipa aceea, Daniel îşi dădu seama că Moon încetase să-l mai privească.

Se putea mişca.

A ştiut că nu avea să dispună de altă ocazie.

O mică porţiune de aer despărţea mîna lui stîngă de cea dreaptă a Inei: se ridică dintr-un salt, o apucă de încheietură şi se năpusti în faţă, împingîndu-l pe Moon, care mai era încă pe jos. Trupul lui Moon îl lovi pe Lam, dar izbitura lui Cizme-Ascuţite, mai rezistentă sau cu mai mult noroc, îl aruncă şi pe Daniel la pămînt. Pentru o clipă, toţi s-au jucat de-a ridicatul în picioare, în vreme ce privirile lui Daniel şi ale femeii-gardian se încrucişară (acei teribili ochi albaştri). Pistolul fetei căzuse – din nenorocire şi din fericire – într-un loc inaccesibil amîndurora. De data aceasta, a fost Ina cea care îl trase de mînă.

— În spatele meu, Ina! strigă el, acoperind-o cu trupul său.

Cizme-Ascuţite părea că se rănise la umăr şi, pentru moment, nu reprezenta o ameninţare. Moon se ridica, în vreme ce scotea arma din toc. Dar Lam îşi revenise deja şi îl ochea.

Se auzi un zgomot. Daniel simţi tot ce se poate simţi atunci cînd se moare, cu excepţia morţii.

Proiectilul izbise în uşă, dar simpla sa detunătură, care spulberase rama în mii de fragmente, a fost de ajuns pentru ca Daniel să alunece din nou. De data aceasta, n-a căzut pe jos: palmele mîinilor sale întinse l-au împiedicat. Se ridică şi alergă spre lungul culoar central al vehiculului. O văzu pe Ina ajungînd la capăt şi luînd-o după colţ.

— Există o ieşire! îi strigă ea.

O luă pe culoar fără să privească în urmă, deşi ştia că odată ajuns acolo avea să devină o ţintă atît de uşoară, încît Lam îl va putea nimeri cu ochii închişi. În cazul în care teoria sa ar fi fost corectă.

Auzi o împuşcătură şi se aplecă în faţă. Simţi glonţul vîjîind deasupra capului, sfîşiind aerul ca o insectă mînioasă. Era nevătămat. Continuă să alerge, ajunse la capătul culoarului şi descoperi ieşirea la stînga sa. În momentul acela, văzu că un alt individ înarmat, poate

conductorul, se îndrepta spre el dinspre extremitatea frontală a vehiculului şi ridica un pistol, încercînd să-şi corecteze tirul.

— Sări! îi striga Ina de afară. Sări, Daniel!

A sărit. Conductorul nu trăsese, poate pentru că îi văzuse pe colegii săi apropiindu-se pe acelaşi culoar. Ina îi opri căderea şi o porniră în fugă spre ceea ce păreau a fi nişte copaci.

Noaptea era veşnică şi umedă. Daniel nu avea timp să privească în jur, atent doar la picioarele sale şi ale Inei, care deschideau calea. O ramură explodă în bucăţi lîngă ei. Ina schimbă direcţia şi Daniel o urmări. Terenul, denivelat, începu să le ceară mai mult efort. Daniel descoperi că urcau o pantă, printre insuportabile trunchiuri acoperite de picături strălucitoare. Culoarea acelei păduri era albastră.

Se opriră o clipă ca să-şi tragă răsuflarea. Ina vorbi luînd cîte o gură de aer.

— Au căzut într-o capcană denebiană... Am văzut cînd am ieşit: un copac smuls la trecerea vehiculului... Asta înseamnă că există ritualişti prin preajmă. Trebuie să...f

Problema cea mai gravă putea fi aceasta, dar nu era singura: Daniel a aflat-o atunci cînd trunchiul de copac care se afla între ei a fost pulverizat în zgomotul asurzitor al scînteilor de ambră, ca şi cum o încărcătură explozivă plasată în interiorul său ar fi fost detonată în clipa aceea. Întoarse capul ca să audă (mai curînd decît să vadă) umbra lui Lam şi a conductorului apropiindu-se.

— Acolo! strigă unul din ei.

Deschiseră din nou focul.

Cu inima bătîndu-i cu viteza terorii, Daniel o urmă pe Ina spre desişul care încununa colina. Avură loc noi detunături, dar, din fericire, răsunau în depărtare. Ajungînd la arbuşti, Daniel o imită pe fată şi se aruncă la pămînt. O rouă îngheţată şi mucegăită îi udă din cap pînă în picioare. Merseră prin hăţişuri în patru labe, ca animalele, şi pentru o clipă doar urechile lui Daniel reuşiră să nu o piardă pe Ina.

Nu putea respira, nu atît din pricina efortului, cît a atmosferei înseşi, dense, de seră, de parcă aerul ar fi fost sudoare.

Ina nu se opri cînd ieşiră dintre hăţişuri: cobori povîrnişul cu paşi mari, cu dîra de mătase a tunicii sale sfîşiate zburînd în urma ei. Străbătură cît mai degrabă cu putinţă un teren îngust flancat de coline pînă cînd acestea au ajuns destul de aproape unele de altele ca să formeze un defileu. În punctul acela, făcură un popas şi timp de aproape un minut se mărginiră doar să respire.

— Îţi este bine? îl întrebă Ina. Nu te-au rănit?

Îi era bine, răspunse el, şi îi povesti cu vocea întretăiată ce înţelesese atunci cînd Moon îl ameninţa:

— Înainte de a urca în vehicul, m-au obligat să mă stropesc cu un produs care anulează urmele de căldură de pe suprafaţa corpului… Cînd Moon a vorbit de arme sensibile la căldura corpului, am hotărît să risc… Mă gîndeam să te protejez în timpul fugii, dar în cele din urmă te-am expus gloanţelor.

— Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face, Daniel, afirmă Ina cu vehemenţă. La început, m-am îndoit de hotărîrea ta. Acum, îţi sînt recunoscătoare.

— Mai trebuie încă să ieşim de aici. Ştii unde sîntem?

— În vechea zonă Kansai, la vest de Honshu, spuse Ina. Nu ştiu exact în ce loc anume, dar cred că nu foarte departe de Culoare…

Daniel se simţea mai liniştit în pacea nopţii. Îşi ridică privirea şi contemplă cerul negru, presărat cu o infinitate de stele.

— Există persoane care dau asigurări că se pot orienta după ste… începu el să spună.

Atunci îşi înăbuşi un ţipăt.

Stelele *se mişcau.*

Nu la modul imperceptibil în care o fac aştrii, ci văzînd cu ochii. Îşi schimbau încontinuu locul, toate la fel, cu o viteză nu foarte mare, dar fără încetare: după fiecare clipire

din ochi, Daniel băga de seamă că harta cerului era alta. Părea o imensă supă neagră cu particule aurii în suspensie mergînd de colo colo, lovindu-se între ele, îmbulzindu-se pe kilometri întregi deasupra lor.

— Sînt bancuri de peşti, nu stele, spuse Ina. Ne aflăm sub nivelul mării, nu uita. Ceea ce pare a fi cerul este o boltă de geam presurizat, Daniel. Asta este Zona Scufundată. Ocupă o arie de vreo treizeci de mii de kilometri pătraţi. Geamurile care o acoperă sînt speciale, iar sistemul de ventilaţie foarte sofisticat. Atmosfera în interior se păstrează la aceeaşi presiune ca la suprafaţă, în ciuda faptului că în anumite puncte adîncimea atinge peste o mie de metri. A fost o muncă titanică, lucrările de Montare a Cupolei de Sticlă au durat mai bine de un secol…

— De… de ce strălucesc? întrebă Daniel cu privirea fixată asupra luminilor sclipitoare.

— Sînt fosforescente datorită radiaţiei Culorii, nu ştiai? Tonul Inei scotea la iveală uimirea fată de întrebare. Atunci, zîmbi. Îmi pare rău! Am uitat că n-ai fost niciodată în Zona Scufundată… Peştii din această regiune produc lumină de milioane de ani graţie Culorii, Daniel!

— Este… şopti el şi renunţă să găsească un cuvînt ca să continue.

— Da, fascinant, îi tăie vorba Ina pe un ton obosit. Mai ales pentru cine o vede pentru prima dată. Copleşitor, fascinant… şi teribil.

— N-aveam de gînd să spun „fascinant”. Daniel îşi plecă ochii, stingherit. Şi mie mi se pare teribil: ca o răsturnare a lucrurilor.

— O răsturnare a ordinii naturale, recunoscu Ina. Dar lumea este şi aceasta, Daniel Kean. Ceea ce numim „natural” este doar ceva cu care sîntem mai obişnuiţi. Pentru denebieni, este „natural” să vadă peşti înotînd pe cer. Hai, trebuie să mergem mai departe…

— Crezi că încă ne mai urmăresc?

— Nu oamenii lui Moon sînt cei care mă îngrijorează cel

mai mult. Ina privea dintr-o parte în alta şi tensiunea ei era perceptibilă pentru Daniel, chiar şi în penumbră. Cînd am ieşit din vehicul, am simţit: există ritualişti prin preajmă. N-o să te mint: tu şi cu mine am putea primi chiar acum Marele Premiu pentru Prăzile Denebiene ale Anului. Sîntem bărbat şi femeie, tineri şi sănătoşi; sîntem dezarmaţi şi goi. Ca să accentueze cuvîntul, îşi duse mîinile la fîşiile rupte ale tunicii şi sfîrşi prin a şi-o smulge, aruncînd-o pe iarbă. Apoi, îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Bălăriile îi ajungeau pînă la genunchi. Trebuie să jurăm ceva: dacă vom fi capturaţi, acela din noi care va putea va încerca să ne ucidă pe amîndoi.

— Să ne ucidem?

Ina încuviinţă, privindu-l.

— Denebienii nu ne vor ucide. Sîntem mult mai utili pentru ei fiind în viaţă. Ei folosesc fiinţe concepute în exterior după un proiect ca să le supună ritualurilor lor bazate pe interpretările extreme ale celui de-al Cincilea Capitol: ne vor da droguri care vor face ca trupul nostru să devină cenuşiu şi să se desfacă în bucăţi, cum spune Biblia că s-a întîmplat cu trupurile familiei peste a cărei fermă a căzut Culoarea. Te asigur că nu este genul de viaţă pe care vei dori s-o trăieşti, Daniel, aşa că jură-mi că mă vei ucide dacă va veni momentul... Daniel jură, zguduit, şi ea de asemenea.

Rămaseră privindu-se în tăcere. Pentru Daniel, paşnica pădure care îi înconjura se umpluse deodată de zgomot de paşi, ochi strălucitori şi umbre. „Chestii care se caţără şi care se tîrăsc.”

— Bine, să mergem mai departe, spuse Ina. Cu puţin noroc, vom ajunge la Culoare de îndată ce vom străbate aceste coline. Începînd de acolo, te voi putea călăuzi spre laboratorul lui Kushiro.

Daniel îşi coborî privirea. Nu-şi pierduse speranţa de a o salva pe Yun, dar oricît şi-ar fi repetat în sinea lui că Moon încercase doar să-l provoace, i se păreau din ce în ce mai

îndepărtate posibilităţile de a o găsi pe fiica sa în viaţă.

Ina nu îi îngădui să se cufunde în tăcere. Nici cuvintele ei nu fură compătimitoare.

— Este foarte probabil să nu mai revedem persoanele pe care încercăm să le ocrotim, Daniel, dar nu putem risca să le pierdem doar din pricina descurajării noastre. Dacă dăm înapoi, ne vom întîlni cu Moon. În caz contrar, poate că vom avea şansa de a ajunge înaintea lui şi de a o salva pe fiica ta. Tu însuţi ai spus-o: ne-ar fi ucis, în orice caz.

Daniel încuviinţă, înţelegînd că Ina avea dreptate.

Îşi reluară marşul pe lîngă coline pînă ajunseră la un stufăriş des. Ina îi propuse să-l străbată pentru a nu fi văzuţi din afară. Intrînd în el, creară o lume de foşnete. Plantele înalte de-abia se mişcau odată cu aerul înconjurător, era cald şi umezeala din atmosferă era lipicioasă. Părul lung al lui Daniel se încurca uneori printre trestii, obligîndu-l să facă pauze frecvente.

— De unde au apărut atîtea plante şi copaci? o întrebă el pe Ina. Trebuie să fie realizaţi după un anumit proiect, ca să supravieţuiască într-un loc fără lumina soarelui…

— Sînt într-adevăr proiectaţi, spuse Ina. Sînt proiecte genetice pregătite să crească în aceste condiţii. Ritualiştii le plantează ca să-şi realizeze ceremoniile şi, de asemenea, ca să se hrănească. Ei înşişi s-au proiectat de-a lungul generaţiilor şi se afirmă că unii dintre ei au reuşit să vadă în întuneric şi să respire doar de două ori pe zi. Ceea ce n-au putut proiecta sînt minţile lor: au înnebunit închişi aici, înăuntru, ca locuitori ai unui acvariu uman. Legile şi cunoştinţele lor nu sînt ale noastre, dar sînt credincioşi devotaţi ai celui de-al Cincilea şi al Şaselea Capitol.

Daniel rămase privind-o. Umbrele trestiilor întretăiau chipul în penumbră al Inei White şi buzele ei cărnoase, deschise pe jumătate.

Nu ştia cum să-i spună la ce se gîndeşte: el însuşi se simţea buimăcit amintindu-şi prin ce trecuse. Cînd începu să vorbească, o făcu în ritm lent, alegîndu-şi cuvintele.

— Ina, nu pot să înţeleg cum a reuşit Moon, dar m-a obligat realmente *să fac* ce îmi poruncea… A fost ceva foarte straniu… Poate a fost vorba de o simplă sugestie, dar nu puteam evita să-i dau ascultare… Era ca şi cum trupul meu nu mai era al meu.

— Trupul tău nu este al tău, replică Ina. Este doar un veşmînt. Este atît de străin şi în acelaşi timp atît de periculos, la fel cum ar putea fi şi aceste trestii. Aşa se întîmplă de cînd am fost creaţi, Daniel! Singurul lucru care ne aparţine într-adevăr este conştiinţa, ca un far care luminează în întuneric. A fi credincios înseamnă a controla lumina acestui far în aşa fel încît să putem face şi altceva cu ea, în afară de a lumina.

Punînd capăt conversaţiei, Ina continuă să meargă. Daniel o urmă, gînditor. „Într-o zi te trezeşti şi vezi că lumea nu este aşa cum credeai.” Putea oare Ina să aibă dreptate? Ştia că nu trăise nimic asemănător celor simţite pe cînd îl privea Moon. Nici măcar umilinţa suferită din partea lui Mitsuko nu admitea comparaţie. În momentul acela, dăduse ascultare în mod voluntar vocii care o controla pe Mitsuko pentru a nu o pune în primejdie pe fiica sa; în schimb, povestea cu Moon fusese ca un vis în plină stare de trezie, invadarea fiinţei sale celei mai intime. Oare nu era o bună dovadă a faptului că acea credinţă era adevărată sau că realiza măcar multe dintre lucrurile pe care credinciosul şi le propunea, aşa cum opina Héctor Darby? Sau putea să fi fost vorba pur şi simplu de o sugestie? Încă se mai îndoia.

Dincolo de stufăriş, terenul urca spre vîrful unei coline. Ina propuse să urce pînă acolo. Cînd ajunseră, în sfîrşit, Daniel îşi dădu seama că se aflau într-un loc îndeajuns de înalt ca să se bucure de o amplă panoramă.

Priviră amîndoi spectacolul, stupefiaţi.

Colina cobora spre o vale îngustă în care se înălţau case ciudate cu acoperişuri de olane ondulate. Ina le numi „pagode” şi îl lămuri că erau temple abandonate dintr-o antichitate străveche. Mai departe, în spatele altor coline,

plutea o pîclă strălucitoare de o nuanţă aflată între violet, verde şi albastru, care cuprindea toată curbura cerului de sticlă.

— Culoarea, spuse Ina.

Dar ceea ce îl lăsă, în momentul acela, pe Daniel fără cuvinte era ceea ce se mişca pe spinările înalte care alcătuiau orizontul.

Lente, maiestuoase, creaturile înaintau proiectîndu-şi splendoarea fosforescentă peste pagode ca nişte zepeline de lumină. Cînd se apropiară, Daniel îşi stăpîni un ţipăt văzînd capetele lor colosale, anatomia lor asemenea unor mari palate fermecate, albul pîntecelor lor cu care, pentru o clipă, pavaseră bolta de sticlă de deasupra lor.

— Caşaloţi, spuse Ina pe un ton reverenţios. Un cîrd. Obişnuiesc să coboare la peste o mie de metri adîncime ca să-şi prindă prada. Cei mai mici sînt pui. Se spune că e de rău augur să vezi caşaloţi pe cer.

Daniel era dispus să o creadă: o sudoare rece îl scălda la trecerea acelor monştri de tăcere, acelor nori solizi de furtună care se deplasau printre sclipiri de nuanţă violetă şi foşnete îndepărtate.

— Vor sparge geamul... şopti el, înspăimîntat.

— Nu, spuse Ina. Nici măcar nu-l ating. Ceea ce auzi este glasul lor. Comunică între ei prin ecouri. Reverberînd pe plăcile de sticlă, produc sunete asemenea unor lovituri sau...

Daniel nici măcar nu realiză faptul că Ina se întrerupsese. Îşi lungea gîtul rotindu-şi capul pînă la limită, copleşit de acea defilare. O parte din el îşi aminti aproape cu o bucurie exagerată că, în alte vremuri (poate mai bune, poate doar diferite), Marele Tren i se păruse spectacolul cel mai colosal care se putea vedea. Dar, în faţa acelei desfăşurări orbitoare de natură pură, aproape că nu-i trecea prin minte altceva decît să se uite la ei, să-i urmărească pînă la capăt cu privirea, aşa cum un copil ar privi evoluţiile unei comete orbitoare...

— Daniel…

…Decît să-i urmărească pentru totdeauna, pînă la destinaţia cea de pe urmă. Pînă în locul unde îl aşteptau Yun şi Bijou…

Îşi plecă privirea, licărindă, cînd simţi că Ina îl apuca de braţ.

— Daniel, fugi cît poţi de repede!

Atunci văzu umbrele.

Capitolul al Şaselea

Doowich

1

Nu ştia nici cîţi, nici *ce* anume erau. La lumina din ce în ce mai îndepărtată a caşaloţilor care spintecau înălţimile, văzu două sau trei siluete care înaintau spre ei venind dinspre diferite cotloane de pe vîrful colinei şi observă reflexele veşmintelor lor colorate şi ale coamelor de păr răvăşite.

— Fugi, Daniel! strigă Ina coborînd povîrnişul.

Daniel consideră o şansă faptul că pămîntul era moale şi că nu se aflau alte obstacole în cale în afara unui cîmp de flori create după un proiect. Trupul Inei îi servea drept călăuză în întuneric, acum că enormele creaturi marine erau prea departe şi nu mai luminau. Alergă fără să se gîndească la nimic, fără să privească în urmă, fără să asculte altceva decît bătăile năvalnice ale inimii sale şi foşnetul plantelor călcate în picioare.

Gînd ajunseră la baza povîrnişului, Ina se opri pentru o clipă şi arătă spre ruinele pagodelor.

— Trebuie să ajungem pînă acolo!

Îşi reluară cursa frenetică. Daniel nutrea certitudinea că, dacă avea să cadă, să micşoreze pasul sau chiar să se clatine, va fi prins. Frica şi slăbiciunea îl făcură să se gîndească să se predea, dar amintirea vorbelor Inei („promite-mi că mă vei omorî”) îi întărîtă trupul ostenit.

Ina, care avea un avans destul de mare faţă de el, se îndrepta spre o esplanadă cu ziduri dreptunghiulare care păreau luminate de un veşnic crepuscul. Trupul ei era ca o sculptură mobilă de culoare albă. Se opri subit şi se întoarse spre Daniel. El se temu că nici acolo nu era vreo

ieşire. O văzu mişcîndu-şi braţele. O auzi strigîndu-l pe nume.

Îşi dădu seama că îl înştiinţa despre ceva. Întoarse capul.

Primul urmăritor, care se afla la o distanţă considerabilă de ceilalţi, îl ajunsese din urmă.

Auzi ceva asemănător unui rîs. I se puse piedică. Se rostogoli cu picioarele îndoite şi, dintr-odată, lumea i s-a părut cum nu se poate mai mică: flori, calicii, lujere, miros de umezeală şi de nămol, căldura brutală a unui trup. Încetă să se mai rostogolească şi rămase cu faţa în sus, în vreme ce o siluetă se arunca asupra lui. Îşi întinse picioarele şi bătu din ele în aer, dar duşmanul său le evită cu uşurinţă şi se aşeză pe pîntecul lui. Daniel întrezări o masă de păr negru cu miros de mîl, sîni dezvoltaţi, de femeie, strălucirea unor cioburi colorate care formau o jachetă descheiată, linii ale feţei asimetrice şi respingătoare, sprîncene stufoase, ochi la înălţimi diferite, o pleoapă întoarsă pe dos, buze ca nişte trepte, nas prefăcut într-un rît negru. Duhoarea animalică a acelei anatomii îl ameţi. Scoase cîteva ţipete şi se răsuci, ceea ce păru să o amuze pe femeia care îl capturase. Rîsul ei cu dinţi mari şi depărtaţi era răguşit şi denota mai curînd pofte decît curiozitate. Ajunse chiar să dea drumul mîinilor lui Daniel ca să şi le treacă pe ale ei pe chipul lui şi să-i scormonească în gură. Avea o piele ca o talpă şi mirosea urît. Daniel încercă să o muşte, dar era ca şi cum ar fi vrut să rupă cu dinţii o ramură groasă de copac.

Profită de faptul că avea mîinile libere ca să lanseze un ultim atac disperat cu amîndoi pumnii. O nimeri în tîmplă, dar femeia cu veşmînt de sticlă rîse din nou şi îşi închise gheara pe încheieturile mîinilor lui, imobilizîndu-le. Degetele ei erau ca zimţii unei capcane. Apoi, îşi duse cealaltă mînă la gîtul lui, împiedicîndu-l să respire. Nu părea că vrea să-l stranguleze, ci să-l facă să-şi piardă cunoştinţa, şi asta îl înspăimîntă cel mai mult. „Le sîntem mult mai de

folos fiind în viaţă.” Se zbătu cum putea, dar nu reuşi decît să-şi mişte mijlocul şi picioarele. Chipul zîmbitor al femeii începu să devină melasă în ochii săi…

Deodată o văzu ridicîndu-şi privirea asimetrică spre un punct care rămînea în afara cîmpului său vizual. Lovitura o primi în aceeaşi tîmplă în care o lovise şi el, dar călcîiul de la piciorul Inei era, fără îndoială, mai puternic. În acelaşi timp, Daniel se apără, lipindu-şi coapsele şi îndoind genunchii în sus. În zgomot de cioburi, femeia care îl capturase făcu o răsucire completă în aer şi căzu pe o parte. Nu mai rîdea.

— Repede! strigă Ina, ajutîndu-l să se ridice.

Înţelese urgenţa: restul urmăritorilor tocmai soseau.

Erau foarte aproape de ruine, dar la lumina crepusculară lipsită de claritate a Culorii, Daniel nu observă nici o ieşire. Începea să creadă că nu aveau scăpare, cînd, deodată, văzu acea deschizătură într-unul din ziduri.

— Nu te opri! îl presa Ina.

Nu se opri, nici măcar atunci cînd găsi o scară îngustă de piatră în spatele deschizăturii. Cobori treptele cu aceeaşi viteză, riscînd să se împiedice şi să cadă. Se precipitară prin coridoare slab luminate cu lămpi protejate cu zăbrele. Totul era întunecos şi tăcut, un labirint cu pereţi de recife. Secole de abandon şi de ocean prefăcuseră piatra în bureţi poroşi.

În cele din urmă, Ina se opri. Liniştea din jurul lor era absolută.

— Ce a fost… acel… acea femeie?

Daniel încerca să-şi recapete suflarea.

— O ritualistă dintr-un clan oarecare… Era deformată genetic cu „stigmate fizice şi mentale” ca să-l imite pe Hibridul din cel de-al Şaselea Capitol… Pentru moment, am scăpat, dar trebuie să ne continuăm drumul… Fără îndoială, ei cunosc aceste tuneluri şi nu le va fi greu să ne ajungă din urmă… Daniel, care îşi sprijinea capul de umărul Inei, simţi mîna acesteia pe obraz, îmbărbătîndu-l. Vom ieşi de aici, ţi-o jur!

Contactul cu mîna aceea îi domoli frica. Se sărutară şi se mîngîiară o clipă, fără să caute o anumită plăcere, ci doar ca să-şi potolească tremurul trupurilor. Continuară apoi să avanseze, şi Daniel nu o văzu pe Ina şovăind în momentul în care alegea un drum, deşi din cînd în cînd se oprea de parcă simţurile ei ar fi fost în stare să perceapă anumite capcane în calmul acela aparent.

— Unde sîntem? întrebă el.

— În tunelurile care se întind pe sub temple. Unele sînt vestigii ale unor încăperi antice, altele au fost construite de către ritualişti. Dacă le străbatem, vom ajunge de cealaltă parte a colinelor, în zona Culorii. Poate că acolo vor înceta să ne mai urmărească.

Brusc, deveni încordată. Daniel vru să o întrebe ce se întîmplă, dar ea îi indică prin gesturi să păstreze tăcerea. Vorbi, în cele din urmă, într-o şoaptă grăbită:

— Sînt înăuntru. Îi simt. Există un nivel superior de grote, deasupra noastră... Poate că au de gînd să ne taie calea pe deasupra, dar nu cred că vor reuşi să coboare la timp. Ceea ce trebuie să facem noi acum este să găsim vreun mijloc de a trece dincolo...

Ina părea din ce în ce mai speriată. Îşi agita capul dintr-o parte într-alta şi se dădea în spate, ca şi cum n-ar mai fi fost atît de sigură de drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Deodată, arătă spre un covor slab de lumină violetă la o cotitură. Tonul din vocea ei exprima uşurarea:

— Acolo! O ieşire!

Ajunseră la cotitură. Deschizătura era tăiată în piatră, la capătul unui tunel îngust cu acoperişul deschis în mai multe cornişe, şi era dreptunghiulară. O ceaţă vineţie o făcea să strălucească precum speranţa.

— Lumina aceea este Culoarea... explică Ina. Am reuşit! Intraseră în tunel şi avansaseră deja vreo doisprezece paşi, cînd îi auziră. Ciudate ecouri de buruieni smulse, ca nişte plante călcate în picioare de o creatură care s-ar fi apropiat. Strălucirea începu să se întunece. Ina, care mergea în faţă,

scoase un ţipăt. Daniel se ridică pe vîrfurile picioarelor ca să privească peste umărul ei.

Cu greu îi venea să creadă ceea ce vede.

9

Mergeau de o jumătate de oră prin Zona Scufundată şi în interiorul vehiculului domnea neliniştea. Veştile pe care Darby le oferea prin ecran nu erau liniştitoare.

— Sînt semne de intensă activitate ritualistă, Maya. Cred că am făcut bine că ne-am despărţit cum ai sugerat tu, dar şi voi ar trebui să o apucaţi pe un alt drum. Este riscant să mergeţi în continuare pe şoseaua principală, cu atît mai mult în sauna aceea arăbească de marmură cu care călătoriţi voi. Sînteţi atît de discreţi de parcă aţi purta un afiş luminos anunţîndu-vă prezenţa…

— Nu va folosi la nimic faptul că ne-am despărţit dacă o vom apuca pe acelaşi drum ca voi, Héctor, spuse Maya.

— Te temi de vreo ambuscadă din partea oamenilor lui Moon?

— Nu ştiu, dar în cazul în care se va produce, ne vor aştepta pe şoseaua principală. N-au cum să ştie unde sînteţi voi.

— Asta e o întrebare bună. Doctorul Schaumann îşi îndepărtă ochii de la monotonul drum întunecos, de-abia luminat de fosforescenţa creaturilor care se agitau pe cer. Voi unde sînteţi?

— În drum spre ruinele oraşului Kobe, spuse Darby. Vom face un ocol înainte de a ajunge şi o vom porni spre colinele Culorii. Şi voi?

— Ne aflăm la vreo zece kilometri dincolo de Kyoto, răspunse Yilane.

— La capăt, vedem colinele Culorii, spuse Schaumann. Ard focuri pe unele dintre ele, cum e de aşteptat în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween. Bineînţeles, sînt

electrice: cu toate că încearcă să imite rugurile din cel de-al Şaselea, ştiu că nu este sănătos să facă un foc adevărat sub Cupola de Sticlă. Activitatea ritualistă se poate datora acestui fapt, Héctor!

— În orice caz, aveţi grijă. Vă vom apela din nou cînd ne vom abate spre Amanohashidate.

Darby dispăru de pe ecran.

— „Aveţi grijă”, spuse Yilane şi îşi strîmbă buzele groase într-o grimasă de nerăbdare. E deja prea tîrziu ca să mai avem grijă. Totul a mers prost de la început.

— Şi ce se presupune că ar fi trebuit să facem, Jeremy Yin Lane?

Maya se aşeză din nou în faţa lui şi îşi încrucişă braţele. Piesa ei fină şi flexibilă de culoare neagră i se mula pe corp ca o altă piele. Armele prinse de centură loviră în scaun cu zgomote metalice.

— Eşti încîntătoare cînd îţi iei vocea asta, glumi Yilane.

— Atunci, probabil că te încîntă încontinuu, sublinie Schaumann, pentru că Maya este tot atît de capabilă să-şi schimbe vocea ca şi soarele care va ieşi chiar acum de după colinele acelea.

— Cînd o să încetaţi să mai rîdeţi de mine, spuse fata, deşi singurele hohote fuseseră ale lui Schaumann, aş dori ca Yilane să-mi răspundă. Unde am greşit?

— Ar fi mai uşor dacă ţi-aş spune ce anume am făcut bine, Maya Müller. În primul rînd, de unde ştim că este transportat pe cale terestră?

— Dă-mi voie să fiu eu cel care răspunde la această întrebare, Maya, interveni Schaumann. Să circuli cu un aerian în interiorul acestei urne sub presiune, Yil, este mai periculos decît să mergi cu ochii legaţi pe marginea unei prăpăstii. La fiecare sută de metri ai Cupolei de Sticlă, există un cîmp magnetic de blocaj. Serveşte tocmai ca să împiedice orice obiect condus de un tinerel nebun ca tine să se izbească de ei. Ar fi aproape imposibil să se spargă, dar constructorul n-a vrut să rişte, şi bine a făcut. La

această adîncime, o breşă de mărimea degetului meu mic ne-ar trimite pe toţi cei care ne aflăm în Zona Scufundată, credincioşi sau nu, drept în Sacrul Regat scufundat al lui Dumnezeu…

— L-au dus pe cale terestră, spuse Maya. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, le-ar lua tot atîta timp. Nu văd nici o diferenţă.

— Eu, în schimb, văd o mare diferenţă, obiectă Yilane. Pe pămînt sau prin aer vor ajunge înaintea noastră, vor asculta revelaţia de pe buzele acelui idiot şi vor fi plecat cu *Cheia* înainte ca noi să fi reuşit a zări colina laboratorului…

— Îmi plac oamenii optimişti, comentă doctorul Schaumann.

— Am calculat totul. Yilane mergea de colo pînă colo prin faţa unui panou. Partea cabinei în care se aşezase era un gol albastru în care pluteau ecrane. Chiar dacă nu întîlnim nici un obstacol, nu vom ajunge înainte de miezul nopţii. N-ar fi trebuit să acceptăm niciodată ca Daniel Kean să plece cu ei…

După o pauză, vocea fetei răsună amuzată, dar cei doi bărbaţi o ascultau cu o neaşteptată seriozitate.

— Yilane, te cunosc de doi ani de zile şi, deşi am păstrat mereu distanta, vreau să cred că te cunosc bine şi că nu ascunzi înăuntrul tău o altă persoană foarte diferită. Dacă greşesc, spune-mi-o acum. Sîntem pe o cale fără întoarcere şi mi-ar plăcea să fiu însoţită de oameni cunoscuţi.

— La ce te referi?

— La faptul că mă voi preface că n-ai vrut să sugerezi ceea ce ai sugerat.

— Şi ce am sugerat, Maya Müller? spuse Yilane, aparent concentrat asupra ecranelor.

— Că ai îngădui ca o copilă de şase ani să fie asasinată în schimbul găsirii *Cheii.*

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Ştiţi ceva, nu mi se pare prudent…

Dar Yilane întrerupse încercarea de conciliere a lui Schaumann. Era în continuare cu spatele la Maya şi la

doctor, iar părul său castaniu, lung şi creţ, aruncat peste umăr, şi fusta sa scurtă, roz, contrastau cu fondul albastru monocrom. Un tatuaj reprezentînd o reptilă era vizibil pe ceafa lui.

— Viaţa acelei copile nu e problema noastră, Maya. Au răpit-o ca să-l preseze *pe el.* Dar tu l-ai salvat din mîinile lui Olsen. El *într-adevăr* era problema *noastră.* N-ar fi trebuit să-i lăsăm să-l ia din nou cu ei. Ce vreţi voi să evitaţi, Rowen, Darby şi cu tine? O vor ucide în orice caz pe copila aceea, ca şi pe prostul de taică-său, şi ştiţi asta.

Fata îşi sprijini mîinile pe coapse şi îşi depărtă picioarele. Vorbi fără să ridice vocea, dar tonul sau calm răsuna cu putere în interiorul cabinei:

— Yin Lane, te scuză faptul cert că eşti foarte tînăr, iar învăţămintele pătimaşe pe care ţi le-a inculcat tatăl tău te fac să fii posesiv şi ambiţios.

Renunţînd la orice încercare de a urmări ecranele, Yilane se răsuci pe scaun şi rămase în profil. O făcuse foarte lent şi în linişte totală.

— Ce ai spus?

Vocea lui devenise tăioasă şi rece ca un cuţit.

— Yil, Maya… Doctorul ridică mîna. Vă rog…

— Ezra Obed a fost foarte exigent cu tine, Yil. Fata vorbea ca şi cum ar fi dojenit un copil. Tu însuţi ai spus-o cu diverse ocazii. Ştiu bine că ai sentimente nobile, dar tatăl tău a făcut în aşa fel încît să le desparţi de ţelurile tale, ca să nu se influenţeze reciproc. Cred că ar trebui să-ţi asumi o dată pentru totdeauna faptul că tatăl tău a murit şi că nimeni nu mai este stăpîn pe destinul tău.

Pentru o clipă nu se auzi decît zumzetul monocord al motorului şi nenumăratele roţi alunecînd uşor pe şoseaua în penumbră. Yilane îşi încheiase rotirea pe scaun şi se afla în faţa Mayei. Pe chipul lui nu se mişca nici un muşchi. Părul său lung şi creţ îi ascundea braţele pînă la cot.

— Nu îndrăzni să-mi vorbeşti astfel, Maya Müller, spuse el în cele din urmă. Eşti o simplă „căţea” din Sud, o

sclavă… Fără ajutorul lui Darby ai mai fi încă legată de o curea, adulmecînd moartea în deşert…

— Yilane, ajunge! îi porunci doctorul Schaumann.

Fata stătea în continuare cu capul aplecat, într-o atitudine liniştită.

— N-ai nici un drept să-l menţionezi pe tatăl meu… Graţie lui ne aflam aici. Dacă nu reuşeşte să ne vorbească despre revelaţie…

— Ţi-a vorbit ţie, nimănui altcuiva, i-o reteză Maya. Tu ai fost cel care ai vorbit cu Anjali. Tatăl tău dorea ca numai tu să o ştii…

Gestul lui Yilane fusese violent ca un fulger. Dar mîna cu care căuta gîtul Mayei găsi în cale o altă mînă, robustă ca o stîncă. Rămaseră faţă în faţă, ameninţători, iar în tăcere se impuse glasul lui Schaumann.

— Ajunge, am spus! Yilane, Maya! Ce-aveţi de gînd?

Tînărul se desprinse din strînsoare. Deodată, păru a fi pe punctul de a izbucni în plîns.

— Ar li trebuit să-ţi purifici gura aia spurcată înainte de a-l menţiona pe tat…

În clipa aceea, fata se ridică, dar nu părea să o fi făcut din pricina vorbelor dure ale lui Yilane. Vehiculul începuse să reducă din viteză. Schaumann, aplecat peste parbriz, conectă farurile suplimentare.

— Ce se întîmplă, doctore? întrebă Maya.

— Ritualişti.

Siluetele erau liniştite, în picioare, pe şoseaua întunecată. Purtau o îmbrăcăminte complicată, alcătuită din haine largi, umflate în diferite părţi ale corpului, dar erau de mărimea unor copii mici şi nu păreau să aibă chip.

— Sînt doar marionete rituale, spuse Yilane. Sînt acoperite complet cu îmbrăcăminte „pînă la gît”, în genul Hibridului… Este o formă de sărbătorire…

Dar Maya nu-l auzea: întoarse faţa spre copacii înalţi care flancau şoseaua, iar pometii ei pistruiaţi deveniră palizi în lumina lămpilor de control.

— Doctore, nu frînaţi!

— Ce vrei să spui? Vehiculul se opreşte automat în faţa oricărui…

— Este o capcană! Acceleraţi manual!

Mîinile lui Schaumann zburară pe luminile de control cînd, pe neaşteptate, tavanul cabinei se prăbuşi.

3

La început, Daniel Kean se gîndi la o creatură vie. Se mişca, părea că respiră, îşi întindea ceea ce semăna cu nişte extremităţi multiple. Apoi, n-a mai fost atît de sigur, pentru că nu vedea nici un chip, nimic din ce s-ar fi putut numi „cap” sau măcar „corp”. Era un ghem compact de vegetale crescînd în deschizătura de ieşire. Cînd înainta, cîrceii produceau zgomote ca de ruptură, ca şi cum, în timp ce ghemul creştea, s-ar li desfăcut în mii de bucăţi. O duhoare de mucegai şi de rădăcini descompuse îl însoţea, iar acesta devenea mai intens şi mai greu suportabil, pe măsură ce creştea nodul acela grotesc de frunze şi crengi asemănătoare unor sfori.

Deschizătura se acoperi în cîteva secunde şi strălucirea violetă se stinse. Cu toate acestea, dopul umflat de vegetale continua să se mişte spre ei.

— Trebuie să ne retragem, strigă Ina.

Se întoarseră cu spatele, dar se opriră la vederea celor două siluete care se apropiau dinspre celălalt capăt al tunelului. O făceau lent, ca şi *cum* ar fi ştiut că, pentru ei, captura era deja inevitabilă. Sub lumina slabă a lămpilor se puteau zări trăsăturile lor deformate şi întunecoase.

Daniel aproape că dorea să înainteze în continuare: frica îl făcea să prefere adversarii umani în locul acelei putrede entităţi vegetale care creştea în spatele lui. Cu toate acestea, Ina îl împiedică, apucîndu-l de braţ. Încetase să-i mai privească pe ritualişti şi îşi înălţa capul. Zgomotul

asurzitor de copac tăiat care izbucnise în urma lor o făcuse să strige pentru ca Daniel să o poată auzi.

— Sus!

Arăta spre o cornişă de piatră, care făcea loc altui nivel de caverne. Începu să se caţăre cu agilitate şi Daniel o imită.

O luară la fugă printr-un mediu nou, mai întunecos, mai puţin precis, străpuns de mii de ferestruici iluminate de Culoare. Ina alese să urce un povîrniş pronunţat la început, compensat spre capăt de o coborîre bruscă. Atunci îi arătă o altă deschizătură. Era ca o gură de aerisire între stînci, dar se dovedea a fi destul de largă pentru a putea fi străbătută.

Se întîlniră pe culmea unui promontoriu, pe o pantă cu arbori răsfiraţi care creşteau oblic. În faţa lor, stîncile formau un nou vîrf. Ina hotărî să-l urce. Ascensiunea, abruptă, îi obligă să-şi ducă trupul înainte şi, pe Daniel în mod special, să se ajute cu mîinile.

Făcură o pauză pe o terasa, lîngă un trunchi de copac fără ramuri şi frunze, şi se aplecară pe marginea pantei.

Din punctul acela puteau privi tot povîrnişul, iar Daniel zări deschizătura prin care tocmai ieşiseră şi cealaltă deschizătură, blocată, mai jos.

Atunci crezu că a înţeles totul.

4

Vehiculul, cu sistemul automat dezactivat, devia spre şanţ după ce se năpustise asupra marionetelor ritualiste ca asupra unor popice. După ce încercă în zadar să facă manevre, blocat între scaun şi tavanul prăbuşit al cabinei, doctorul Schaumann îşi îndoi picioarele lungi şi zîmbi.

— Ne vom izbi, spuse el.

Parbrizul plesni în momentul acela şi o ciudată meduză neagră îi blocă lui Schaumann privirea. În creştetul ei, dinţi

în loc de ochi; sub dinţi, doi ochi în loc de gură. Schaumann înţelese după o clipire că privea invers un cap de om.

— N-ai nici o îndoială, spuse capul cu voce de femeie.

Maya, ghemuită în cabină, îşi sprijinea mîinile pe podea. În jurul ei, lumea se fragmenta, dar în trupul ei era din ce în ce mai multă unitate.

Luptele se cîştigau sau se pierdeau în timpul pregătirilor, ea o ştia prea bine. În Sud se spunea că un trup este în acelaşi timp săgeată şi propriul său arc. Forţa muşchilor nu consta în desfăşurarea lor, ci în punctul de plecare. De aceea folosi acele clipe de haos, cînd nimic nu era încă hotărît, ca să se reculeagă în sinea ei.

Apoi, înălţă capul şi examină situaţia.

„Femeia de pe parbriz.”

Intuia că nu era vorba de o simplă ritualistă deformată genetic, cu multă forţă, dar puţină pricepere: profitînd de faptul că vehiculul frîna, sărise cu precizie dintr-un copac, înfundase acoperişul şi făcuse geamul ţăndări din două lovituri. Oricine ar fi fost, era o expertă. Şi nici nu ataca. Se pregătea, ca şi ea. Îşi scotea muşchii din teacă, acele săbii adăpostite sub piele.

Va trebui să se ocupe de ea. Dar, înainte, trebuia să îi călăuzească, la fel ca întotdeauna, pe cei care aveau dezavantajul de a vedea doar cu ochii.

— Yilane, rosti, ei intră acum prin spate, în baie.

Nu auzi răspunsul lui Yilane, dar ştiu că tînărul credincios o auzise şi că se îndrepta spre jumătatea de vehicul care era baie luxoasă. Acum, cele două jumătăţi se zgîlţîiau şi făceau salturi; *scriptorium*-ul emitea anunţuri de dezastru şi probabil că, peste cîteva secunde, avea să se producă o coliziune. Maya Müller calculă că, atunci cînd aceasta avea să se întîmple, ea şi adversara ei se vor afla într-o fază foarte avansată a luptei.

După cîteva clipe, se înălţă ca un arc şi îşi întinse picioarele, căutînd deschizătura din parbrizul distrus.

5

— Este un copac, spuse Daniel. Un simplu copac… L-au vîrît prin deschizătura aceea.

Panica pricinuită de ceea ce îşi imaginase că este o creatură monstruoasă făcută din frunze şi crengi se destrămă înăuntrul său şi deveni brusc o criză de rîs. Reuşi să se stăpînească printr-un efort.

— Asta crezi? întrebă Ina, enigmatică. Apoi se îndepărtă şi privi de jur-împrejur. Nu par să ne urmărească, dar nu putem aştepta aici ca să fim siguri…

Urcară în continuare un povîrniş mai puţin abrupt. Pămîntul era plin de pietricele. Daniel înainta încet, folosind peretele ca reazem. Ina, cu mai multă uşurinţă, fără să se obosească nici o clipă, îl îndemnă să se sprijine de ea. Cînd ajunseră pe culme, Daniel hotărî să rupă tăcerea dintre gîfîieli.

— Trebuie să aflu, Ina. Explică-mi ce crezi tu că au făcut cu arborele acela…

— Arborele a fost *cel care a făcut-o.* Ei i-au poruncit s-o facă. Credincioşii celui de-al Cincilea Capitol adoră Culoarea şi controlează copacii după bunul lor plac. Biblia o spune atunci cînd afirmă că această Culoare agită coroanele copacilor ca un vînt fantomatic…

Daniel nu replică. Încerca să capteze amintirile sale fragmentare despre cele întîmplate. Era convins că Ina se înşela, ca oricare alt credincios, dar, chiar dacă explicaţia corectă era a sa, cum se descurcaseră să taie trunchiul acela şi să-l introducă atît de repede prin deschizătura din povîrniş?

Hotărî că întunericul violaceu care îi înconjura era înşelător. Nu putea fi sigur de ceea ce vedea, nici de ceea ce îşi amintea că văzuse.

Ridicîndu-se în vîrful picioarelor pe o stîncă, Ina scrută orizontul, cu silueta ei zveltă înveşmîntată în strălucirea

intensă a cerului.

— Sîntem deja în Culoare, spuse ea.

Daniel, în picioare lîngă ea, îşi stăpîni răsuflarea.

Lumea care se întindea dincolo de locul acela, cu ruinele, movilele şi acoperişurile sale de pagode, era învăluită într-o lumină lividă, precum cea a unui apus fără soare. Provenea din cealaltă parte a bolţii de sticlă, din înaltul cerului; iar nuanţa sa era mai ales violetă, dar conţinea şi alte tonuri, în special culori verzui. Daniel sesiză faptul că vira constant de la un ton la altul, cu atît mai mult cu cît o privea mai stăruitor. Profilate pe fundalul acela, crînguri şi clădiri adoptau o culoare cenuşiu-închis şi răspîndeau strălucirea obiectelor şlefuite şi lustruite. Exista un contrast frapant între stîncă şi plantele care creşteau pe ea, vizibil chiar şi de la distanţă: păduri, hăţişuri şi terenuri cultivate prezentau aceeaşi înfăţişare artificială de proiect, în vreme ce solul pe care se instalau trăda ravagiile unei antichităţi apăsătoare. Cu rocile sale poroase şi brazdele sale de mîl, pămîntul acela nu putea ascunde faptul că făcuse odată parte din fundul oceanului.

Dar Culoarea nu era doar o nuanţă. Înăuntrul ei mişunau miliarde de forme care aduceau mediului propria lor lumină. Daniel identifică peşti, poate chiar şi meduze mari sau caracatiţe lovind cu tentaculele lor culmile munţilor. I să păru o privelişte atît de înspăimîntătoare, încît aproape că îl cuprinse greaţa.

— Pe colina aceea se află laboratorul.

Ina o arătă şi, deodată, făcu ochii mici iar expresia i se schimbă complet.

6

Exista o întreagă teorie în legătură cu predilecţia pe care o aveau anumite vehicule de a se izbi de locurile sacre. Făcînd echilibristică pe scaun, Schaumann văzu prin

parbrizul distrus cum îndrăgita sa maşină-baie japoneză se lovea şi sărea peste hîrtoapele care, cu eoni în urmă, fuseseră fundul mării, în direcţia unuia dintre numeroasele temple înălţate în zonă. Îl identifică: era vorba de un Refugiu închis, construit pentru oficierea ceremoniilor celui de-al Şaselea Capitol. Ca orice alt om de ştiinţă, Schaumann era profund superstiţios şi nu credea că o asemenea alegere ar fi fost întîmplătoare. În orice caz, era deja făcută. Dar, din fericire, construcţia părea din lemn.

— Aveţi grijă, îi avertiză el. Ne izbim.

Nu credea că Maya şi Yilane îl vor auzi, dar se gîndi că, spunînd-o, controla mai bine situaţia. Pentru doctor, controlul asupra lucrurilor însemna totul.

După cîteva clipe, panourile care alcătuiau peretele din faţă al Refugiului săreau în aer. Nenumăratele roţi ale vehiculului scîrţîiră, un far încetă să mai lumineze şi una din laturi – cea opusă doctorului, din fericire – se lovi de o coloană, o fisură şi produse o schimbare în traseul final care făcu vehiculul să se izbească de peretele din fund cu un zgomot asurzitor de sticlă, metal şi lemn. Acolo traseul lui se încheie.

Maya şi oponenta ei săriseră cu mult înainte. Fata căzuse în genunchi pe un spaţiu circular aurit şi rămase o clipă buimăcită. Îşi dădu seama că pierduse datele despre localizarea şi poziţia adversarei sale. „Unde eşti?”

Atunci, auzi fiecare sunet al trupului ei mişcîndu-se, la fel de identificabil ca un cod. „Va sări.” Se ridică, arcuindu-se în spate, dar, chiar pe cînd o făcea, ştiu că era deja prea tîrziu. Vîrful de fier al unei cizme se izbi de bărbia ei, făcînd-o să se îndoaie pînă la limita vertebrelor. Într-o combinaţie feroce, celălalt picior al atacantei sale o lovi în mijlocul pîntecului, ridicînd-o de pe sol în centrul unui arc de sînge. Reuşi într-un fel oarecare să-şi atenueze căderea, rotindu-se în jurul ei înseşi. Ştia ce tactică foloseşte adversara ei: aceea de a o împiedica să se concentreze. Lovea, îşi lua elan, lovea din nou, înţelegînd că, în urma

schimbării poziţiei în spaţiu pe care o produsese ciocnirea, ea avea nevoie de timp ca să se orienteze din nou.

Era adevărat, dar acel timp deja trecuse.

Noaptea din creierul ei se lumină cu forme, cu obiecte. Se afla într-un Refugiu închis: abundenţa podoabelor circulare sacre aduceau o astfel de mărturie. Cercurile indicau ciclul anotimpurilor din cel de-al Şaselea Capitol, în care Fiul lui Dumnezeu se naşte, creşte într-un pod închis, scapă datorită dimensiunilor sale mari şi, în cele din urmă, trei oameni, prin descîntece, îl readuc „la sînul celui care l-a zămislit”, ca o condiţie prealabilă pentru a fi zămislit din nou. Această repetare a morţii şi a naşterii este simbolizată prin cercuri. Adversara se afla în faţa ei, într-un loc identificabil, îndoindu-şi articulaţiile ca să atace din nou. Maya bănuia că fusese concepută după un proiect anume, pentru acest gen de luptă. Trebuia să o înşele, să folosească ceva în propriul său beneficiu. Nici să nu se gîndească la arme, bineînţeles: timpul pe care l-ar pierde scoţîndu-le din teacă era exact cel pe care l-ar folosi maşinăria aceea genetică cu anatomie flexibilă ca să o facă praf, izbind-o de perete…

„Peretele.”

În spatele ei. Un disc enorm, rezemat de perete. Un singur bloc de metal. Bronz, probabil.

Aşteptă, încordată, dînd impresia că loviturile o slăbiseră. Simţi aerul deplasîndu-se în faţa ei într-un val de furie, un tsunami invizibil, şi doar atunci se mişcă. Sări în spate şi se atîrnă de marginile discului, ridicîndu-şi picioarele. Avîntul adversarei sale lovi din plin în obiect, făcîndu-l să cadă. Cu mîinile prinse de margine, fata avu nevoie doar să-l ghideze în cădere.

Auzi detunătura oaselor zdrobite. Se ridică în picioare şi constată că discul greu nu se mişca. Aterizase în genunchi într-un cerc şi termina lupta într-altul. O asemenea simetrie i se păru de bun augur.

— Niciodată pînă acum n-am văzut pe cineva care să fie

ucis cu Ciclul Sacru al Anotimpurilor Fiului, spuse vocea cumpătată şi gravă a doctorului, care ieşea în momentul acela din vehicul.

Maya făcu un rezumat rapid al situaţiei: nu mai erau alţi duşmani în preajmă, iar Schaumann, după cum se părea, se simţea bine. Dar Yilane?

Atunci se auziră ţipete *în afara* Refugiului.

— Este Yilane! spuse doctorul Schaumann.

7

Ina îl apucă de mînă şi îl conduse pe povîrniş în jos. Daniel nu ştia ce anume văzuse, dar, orice ar fi fost, părea să o intereseze foarte mult, căci mărea pasul fără să-i dea drumul, de parcă s-ar fi temut că Daniel ar dori să scape.

Ajunseră pe un teren plat şi arid, presărat cu mirişti, dincolo de care se zăreau ruine enorme. O tubulatură groasă şi ruginită ieşea din pămînt şi se desfăşură printre plantele plăpînde, pătrunzînd la loc din nou, puţin după aceea. În partea sa centrală, era un robinet rotitor. Ina îi dădu drumul de mînă lui Daniel, se apropie, se sprijini cu un picior de structura aceea şi răsuci robinetul. După un scîrţîit strident, începu să se prelingă apă dintr-o gură de scurgere.

— Nu ţi-e sete? îl întrebă ea.

Mii de picături făceau să-i strălucească trupul sub sclipirile Culorii. Ina nu numai că băuse, dar se lăsa scăldată de ele cu minuţiozitate, de parcă i-ar fi păsat să se spele mai mult decît de orice altceva. Daniel trebuia să recunoască faptul că şi lui îi făcea poftă contactul răcoritor cu apa. Cu toate că organismul său conceput după un proiect putea rezista multă vreme fără să bea, se simţea murdar de noroi, impregnat încă de mirosul respingător al ritualiştilor.

— Aceasta este singura apă potabilă din Zona Scufundată, explică Ina cînd terminaseră să-şi cureţe

noroiul de pe corp, închizînd în trecere robinetul. Provine din mari depozite exterioare care filtrează apa de mare şi o desalinizează. Se produce şi oxigen şi se reciclează aerul în interiorul Zonei. Dar nu aici voiam să te aduc… Vino, avem încă timp. Vreau să vezi ceva.

Se îndreptă către ruine. Daniel, care presupunea că într-acolo era destinaţia acelei neaşteptate excursii, păstră tăcerea şi o urmă.

Incinta, flancată de ziduri găurite, nu avea acoperiş, şi Culoarea o dezvăluia în întregime. Era neîndoios că în vremuri îndepărtate fusese un edificiu frumos şi semeţ, însă Daniel nu putea să-şi imagineze forma sa originară plecînd de la ruinele acelea. Avea un fel de intrare cu o coloană mare de piatră şi un piedestal înalt din stîncă în genul unui zid vechi, sub care creşteau plante.

Dar lucrul cel mai impresionant se afla pe piedestal.

— Ce… este asta? şopti Daniel, ridicînd capul.

Trăsăturile acelei statui colosale erau de nerecunoscut, ca şi sexul ei. Daniel nici măcar nu era sigur dacă artistul dorise să reprezinte o fiinţă omenească, pentru că forma acelui trup era complet diferită de a oricărei persoane, fie ea concepută după un proiect, fie biologică.

Statuia era aşezată cu picioarele încrucişate şi cu amîndouă mîinile, sau cu rămăşiţele a ceea ce fuseseră mîinile, ridicate, căci unele degete dispăruseră: una întindea palma în faţă, iar cealaltă în sus. Constituiau, de altfel, singurele părţi omeneşti vizibile. Locul ocupat de ceea ce ar fi trebuit să fie capul era un fel de boltă fără chip în interiorul căreia părea să fi fost instalat un altar. Totuşi, ceea ce era într-adevăr deconcertant era pîntecul. Semăna cu un burduf gigantic, încordat, bombat pînă la limită, încastrat între coapsele încrucişate ale creaturii. Enorma statuie era făcută din ceva care putea fi metal şi era mîncată de rugină. În unele locuri fusese vopsită în roşu sau în verde cu semiluni sau cruci desenate. Vechi ghirlande rituale îi atîrnau de braţe, dar florile se uscaseră de multă

vreme şi erau negricioase şi zbîrcite. O învăluia o duhoare de nesfîrşită umezeală şi putreziciune; picături necontenite produceau ecouri la căderea în interiorul ei găunos.

Impresionat de acea imagine maiestuoasă, Daniel nu vru să înainteze mai mult. Ina, în schimb, merse direct spre piedestalul arhaic şi îşi sprijini mîinile de piatră, cu un gest care lui Daniel i se păru un ritual calculat în mod special. Apoi, se întoarse spre el fără să-şi dea mîinile la o parte şi începu să vorbească; umbra ei dezgolită se profila pe stîncă.

— Este una dintre statuile gigantice care se aflau prin toată Japonia şi în multe alte locuri din Est şi din Sud. Sînt foarte vechi şi nu se cunoaşte semnificaţia lor exactă, dar legenda spune că o reprezintă pe Mama, cea de a Doua Femeie, cea care, în cel de-al Şaselea Capitol, creează Vlăstarele lui Dumnezeu... Este aşa-numitul „fenomen Dunwich”, unul dintre puţinele nume neşterse din Biblie. Ştii ce înseamnă? Daniel clătină din cap în semn de negaţie. De fapt, se pronunţă „Doowich” şi derivă de la Two-witch, sau Two-Witches: „Două vrăjitoare”. În mod simbolic, în legendă există două femei, chiar dacă trupeşte este una singură: femeia înainte de a fi fecundată de Dumnezeu şi femeia fecundată care creează Vlăstarele. Presupun că eşti familiarizat cu cel de-al Şaselea, Daniel...

Cel de-al Şaselea era un Capitol foarte tulburător şi, deşi Daniel îl citise, ca oricare altă persoană, încercase să şi-l scoată din memorie. Cu toate acestea, îşi amintea cu claritate că era vorba despre un bătrîn care vieţuia cu fiica sa într-o casă din pădure şi care reuşea să creeze două vlăstare monstruoase. Cel mai rău dintre acestea rămînea ascuns pînă la sfîrşit într-un Refugiu închis şi era nimicit prin vrăjitorie în vîrful unei coline, în vreme ce pe celălalt îl devorau nişte cîini. Interpretarea cea mai obişnuită afirma că Dumnezeu putea să aibă descendenţi printre oameni dacă se îndeplineau anumite ritualuri ciclice despre care Capitolul vorbea doar prin metafore.

— Nu sînt credincios, ţi-am mai spus, îi răspunse Daniel. Şi, dacă trebuie să fiu sincer, acest lucru îmi repugnă…

— Este un simbol sacru al naturii, spuse Ina încruntîndu-se şi privind spre statuie, parcă uimită că cineva putea să spună aşa ceva despre o statuie ca aceea. N-are nimic respingător. Adevărul e că este ceva străin conştiinţelor noastre, ca acea coloană de piatră pe care o atingi… sau ca propriul tău trup.

Daniel nu vedea nimic sacru în statuia gigantică, dar nu voia să discute.

— Îţi voi povesti ceva. Ina îl privea fără să înceteze să atingă piatra. E o istorie care mi-a fost povestită pe cînd studiam cu maestra mea Mitsuko la Tokio, şi care explică într-un anumit fel Fenomenul Doowich. Se spune că noi, femeile, cu multă vreme în urmă, nu eram ca bărbaţii, atît de respingător de zvelte, cu pielea netedă, silueta rece şi armonioasă şi chipuri frumoase şi antipatice, ci eram mari, trupeşe, atrăgătoare ca această statuie, cu carne atîrnînd şi plină de păr fin şi cu pîntece enorme. Această siluetă se datora faptului că, odinioară, înăuntrul nostru… îşi duse mîna la pîntec şi zîmbi după o pauză… sălăşluia viaţa.

Daniel cunoştea legenda aceea. Bijou i-o povestise după ce o citise în texte vechi bazate pe cel de-al Şaselea. Îşi aminti că Bijou îi spusese că era doar o poveste: ştiinţa încă nu stabilise dacă într-adevăr femeile fuseseră în stare să realizeze în alte vremuri un lucru atît de important.

— Nu mă refer la acea tristă imitaţie care este creatura biologică, îşi continuă Ina explicaţia, ci la transformarea sacră a unei femei în Mamă. Nu mă întreba în ce fel, eu nu înţeleg acest fapt. Dar savanţii afirmă că nu e nevoie să-l înţelegi, ci *să-l crezi.* Cel de-al Şaselea îl explică prin metafore: femeia urma un Ciclu asemănător Ciclului Anotimpurilor din Capitol, cu o perioadă roşie, de toamnă, în care expulza sînge, şi o perioadă albă, de iarnă, în care îi ţîşnea lapte. Două cicluri, două vrăjitoare, două femei. Perioada roşie de Halloween, cea albă a Solstiţiului. Corpul

femeii creştea prefăcîndu-se într-un templu. Nu era nevoie de laboratoare. Viaţa se dezvolta înăuntrul nostru şi carnea noastră era ca o boltă şi adăpostea fiinţe. Dar Dumnezeu, după căderea Culorii, a isprăvit cu toate acestea... Îşi schimonosi buzele într-o strîmbătură de ură. Ne-a făcut să creăm monştri şi autorităţile ne-au împiedicat să devenim din nou Mame. Cu trecerea timpului, ne-am transformat în replicile voastre: siluete inutile, pline de amănunte inutile, capcane de carne...

Daniel ridică din umeri.

— Ina, se spun multe lucruri despre strămoşii noştri: că erau mai vioi decît noi, că erau acoperiţi de par... Poate fi adevărat, dar nimeni n-a...

— A fost Dumnezeu, Daniel, i-o reteză Ina, şi în glasul ei era un amestec de emoţii intense, în care părea că încolţeşte amărăciunea. Dumnezeu ne-a smuls adevărata noastră formă şi a perturbat locurile destinate vieţii dinăuntrul nostru. Am încetat de a mai fi mame de fiinţe omeneşti şi ne-am prefăcut în incubatoare ale creaturilor sale... De aceea viaţa a început să fie creată în laboratoare după un anumit proiect. Dar au rămas aceste vechi statui spre comemorarea a ceea ce am fost...

Făcu o pauză şi privirea păru să i se adîncească în sinea ei.

— Iartă-mă, dar... o întrerupse Daniel. Nu crezi că ar trebui să ne continuăm drumul? Ai spus că laboratorul e aproape...

Pentru o clipă se gîndi că ea s-a supărat. Ochii căprui ai Inei White ardeau. După o clipă, totuşi, înfăţişarea i se relaxă.

— Ai dreptate, spuse ea. Îmi cer scuze. De fapt, secretele celui de-al Şaselea aparţin nivelurilor foarte îndepărtate ale naturii noastre, pe care tu nu le poţi înţelege... Doar că... Dar n-are importanţă.

Se îndepărtă de piedestal şi o porni încet spre ieşire.

8

Înainte ca vehiculul să se fi izbit de Refugiu, Yilane ieşise pe uşa din spate din zona băii, luptînd împotriva a două opozante agile. Adversarele sale nu aveau arme şi purtau doar coliere strînse şi cizme robuste, însă nu numai că îl depăşeau ca număr, ci se bucurau de avantajul de a fi fost proiectate genetic pentru luptă. Deşi Yilane era un luptător expert, începea să greşească. Şi cînd una dintre ele, cu spatele la pămînt, îl prinse de gît cu picioarele ei puternice, se gîndi că săvîrşise poate greşeala de pe urmă.

Închise ochii, pregătit să primească lovitura celeilalte, dar un zgomot asurzitor îl făcu să-i deschidă. O văzu pe fata care avea de gînd să-l lovească împodobind cu interiorul capului ei piatra cenuşie. În faţa lui, Maya vîra în toc arma fumegîndă. Atunci, lungile coloane de muşchi care îl strîngeau se despărţiră, permiţîndu-i să se ridice în picioare. Se întoarse spre cea care pusese stăpînire pe el şi îşi sprijini piciorul pe ea.

— Nu sînteţi simple ritualiste. Cine v-a trimis?

Piciorul lui Yilane se mişca odată cu gîfîielile prizonierei sale. Carnea acesteia era strălucitoare, umedă, închisă la culoare. Ochii ei, în penumbra pădurii artificiale, erau două pete albe cu muguri de abanos în mijloc.

— Un bărbat numit Moon, spuse ea în cele din urmă.

— Şi mai cine încă?

— Am vorbit doar cu el. Luptătoarea îl privea cu teamă. Te rog, lasă-mă să plec…

— Du-te, spuse Yilane, frîngîndu-i gîtul cu călcîiul. Apoi se întoarse spre Maya. N-aveam nevoie de ajutor. Nu de aceea am ţipat.

— Nu te-am ajutat pentru că ai ţipat, replică ea.

Liniştea era imensă. În pădurea aceea nu era zvon de frunze, nici alte lumini decît cele de pe cer, schimbătoare, îndepărtate. Yilane, în picioare pe stînca pe care luptase, îi

întoarse spatele Mayei şi îşi ridică privirea. Acolo, pe bolta de sticlă, la cincizeci de metri deasupra capului, un calmar enorm se hrănea cu încetineală. Tînărul privi creatura cu o fervoare aproape religioasă, ca şi cum ar fi dorit să stea în clipa aceea alături de ea.

— Yin Lane, spuse fata, o să mai pierzi multă vreme făcînd pe supăratul, sau vii cu noi la Refugiul închis? Trebuie să hotărîm ce avem de făcut.

— Este destul de clar ce avem de făcut. De-acum ştim că Moon a vrut să ne elimine, iar acum noi îl vom elimina pe Moon.

— Ca întotdeauna, crezi că dorinţele tale sînt fapte consumate.

— Este cel mai bun mod de a le împlini, Maya Müller.

— Este doar cel mai bun mod de a le exprima, Yin Lane. Ce părere ai dacă am merge la Refugiu?

Yilane respiră adînc, întorcîndu-şi parţial silueta zveltă, străbătută de vene şi de muşchi delicaţi. Atunci coborî de pe stîncă dintr-o săritură.

— Data viitoare să nu mă ajuţi dacă nu ţi-o cer, o avertiză el.

— Data viitoare mai întîi să cîştigi. Fata vru să-l apuce de braţ, dar Yilane o respinse. Jeremy Yin, spuse Maya pe un ton neaşteptat de blînd, deşi era şi batjocură în glasul ei, nu mă vei ierta niciodată?

Tînărul se opri şi o privi, mijindu-şi ochii migdalaţi. Îşi coborî privirea.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit mai înainte în felul acela, spuse el. Dar nu mi-a plăcut ca l-ai menţionat pe tatăl meu. Dacă ne aflăm aici este mai ales mulţumită lui. Să nu uiţi asta.

— Regret că te-am ofensat, admise Maya, dar mă preocupă viaţa lui Daniel Kean şi a fiicei sale. Facem pace? Îi întinse mîna. Yilane i-o strînse. Acum, ne vom concentra asupra sarcinii care ne aşteaptă.

În interiorul incintei, doctorul scosese un scaun din

cabină şi se sprijinea de el. Zîmbi văzînd faţa cu care Yilane privea starea vehiculului-baie.

— Asta nu e cea mai proastă dintre veşti, spuse el. Gîndeşte-te care ar fi panorama care ţi-ar face cea mai puţină plăcere. Poate o nimereşti.

— Să fim lipsiţi de comunicaţii, spuse Yilane.

— Exact. Ecranul aparatului de comunicaţii nu răspunde şi vor trece ore pînă să pornim din nou la drum, în cazul în care reuşesc să repar asta…

Yilane îi povesti ceea ce spusese războinica înainte de a muri. Apoi, rămase privind, cu o oarecare melancolie, discul de bronz de pe jos, sprijinit de o mogîldeaţă invizibilă şi înconjurat de un lac de sînge.

— Asta trebuie că a făcut-o Maya, spuse el.

Rîseră amîndoi bărbaţii. Fata se aşezase pe unul din cercurile de metal şi în momentul acela se ocupa cu verificarea şi strîngerea tuturor armelor. Le pipăia una cîte una şi le lăsa deoparte.

— Ce părere aveţi? spuse deodată, cînd încetară rîsetele. Ce părere ai, doctore?

Buzele lui Schaumann deveniră subţiri, ca şi cum ar fi fost conştiente că aveau să pronunţe cuvinte grave.

— Sînt puţin speriat de amploarea întregii poveşti, Maya. Moon nu s-a mărginit doar să ni-l ia cu forţa pe Daniel, ci ne-a întins o ambuscadă cu un grup de proiectaţi care fac pe ritualiştii… Se pare că ai avut dreptate: dacă am fi mers toţi prin acelaşi loc, la ora asta cel mai bun lucru care ni s-ar fi întîmplat ar fi fost să avem două vehicule distruse şi pe Meldon Rowen zbierînd în Refugiu.

— Yilane?

— Propun să încercăm să-i chemăm pe ceilalţi prin aparatele portative de comunicaţii.

— Am încercat deja, spuse doctorul. În interiorul Zonei Scufundate funcţionează bine doar aparatele de comunicaţii cu ecran. Iar al nostru este…

— Nu e ăsta aparatul de comunicaţii?

Yilane îşi întoarse capul în direcţia vocii electronice care începuse să sune în interiorul vehiculului.

Schaumann şi el alergară spre cabină. Fata nu se grăbi.

— Mă auziţi bine?

Era imaginea neclară a lui Héctor Darby.

— După cum se pare, te putem recepţiona, dar nu te putem apela, spuse Schaumann, şi îi făcu lui Darby un rezumat al situaţiei.

După o pauză, omul biologic îşi arcui sprîncenele stufoase.

— Ideea de a ne despărţi a fost bună, pînă la urmă. Noi am ajuns deja la colina laboratorului. În aşteptare, cele trei chipuri îl ascultau cu gura deschisă. Încă n-am urcat, dar au rămas vreo zece minute pînă la miezul nopţii… şi nu vedem nici un alt vehicul prin împrejurimi…

După o clipă de uimire, Yilane lovi în scaun cu o bucurie neaşteptată şi doctorul strînse pumnii. Doar Maya Müller urmărea atentă glasul lui Darby fără să-şi arate emoţiile.

— Asta înseamnă că am ajuns la timp! exclamă Yilane.

— Măi să fie, ia te uită… Schaumann înclină capul şi o coamă de păr lins, castaniu, îi căzu pe frunte, ascunzîndu-i zîmbetul. Aşa că mai avem încă posibilitatea… Bătrînă fiinţă umană biologică, ai mereu cîştig de cauză…

— Nu ştiu, Brent, spuse Darby, îngrijorat. Atîta linişte nu-mi… Atunci, pe neaşteptate, tonul său deveni încordat: Aşteptaţi un moment… Vedem acum ceva…

9

Daniel Kean nu şi-l imaginase aşa, dar nici nu ştia cum ar fi trebuit să-şi imagineze laboratorul unui învăţat religios, mort în urmă cu treizeci de ani.

Ceea ce vedea în pauzele din timpul ascensiunii anevoioase era, la urma urmelor, o simplă împrejmuire care înconjura un fel de grajd cu acoperiş în două ape, din lemn alb-cenuşiu. Împrejmuirea era lipsită de poartă şi, în partea

din faţă, prezenta o intrare largă, complet accesibilă.

Se simţea trist, istovit, iar acum şi ciudat de ridicol, odată ce descoperise care era ţelul, locul la care toţi ardeau de nerăbdare să-l ducă. Şi aceşti „toţi” o includeau şi pe Ina, care se afla la cîţiva metri în faţă, urcînd de una singură, împinsă de puterile sale inepuizabile şi neîncetînd să-l îmboldească pentru a ţine pasul cu ea.

— Nu rămîne în urmă, Daniel! Mai e puţin.

Ina gîfîia şi ea, dar asta nu era deloc ciudat: străbătuseră ultima parte a drumului aproape în fugă şi acum trebuiau să înfrunte cea mai înaltă colină dintre toate cîte întîlniseră pînă în momentul acela, prinsă ca într-o spirală de o şosea care îi dădea ocol de mai multe ori pînă să ajungă pe culme, unde acoperişul acelui afurisit de grajd părea că atinge chiar cerurile pe care înotau peşti şi moluşte. Ina propusese să scurteze drumul pe o cărare care străbătea colina de la poale pînă pe culme, în loc să parcurgă toată şoseaua. Era un traseu mai abrupt, dar, potrivit ei, sigur şi rapid. În privinţa traseului abrupt nu se înşelase şi, odată acoperit jumătate din acesta, în picioare pe inelul intermediar, Daniel fu nevoit să se oprească pentru a-şi recăpăta suflul.

Se pregătea să pornească din nou, cînd auzi ceva. Un fel de motor. Privind în urma lui, îl văzu.

Era un vehicul mare, care străbătea şoseaua la două nivele sub ei, cu mare viteză, cu farurile aprinse. Tresări brusc gîndindu-se la Moon, pe care se aştepta să-l întîlnească dintr-un moment în altul, dar vehiculul acela nu era atît de voluminos şi forma sa trăda faptul că era vorba doar de un transportor, nu de combinaţia acestuia cu altceva. Nu era o maşină japoneză, şi i se părea cunoscută.

Grăbi pasul şi urcă pînă la următorul inel, înainte ca vehiculul să ajungă la punctul pe care el tocmai îl părăsise. Îi atrase atenţia Inei în legătură cu prezenţa intrusului şi amîndoi scrutară şoseaua, aşteptîndu-l.

Cînd îl văzu din nou, Daniel se dumiri.

— Aşteaptă! Ştiu cine sînt! Nu e Moon… Sînt prieteni: Héctor Darby şi Meldon Rowen…

Ina, ghemuită în spatele unui arbust, îl rugă să-i repete numele. Cînd el o făcu, ea se încruntă, surprinsă.

— Darby şi Rowen au fost cei care l-au angajat pe Moon, Daniel.

— Poftim?

— Moon mi-a spus-o chiar el: Darby şi Rowen sînt *şefii* lui.

Daniel rămase privind-o.

— Te înşeli…

Şi deodată îşi aminti care era amănuntul acela pe care conştiinţa sa îl ocolise întruna, piesa care nu se potrivea în povestea oficială pe care „prietenii” săi i-o oferiseră. Se văzu pe sine însuşi în casa din Königshafen şi auzi din nou fraza lui Darby, acel amănunt ascuns pînă în momentul acela în adîncul memoriei sale, şi o expresie de scîrbă îi schimonosi buzele.

— Asasini… îngăimă el.

Ina dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Dacă sînt aici, asta înseamnă doar că vor să termine ce au început. Hai, Daniel, vom intra înaintea lor.

— Aşteaptă! De ce sînt singuri?

Daniel îi vorbi despre celălalt vehicul. Se temea ca nu cumva să fi ajuns deja. Îşi aminti de forţa şi de îndemînarea Mayei şi se gîndi că Ina şi el nu îi vor putea opune nici cea mai mică rezistenţă în cazul în care ar trebui să o înfrunte pe fata oarbă.

Ina îl strînse de braţ cu un gest liniştitor, dar şi ea părea îngrijorată.

— Ne vom asuma riscul. Chiar dacă au ajuns înainte, nu cred să fi putut intra. Vezi scările alea de piatră? I le arătă. Daniel le văzuse pe cînd urca. Păreau să fi fost cioplite chiar în stîncă şi coteau în unghi drept pînă se terminau în deschizătura din împrejmuire. Cînd vom urca pe scări şi vom trece de împrejmuirea aceea, nu ne vor mai putea face

nimic.

— Dar împrejmuirea nu are poartă…

Daniel se ridică în picioare ca să o urmeze.

— Nu judeca după aparenţe. Porţile cele mai sigure nu se văd niciodată. E vorba de laboratorul lui Kushiro, şi eu ştiu cum să intru, iar ei, nu. Îl grăbi cu un gest. Să mergem, nu trebuie decît să trecem de împrejmuire…

Cărarea pe care urcau se termina în al doilea tronson al scărilor. Şoseaua nu ajungea pînă acolo şi se pierdea la picioarele primului tronson. Daniel se gîndi că asta le va oferi un uşor, dar important avantaj, şi nu se înşela.

Pe cînd urcau scara, sosi şi vehiculul, dar Ina nu se opri şi alergă spre împrejmuire.

— Repede, Daniel!

În picioare pe ultimele trepte, Daniel îi văzu coborînd din vehicul pe Héctor, Darby, Anjali Sen şi Meldon Rowen.

— Daniel! strigă Darby. Daniel, în sfîrşit! Te-am văzut urcînd de pe şosea.

Îl înfruntă pe Darby, care începea să urce scara. Dorea să-şi descarce furia. Se simţea trădat de cei în care avusese cea mai mare încredere.

— Ştiu tot! strigă el, cu ochii arzîndu-i în lacrimi. Voi i-aţi angajat pe Olsen şi pe Moon! M-aţi minţit de la început! Unde o ţineţi pe fiica mea?

Darby şi prietenii săi se opriră pe primul palier, parcă nesiguri. Daniel dorea ca Darby să nege vehement acuzaţia, dar singurul lucru pe care îl făcu omul biologic a fost acela de a ridica mîna cu un gest calm.

— Daniel, aşteaptă… Îţi pot explica totul…

Anjali, credincioasa indiană, se întoarse spre Rowen şi îi vorbi la ureche. Rowen luă cuvîntul cu fermitate, dar tulburarea îi eroda cuvintele.

— Daniel, e o neînţelegere… Îţi vom explica mai tîrziu. Acum e important să *nu treci de împrejmuire* cu fata aceea… Nu vei mai putea ieşi dacă o treci din propria ta voinţă, de aceea aveau ei nevoie să te aducă aici…

Daniel îl privea, nehotărît. Se întoarse spre Ina, care îi întindea mîna de la intrare.

— Daniel, să mergem! Degrabă!

— Oricine ar fi, te minte, Daniel… insistă Rowen, apropiindu-se treaptă cu treaptă. Nu trece de împrejmuire… Aşteaptă-ne…

Daniel se îndepărtă de Rowen şi urcă ultimele trepte, dar şovăi dinaintea deschizăturii. Deodată, privind-o din nou pe Ina, îşi dădu seama că în spatele ei apăruseră alte două persoane. Era un tînăr cu haină neagră care ţinea pe după umeri o fetiţă legată la ochi şi cu căluş în gură.

Văzînd-o pe Yun, uită de toate. Deschise gura şi vru să o strige, dar Ina, cu mîna încă întinsă, vorbi înaintea lui:

— Intră, Daniel, altfel o vom ucide.

Capitolul al Şaptelea

Revelaţia

1

Miezul nopţii în Japonia.

Un semnal se auzi lîngă patul lui Moon, în dormitorul vehiculului. „Ora douăsprezece”, se gîndi Moon. Se îndepărtă de Lam, care îl mîngîia zgîriindu-i spatele ca o pisică, şi încercă să-şi imagineze ce se putea întîmpla în momentul acela în laborator.

— E deja ora douăsprezece, spuse Schaumann din cabină. Încerca să pornească vehiculul. Maya Müller, care revizuia stricăciunile roţilor, ştia că era ora douăsprezece fără să aibă nevoie să-l audă pe doctor. Era îngrijorată gîndindu-se la Daniel şi la fetiţa acestuia şi ar fi dorit să poată vorbi cu Darby.

Darby îşi consultă ceasul şi constată că era ora douăsprezece. Şi-ar fi dorit ca Maya să fie acolo, cu ei. Îl văzu pe Daniel Kean intrînd în laborator condus de fata aceea şi realiză că nu putea face nimic ca să-l împiedice.

„Ora douăsprezece”, se gîndi Turmaline, în picioare în camera strîmtă de comunicaţii din luxosul vehicul. Călătorea în Zona Scufundată la întoarcerea de la laborator, după ce îi lăsase pe Olive şi pe copilă, şi tocmai primea confirmarea că Ina şi Kean ajunseseră acolo. În momentul acela, trimise un mesaj Stăpînului pentru ca acesta să ştie că planul se desfăşura potrivit celor prevăzute. Îi trimitea mesaje aproape la fiecare oră. Îi era teamă ca nu cumva Stăpînul să se supere, mai cu seamă acum, cînd Adevărul

lucra pentru el.

Stăpînul nu avea nevoie să primească nici un mesaj, pentru că ştia deja tot. „Ora douăsprezece, se gîndea el. Revelaţia este de-acum a noastră.” Cu toate acestea, continua să se teamă ca nu cumva să iasă ceva prost, între altele pentru că Adevărul s-ar putea supăra.

„Ora douăsprezece”, se gîndi Adevărul, şi nu se mai gîndi la nimic altceva.

Stătea în întuneric, aşteptînd.

2

— E ora douăsprezece, spuse băiatul care o ţinea strîns pe Yun.

— Atunci, totul e în ordine, replică Ina în vreme ce îşi îmbrăca pantalonii cu mici romburi albe şi albastre pînă la mijlocul pulpei. Acum, trebuie doar să intrăm şi apoi Daniel Kean ne va conduce către revelaţie.

Daniel fusese silit să îmbrace alţi pantaloni scurţi albi şi cizme de aceeaşi culoare. Acoperirea picioarelor, potrivit Inei, era „absolut obligatorie” pentru a putea intra în încăperile din interior. Odată ajuns înăuntru, va trebui să se descalţe. Daniel se supuse fără să protesteze. Ar face, în mod docil, orice lucru ridicol care i s-ar cere, fără să-i pese de nimic. Singurul lucru de care îi păsa era mica şi firava siluetă care se afla alături de băiatul în haină lungă, neagră.

Băiatul nu umbla cu menajamente. Ţinea în mînă un pistol cu ţeava îndreptată spre tîmpla lui Yun şi îl amenința pe Daniel că avea să tragă, de fiecare dată cînd acesta zăbovea în a-i da ascultare. Daniel îl recunoscuse imediat: era tînărul cu haină lungă care o adusese pe Yun la catacombe şi care fugise apoi cu Moon, luînd-o cu ei pe fiica sa. Avea aceeaşi înfăţişare pe care Daniel şi-o amintea, cu haina aceea lungă şi bine încheiată, care îi ajungea pînă la glezne, şi coama de păr lins şi castaniu.

Cînd Daniel termină de încălţat, băiatul, pe care Ina îl numea Olive, continua să-i dea ordine ţipînd.

— Rămîi în uşă! Întoarce-te spre cadrul uşii, din profil! Nu te uita la noi! Apleacă-ţi capul! Apucă-te de cadrul uşii!

— Să mă apuc de el…?

— Vrei să trag, Kean? Să trag, idiotule?

Se apucă de cadrul tocit şi simţi asprimea lemnului zgîriindu-l pe piele. Nu înţelegea ce i se cere, nici ce se aşteptau să găsească în acel vestibul urît mirositor şi dărăpănat al grajdului sau în restul încăperilor la care trebuia să se ajungă (altă absurditate în plus) prin fereastră, dar accepta totul. Îndrăzni doar să îngaime, în timpul uneia dintre rarele tăceri ale lui Olive:

— Pot vorbi cu fiica mea?

— O faci deja în acest moment. Ea te aude.

— Dar… îi puteţi scoate… vălul de pe gură?

— Nu, o auzi spunînd pe Ina, poate după ce Olive o consultase din priviri.

Lui Daniel i se părea evident că ea era cea care comanda.

— Ce păcat, nu putem, spuse Olive, sarcastic. Dar te va auzi dacă îi vorbeşti.

Păstrînd poziţia indicată, Daniel ridică ochii şi o privi pe Yun. Fetiţa nu părea să fie rănită, dar Daniel nu ştia cu siguranţă, deoarece ea nu putea vorbi şi nu se mişca decît dacă băiatul o lua de umeri, conducînd-o. Era îmbrăcată într-o cămaşă lungă, albă, murdară, sfîşiată pe margini, iar chipul îi dispărea sub bandajul de la ochi şi căluşul din gură.

— Yun, micuţo, ascultă-mă… începu Daniel.

Improviză cîteva fraze simple, dar stîngace. Îl duru să se gîndească la faptul că Bijou ar fi făcut-o mult mai bine. Cu toate acestea, se sili să vorbească liniştit: ceea ce dorea cel mai puţin era să-şi arate frica dinaintea ei.

— Bineînţeles, spuse Olive cînd Daniel încetă să mai vorbească, făcînd o strîmbătură din buzele sale roşietice. Tata o să te ducă acasă…

Daniel îl privi o clipă, înecat de furie şi de durere. Nu credea să mai fie acolo alţi duşmani decît Ina şi băiatul, şi simţi, nu pentru prima dată, tentaţia de a se arunca asupra lui Olive. Dar se stăpîni. Deşi bănuia că îl putea învinge, Olive era înarmat şi avea mare grijă să păstreze distanţa. Daniel ştia că nu va reuşi niciodată să-l nimerească înainte de a trage asupra lui Yun. Pe de altă parte, ceva în privirea ochilor săi mari şi duşi pe gînduri, parcă paralizaţi, îl făcea să creadă că Olive nu avea nevoie de justificări ca să ucidă o copilă.

— Aşază-l pe Kean în Poziţiile de Intrare, spuse Ina de undeva din spatele lui.

Olive îi dădu noi instrucţiuni: în picioare în cadrul uşii, trebuia să-şi întindă braţele pînă cînd atingea rama cu vîrful degetelor, în vreme ce îşi depărta picioarele. „Întinde-te cu vigoare, spunea Ina parcă recitînd un text învăţat pe dinafară, ca să-ţi recapeţi stăpînirea asupra muşchilor, cum spune cel de-al Şaptelea Capitol.” Apoi, a trebuit să-şi întindă un braţ pînă la limită, să-l lase în repaus pe lîngă corp şi să repete gestul cu celălalt pentru ca, imediat după aceea, să se lase pe vine şi să se rotească într-o direcţie şi într-alta.

Olive dădea ordinele foarte repede, o singură dată; părea amuzat de strădania depusă de Daniel ca să-i dea ascultare, pînă acolo încît acesta nu era sigur dacă nu cumva Daniel urmărea doar să-şi bată joc de el. Totuşi, Ina lua lucrurile foarte în serios şi, din cînd în cînd, scotea cîte un geamăt şi şoptea: „Aşa... Asta e... Aşa”, de parcă ar fi resimţit ceva sublim.

Deşi atenţia lui Daniel se concentra pe starea de sănătate a lui Yun, gesturile ciudate şi acţiunile pe care era obligat să le îndeplinească îi pricinuiau o vagă temere, şi ceea ce o văzuse pe Ina făcînd puţin mai înainte îi accentua această senzaţie.

Casa nu era înconjurată doar de o împrejmuire de lemn, ci şi de un zid interior de piatră care prezenta o

deschizătură largă de aceeaşi parte ca şi împrejmuirea. După ce trecuse de împrejmuire cu Daniel, Ina se îndreptase spre zidul acela şi executase o serie de poziţii ciudate. Daniel înţelese că Olive aşteptase cu Yun în afara zidului pentru că nici măcar el nu se considera în stare să depăşească acea ultimă barieră.

Acum se întîmpla ceva asemănător: Ina, purtînd pantaloni, făcea un fel de dans urcată pe pervazul unei ferestre. Acestea erau lipsite de geamuri, şi constau în simple rame de lemn cu vopseaua jupuită, motiv pentru care Daniel continua să nu înţeleagă ce fel de obstacole o împiedicau pe Ina să pătrundă imediat în incinta dărăpănată. Se adăuga şi faptul că, de data aceasta, el fusese obligat să adopte poziţii similare pe pragul uşii acelei case.

Deodată, o auzi pe Ina spunînd:

— Casa ne admite. Adu-l pe Kean.

Era în picioare pe pervaz, de parcă n-ar fi îndrăznit încă să facă pasul decisiv spre interior. Se întoarse către Daniel.

— Am o cască în ureche, spuse ea, dîndu-şi părul la o parte ca să i-o arate, şi sînt în comunicare permanentă cu Olive. Dacă nu-mi dai ascultare, chiar şi numai o singură dată, sau dacă faci pur şi simplu ceva ce nu-mi place, îi voi da ordin lui Olive să tragă în fiica ta... Sau poate îi voi spune să-i facă alte lucruri înainte... E clar? Daniel încuviinţă. Atunci, să mergem.

În vreme ce se urca pe fereastră, a cărei ramă apărea ruptă în mai multe locuri, Daniel întoarse capul şi o privi pe Yun, care respira sub dublul său bandaj, însoţită de Olive, promiţîndu-i în tăcere că o va salva. Observă apoi intrarea în împrejmuire. Nu-i putu vedea pe Darby şi pe însoţitorii acestuia şi se mira că nu făcuseră nici o încercare de a-i urmări.

— Nu-ţi face griji pentru ei, spuse Ina din cameră, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile. Nu vor putea intra.

3

— Ar fi trebuit să-i spunem adevărul atunci cînd o puteam face, comentă Darby.

— Atunci era deja prea tîrziu, obiectă Rowen, ridicînd piciorul ca să introducă pistolul în tocul de la gleznă. Iar acum e prea tîrziu pentru regrete. Îţi cunosc foarte bine crizele de pesimism, Héctor. Vom putea recunoaşte după aceea vina fiecăruia dintre noi. Acum trebuie să hotărîm dacă intervenim sau aşteptăm…

Se aflau în interiorul vehiculului staţionat la picioarele scărilor. Rowen făcuse propunerea de a lua armele şi a se pregăti pentru o eventuală confruntare. Pe Darby îl fascina şi aproape că îl amuza caracterul impulsiv al prietenului său: oricît ar fi fost de răsfăţat de soartă, Meldon Rowen nu era dintre cei care aşteptau stînd jos şi dînd ordine.

— Nu putem intra, Meldon. Darby îşi scutură capul. De altfel, l-au făcut deja să intre înăuntru. Este ora douăsprezece şi patru minute. Daniel îi va conduce pînă la revelaţie şi totul se va încheia.

— Era ceea ce speram să se întîmple. Planul era să intervenim după aceea.

— Da, dar nu ne aşteptam să fim doar trei, adică doi: eu nu contez.

— Şi ei sînt doi, Héctor, replică Rowen, care căuta muniţie într-unul dintre compartimentele cabinei; în picioare în faţa unei oglinzi, se întoarse ca să-l privească şi îşi arătă dantura albă în contrast cu chipul său oacheş. Ei, ce se întîmplă? Vei renunţa acum, cînd sîntem atît de aproape?

— N-am spus asta, îl asigură Darby, vehement. Dar nu mă mai interesează revelaţia şi nici afurisita aia de *Cheie:* vreau doar să-i salvez pe Daniel Kean şi pe fiica acestuia.

— Este ceea ce vreau şi eu. De aceea propun să intrăm, orice s-ar întîmpla…

Vocea cu accent exotic a lui Anjali Sen păru să umple toată cabina.

— Problema e, Meldon, că nu *putem* intra. Laboratorul lui Kushiro este o fortăreaţă ermetică, bazată pe cunoştinţele din cel de-al Şaptelea Capitol.

— Fata aceea a reuşit să intre…

— Fata aceea este Ina White, iar băiatul, un anume Olive Frey, i-am recunoscut. Sînt discipolii lui Mitsuko. Doar ei puteau trece în acest fel de împrejmuire şi de zidul interior…

— Aveau totul foarte bine plănuit, comentă Darby.

— Un moment. Rowen se încruntă. Ochii săi verzi scăpărau fulgere. Şi noi am făcut planuri. Anja, tu te-ai ocupat să studiezi încuietorile rituale ale laboratorului! Ai spus că e imposibil să trecem de ele!

— Am spus că nu *putem* intra, replică Anjali Sen. Mă refeream la toţi trei. N-am spus că *eu nu pot.*

— Riscul este foarte mare dacă o faci fără ajutor, Anja, spuse Darby.

— Voi încerca, în orice caz.

Anjali se întoarse cu spatele şi deschise uşa etanşă a cabinei. Rowen părea descumpănit.

— Aşteaptă… Despre ce fel de riscuri vorbiţi? Aruncă o privire nervoasă spre omul biologic. Ce riscuri, Héctor? Ce i se poate întîmpla?

Darby făcu un gest vag, dar poate că Rowen văzu răspunsul pe chipul său, pentru că nu aşteptă să vorbească. Ieşi iute din vehicul şi Darby îl însoţi.

Peisajul care îi înconjura era copleşitor. Din vîrful colinei se putea zări aproape toată Zona Scufundată, iar deasupra lor, dînd falsa impresie că se află la îndemînă, bolta de sticlă şi imensa mare de apă strălucitoare înţesată de siluete nedesluşite. Darby întrezări două caracatiţe de mari dimensiuni plutind parcă printre nori, deasupra acoperişului laboratorului. Chiar şi gurile lor ca un cioc apăreau clar înăuntrul masei de tentacule.

Într-un anume fel, era cu neputinţă să uite că se aflau într-o vastă încăpere presurizată. Atmosfera avea calitatea artificială dintr-un salon climatizat. Nici o suflare de vînt nu agita crengile copacilor proiectaţi care acopereau povîrnişul. Şi era frig, probabil datorită temperaturii joase din exterior. Darby, care îşi scosese haina în timpul călătoriei, a trebuit să şi-o pună din nou.

— Anja! striga Rowen.

Piesa dublă de un albastru strălucitor pe care o purta Anjali Sen părea că pluteşte în penumbră pe cînd urca scara. Rowen purta o piesă strînsă pe trup şi translucidă. Sub sclipirile violete ale cerului, amîndoi se distingeau prin trupurile lor perfecte, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte fiinţe pe deplin fericite şi veşnic tinere. Numai Darby părea ceea ce era: un bătrîn istovit.

Anjali Sen întoarse capul cînd Rowen o ajunse din urmă.

— Ce-ai de gînd să faci? întrebă Rowen pe un ton iritat.

— Ţi-am spus deja: să încerc să intru.

— N-o poţi face singură!

— Cine te-a făcut şeful grupului, Meldon? Mă aflu aici la fel ca tine sau ca Héctor, pentru că mă interesează să găsesc *Cheia! Ş*i e mai bine să ştii ceva: asta nu e deloc o aventură minunată, oricît de mult ar părea astfel! N-a fost aşa ceva pentru angajatul acela de la căile ferate şi familia sa şi e cazul să nu fie nici pentru noi!

Expresia lui Rowen era de nepătruns. Darby ştia că relaţia dintre omul de afaceri şi indiancă mergea dincolo de plăcerea reciprocă. „Dragostea” dintre cei doi era perceptibilă.

— Presupune că vei reuşi, spuse Rowen. Ce vei face? Vei avea nevoie de arme, de ajutor…

— Nu voi putea intra cu vreun obiect asupra mea, Meldon! Credincioasa zîmbi, în vreme ce îşi desfăcea nodul de la pantalonii săi fini şi albaştri. Dar nu sînt lipsită de apărare, ştii de-acum…

Darby se gîndi că Anjali nu exagera: Anjali era una

dintre cele mai puternice credincioase pe care le cunoscuse. Totuşi, experienţa ei se limita la cel de-al Doisprezecelea Capitol, Capitolul muntelui şi al gheţii, astfel că împărăţia aerului şi şoaptele celui de-al Şaptelea, cu care Kushiro construise fortăreaţa aceea, rămînea dincolo de posibilităţile ei. O singură greşeală şi poate că s-ar produce ceva mai rău decît moartea. Ce anume? Asta o puteau şti doar credincioşii.

— Cînd voi intra, voi încerca să-i salvez pe Kean şi pe fiica acestuia. Anjali îşi odihni ochii săi negri asupra lui Rowen. Ina şi Olive sînt tineri, îi pot învinge singură. Sărută în fugă buzele lui Rowen şi se apropie de Darby, care o apucă de mîini şi i le strînse cu afecţiune. Héctor, şopti ea în aşa fel încît Rowen să nu o audă, dacă se va întîmpla ceva… du-l de aici pe Meldon cît mai degrabă cu putinţă.

Darby încuviinţă şi îi ură noroc.

Anjali termină să se dezbrace şi înaintă încet spre împrejmuire. Deschiderea era largă şi părea că o invită să intre, dar indianca ştia că era vorba de o falsă impresie. Dacă punea piciorul dincolo de marginea aceea simplă de lemn, fără să execute poziţiile cuvenite, s-ar putea întîmpla nişte lucruri la care prefera să nu se gîndească.

Se opri exact la limită şi se întoarse să privească pentru ultima dată chipul atrăgător al lui Rowen, umbrit de nenumăratele creaturi marine care se mişcau deasupra lui, în spatele geamului. Îi făcu cu ochiul, de parcă l-ar fi îmbărbătat.

Voia să-i dea de înţeles că se simţea sigură pe ea, că se gîndea că avea să reuşească.

În realitate, era departe de a părea atît de optimistă.

4

— Laboratorul e împărţit în opt camere, spuse Ina, precum cele opt părţi ale celui de-al Şaptelea Capitol, şi

este construit din sunete. Obiectele pe care le vezi în jurul tău sînt simple materiale pentru a evita liniştea, la fel ca şi trupurile noastre. Vaza aceea, perdelele acelea... Nu e vorba de ornamente, ci de cutii de rezonanţă. În interiorul acestui laborator, totul este amplasat pentru crearea de sunete. Dacă ţi-ar trece prin minte nebunia de a merge singur prin încăperi, te sfătuiesc să nu intri niciodată într-una în care nu auzi nimic. *„Ex nihilo nihil”*[4] cum spune cel de-al Şaptelea... Înseamnă că este blocată: dacă intri, mintea ta va rămîne pustiită, pentru că doar prin sunete sau şoapte putem stabili contactul cu infinitul. Dar nu mă voi osteni să-ţi explic ceea ce n-ai putea înţelege niciodată. Caută!

Ina îl asmuţea ca pe un cîine de colo pînă colo şi se mărginea să-l observe. Daniel nu ştia ce trebuie să facă, dar ei aceasta i se părea corect. „Dacă ai şti în mod conştient unde să mergi, n-ai mai fi *messenja”,* îi spusese ea.

— Eşti un recipient, Kean, îi explică ea. Ai ceva înăuntrul tău, care va sfîrşi prin a apărea. Tu doar mişcă-te şi priveşte de jur-împrejur.

Străbătuseră deja ceea ce ea numea „cea de a treia” încăpere, care era camera dărîmată pe unde intraseră. Sala în care se aflau era într-o stare mai bună de conservare şi poseda ample draperii colorate, vaze de bronz, mese de lemn şi o ciudată pardoseală acoperită cu nisip fin, castaniu. Tavanul era jos şi unii pereţi îşi arătau cărămizile. Mirosea a mucegai şi a praf. Ina îi poruncise să-şi scoată pantalonii şi, din cînd în cînd, îl făcea să-şi ridice braţele deasupra capului. Daniel se supunea şi se prefăcea că ascultă explicaţiile ei complicate. Între timp, încerca să hotărască ce va face.

— M-ai minţit, nu-i aşa? o întrebă el în vreme ce se plimba prin cameră; picioarele sale albe produceau un fel de scîrţîit, ca şi cum ar fi mers pe nisip. N-ai fost niciodată

---

4 „Din nimic, nimic” (în lb. latină în orig.) (n.tr.).

eleva lui Mitsuko. Lucrezi pentru Moon…

— Moon şi cu mine lucrăm împreună, e adevărat, recunoscu Ina, dar el nu este şeful meu. Şi te înşeli: Olive şi cu mine chiar *am fost* discipoli ai lui Mitsuko.

— Atunci, Darby şi prietenii săi…

— Ei l-au angajat la început pe acel Olsen; fapt este că, fără ca ei să ştie, Olsen îl slujea deja pe Stăpîn pe cont propriu şi s-a prefăcut că lucrează pentru ei.

— Cine este Stăpînul acesta?

După o ezitare, Ina i-o trînti:

— Cineva mai puternic decît tine şi decît mine, prostule! El a fost cel care a poruncit să-ţi fie sechestrată familia. Vocea ei deveni ameninţătoare: Nu înceta să mergi. Dacă te opreşti o singură clipă, te voi lovi. Îţi pot face mult rău, te asigur.

Însă Daniel intuia că dispune de un oarecare avantaj. La urma urmelor, şi Ina depindea de el. Încercă să cîştige timp punînd întrebări:

— De ce m-ai ajutat să evadez?

— Au hotărît că trebuie să mă aliez cu tine ca să nu crezi că eşti singur. Bănuiau că vei încerca să fugi la un moment dat şi, ca să-ţi ofere ocazia, au pus la cale povestea cu arborii de pe şosea şi cu pădurea. Oamenii lui Moon aveau ordin să nu te rănească. Tu credeai că produsul acela cu care te-ai stropit te făcea invulnerabil…

— Şi atacul ritualiştilor a fost şi el plănuit?

Ina îşi fixă asupra lui ochii căprui cu o expresie dispreţuitoare.

— La ce ar fi folosit aşa ceva, imbecilule? Acela a fost real. Am fost pe punctul de a fi capturaţi. Din fericire, cunosc bine Zona Scufundată. După o pauză, bombăni: Să mergem în următoarea cameră… Te avertizez că, în cazul în care continui să nu-mi prezinţi revelaţia, pot începe să cred că taci în mod voluntar, ca să i-o oferi după aceea lui Darby.

— Asta nu-i adevărat…

— Dar pot să cred că este, Daniel Kean, şi voi acţiona în

consecinţă. Există moduri diferite de a descoperi ce conţine un recipient: poţi să-l răstorni… sau să-l spargi. Aminteşte-ţi că sînt în continuare în legătură cu Olive. Nu ţi-ar plăcea să o oblige pe fiica ta să umble singură prin laborator… Ar fi mai rău decît dacă ar ucide-o. E clar?

— Da, şopti Daniel, înspăimîntat.

Ina nu exprima emoţii. Lui Daniel i se părea că vorbeşte chiar cu mai multă răceală decît însuşi Moon.

— Atunci, caută să mă duci la revelaţie cît mai curînd.

Daniel o urmă pînă la uşă. Înainte de a o deschide, fata se opri să asculte. Păru să sesizeze ceea ce dorea, şi anume un fel de dăngănit rapid, pentru că dădu din cap şi apucă mînerul uşii.

— Putem intra.

5

Pentru o clipă, Anjali Sen se întrebă dacă învăţatul Kushiro îşi dăduse seama în mod raţional sau, cum ar spune doctorul Schaumann, „de o manieră ştiinţifică rece”, de implicaţiile pe care urma să le aibă ceea ce construise în vîrful acelei coline din Zona Scufundată. Ştia că era o idee absurdă, dar puterea pe care o simţea palpitînd în lumea aceea aparent pustie o făcea să-şi pună această întrebare.

Continua să se mişte cu delicateţe: braţe, talie, picioare… într-un dans lent, dar neîncetat, în picioare în faţa deschizăturii din împrejmuire. Ştia că trupul său şi mediul înconjurător trebuiau să devină acelaşi lucru. „Locuinţa albă” despre care vorbea cel de-al Şaptelea, casa bărbatului din munţi în care pătrunde protagonistul legendei, asediată de creaturi cumplite, era o metaforă pentru protecţia invizibilă care înconjura laboratorul. Anjali îşi amintea că, exact înainte de a ajunge la acea casă, protagonistul compara peisajul cu un tablou şi afirma: „Noi hoinăream cu trupul şi cu sufletul prin acele tablouri”. Era

nevoie să faci parte din decor ca să poţi avea acces la acesta. Tehnica pentru a reuşi acest lucru era foarte dificilă, chiar şi pentru o credincioasă deprinsă ca ea.

„Fii calmă”, îşi repeta ea. Lucrul cel mai rău pe care îl putea face era să se grăbească. Zîmbea în vreme ce executa poziţiile, era modul ei de a-şi controla nervii.

Pentru moment, făcea totul bine: gesturile braţelor şi forţa cu care îşi depărta şi îşi lipea picioarele se armonizau cu ansamblul unor mici sunete care o înconjurau, deschizînd o cale prin care va putea pătrunde. Dar, mai departe, va trebui să improvizeze... Cum să cunoască în mod exact toţi şi fiecare în parte din paşii necesari? Nici discipolii lui Mitsuko, nici Mitsuko însăşi sau chiar Katsura Kushiro în persoană nu cunoşteau totul. Credinţa nu era o noţiune ştiinţifică: nu era chip să fie măsurată ori verificată. Nu putea fi explicată prin cuvinte, iar textele biblice care o revelau erau doar simboluri şi metafore, de aceea necredincioşii ca Darby nu o vor înţelege niciodată pe de-a-ntregul, chiar dacă îi cunosc implicaţiile.

A crede consta mai cu seamă în *a crede* fără piedici, fără rezerve. Şi a crede într-un singur lucru. „Dacă crezi, fie chiar şi puţin, în posibilitatea opusă, nu vei obţine nimic, îşi aminti că spunea unul dintre maeştrii săi. Trebuie să crezi ca şi cum ar exista doar ceea ce crezi.”

Continuă să se mişte în mijlocul ambianţei care o înconjura, încercînd să devină o parte din aceasta.

6

Noua încăpere prezenta acel gen de contraste, sau de asimetrii, pe care Daniel le văzuse deja în alte locuri din Japonia: un dormitor, o punte, o bibliotecă. Puntea era o pasarelă de lemn, care traversa camera pe deasupra patului. Ina îi porunci să se suie şi să se instaleze pe ea, ca să cuprindă astfel cu privirea toată încăperea.

Dăngănitul era produs de două obiecte de metal atîrnate de lampa care ieşea din perete: un lanţ mare, de care atîrna o cruce şi un centiron. Se agitau uşor, mişcate parcă de o ciudată adiere. Ina îşi scoase pantalonii, îşi atîrnă crucea de gît şi se încinse cu centironul. Purtînd pe ea doar aceste podoabe, se urcă în pat şi îngenunche. Pereţii care o înconjurau erau din oglinzi şi alte patru Ine apărură din unghiuri diferite.

— Voi încerca să stabilesc legături, explică ea. Ştii ce sînt acestea? Creatura care în cel de-al Şaptelea Capitol se deghizează cu o mască şi nişte mănuşi simulînd că ar fi o fiinţă omenească îi şopteşte protagonistului o revelaţie transcendentală: îi spune că există legături „oribile şi imemoriale între omenire şi infinitate”. Cu alte cuvinte, ceea ce vei deschide aici – adăugă ea arătînd spre trupul ei – se va deschide în aer – arătă spre imaginea ei din oglindă –, şi în felul acesta putem găsi mult mai multe căi de acces în spaţiul ocult… Kushiro şi-a consacrat laboratorul stabilirii acestor legături prin intermediul sunetelor care în Biblie se numesc, în mod metaforic, „şoaptele creaturilor”. Dacă fac aşa… – se ridică în picioare şi le depărtă cu vigoare – … deplasez aerul şi produc unde sonore… Aceleaşi unde de lumină, ricoşînd în oglinzi, „sună” şi ele într-un anumit fel… Atunci cînd ne mişcăm în locul acesta este ca şi cum am cînta la un instrument delicat… Tu nu poţi percepe melodia, dar casa da, şi reacţionează în consecinţă…

Rămase o clipă în postura aceea şi îşi înălţă braţele, în vreme ce îşi continua încîlcita explicaţie. Daniel se prefăcea că o ascultă, intuind că doar făcînd-o să vorbească o va împiedica pe Ina să-şi piardă răbdarea. Deodată, resimţi o tresărire văzînd că fata îl observa prin oglindă.

— Am deschis noi căi de acces către tine, spuse Ina, adoptînd o atitudine ameninţătoare, plină de emfază. Tot spaţiul este acum la dispoziţia ta, Kean! Du-mă la revelaţie, sau îţi jur că îţi voi smulge pielea aia subţire şi palidă pe care o ai… Ţie şi fiicei tale.

Daniel se înfiora. Era ceva în felul de a vorbi al Inei care îl făcea să bănuiască faptul că era perfect capabilă să facă tot ce spunea. Hotărî să-i distragă atenţia cu noi întrebări.

— Stăpînul tău este acela care e numit Adevărul, nu-i aşa?

Reacţia Inei a fost imediată. Îşi întrerupse gesturile şi rămase aşezată într-o parte, pe pat, privindu-l în oglindă. Sudoarea făcea să-i strălucească pielea.

— Adevărul este cel care lucrează pentru Stăpîn, spuse ea pe un ton grav şi grijuliu. De unde ştii acest nume?

— Am vorbit cu el. A fost rîndul lui Daniel să se arate enigmatic. Adevărul a capturat-o pe maestra ta, ştiai? A prefăcut-o în ceva mai rău decît o sclavă... Dar presupun că asta era ceea ce doreai şi tu...!

Înainte ca el să-şi poată încheia fraza, Ina se ridicase dintr-o săritură şi urcase pe pasarelă. Daniel văzu furia din ochii ei, dar nu încercă să se dea la o parte. O palmă peste obraz îl trînti la pămînt şi o lovitură de călcîi îl făcu să se rostogolească pînă în capătul opus. Dar cel mai rău din toate a fost atunci cînd ea a încetat să-l mai lovească şi l-a privit. Răceala din ochii Inei îl făcea să se teamă şi mai mult decît de sălbăticia ei. Ştia, totuşi, că de data aceasta el era cel care controla situaţia şi hotărî să-şi continue presiunile asupra ei.

— Poţi să mă loveşti cît pofteşti, asta nu va schimba lucrurile pentru maestra ta...! strigă el, cuprinzîndu-se cu braţele şi ridicîndu-se, transpirat, dinaintea ei. Mitsuko Kushiro este distrusă, chiar dacă mai este încă în viaţă! Asta era ceea ce doreai să obţii? Ina îl privea parcă şovăind dacă să-l lovească sau nu din nou. Atunci se întoarse în pat. Daniel îşi îmblînzi tonul: Ina, de ce nu mă ajuţi? Nu eşti ca ei... ca Moon sau ca Adevărul... Te-au minţit sau te-au convins într-un fel oarecare să faci asta, dar nu eşti ca ei...

Ina, stînd în genunchi pe pat, îl privea. Sînii ei urcau şi coborau într-o respiraţie lentă. Deodată, se culcă în pat cu faţa în sus. În oglinda de pe tavan, o altă Ina îşi răsfiră părul

castaniu pe cearşafuri.

— Ea şi cu mine aveam puncte de vedere diferite, spuse în şoaptă. Părea că îi vorbeşte mai degrabă acelei fete care plutea deasupra ei decît lui Daniel. Era o excelentă maestră. M-a învăţat tot ce ştiu despre cel de-al Şaptelea, folosirea sunetelor, felul în care fiecare lucru care îţi atinge trupul poate deveni un canal, o poartă către alte lucruri… Avea o reşedinţă nemaipomenită în nordul oraşului Tokio, dar obişnuiam să mergem pe plajele din sud, care mărginesc Zona Scufundată. Acolo învăţam să fim păsări şi să ne deschidem la contactul cu Cei Care Şoptesc. Îmi spunea: „Să nu te consideri un simplu instrument la care cîntă ceilalţi. Esti femeie, Ina! Ai fost venerată în alte vremuri. Acum sîntem doar nişte caverne, dar odinioară ţărmurile noastre erau însorite şi în ele creşteau seminţele cărnii”. Îmi spunea de asemenea: „Sîntem regine, nu cuiburile goale pe care le folosea Dumnezeu ca să clocească, ci adevărate regine capabile să guverneze creaţia”… Îmi spunea toate astea…! Tăcu o clipă, stăpînindu-şi hohotele de plîns. Mîna care i se odihnea pe pîntec se deschise blînd, parcă ocrotindu-l. Întreţineam o relaţie de „dragoste”… Ea se desfăta trupeşte şi cu alţi discipoli, dar cu mine, în plus, simţea „dragoste”, nu doar „meşteşug”. Şi, într-o zi, mi-a vorbit despre revelaţie şi despre *Cheia Adîncului.* N-am reuşit să înţeleg de ce nu voia să o caute, cum făcuse tatăl ei…

Daniel nu voia să o întrerupă pe Ina, dar îşi aminti ce îi explicase Darby. „Kushiro a sfătuit-o să nu se implice”, se gîndi el. Ina continua să vorbească, privind-o pe fata de pe tavan.

— Mi-a povestit că tatăl ei găsise *Cheia* în Noua Zeelandă, că o ascunsese într-un loc sigur şi că anunţase o revelaţie avînd legătură cu aceasta, o cheie pe care o va obţine un *messenja* într-un tren din Germania, într-o zi anume… Eu i-am spus că trebuia să încercăm să o cunoaştem! Ea îmi spunea: „Ina, *Cheia* nu ne este

destinată... Lasă ca lucrurile să se întîmple... Tatăl meu ştia ce face...” Nu era în stare să înţeleagă că nu trebuia să o aibă, ci să o distrugă! „Mamă... îi spunea el, aşa o numea... mamă, *Cheia* este singurul lucru care îl poate *ucide* pe Dumnezeu. Singurul lucru care le va reda femeilor puterea vieţii sau le va răzbuna pentru totdeauna, nu înţelegi?” Biblia spune că Dumnezeu se ascunde sub ape visîndu-şi visul veşnic în oraşul cu stîlpii cei mari, dar se teme de *Cheie*... pentru că ştie că în ziua în care omul o va găsi... Gura i se schimonosi într-o strîmbătură. În ziua aceea... va înceta autoritatea sa pe Pămînt.

Se răsuci în pat, se sprijini de un perete de oglindă şi rămase tăcută, cu ochii închişi, cu reflexia ei lipită de ea ca două fiinţe gemene care ar visa acelaşi vis. Deodată, păru că se trezeşte pe neaşteptate. Daniel observă că schimbarea se produsese fără tranziţie: privirea şi vocea ei erau din nou implacabile.

— I-am spus toate astea, dar nu m-a luat în seamă. Atunci, am vorbit cu Olive şi cu un alt discipol, numit Shar, şi ne-am propus să găsim un nou şef care să vrea să ne ajute. Shar a sfîrşit prin a renunţa şi a plecat, dar Olive şi cu mine am intrat în legătură cu Stăpînul. Cînd Stăpînul ne-a spus că el *chiar* dorea să afle *Cheia,* n-am şovăit în privinţa persoanei pe care trebuia să o slujim...

— Şi aţi trădat-o. Desi se temea că avea să-l lovească din nou, Daniel era incapabil să-şi ascundă dispreţul. Aţi vîndut-o unor asasini...

— Într-adevăr, şopti Ina şi îl privi într-un fel pe care el îl cunoştea deja: închizînd un ochi pe jumătate şi deschizîndu-l larg pe celălalt. Atunci, expresia ei înceta să mai fie frumoasă, ca să se prefacă într-o mască sugerînd lucruri oribile. Am trădat-o. Am vîndut-o... Servitorii Stăpînului au intrat în locuinţa ei cu ajutorul nostru... Le-am înlesnit accesul şi la ceilalţi discipoli. Olive şi cu mine sîntem în stare de multe lucruri, Daniel Kean! Ţi-o voi demonstra.

Se înclină spre una dintre oglinzi, îşi dădu părul la o parte şi apăsă cu un deget în cască. Vorbi către reflexia ei, ca şi cum ar fi fost cineva acolo în stare să o audă.

— Olive, părăseşte copila în camerele din pivniţă şi oblig-o să meargă de una singură.

7

Yun încerca să nu se teamă. Încercase şi în ultimele zile, şi aproape că reuşise, dar acum lucrurile se complicaseră.

Pînă în momentul acela, pentru ea, totul însemnase o succesiune de locuri diferite, ordine simple şi compania lui Olive. Majoritatea frazelor ei începea întotdeauna cu: „Olive, pot să…?” Şi, în general, Olive îi permitea. Lui Yun nu-i era complet nesuferit numitul Olive, ceea ce era o şansă, dat fiind că nu se putuse despărţi de el de la… În sfîrşit, de la ceea ce se petrecuse în catacombe, orice ar fi fost aceea (Yun nu era sigură de anumite amintiri). Lăsînd la o parte faptul că nu îi permitea să vorbească cu părinţii ei, Olive era un băiat cumsecade. Sau fusese astfel pînă cînd a dus-o la casa aceea urîtă din lemn, în mijlocul unui soi de pădure unde era întotdeauna noapte şi unde se aflau peşti pe cer. Acum, lucrurile se înrăutăţiseră.

În casa aceea, Olive se arătă mai nervos ca niciodată şi o privi de parcă ar fi avut de gînd să-i facă o anumită surpriză. Aceasta era explicaţia pe care i-o oferise el însuşi cînd i-a spus că trebuie să-i lege ochii şi să-i astupe gura.

— Este o surpriză, spusese el.

Şi bineînţeles că a fost una, pentru că a constat nici mai mult nici mai puţin decît în sosirea tatălui ei.

Dar, cu toate acestea, lui Yun nu i se păru agreabil. Pentru că, pînă în momentul acela, putuse să ţină frica la distanţă, dar auzind vocea tatălui ei descoperise că putea fi tare doar dacă el nu era de faţă. Lîngă tatăl ei, singurul lucru pe care dorea să-l facă era să plîngă ca o fetiţă.

Prezenţa tatălui ei era cea mai mare bucurie a ei şi cea mai mare teamă, în acelaşi timp.

Încerca să se liniştească, dar era foarte dificil. Cu atît mai mult cu cît Olive, după ce i-a scos bandajul de la ochi şi căluşul, i-a spus că vor face o „plimbare”. Plimbarea consta în a intra în casă (după ce Olive executa întotdeauna nişte gesturi ciudate la fereastră) şi a coborî nişte scări albe, pînă într-un fel de pivniţă cu pereţi văruiţi. Atunci, Olive se apleca în faţa broaştei de la o uşă cu ramă de sticlă pe care era gravată o frumoasă glastră cu flori. Ce făcea? Asculta.

Yun dorea să se arate curajoasă în continuare, dar („să o spunem limpede, domnişoară”, cum ar zice profesorul ei de la şcoală, domnul Phelps) picioarele au început să-i tremure.

Şi, în plus, intuia că lui Olive îi era la fel de frică precum ei.

— Putem intra, spuse Olive în cele din urmă.

Încăperea în care a intrat era întunecoasă şi rece, dar nu părea să fie nimic rău acolo. Atunci, gardianul ei scoase din haină batista şi bandajul.

Deodată, Yun deveni incapabilă să mai suporte frica. Nu voia să-i iasă din cuvînt lui Olive, dar era peste puterile ei.

— Olive, te rog, nu mă mai lega la ochi…

— E o surpriză, Yun.

„Să o spunem limpede, domnişoară…”

— Olive… începu să plîngă în vreme ce universul desfăşura o noapte fără lună peste privirea ei. Nu mă…

Apoi, cuvintele dispărură şi ele.

— Ştii să numeri pînă la douăzeci, nu-i aşa? auzi glasul lui Olive în întuneric. Acum vei începe să numeri, iar eu o să mă ascund. Cînd o să termini, mă vei căuta. Poţi merge oriunde vrei, poţi să străbaţi toată casa, dar să nu-ţi scoţi bandajul de la ochi şi nici de la gură… Chiar dacă vei vrea să ţi le scoţi, nu o vei face. Adio, Yun! Începe să numeri.

Yun gemu înspăimîntată pe cînd mintea ei, fără să o poată evita, îi număra secundele în şoaptă, ca un ceas

surprinzător… „Unu…” Auzi închizîndu-se uşa. „Doi…”

8

— Ţi-au mai rămas vreo cincisprezece secunde pînă cînd fiica ta va începe să se mişte prin casă, Daniel. Cu puţin noroc, va rămîne în continuare fiica ta după ce va fi trecut de prima uşă, dar dincolo de cea de-a doua…

— Cartea aceea, şopti Daniel arătînd cu degetul spre rafturile aproape goale. Este în cartea aceea.

— În care anume?

— În cea cu coperte negre şi gravuri aurii.

Ina i-o arătă.

— Aceasta? Daniel dădu din cap afirmativ. Ina luă cartea şi o răsfoi iute. Apoi o arătă ţinînd-o în faţa lui Daniel, în aşa fel încît figurile de pe copertă să fie vizibile. Ştii ce este această carte? Arătă spre ciudatele simboluri de pe pagina de titlu. Astea de aici sînt litere, cuvinte în străvechiul *konji,* idiomul scris japonez… Ele spun: *Ai Gei.* Ştii ce înseamnă *Ai Gei?* S-ar putea traduce prin „dragoste” şi „meşteşug”… Această carte nu e altceva decît Biblia Sacră a Dragostei-Meşteşug, scrisă în vechea limbă japoneză… O Biblie obişnuită.

Aruncă volumul pe raft şi îşi încrucişa braţele.

— Indiciul codificat pe care îl cauţi se află în carte, şopti Daniel, încercînd să adopte un ton convingător.

Îşi dădu seama de greşeală atunci cînd Ina îşi schimbă atitudinea. Privirea aceea, cu una din pleoape uşor întredeschisă, îi îngheţă sîngele.

— Daniel, stai de vorbă cu o credincioasă. Cu fiecare părticică din trupul meu îţi simt minciuna. Crezi, cumva, că toate şi fiecare în parte dintre obiectele inutile care există în această casă nu au fost studiate în mod aprofundat? Mitsuko şi servitorii ei credincioşi au fost interogaţi şi *suprimaţi.* Casa este a noastră de multă vreme, cu tot ce

conţine ea. Pe tine te vrem ca să ne oferi revelaţia, nu ca să te joci de-a enigmele… Făcu o pauză şi buza ei superioară se ridică lăsînd să i se vadă dinţii. Sclav ignorant ce eşti, fiica ta a început să se mişte de una singură prin încăperi… În curînd, va deschide o uşă, fără să aştepte să audă zgomotele dinăuntru, şi mintea ei va rămîne la fel de pustie şi de întunecată ca spaţiul dintre stele… Ai o ultimă şansă…

Daniel, disperat, privea în jurul său căutînd ceva care să o convingă pe Ina. Printre rafturi, atîrnînd pe un perete, vedea un tablou misterios: prezenta nişte fiinţe care umblau prin aer şi care păreau insecte sau raci gigantici, avînd un corp rozaliu şi aripi membranoase. Nu ştia ce puteau fi acele creaturi chitinoase, dar era evident faptul că pluteau, pentru că apăreau şi păsări zburînd sub apendicele inferioare, asemănătoare unor labe, ale acelor fiinţe.

— „Păsări sub picioare”, spuse el cu voce tremurîndă.

Pentru o clipă, o văzu şovăind.

— Repetă, îi ceru ea. El repetă, dar făcu greşeala (sau poate că ea îi putea citi gîndurile) de a-şi întoarce privirea spre tabloul care îl inspirase. Ina îi urmări direcţia privirii şi, descoperind ce anume era, izbucni în rîs. Nu te dai bătut, nu-i aşa?

— Îţi jur că n-am inventat-o… minţi el. Mi-a venit în minte…

— Secundele trec…

— Ina, crede-mă, te implor!

Se auzea pe sine însuşi spunînd-o şi ştia că glasul îi suna fals. Dar cum ar putea să o convingă dacă nu ştia ce fel de informaţie dorea ea să audă?

Atunci, pe neaşteptate, s-a produs schimbarea.

La început, singurul lucru pe care l-a perceput a fost acela că ea a rămas privindu-l ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Apoi, cu gesturi rapide, Ina îşi scoase centironul, îşi dădu jos crucea grea, se urcă pe pasarelă şi îl apucă de braţ. Daniel se lăsă tîrît pînă la uşa camerei următoare, unde Ina se opri să asculte. Vru să-i ceară să ia

din nou legătura cu Olive ca să o salveze pe Yun, dar, în momentul acela, Ina deschise uşa şi trecură în încăperea următoare, care era pustie, şi de acolo, la nişte scări. Ina alese rampa care urca şi, după ce aşteptă în faţa altei uşi, pătrunseră într-un fel de mansardă scundă cu tavanul alcătuit din şipci de lemn.

Spre deosebire de cele anterioare, camera aceea era plină de obiecte: scaune, cutii stivuite, rame goale de tablouri, cufere, bare metalice cu sau fără perdele murdare prinse de ele… Podeaua era un mozaic din dale care imitau forme.

Forme de păsări.

Daniel rămase uimit de coincidenţă, dat fiind că fraza sa fusese o simplă improvizaţie. În orice caz, se gîndi că acea întîmplare era în favoarea lui.

Ina îl îmbrînci pe dale.

— Caută.

— Ina… Spune-i lui Olive să…

— Caută, Kean!

Înţelese că Ina nu mai era dispusă să se gîndească la el. Îşi puse alţi pantaloni, albi, cu romburi mari, care îi acopereau complet picioarele sculpturale, puternice. Apoi se aşeză pe un taburet înalt şi îşi sprijini picioarele de marginea lui.

— Caută, Kean, repetă ea.

Daniel merse în patru labe încercînd să găsească ceva care să o poată satisface. Problema, în locul acela, era exact opusul celor anterioare: erau *prea multe* lucruri şi toate păreau importante sau cel puţin enigmatice. Deodată, surpriza îl paralizã.

Între o ramă de tablou şi un mănunchi de bare de oţel se remarca un nas. Era un chip închis la culoare. Daniel dădu barele la o parte cu grijă. Sculptura era lucrată dintr-un anumit tip de metal sau de piatră şi consta din bustul unui bărbat, incluzînd şi mîinile sale încrucişate. Îl recunoscu numaidecît. Kushiro schiţa acelaşi zîmbet ciudat ca în

imaginea pe care i-o arătase Darby. La baza piesei, sub mîini, erau gravate cîteva cuvinte:

Am început să bănuiesc.
Acum mă tem că ştiu.

Dedesubt: „Biblia Sacră, Capitolul al Patrulea, II, 29”.

— Era deviza lui, comentă Ina. Detesta să asocieze conceptele, ca un bun japonez ce era... Întotdeauna se temea ca va ajunge să ştie tot, de aceea a hotărît să-şi lase descoperirea moştenire pentru posteritate... La fel, nici fiica lui n-a vrut să caute *Cheia.* Buzele i se schimonosiră. Pot să învăţ filosofia japoneză, pot chiar să o înţeleg, dar nu voi reuşi niciodată să o *împărtăşesc.* Este nevoie să ştim totul, pentru că doar ştiind totul avem vreo posibilitate de a-l înfrunta pe Dumnezeu. Dar să faci primii paşi fundamentali şi apoi să dai înapoi... Nu e absurd? Ştii ce cred eu? Că nu Kushiro ar fi trebuit să fie cel care găseşte *Cheia.* Poate... Poate că nu ar fi trebuit să fii *iu* cel care să primească revelaţia... De ce n-am primit-o eu, de exemplu? De ce să alegi o creatură atît de mediocră şi de stupidă ca tine, un sclav, un necredincios...?

— Cred că îţi pot răspunde la această întrebare, spuse Daniel, sfidător. Şi tu eşti mediocră şi stupidă, chiar dacă nu ţi-ai dat seama...

— De ce anume?

— De faptul că te-au minţit, Ina.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la tine. Te-au lăsat singură. De ce nu e cu tine acel Stăpîn de care vorbeşti întruna? De ce nu este Adevărul? De ce au fost cu toţii atît de interesaţi să mă aducă pînă aici, pentru ca apoi să mă lase singur cu tine? O să-ţi spun eu: pentru că n-au încredere că voi dezvălui ceva... Ina se ridică încet în picioare. Atitudinea ei, apropiindu-se de Daniel, era ameninţătoare, dar acesta

continuă să vorbească de jos pe un ton sfidător: Ţi-au lăsat resturile de la ospăţ… Pentru ei, şi tu eşti o sclavă. Şi îţi voi mai spune ceva: Stăpînul tău şi Adevărul nu vor *Cheia* ca să-l distrugă pe Dumnezeu, ci ca să-l *salveze*. Ceea ce au ei de gînd este să distrugă *Cheia,* Ina…

— Minţi… Ina se instală în faţa trupului îngenuncheat al lui Daniel. Chipul ei părea un heleşteu în care cineva ar fi aruncat o piatră: emoţii opuse veneau şi plecau. Strînse din pumni pînă i se albiră încheieturile degetelor. Cu toate acestea, deşi Daniel se temea că îl va lovi din nou, nu vru să se oprească.

— Ce ţi-au spus ca să te convingă? Nu cumva că doreau să le răzbune pe femei pentru ceea ce le-a făcut Dumnezeu? Daniel zîmbi. Te-au folosit… Fără ajutorul tău n-ar fi putut să o sechestreze pe Mitsuko… Şi cînd vor obţine ceea ce doresc, ne vor distruge pe toţi… inclusiv pe tine şi pe Olive.

— E o minciună! strigă Ina şi îşi abătu privirea pentru o clipă.

Era momentul pe care îl aştepta Daniel. Întinsese mîna dreaptă pe podea pînă cînd dăduse peste un obiect şi, în clipa aceea, îşi adună puterile, îl ridică şi biciui aerul cu el. Nimeri în umărul stîng al Inei. Fata făcu un pas înapoi şi căzu într-o parte, strivind mai multe rame care se desfăcură în bucăţi.

Daniel sări în picioare şi ridică din nou bara metalică. Aceeaşi panică pe care i-o pricinuia ceea ce începuse îi dădea puterea de a încerca să-şi încheie gestul.

— Nu poţi ucide o credincioasă… spuse Ina, care nu făcu nici măcar o mişcare ca să-l evite.

După o nouă lovitură, au sărit aşchii şi sînge. Ceva păru că se distruge în capul Inei, însă Daniel avu strania impresie că de multă vreme era ceva distrus acolo.

Bara întîlni doar lucruri neînsufleţite cînd lovi pentru a treia oară, ca şi cum Ina s-ar fi prefăcut, în sfîrşit, în materia din care era alcătuită: lemn, sticlă, piatră. La început.

Daniel crezu că fata reuşise să dispară. Atunci, îi auzi vocea în spate şi îşi dădu seama că se mişcase cu o rapiditate de necrezut.

— *Nu poţi* să mă ucizi…

Daniel făcu să se rotească arma sa improvizată, dar de această dată bara nu ajunse la destinaţie: mîna stîngă a Inei o opri în aer, în vreme ce dreapta prinse gîtul lui Daniel, împingîndu-l spre un colţ al mansardei.

— Sînt ca o pisică în această încăpere, spuse ea cu o voce răguşită şi chipul prefăcut într-o masă sîngerîndă. Vînez. Şi devorez.

În gîtul lui Daniel, respiraţia se opri.

9

Mişcîndu-se ca şi cum pereţii din jurul său ar fi fost nişte lame de cuţit, Anjali Sen trecu prin fereastră şi călcă în cele din urmă pe podeaua casei.

Intrase: ce era mai greu fusese de-acum făcut.

Văzu două uşi de ieşire. O deschise pe cea din stînga doar cînd fu sigură că aude o uşoară zgîrietură, cea pe care ar fi putut să o producă gheara unui animal mic. Un culoar scurt dădea spre nişte scări şi se prelungea cu o altă sală. Opt încăperi în total, opt „camere”, precum cele opt părţi ale celui de-al Şaptelea. Cunoştea bine structura incintei. Era încredinţată că o va găsi pe copilă cît de curînd, avînd de asemenea convingerea că acei credincioşi care o păzeau nu erau periculoşi. Apoi, avea să-l caute pe Daniel Kean.

Ajunse la picioarele scărilor şi înţelese că trebuia să le coboare. Nimeri într-un mic vestibul, în dreptul unei uşi închise cu ramă de sticlă. Aşteptă pînă auzi *un zgomot* slab şi apăsă pe clanţă.

Încăperea, mare şi pustie, avea pereţii zugrăviţi cu arabescuri galbene. Pe peretele din spate era o altă uşă. Anjali se îndreptă spre aceasta, aşteptă, auzi o şoaptă

suavă şi o deschise.

Noua cameră era de un albastru pur, fără nuanţe. Singurul mobilier consta într-un fel de podium alcătuit din cuburi albastre. În spate, era o altă uşă, şi în faţa ei, pe punctul de a se prinde de clanţă, se afla copila legată la ochi şi cu căluş în gură.

— Nu! strigă Anjali.

Traversă în grabă încăperea şi o prinse pe micuţă de braţe, dorind să nu fie prea tîrziu. Copila începuse să plîngă. Anjali se pregătea să-i scoată bandajul de pe ochi, cînd auzi cum uşa din spatele ei se deschide.

— Aşadar, avem musafiri, nu-i aşa, Yun? Olive vorbea foarte repede, ca şi cum ar fi repetat frazele înainte. Am aflat că au reuşit *să intre...* la te uită cine este... Îmi închipui că vă credeţi foarte importantă pentru că aţi intrat...

Olive se căţărase pînă cînd ajunsese pe podiumul albastru, apoi îşi lăsase cizmele solide cu care era încălţat să atîrne în afară. Anjali avu impresia că Olive voia să folosească înălţimea ca pe un avantaj într-un anumit ritual. Îl văzu opintindu-se cu un centiron legat la brîu, sub haina lungă. Încerca să şi-l scoată cu o singură mînă. În cealaltă ţinea pi stolul-mitralieră îndreptat ameninţător spre Anjali.

De cum îl văzu, credincioasa ştiu două lucruri: că Olive era mult mai nervos decît ea şi că nu era un adversar de nivelul ei. Ea îi întrecea, chiar dezarmată şi goală fiind. O luă pe Yun în spatele său şi îl înfruntă pe Olive.

— Ce i-ai făcut copilei?

Olive încetase să o mai ameninţe cu pistolul şi îşi folosea amîndouă mîinile ca să termine de descheiat centironul.

— Nu ştiu... spuse el pe un ton care suna foarte sincer. A umblat prin casă, nu-i aşa, Yun? A făcut o plimbare, o mică plimbare...

— Aţi obligat-o să umble *de una singură?* spuse Anjali, nevenindu-i să creadă. Ce fel de bestii sînteţi?

Olive părea nehotărît. Trăgea de centiron şi ţinea pistolul fără să reuşească să se folosească de nici unul din cele două. Anjali ştia că el voia să utilizeze centironul ca să provoace un anumit tip de atac, poate unde sonore.

— N-a fost ideea mea, spuse Olive, ci a Inei… dar ce e important… cu adevărat important, tîrfo, este ceea ce… *îmi vei face tu mie*. Se opri şi zîmbi cu gura pînă la urechi. Zîmbetul, schimonosindu-i chipul alb şi rotund şi micşorîndu-i ochii, îi conferi o expresie prostească. N-am vrut să spun asta… Aveam de gînd să spun: „Ceea ce îţi voi face”. De ce am spus aşa…?

Anjali Sen, cea închisă la culoare, îl privea în tăcere cu ochi scînteietori.

Teroarea deforma acum trăsăturile tînărului credincios.

— Nu… Nu te voi lăsa…

Îşi ridică arma spre capul ei.

— Nu face idioţenii, spuse Anjali. Nu mă vei ucide. Olive îndepărtă pistolul de fruntea ei. Lasă pistolul şi coboară! îi porunci ea pe un ton sec.

Olive îi dădu ascultare, dar nu se opri cînd coborî de pe podium. Între sughiţuri şi suspine, alergă în direcţie opusă, spre uşă.

— Ina! Ina, au intrat! Ajută-mă!

Deschise usa şi ieşi.

Fără să mai aştepte.

10

Se asfixia, dar încă mai ţinea bara în mînă,

O lăsă pe Ina să tragă de ea şi apoi, pe neaşteptate, o trase spre el. Gestul o surprinse pe Ina, care dădu drumul barei pentru o fracţiune de secundă. Primi lovitura în plină expresie de surpriză. Chipul îi fu divizat de armă şi apoi îi zbură în spate cu un sunet de ţeastă spartă. Presiunea de pe gîtul lui Daniel dispăru şi acesta văzu mîna Inei – încă

deschisă, ca o gheară – îndepărtîndu-se împreună cu posesoarea ei cu o viteză ameţitoare şi lovindu-se de perete. Căzură obiecte de pe o comodă din apropiere cînd se zgudui întreaga structură; unele ricoşară în Ina, care nu se mişcă.

Atunci cînd reuşi să se liniştească îndeajuns, Daniel înţelese că era moartă. I se părea de necrezut că o omorîse, dar nu avu timp să se gîndească prea mult, pentru că în momentul acela auzi ţipete.

Erau mai curînd nişte urlete feroce, însorite de bubuituri surde. Şi se apropiau. Orice ar fi fost cel care le producea, Daniel nu voia să îl întîlnească.

Nu mai putea fugi pe uşă, aşadar căută o ascunzătoare, de jur-împrejur. Însă mansarda era mică şi, cu toate că era înţesată de obiecte, nu oferea nici un refugiu imediat şi sigur. Daniel se simţi prins în capcană. Atunci, ceva îi atrase atenţia pe tavan, deasupra cadavrului Inei.

Era un chepeng de lemn, închis cu un zăvor. Ridicîndu-se pe vîrfuri, reuşi să-l deschidă, eliberînd o scăriţă de metal, care se desfăcu scîrţîind ca nişte dinţi de fier. Dădea într-un spaţiu foarte întunecos. Nu i se păru că ar fi o altă încăpere, ci partea superioară a aceleiaşi mansarde, un fel de pod sub coama acoperişului.

Se căţără pe scară cu toată viteza. Nu avu timp să examineze locul strîmt în care ajunsese: retrase scara şi închise chepengul tocmai cînd uşa mansardei se deschidea dintr-odată.

Scîndurile de pe jos erau puţin distanţate între ele, ceea ce îi permise lui Daniel să spioneze mişcările lui Olive. Era Olive, fără îndoială: putea să-i vadă părul lung de pe cap şi umerii pardesiului pe care îl purta. Însă ceva ciudat şi teribil i se întîmplase, pentru că nu înceta să scoată acele urlete înspăimîntătoare de animal bolnav. Daniel se gîndi la Yun şi se înfioră. Îl văzu pe Olive înaintînd de la o zonă de întuneric la alta, printre fîşiile subţiri de lumină, şi presupuse că nu va întîrzia să o descopere pe tovarăşa lui,

în cazul în care nu o făcuse deja, şi apoi va vedea chepengul.

Totuşi, pe cînd reflecta astfel, umbra lui Olive reveni la uşă şi ieşi din cameră. Ţipetele lui se pierdură pe scări în jos.

Daniel rămase nemişcat cîteva secunde şi apoi răsuflă uşurat.

Mai trebuia încă să o găsească pe Yun şi să scape de acolo. Faptul că Olive venise singur îl îngrozea. Nu-şi putea scoate din cap că fiicei sale i se întîmplase ceva rău.

Se pregătea să deschidă chepengul cu scara pliantă cînd, deodată, o formă îi atrase atenţia în întuneric. Privi într-o parte.

Şi îşi înăbuşi un ţipăt.

11

În mijlocul întunericului, plutea un chip. Îl vedea ca prin ceaţă: conturul nasului şi pometii, orbitele adînci. Faţa albă a unui mort: Katsura Kushiro.

Toate simţurile lui Daniel îl îndemnau să fugă, dar privirea lui, docilă ca un cîine, rămase aţinută asupra acelui spectru. Bagă de seamă că trupul era întins pe un fel de canapea uzată şi învelit într-o pătură, dar erau clar vizibile mîinile deschise, odihnindu-se în poală. Ce făcea acolo cadavrul lui Kushiro? De ce l-au mutat în ascunzătoarea aceea strîmtă, în loc să-l fi incinerat? Sau nu cumva *nu era mort?*

Simţi atîta frică, încît nici măcar nu reuşi să ţipe. Nemişcat pe chepeng, îşi întoarse fata într-o parte şi o îngropă între braţe cu speranţa naivă că, atunci cînd va privi din nou, groaznica nălucire va fi dispărut.

Nu se întîmplă însă nimic, în afară de faptul că ochii i se obişnuiră cu lumina palidă ce pătrundea în dungi fine, pline de praf, iar structura locului îi apăru desluşit, cu tavanul

său în unghi corespunzînd, fără îndoială, acoperişului casei. În zona în care se afla el, înclinarea tavanului era foarte pronunţată, motiv pentru care îi era imposibil să stea în picioare, dar ceva mai încolo *(aproape de cadavru),* înălţimea îi permitea să se ridice.

Deşi prezenţa cadavrului lui Kushiro devenise îngrozitoare, era ceva în postura acestuia, în poziţia întoarsă a chipului şi în mîinile ţepene, care îl îmboldeau să-l observe de aproape.

Începu să meargă în patru labe, iar scîndurile podelei scoaseră un sunet ascuţit şi oscilant. Ajungînd în zona centrală, sunetul se schimbă complet, prefăcîndu-se într-o serie de note fremătătoare care se împleteau urmînd ritmul mişcărilor sale.

Rămase o clipă descumpănit: scîrţîitul acela imita… ce oare? Îi aminti de parcurile realizate după un proiect, de Yun alergînd printre arbori.

Cîntece de păsări.

Atunci privi cu atenţie presupusul cadavru. De fapt, era vorba de un chip şi de nişte mîini odihnindu-se pe pînza neagră a unei vechi canapele într-o asemenea poziţie – chipul, pe spătar; mîinile, pe locul de aşezat – încît părea că nu se ştie cine îl lăsase aşa cu singurul scop de a speria. Culoarea celor trei lucruri era atît de albă, încît acestea aproape că străluceau. Trăsăturile măştii, perfecte, îl făcură să-şi dea seama că se află în faţa reproducerii figurii lui Kushiro într-un anumit material flexibil. Dar de ce să se fabrice un lucru precum acela? Atunci înţelese.

Sculptura metalică.

Masca era probabil mulajul după care fusese realizată lucrarea. Cine îl lăsase acolo şi de ce? Poate că nu cineva anume, căci în momentul acela îşi dădu seama că mai multe cutii se răsturnaseră de pe un raft din apropiere, golindu-şi conţinutul. Mulajele ar fi putut fi într-una din ele. Poate că trupul Inei, lovindu-se de perete, provocase dărîmarea lor. Îşi aminti că diferite lucruri căzuseră în clipa

aceea.

Întîmplare sau nu, masca de pe spătarul canapelei părea că îl priveşte. Făcu încă un pas spre ea şi auzi din nou scîrţîitul scîndurilor.

„Păsări sub picioare.”

Coincidenţa îi făcu pielea de găină.

Asta trebuia să fie, o coincidenţă. Fraza aceea era o născocire a lui creată ca să distragă atenţia Inei şi ca să cîştige timp. Se inspirase dintr-un tablou absurd atîrnat pe perete, desenele dalelor din pod şi scîrţîitul scîndurilor erau simple coincidenţe.

Doar credincioşii, care acordau întotdeauna cea mai mare importanţă relaţiilor întîmplătoare, ar crede contrariul. Şi totuşi…

În clipa aceea, observă încă un amănunt. Chipul lui Kushiro *nu era o mască.* Avea ochi. Şi îl privea fix.

12

Oroarea, ca o mînă invizibilă, păru că îl împinge. Dădu înapoi şi lemnul se îndoi sub picioare. Căzu într-o ploaie de aşchii.

Simţi că podeaua de care se lovea nu îl oprea, continua să coboare într-un interminabil abis de întuneric…

Cineva îl chema din acel abis. Un chip se aplecă deasupra lui.

— Linişteşte-te, spuse Darby, şi repetă: linişteşte-te, Daniel!

Dar nu era nervos. Nu dorea decît să se mişte. Privi în jurul său. Era întins pe un scaun prefăcut în canapea. Încăperea era minusculă – Darby se făcu ghem ca să se poată aşeza lîngă el –, fără ferestre, iluminată de panouri albastre. Simţea un uşor balans.

— Unde mă aflu?

— În vehiculul nostru, spuse Darby mişcîndu-şi capul

chel, în vreme ce îşi mîngîia barba. În drum spre Tokio.

Crezu că visează. Îl durea ceafa şi îi era greu să se concentreze. Cu toate acestea, puse o întrebare precisă, singura al cărei răspuns îl interesa.

Darby zîmbi.

— E bine. Acum se odihneşte în cealaltă cabină. Din fericire, Anjali a sosit înainte de a fi fost vătămată... Acel Olive n-a avut atîta noroc: în vreme ce fugea, a deschis o uşă fără să aştepte să audă sunetele şi... Mă rog, cînd te-a găsit Anjali, Olive murise deja.

Daniel se cutremură.

— Îmi amintesc ţipetele lui...

— Era imposibil să desluşeşti la el „orice fel de discurs coerent", cum afirmă cel de-al Şaptelea. Dar ceea ce este important e faptul că ţi-ai revenit. După cum se pare, o parte din scîndurile podelei au cedat, ai căzut la etajul de dedesubt şi te-ai lovit la cap. Ai fost inconştient pînă acum...

Imagini fugitive începură să-l asalteze. Oare într-adevăr văzuse nişte ochi pe masca lui Kushiro? Conchise că, fără îndoială, s-a lăsat pradă panicii.

Atunci, îşi mai aminti ceva. Privindu-l pe Darby, ştiu că se gîndea la acelaşi lucru. Lăsă ca tăcerea şi vinovăţia să-l oblige să vorbească.

— Daniel, îţi cer să ne ierţi, şopti Darby în cele din urmă. Nu ţi-am spus tot adevărul.

— Ştiu. La tine acasă ai citat o frază de-a lui Klaus: „De ce sînt aleşi cei aleşi?" Nu mi-am dat seama atunci, dar apoi am înţeles că nu l-ai fi putut auzi pe Klaus fără să fi fost în legătură cu Olsen... În tren, doar Olsen a auzit conversaţia noastră.

Darby încuviinţă.

— Olsen era superior de Securitate, dar şi mercenar. L-am angajat ca să o ajute pe Maya să-l găsească pe *messenja*, dar îţi jur că nu i-am ordonat niciodată să-ţi sechestreze familia sau să te interogheze, sau să aducă pe

cineva ca Moon... Cînd am descoperit că lucra pentru alţii, era deja prea tîrziu. Greşeala noastră, de care mă simt pe de-a-ntregul răspunzător, a fost că nu ţi-am spus nimic... Eram siguri că îţi vei pierde încrederea în noi dacă ai şti... Dar eşti obosit... Trebuie să încerci să te odihneşti, vom vorbi după aceea...

Daniel rămase privind ochii din ce în ce mai nedesluşiţi ai omului biologic. Simţea, într-adevăr, o extremă oboseală, acum că tensiunea acelei zile istovitoare începuse să se risipească înăuntrul său.

— Tot planul nu v-a servit la mare lucru, şopti el cu ultimele sale puteri. Pînă la urma, n-a avut loc nici o revelaţie...

Pe cînd inconştienţa punea din nou stăpînire pe el, auzi ca un ecou vorbele îndepărtate ale lui Darby:

— Te înşeli: *avem* deja revelaţia, Daniel... Acum ştim unde se află *Cheia Adîncului*

Capitolul al Optulea

Casa

1

Întunericul luă forma unui chip liniştit şi alb.

Era tot în mansardă, în fata măştii lui Kushiro. Deşi nu era vorba chiar de mansardă, ci de acel pod strîmt cu tavan în unghi la care ajunsese ca să scape de ţipetele înspăimîntătoare ale lui Olive.

Descumpănit, privi podeaua: era intactă, nici o scîndură nu fusese ruptă. Întîlnirea lui cu Darby fusese, fără îndoială, doar un vis.

Trebuia să se aplece urmărind panta tavanului ca să se poată ridica apoi în picioare. Biblia afirma, în cel de-al Optulea Capitol, că tavanele în unghi nu erau inofensive: prin ele pătrundeau lucruri nedorite. Bijou n-ar fi admis niciodată să locuiască într-o casă care ar fi avut o încăpere ca aceea. Erau periculoase, chiar dacă nu erai credincios.

Masca îl impresiona, dar nu era altceva decît un obiect cu forma unui chip. El crezuse că vede ochi închişi în găvanele goale, ochi care străluceau cu putere şi autoritate, dar şi cu teroare. Cu toate acestea, se înşela; orbitele erau simple cavităţi alungite, prin care se observa pînza de culoare închisă a spătarului de care era sprijinită masca.

Ceea ce trebuia să facă, înainte de orice, era să o caute pe Yun. Dacă Olive înnebunise, ce i se putea întîmpla lui Yun? Trebuia să o găsească înainte ca fiica sa să deschidă o uşă la întîmplare şi ca mintea ei să suporte consecinţele...

Deodată, se întîmplă ceva care îl făcu să se înfioare.

Pe canapea, masca se mişca. Era ca şi cum un alt chip

s-ar fi născut sub ea. Privindu-l, Daniel descoperi că, de fapt, importantă nu era masca aceea, ci doar ceea ce ascundea dedesubt, capul fără trăsături, cavitatea gurii agitîndu-se în neştire cu vorbe provenite dintr-un întuneric îndepărtat:

— „Sînt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, răul cel mai mare pe care îl vei descoperi despre tine însuţi, locul în care vei merge după ce vei fi murit…”

— Ajunge, Daniel, spuse doctorul Schaumann, şi Daniel deschise ochii.

2

Moon era neliniştit.

De fapt, nu avea motive. El îşi făcuse datoria. Acum trebuia doar să aştepte ca Blonda să vină la întîlnire la prima ecluză din Zona Scufundată şi să-l plătească, potrivit înţelegerii, pentru munca lui. Ceea ce Moon dorea cel mai mult era să plece din blestemata Japonie şi să se întoarcă în Europa cu frumosul său prieten Lam. Plănuise să se odihnească o bună bucată de vreme. Îşi va petrece timpul liber plătind tatuaje costisitoare pentru pielea lui sau cumpărînd podoabe ori parfumuri şi alintîndu-se pe sine însuşi cu acestea. Contractul lui cu Stăpînul se încheiase, şi acesta era un motiv în plus ca să se simtă satisfăcut.

Dar nu se simţea satisfăcut.

Era adevărat că starea sa de spirit se putea datora visului pe care-l avusese pe cînd era în pat cu Lam. Văzuse în vis un tînăr cu părul des şi negru, purtînd un centiron de care atîrnau ciucuri de ceremonie şi un colier dublu de perle. Tînărul se legăna printre umbre, dansînd necontenit un dans tăcut; pielea lui, de aceeaşi culoare pămîntie ca a pereţilor, era toată asudată.

Cu toate acestea, ceea ce îl lăsase pe Moon fără suflare fuseseră trăsăturile acestuia.

Erau ale lui.

Cînd s-a trezit, a crezut că a înţeles. Moon era un credincios al Oraşului, destinaţia de pe urmă a tuturor fiinţelor. A ştiut că a privit un semn prevestitor: acesta va fi modul său de viaţă atunci cînd va muri. Va purta centironul acela, iar gîtul îi va fi încins cu un lanţ dublu, ceea ce indica o sclavie veşnică, înnebunitoare, faţă de stăpînii morţii.

Şi dacă acest coşmar îl lăsase plin de nelinişte, vizita anunţată a Turmalinei (era în întîrziere, ca de obicei) nu contribuia deloc la liniştirea lui, cu atît mai puţin din pricina veştilor pe care ea i le comunicase cu cîteva ore mai înainte:

— Ina şi Olive au dat greş. Mereu imperturbabilă, proiectată ca să-i fie pe plac numai şi numai Stăpînului, Turmaline dădea drumul cuvintelor fără emoţii, cu o pronunţie la fel de precisă şi de rece precum o teorie matematică. Sînt morţi.

„Imbecilii”, a fost ceea ce a gîndit Moon auzind-o.

— Şi revelaţia aceea care vă interesa atît de mult...? întrebă el. Fu recunoscător pentru faptul că transmisia era doar auditivă şi că Turmaline nu îi putea vedea zîmbetul cinic.

— Nu-i treaba ta, i-o reteză Blonda după o ezitare.

— Aţi pierdut-o, nu-i aşa? Moon nu o lăsă pe interlocutoarea sa mecanică să se gîndească la un răspuns. Cît despre Kean şi frageda sa copilă...

— Sînt în siguranţă, împreună cu ceilalţi, spuse Turmaline. Ultima noastră informaţie îi localizează pe toţi în Singapore, la reşedinţa pe care Meldon Rowen o are la Sentosa.

— Ce aveţi de gînd să faceţi?

— Îţi repet...

Bineînţeles, „treburile” lui se încheiaseră deja, şi era recomandabil ca Blonda să o ştie şi ea. Puse capăt acestei teme şi vorbi pe un alt ton:

— Sînt la ecluza de ieşire din Zonă. Cînd vii să mă

plăteşti?

Nu era nici o problemă să se arate sincer faţă de Blondă asupra acestui subiect.

— Mă pregătesc, spuse Blonda. Ne vedem peste trei ore.

„Să se pregătească” era o expresie cu semnificaţie aparte pentru Turmaline. Moon ştia că pentru a-şi conserva firele metalice acoperite cu aur care îi atîrnau pe cap, posesoarea acestora trebuia să se supună unor şedinţe intensive de control al temperaturii şi umidităţii. Locuri precum Zona Scufundată, situate la mai multe sute de metri sub nivelul mării, îi puteau deteriora preţioasa ei podoabă capilară în numai cîteva zile. Dar Moon o aştepta deja de mai bine de trei ore, ceea ce îi servi, fireşte, nu numai să-şi amintească de coşmar, dar şi să mediteze la cele petrecute în cursul nopţii din pricina inexplicabilelor hotărîri ale Stăpînului.

Dacă ar fi fost lăsat să se ocupe el de această treabă, aşa cum fusese plănuit la început, la ora aceea ei ar fi fost învingătorii. De ce l-au marginalizat în cele din urmă? De ce trucul acela complicat de a-l face pe Daniel să fugă cu Ina White, credincioasa aceea neputincioasă şi bolnăvicioasă, discipolă a japonezei? Oare Stăpînul să nu fi avut încredere că Moon va da ascultare poruncilor sale şi că îi va preda revelaţia? Poate că asta era: poate că individul acela pe care toţi îl numesc „Stăpînul”, pe care Moon nu îl văzuse niciodată şi pe care îl cunoştea doar din auzite de la Turmaline, se temuse ca nu cumva el să îşi dorească a obţine din această situaţie mai multe avantaje decît pur şi simplu banii. Gîndul acela îl deprima.

Sau poate era vorba despre altceva? Se întreba dacă putea exista un motiv mai subtil pentru acele aparente greşeli. După cît de puţin îl cunoştea (tot prin Turmaline), Stăpînul i se păruse foarte viclean şi, bineînţeles, Adevărul avea şi el faima de a fi la fel…

Deodată, Moon rămase nemişcat.

„Adevărul.”

Se gîndi pe îndelete. Îi venise în minte o explicaţie pentru planul acela eşuat în ultimul moment. Cea mai probabilă. Poate singura posibilă.

Dacă nu se înşela (şi era sigur că nu se înşală), putea ieşi în avantaj.

3

Cu toate că Daniel accepta să se supună acelor examinări, nu-i făceau deloc plăcere. Acum, că totul trecuse, singurul lucru pe care îl dorea era să uite, dar studiile doctorului îl obligau, dimpotrivă, să-şi aducă aminte de cele mai mici detalii. În ciuda a tot şi a toate, compania acestuia îi era plăcută. Schaumann era un om vital şi pozitiv, care cu fiecare gest transmitea acea dorinţă de a trăi pe care Daniel recunoştea că el însuşi o pierduse în parte.

— Înainte de următoarea examinare vom face o baie, îi spuse Schaumann chiar în dimineaţa aceea. Ne va ajuta să ne relaxăm.

Cu toate că mai fusese în baie în decursul acelei singure zile de cînd se afla la Sentosa, pe Daniel îl copleşi din nou uriaşa sală de marmură care constituia baia din reşedinţa lui Rowen, unde totul adopta curbe gracile, chiar şi servitorimea, compusă dintr-o pleiadă de tinerei şi tinerele cu piele arămie şi coame de păr negru ca pana corbului, ale căror trupuri, într-o curioasă simetrie, se asortau cu mobilele uşor curbate. Respectul nemărginit al acelor servitori, lipicioşi ca iedera şi parfumaţi ca florile, îl incomoda. În schimb, Schaumann părea să fie în elementul său şi îşi întindea picioarele frumoase în laguna de culoare turcoaz alimentată de jeturile celor două garguie de bronz, în vreme ce slugile rămîneau atente la cele mai neînsemnate dorinţe ale sale.

— Am descoperit la vîrsta mea, spunea Schaumann, cu

figura sa veselă mîngîiată de norişori de aburi, că nu-mi place să fiu bogat, ci să am un prieten bogat… Petrec sezoane întregi aici, la Sentosa: grădinile şi plajele sînt fascinante, o să te invit după aceea să faci o plimbare prin împrejurimi… Iar atmosfera de aici este exact ceea ce îmi trebuie. Îşi atinse pieptul. Daniel, întins în marea piscină în faţa lui, îl privi fără să înţeleagă. Cred că am o mică leziune pe inimă, explică Schaumann. Inima, punctul slab al vieţii, de-acuma ştii. A mea este afectată de multă vreme… Uneori mă gîndesc că e din pricina unei vechi „dragoste”… Zîmbi enigmatic. Dar cred că răul cel mai mare mi-l face povestea cu „vechiul”… Tu vei spune că şaizeci şi doi de ani nu sînt nimic pentru un corp conceput după un proiect, dar vîrsta nu înseamnă doar nişte numere care se adaugă la socoteala totală: înseamnă şi plictiseală.

— Dacă aş trăi aici, nu m-aş plictisi, recunoscu Daniel.

— Uiţi că Meldon Rowen este cel care locuieşte aici, în exclusivitate. În realitate, viaţa mea este mult mai puţin excitantă şi complicată decît toate astea. Dar să nu mai pierdem timpul: avem multe de făcut.

Doctorul nu-şi putea ascunde buna dispoziţie de cînd se aflau în reşedinţă. Potrivit propriilor sale cuvinte, îi plăcea totul în Singapore, de la clădirea aeroportului în formă de minaret de culoare albastru turcoaz (prin interiorul căruia, printre parfumuri, se mişcau precum pisicile supraveghetori de ambele sexe la fel de frumoşi ca Anjali Sen) pînă la însăşi selva proiectată, potrivit lui Schaumann, plecînd de la un singur fractal al cărui motiv se repeta de nenumărate ori în frunzele ferigilor şi ale palmierilor sau în desenul de pe aripile fluturilor.

— Părerea lor este că matematicile sînt singura formă de a înţelege jungla, şi le dau dreptate, spunea Schaumann. Singapore este locul preferat al artiştilor şi al oamenilor de ştiinţă. Nimeni nu te deranjează, ai de toate şi poţi visa. La început, ansamblul ţi se pare haotic, dar cînd îl priveşti pe îndelete îi bagi de seamă regulile. Avantajul este

acela că o excursie la ţară te face să înveţi geometrie, conchidea el izbucnind într-un rîs cristalin.

Lui Daniel, în schimb, ţara i se păru mai degrabă tristă. Tînjea după societatea monotonă a oraşelor din Nord şi după rutina cotidiană a acestora şi dorea cu înfocare să se întoarcă acolo, oricît de departe i s-ar fi părut.

Reşedinţa particulară se afla la Sentosa, o insulă la sud de capitală, legată de uscat printr-un păienjeniş de poduri şi de bariere care te împiedicau să zăreşti orizontul. Era mai liniştitor astfel, deoarece Casa lui Dumnezeu – marea – rămînea despărţită, cum se cuvine, de civilizaţie. Exista plajă, dar era un spaţiu parcelat, supravegheat de gardieni şi de camere de luat vederi, care nu dădea spre ocean, ci spre o oglindă închisă de apă albastră. Pe plajă se întindeau trupuri sleite de puteri, iar grupuri de credincioşi alcătuiau cercuri şi cîntau lîngă mal. În jurul ei, selva făcea să răsară piramide şi trunchiuri de con albe şi albastre, care scînteiau la lăsarea serii. Erau clădirile întreprinderii lui Rowen.

Casa se ivise pe neaşteptate în mijlocul acelei vegetaţii perfecte, aşa încît au trebuit să-i spună că au ajuns deja pentru ca lui Daniel să-i vină să creadă: faptul se datora împrejurării că reşedinţa se afla la vreo douăzeci de metri înălţime deasupra vegetaţiei, sprijinită pe patru coloane dreptunghiulare din piatră de jad, înconjurate de scări în spirală. Pe Daniel îl uimi frumuseţea grădinii, împodobite cu sculpturi de abanos reprezentînd figuri umane de un realism uimitor.

Odată urcate scările, impresia de a înainta în spirală persista ca un ecou în interior. Încăperile erau rotunde, iar pereţii erau lipsiţi de unghiuri. Văzute de aproape, liniile verticale se dovedeau a fi coloane. Triunghiurile şi pătratele erau interzise, ornamentaţia se baza pe cercuri. De altfel, lui Daniel i-a fost de ajuns să ştie că avea să dispună de o cameră pentru el şi o alta alăturată pentru Yun.

— Vom pregăti o alta pentru sora ta, îi spuse Rowen. I-am trimis deja un mesaj: un vehicul aerian o va lua la

noapte de la Paris.

Odată ajuns liber (Daniel nu voia să se gîndească la cuvîntul „nefolositor”) şi în siguranţă împreună cu Yun, hotărîse că se va întoarce în Europa cît mai curînd. Dar nu era nimic rău în a se odihni cîteva zile în impunătoarea reşedinţă a lui Rowen, în vreme ce se refăceau după experienţa tensionată din Japonia. Ideea că sora lui se va alătura lor pentru a se întoarce împreună fusese aproape primul lucru la care se gîndise Daniel cînd ajunsese la Singapore, iar Rowen, foarte binevoitor, nu şovăi să-i îndeplinească dorinţa.

În schimb (Daniel nu voia să se gîndească la cuvîntul „obligaţie”), a trebuit să se supună examenelor lui Schaumann.

Locul unde se efectuau examinările era o încăpere situată în partea de sus a casei. Aspectul acesteia era în mod radical diferit de rest: pereţii aveau unghiuri, iar tavanul cobora în mod similar cu partea superioară a mansardei lui Kushiro. Erau acolo măsuţe, servicii de ceai, lustre şi canapele.

— Cu asta, sînt deja două examinări, doctore, spuse Daniel. De cîte credeţi că va mai fi nevoie?

— Oh, încă vreo două, cel mult. Schaumann îl privi, stînd în picioare lîngă fereastră. Nu se îmbrăcase după baie şi contururile siluetei sale zvelte erau subliniate de amurgul auriu, în vreme ce restul rămînea în umbră. Doar pînă ne vom asigura că nu există alte amănunte importante cufundate în inconştientul tău, care ar putea avea legătură cu revelaţia.

— Nu înţeleg de ce voi toţi sînteţi atît de siguri că a existat o „revelaţie”, sau cum doriţi s-o numiţi, observă Daniel. Am spus doar cîteva fraze la întîmplare care se refereau la ceea ce mi se întîmplase…

— Tu crezi că e o întîmplare, dar întîmplarea nu poate fi demonstrată, argumentă Schaumann trăgînd după el o masă dreptunghiulară pînă cînd o plasă în faţa lui Daniel. Şi

dacă nu pot demonstra că nu e adevărat, îmi este mai simplu să o admit. Ne-ai povestit că ai găsit chepengul acela din întîmplare şi că tot din întîmplare ai spus fraza: „Păsări sub picioarele noastre”. Cu toate acestea, cînd ai urcat în zona superioară a mansardei, scîndurile scîrţîiau imitînd cîntul păsărilor…

— O altă întîmplare.

— Nu în mod necesar, sublinie Schaumann. Laboratorul a fost construit urmînd instrucţiunile precise ale lui Kushiro, şi scîndurile acelea sunau astfel cu un anumit scop… Apoi, ai crezut ca vezi masca privindu-te, te-ai dat înapoi, podeaua s-a prăbuşit, ai căzut în mansardă şi ai rămas inconştient… Gînd te-a găsit Anja, şopteai frazele acelea…

— Şi ce dacă? Ce era special în faptul că spuneam: „Mască şi mîini”, „Ţipete de păsări”, „Chepeng” şi…?

Se strădui să-şi amintească.

— „Scară de metal” şi „Tavan în unghi”, completă Schaumann.

— Au fost nişte lucruri pe care le-am văzut sau le-am simţit în clipele dinainte! Chepengul şi scara de metal duceau în partea de sus a mansardei, care avea tavanul în unghi. Acolo erau mulajele măştii şi ale mîinilor lui Kushiro… În ceea ce priveşte ţipetele de păsări, acestea erau…

— Scîrţîiturile scîndurilor din podeaua podului, ştiu, admise doctorul.

— Dacă aş fi rămas inconştient în această încăpere, poate că aş fi spus: „Scaune cu picioare curbate”, „Perdele” sau „Doctor dezbrăcat tîrînd o masă”.

Schaumann scoase un chicot aşezîndu-se pe masă în faţa lui Daniel.

— Poate că ai dreptate, admise el. De fapt, este cel mai probabil. Dar nu vorbim despre lucrurile pe care raţiunea le poate înţelege, Daniel, nici a ta, nici a mea. Ne mişcăm la un nivel mult mai profund, cel al credinţei. Schaumann zîmbi cu o anumită gingăşie. Lucrurile n-au o singură semnificaţie; este una dintre învăţăturile pe care le-am

asimilat în această viaţă. Obiectele se arată nevinovate în ochii noştri şi ne întreabă: „Ce sînt eu?” În funcţie de răspunsul tău, vor fi un lucru sau altul... sau şi un lucru, şi altul în acelaşi timp. În cel de-al Optulea Capitol, care conţine multe cunoştinţe matematice, se afirmă că unghiurile unui acoperiş sînt în acelaşi timp o poartă care permite trecerea spre alte realităţi. Poţi insista oricît pofteşti că este vorba doar de un acoperiş cu o formă specială, şi nu de o poartă, dar singurul lucru pe care îl vei obţine susţinînd acest punct de vedere este ca poarta *să nu se deschidă niciodată pentru line*, înţelegi?

— Şi ce altceva ar putea însemna cuvintele pe care le-am şoptit? De ce sînteţi cu toţii atît de siguri de faptul că aceste cuvinte sînt „revelaţia”?

Doctorul Schaumann păru că are de gînd să răspundă, dar deodată ridică arătătorul zîmbind în acelaşi timp cu o expresie enigmatică, de plăcere.

— Pentru moment, este mai bine să nu ştii mai mult, spuse el. Să continuăm examinarea.

4

Turmaline şi Moon erau îmbrăcaţi la fel din pură întîmplare: piese foarte fine cu bretele; cea a Turmalinei gri cu desene portocalii, deschisă de la talie în sus, cea a lui Moon de culoarea perlei, lungă pînă la coapse. În salonul cel mai spaţios al vehiculului, cei doi ocupau scaune aşezate faţă în faţă: Moon lîngă un perete roşu, Blonda lîngă o glastră. Amîndoi purtau părul despletit, ceea ce, în cazul Blondei, era mai frapant, pentru că greutatea părului ei auriu era copleşitoare. Turmaline, totuşi, îşi ţinea capul perfect drept.

Ghemuit pe scaun, îmbrăţişîndu-şi picioarele dezgolite, Moon o observa pe vizitatoarea sa cu priceperea celui care încearcă să descopere un defect la un obiect valoros. Îşi

sprijini picioarele desculţe pe covor, întinse mîna, luă cupa de pe măsuţă şi bău o altă gură de licoare. Turmaline de-abia se atinsese de cupa ei.

— Să închinăm, aşadar, un pahar pentru… eşecul comun al muncii noastre, spuse Moon. Blonda îl privi într-un mod care putea fi mai mult decît curiozitate (lui Moon i-a plăcut să creadă că era o „ezitare”).

— Ce rost au toate astea, Moon? spuse Turmaline fără să facă gestul de a accepta toastul. Ţi-ai primit deja aurul. Ce pretenţii mai ai?

— M-am gîndit că ţi-ar face plăcere să bei un pahar înainte de plecare, ca să uiţi gustul amar al eşecului.

— N-a fost totul un eşec, spuse fata cu părul de aur cu o anumită suspiciune. Stăpînul îi supraveghează la Sentosa. Oriunde ar merge, îi vom urmări îndeaproape.

Ceva în răspunsul acela îl interesă pe Moon. Îi adresă Blondei una dintre privirile acelea care îi făcea să tremure pînă şi pe asistenţii săi cei mai încercaţi, însă Turmaline, pur şi simplu, îi întoarse privirea scrutătoare cu ochii săi albaştri.

— Îi veţi urmări *îndeaproape?* Cît de aproape?

— Cît va fi nevoie, spuse Blonda, evaziv.

Moon percepea pentru prima dată o fisură în glasul acela inflexibil.

— Aşadar, nu v-aţi dat bătuţi…

— Nu e stilul Stăpînului.

— Nu, bineînţeles. Cu atît mai puţin acum, cînd se bucură de ajutorul nepreţuit al Adevărului… Aş vrea să ştiu cine este. Tu ai reuşit să-l vezi?

— Evident că nu.

— De ce e atît de evident?

— N-aş mai fi în viaţă dacă l-aş fi văzut, răspunse Turmaline.

— Înţeleg. Moon zîmbi. „Cine vede Adevărul, nu mai vede altceva”, aşa se spune… Se povestesc multe legende despre el: că poate să imite orice identitate, de exemplu,

sau să folosească orice trup ca pe o marionetă sub controlul său… Turmaline îl privea fără să răspundă. Ştii ce cred eu? Că Stăpînul tău a vrut ca planul de azi-noapte *să eşueze.* Pentru că adevăratul plan este altul. Noi sîntem doar o momeală. Cum ai spus? „Piese secundare”…

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, Moon!

— Ba cred că înţelegi perfect: ai comis o greşeală cînd mi-ai vorbit despre Adevăr în clubul din Tokio. El este indiciul codificat, nu-i aşa? Răpirea fiicei lui Kean şi utilizarea Inei White… Toate astea reprezintă decorul. Singurul protagonist este Adevărul. Întotdeauna a fost astfel. Sau poate nu o ştii?

Urmă o pauză. În salonul mare al vehiculului nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

— Nu ştiu nimic despre planurile Stăpînului, spuse Blonda în cele din urmă, ridicînd distrată un picior cu unghiile roşii ca sîngele şi sprijinindu-l pe scaun fără să-şi ia ochii de la Moon. Părul ei făcu *clinc* cînd îl dădu la o parte cu mîna. Mă limitez să îndeplinesc ordinele.

— Şi de ce dai impresia că te simţi şi tu la fel de marginalizată ca şi mine? Moon îi făcu cu ochiul, invitînd-o parcă să împărtăşească un secret. Stăpînul s-a folosit de noi ca *distracţie,* Turmaline! În realitate, Adevărul este cel care va face toată treaba. Dar noi sîntem profesionişti. Nu e dureros că sîntem trataţi aşa?

— Nimic din ceea ce insinuezi nu are sens, afirmă Blonda, pronunţînd rar fiecare cuvînt.

Moon păru să accepte concluzia aceea.

— E posibil să mă înşel. Dar dacă am dreptate? Şi dacă am putea scoate mai multe beneficii din toate astea? Munceşti pe bani, ca şi mine. Fă asta: vorbeşte cu Stăpînul şi spune-i că îi cunoaştem planul şi că este *foarte riscant*, dar demn de admiraţie. Şi spune-i că vrem ca şi el să recunoască faptul că l-am *descoperit.*

După ce aşteptă în zadar o reacţie din partea interlocutoarei sale, Moon apucă sticla de băutură, observă

că era goală, se ridică şi îşi deplasă trupul mlădios pînă la un dulăpior de sticlă ca să ia alta.

— Gîndeşte-te la asta, Turmaline, insistă el. Pe mine nu mă interesează ce anume caută Stăpînul, şi cred că nici pe tine. Puţin îmi pasă de toate cheile din lume. Şi, din partea mea, Dumnezeu poate să domnească sub apă în vecii vecilor sau să fie distrus. Nu din misticism am acceptat această treabă. Vrei să ştii de ce am acceptat-o?

— Ard de nerăbdare.

Neobişnuita ironie a Turmalinei îl făcu pe Moon să se întoarcă şi să o privească o clipă. Blonda zîmbea cu o frivolitate aproape imperceptibilă.

— Am acceptat-o pentru că, dacă sînt bogat, mi-e mai puţin frică, mărturisi Moon. Şi dacă voi fi încă şi mai bogat, îmi va fi cu atît mai puţin frică. Poate că tu îţi duci mîna la cap şi simţi că ai tot aurul pe care îl pofteşti atîrnînd acolo, dar am impresia că şi tu doreşti mai mult... Ori nu cumva obedienţa te orbeşte pînă într-atît?

— Nu, negă Blonda. Nu într-atît.

— Ştiam eu. Sîntem la fel.

Moon se întoarse la sticlele din dulăpior.

— Atunci?

În vreme ce alegea o nouă băutură, opalescentă, Moon continuă să vorbească:

— Întreabă-l pe Stăpîn cît valorează ce am descoperit Doar atît.

— Să presupunem că îmi spune că nu valorează mai mult decît cele stabilite, replică Blonda. Ce s-ar întîmpla?

— Lucrurile s-ar putea complica, nu-i aşa? Moon privi licoarea prin cristalul şlefuit: densitatea tulbure a acesteia era perfectă. Ce crezi că s-ar întîmpla, de exemplu, dacă Darby, Rowen şi ceilalţi ar şti că *i-am lăsat să cîştige?* Ce s-ar întîmpla dacă ar şti că „adevărul” este mai aproape decît bănuiesc ei? Ceea ce, în cazul acesta, este ceva mai mult decît un joc de cuvinte...

Zîmbi la propria sa vorbă de spirit.

— Sincer, Moon, nu cred că Stăpînul va accepta asemenea condiţii, încheie Blonda.

— De ce?

— Pentru că s-a terminat deja totul.

Pe Moon îl surprinse declaraţia categorică.

— Ce vrei să spui cu asta?

Se întoarse spre Turmaline şi descoperi că Blonda se ridicase în tăcere şi se afla în fata lui. Chiar şi desculţă, Turmaline era foarte înaltă şi silueta ei conturată perfect o umbrea pe cea a lui Moon.

— Ca totul s-a terminat pentru tine.

Blonda îşi răsuci gîtul într-un gest fulgerător.

În vreme ce privea valul de metal apropiindu-se năvalnic de chipul său, Moon de-abia avu timp să-şi amintească ciudatul şi cumplitul său vis. Semnul prevestitor al morţii sale.

5

„Frica este firul de *bunraku* al omenirii…”

Daniel nu voia să audă vocea aceea moartă răspîndindu-se ca o boală în tot trupul său. Dar nu era chip să n-o audă: se afla în partea de sus a Turnului, în faţa ei.

„Îţi aminteşti interogatoriul lui Olsen, cînd ai îngenuncheat implorîndu-l? Mi-a plăcut atunci să-ţi fac rău…”

Căzu în genunchi în faţa acelei voci, silit de ea, iar mînia şi ura îl făcură să tremure dincolo de frica pe care o resimţea. Îi văzu pe Olsen şi pe Moon cu arma în mînă. Văzu privirea lui Bijou îndepărtîndu-se.

„… De aceea i-am poruncit lui Olsen să o ucidă pe soţia ta.”

„Mască şi mîini…” „Ţipete de păsări…” „Chepeng…” „Scară de metal…”

Mai auzea ceva, ca o prezenţă îndepărtată care îl

chema, dar în momentul acela toată fiinţa lui era atentă la buzele albe ale femeii *bunraku,* la trupul ei de carne moartă înfăţişat dinaintea lui şi vorbele acesteia ca nişte rugăciuni golite de sens.

„Mă voi întoarce să-ţi fac rău cînd voi avea chef, Daniel Kean, doar din capriciu, iar tu vei mişca din cap şi vei fi de acord…”

— Ajunge, Daniel!

De la masa lui, doctorul Schaumann îşi depărtă picioarele pînă cînd coapsele ajunseră aproape paralele cu marginea mobilei. Rămase o vreme în această poziţie, privindu-l pe Daniel care se zbătea în coşmar.

— Ajunge, repetă el cu blîndeţe.

Pleoapele lui Daniel tremurară şi el deschise ochii. Doctorul Schaumann se ridică şi îşi puse mîinile în şold. Gîfîind, îşi arătă pieptul asudat şi descoperit din cămaşa albă pe care o purta şi care consta doar din guler şi manşete. Părul îi era strîns la ceafă.

— Ţi-am spus deja, şopti Schaumann calm, fără să zîmbească. Te-am avertizat că în timpul examinării *vei retrăi* anumite experienţe… Este o consecinţă directă a verificărilor, n-ai cum s-o eviţi. Cum ţi-am explicat, şi trupul nostru este spaţiu: are unghiuri, colţuri de umbră şi de lumină… Gesturile pe care le execut imită aceste unghiuri şi le fac să corespundă cu forma pereţilor, a tavanului şi a meselor unde ne aflăm, şi în felul acesta pot vedea ambianţa, locul care ne înconjoară, casa, iar pe tine, înăuntrul tău… Credincioşii ar spune că e o pură credinţă întemeiată pe cel de-al Optulea, dar eu îl consider o simplă examinare ştiinţifică… Totuşi, scormonind în amintirile tale, fără să vreau, trezesc altele… Cum te simţi?

Daniel, în genunchi pe masa lui, zăbovi să răspundă. Gîfîia şi îl privea pe doctor şi tot ce îl înconjura cu ochi foarte mari.

— Obosit, minţi el.

De fapt, îl stăpînea furia, îl copleşea cu desăvîrşire:

retrăirea dialogului său cu Adevărul însemna – înţelese aceasta mai tîrziu – retrăirea urii şi a dorinţei sale feroce de răzbunare. Îl privi pe Schaumann crezînd că o va percepe, că îl va trăda agitaţia, dar observă că, în felul său, şi doctorul încerca să-şi învingă o ciudată emoţie. Îşi palpa pieptul cu mîna dreaptă la nivelul inimii.

— Ce se întîmplă? întrebă Daniel.

— Realmente, nu ştiu, spuse Schaumann vorbind cu mare grijă. Am intrat în gîndurile tale şi te-am dus la locul revelaţiei, ca întotdeauna, dar de data aceasta... am observat un alt lucru.

Deodată, se întîmplă ceva. Daniel, care respira liniştit fără să înceteze a-l privi pe Schaumann, îşi dădu seama numaidecît de schimbare. Chipul doctorului îşi pierdu viaţa, gura i se deschise ca o uşă împinsă de vînt, ochii i se întunecară.

— Doctore? Brent?

Fără să răspundă, Brent Schaumann se ridică şi se urcă pe masă. Rămase în picioare, cu silueta sa zveltă înţepenită şi privirea pierdută într-un punct nedesluşit.

— Mai e ceva... spuse el cu efort. Îl percep... Se răsuci într-o parte, arătîndu-şi profilul, şi îşi dădu capul pe spate. Îşi fixă privirea în tavan respirînd întretăiat. Ce este? De ce nu pot pătrunde...? Lasă-mă să pătrund... Unghiurile se închid... Păru că realizează un efort final şi deodată totul încetă. Oh, nu face mutra asta, spuse Schaumann, aflat încă în picioare pe masă. Nu eşti tu de vină, nici ceva din ce ai făcut tu, Daniel, dar e vorba de altceva care... Trebuie să meditez la această treabă. Ne vedem mai tîrziu.

Coborî de pe masă cu o săritură agilă şi ieşi din încăpere.

Daniel nu-l mai văzu pe Schaumann toată ziua şi, în dimineaţa următoare, avu alte lucruri la care să se gîndească, dat fiind că aştepta sosirea surorii sale, Lania.

Pentru momentul acela luase deja o hotărîre.

6

Vehiculul aerian particular al lui Rowen ateriză la timp şi Lania Kean ieşi prin uşa etanşă cu expresia celui care priveşte o lume magică. Voiajul în sine fusese uimitor, începînd cu aerianul, al cărui interior era atît de mare şi de confortabil încît Lania îşi spuse că ar fi putut trăi acolo pentru tot restul zilelor sale. Rowen veni să o întîmpine personal la aeroport, refuzînd ca Daniel să-l însoţească („pentru ca întîlnirea să nu se producă dintr-odată", spusese el), iar călătoria pînă la Sentosa o făcu pe Lania să se delecteze mai mult cu manierele delicate şi cu vorbele ameţitoare ale amfitrionului său decît cu peisajul. În ciuda acelei primiri fastuoase, o copleşea un vag sentiment de nelinişte. Toată opulenţa din Sentosa şi reşedinţa nemaipomenită a lui Rowen nu însemnau nimic pentru ea pînă cînd, în cele din urmă, apăru şi Daniel, aproape timid, în imensul balcon al casei unde se pregătise întîlnirea. Pentru cei doi fraţi, prezenţa celuilalt era ca o oglindă: fuseseră creaţi plecînd de la aceeaşi celulă şi siluetele lor zvelte erau identice.

Se îmbrăţişară, se sărutară şi, cu suavele lor mîngîieri, făcură să le piară frica pe care o resimţiseră în aşteptarea acelui moment. Pe el l-a durut să afle că tatăl lor intrase în legătură cu un grup de credincioşi pentru a încerca să afle locul unde se găsea el.

— Dar el nu e credincios, spuse, puţin dezorientat.

— Şi îi vei reproşa că a recurs la ei? Lania făcea eforturi să nu plîngă. Ştii cît de îngrijoraţi am fost cu toţii?

Hotărî să-i povestească tot ce se întîmplase. Nu-i oferi detalii, ci doar versiunea blîndă pe care o repetase pentru ea: în tren, visătorul acela îi încredinţase un secret: acum alţii doreau să-l afle şi, ca să-l obţină, nu ezitaseră să o ucidă pe Bijou. Se simţea bine stînd de vorbă cu Lania. Suferinţa prin care trecuse părea să se atenueze alături de

ea.

Cînd Daniel termină de vorbit, se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Lania zîmbi. Se îmbrăţişară din nou şi ea trase aer în piept, ca şi cum vorbele lui Daniel i-ar fi luat o povară de pe suflet.

— Bine, dar eşti aici şi totul s-a terminat… îi spuse el.

Privind-o, Daniel îşi dădu seama că Lania era o confortabilă revenire la viaţă, la privirile care vorbeau, la afecţiunea care nu are nevoie să vorbească. Din dimineaţa aceea îndepărtată în care Klaus Siegel i se adresase de pe ultimul loc din secţia a zecea a Marelui Tren, Daniel se simţi cu adevărat în pace. Sau aproape. „Sîntem aici, dar nu s-a terminat totul.”

Sora lui nu era foarte înclinată să menţină pentru multă vreme atitudinile solemne şi îl apucă numaidecît de mînă.

— Du-mă la Yun.

În ciuda bucuriei pe care o manifestă copila văzînd-o pe Lania, Daniel nu înceta să perceapă schimbarea evidentă care se petrecuse cu ea. Seriozitatea fiicei sale se prefăcuse în rigiditate, ca şi cum absenţa lui Bijou, pe care Daniel încercase să i-o explice în vorbe simple, ar fi paralizat-o într-un anume fel. Şi Lania părea să-şi dea seama de asta. Cîteodată, Daniel avea senzaţia cumplită că Yun îl făcea răspunzător pentru moartea lui Bijou. Cu toate acestea, Lania nu dădu importanţă acestei atitudini.

— Are nevoie de ceva mai mult timp, îi explică ea lui Daniel. Cînd se va întoarce acasă cu tine, se va adapta.

Prînzul de bun venit a avut loc în imensul salon rotund, fără mobile. Podeaua pluşată era semănată cu tăvi rotunde, pe care se aflau băuturi şi castroane cu mîncare. Toţi s-au aşezat ori s-au întins pe jos în mod neprotocolar. Prezentarea „oficială” a Laniei Kean i-a revenit lui Rowen, şi chiar şi Yilane cel veşnic rece i-a adresat cuvinte amabile. Daniel a observat că Laniei i-a atras atenţia înfăţişarea lui Héctor Darby, care, îmbrăcat într-o mare tunică neagră, îşi întindea braţele păroase ca să ia struguri dintr-un castron,

dar sora lui avu grijă să nu-şi arate mirarea, după cum nu întrebă nimic nici despre ochii închişi ai Mayei Müller sau despre prezenţa suverană a lui Anjali Sen şi a doctorului Schaumann. Părea că acceptă acele personaje aşa cum erau, pentru simplul fapt că, într-un anumit fel, îl ajutaseră pe Daniel.

La un moment dat, Rowen îşi înălţă cupa luînd, în acelaşi timp, cuvîntul.

— În urmă cu cîteva zile, puţine la număr, ne-am adunat împreună cu Daniel şi am închinat de asemenea paharul, dar atunci ocazia era departe de a fi una fericită. Acum s-a schimbat totul: Daniel şi-a recuperat fiica şi mîine se va întoarce cu ea şi cu tine, Lania, la viaţa lui dintotdeauna. În ceea ce ne priveşte, vom întreprinde alte călătorii care ne vor duce în sfîrşit la destinaţia la care am visat... Se opri, căutînd parcă o încheiere potrivită. Toţi avem lucruri de regretat, dar şi de sărbătorit. Închin pentru aceasta!

Conversaţiile au fost reluate, şi Lania păru încîntată de anecdotele pe care le povestea Rowen şi de comentariile lui Yilane, Darby şi Anjali. Daniel, în schimb, a fost laconic. I-a făcut plăcere faptul că Rowen şi ceilalţi au avut grijă să o amuze pe sora lui, dat fiind că el se simţea incapabil să o facă.

După încheierea mesei, toţi s-au grăbit să-şi părăsească locul pentru a se întîlni în mijlocul salonului. Daniel îl văzu pe Darby vorbind cu doctorul Schaumann şi se apropie de ei.

— Voi merge şi eu, spuse el fără alte preambuluri.

Îl priviră amîndoi, însă Darby păru să manifeste mai multă uimire decît doctorul.

— Unde? întrebă Darby.

— Unde mergeţi şi voi. Unde v-a spus revelaţia că trebuie să mergeţi.

Darby îl privea cu gura căscată. Îşi mişcă o clipă capul chel.

— Nu înţeleg... şopti el. De ce...?

— Pentru că aceia care mi-au făcut rău vă vor urmări, sînt sigur. Şi vreau să-i întîlnesc. Îşi controlă tremurul vocii ca să adauge: Sora mea va avea grijă de Yun. Dacă Rowen o va permite, vor putea aştepta aici pînă la revenirea mea.

— Daniel, este absurd… începu Darby.

Deodată, Daniel îi întoarse spatele. Deşi credea că meditase cu grijă la planul său, nu se simţea mai puţin descumpănit decît omul biologic. Oare asta să fie ceea ce dorea într-adevăr să facă?

Cineva îl opri. Era doctorul. Schaumann purta pe el doar un strat subţire de unguente şi de picturi elegante, care îi scoteau în evidenţă trăsăturile delicate, iar toată înfăţişarea lui apărea cu o culoare intens carnală sub luminile din salon. Era însă ceva în strălucirea ochilor şi în rigiditatea ţinutei sale care nu era doar o podoabă.

— Daniel, te înţeleg şi te admir. Vocea lui părea încordată. Dar nu vreau să vorbesc acum despre hotărîrea pe care ai luat-o… Voiam doar… Aş vrea să repet explorarea pe care ţi-am făcut-o ieri, dar în afara casei…

— Am crezut că se poate face numai în locuri cu acest gen de tavan.

— Aici, la Sentosa, nu este absolut obligatoriu, răspunse doctorul. Vegetaţia proiectată adoptă forme geometrice precise, şi asta va fi suficient… Cunosc un loc care ar fi ideal. Ce zici dacă ne-am vedea în grădină, lîngă statui, cam pe la zece seara?

— Foarte bine, dar despre ce este vorba? Are legătură cu ceea ce ai perceput ieri?

În loc să răspundă direct, Schaumann se aplecă spre el.

— Nu vreau să povesteşti nimănui ce s-a întîmplat ieri, Daniel, şopti el. Încă nu sînt sigur de nimic, aşa că trebuie să fim discreţi. De acord? Daniel de-abia avu timp să încuviinţeze. Doctorul se îndepărtă de el după ce şopti: Diseară, lîngă statui.

7

Nu apăru o reacţie imediată faţă de hotărîrea sa, fapt la care Daniel se aştepta deja. Presupunea că şi ei trebuiau să mediteze înainte de a-l accepta sau de a-l respinge. De fapt, nu-i era clar nici lui însuşi. Ştia că, dacă se va gîndi pe îndelete, nu o va mai face, şi din acest motiv încă nu discutase cu sora lui. De ce trebuia să-i însoţească în acea căutare absurdă acum, cînd totul s-a…?

„Dar nu s-a terminat încă totul.”

Nu l-a uimit prea mult faptul că emisarul ales de grup ca să-l interogheze a fost Maya Müller, fata oarbă şi intuitivă. În schimb, a fost mirat, şi încă mult, de felul în care ea a trebuit să-l abordeze. A intrat în camera lui puţin după masa de prînz şi (un obicei înrădăcinat la ea, după cum se părea) s-a aşezat pe jos ca să-i vorbească:

— Meldon are cai adevăraţi în grădină. Nu imagini de *scriptorium,* nici siluete mecanice, ci cai autentici, proiectaţi în centrele de genetică ale propriei sale firme din Sentosa. Ai văzut vreodată cai în carne şi oase? Daniel a fost nevoit să admită că nu. Te pot învăţa ceea ce putini ştiu: să călăreşti. Nu e nici un pericol, au fost proiectaţi pentru asta.

Propunerea era extravagantă, dar el hotărî să accepte.

În grădină aşteptau două frumoase exemplare ale acelui ciudat animal: unul era de culoarea albă a perlei, celălalt – un roib cu o coamă avînd reflexe roşietice. Maya îl învăţă să se prindă de şa şi să se ridice în scări. Aşa cum îl asigurase, fuseseră proiectaţi pentru delectarea călăreţilor fără experienţă, iar peste puţin Daniel se aşeză bine în şaua roibului şi începu să-i placă. Maya, care îl alesese pe cel alb, o porni călare în afara perimetrului grădinii. Brăţările ei de metal şi de abanos aruncau sclipiri cînd ridica hăţurile.

După-amiaza era măreaţă şi caldă. Pe cer nu era nici măcar un nor şi o briză răcoroasă adia peste plantele mari şi umede de pe ambele laturi ale cărării pe care pătrunseseră. Maya încetini trapul ca să meargă alături de

el. Lui Daniel senzaţia de a călări i se părea atît de uimitoare încît, pentru o bună bucată de vreme, uită de toate şi savură plăcerea în linişte. Tocmai de aceea vorbele Mayei, neprevăzute, îl făcură să tresară şi mai tare.

— Daniel, nu ne poţi însoţi.

El fu surprins de tonul categoric pe care ea îl folosise şi de bruscheţea cu care adusese vorba despre asta. Hotărî să-i întoarcă lovitura cu aceeaşi forţă.

— Înţeleg. Aveţi de-acum revelaţia, aşa că Daniel nu mai e de nici un folos şi se poate întoarce acasă. „La viaţa lui dintotdeauna", cum a spus Rowen. Păcat ca şi-a pierdut soţia pe drum şi că „viaţa lui dintotdeauna" nu mai există... Dar ce importanţă poate avea asta pentru voi? Nu era nici un semn de jignire, nici măcar un accent categoric în tonul vocii sale. Era o declaraţie rece, aproape obiectivă.

— Nu înţelegi, spuse ea nelăsînd tăcerea să se prelungească. Ceea ce ai tu de gînd este foarte periculos... Bănuiam că era implicat cineva mai important decît Moon în toate acestea, dar după ce am aflat că este vorba despre Adevăr, au fost depăşite previziunile noastre cele mai rele.

Simpla menţionare a numelui detestat a fost de ajuns pentru ca toată plăcerea pe care o simţea Daniel pentru delicioasa experienţă de a călări să dispară ca un vis.

— Cine este de fapt acest... „Adevăr"? întrebă el cu voce joasă.

— Nimeni nu ştie. Maya ridică din umeri. Se spun atîtea lucruri despre el, încît totul pare fals: că nu este nici bărbat, nici femeie, că nici măcar nu este viu sau că numele său este unul dintre cele înscrise în cartea Omului Negru din cel de-al Optulea... În orice caz, se bănuieşte că ar fi un credincios profund al Ultimului Capitol şi că este plătit, la fel ca Moon. Unii cred că nu există, că e vorba de o legendă... Şi eu eram dintre cele care credeau asta, pînă cînd ne-ai povestit experienţa ta cu Mitsuko... Ceea ce ai văzut că i-a făcut fiicei lui Kushiro demonstrează că este un adversar real şi de temut, Daniel!

— Nu mi-e frică de Adevăr, spuse Daniel.

— Mie îmi este, recunoscu Maya.

— Crezi că ar putea… ataca aici, în Sentosa?

Daniel se înfioră gîndindu-se la Lania şi la Yun.

— Nu cred. Pentru moment, îl interesează să găsească *Cheia,* nu să ne elimine pe noi. De altfel, Sentosa este supravegheată. Tu eşti cel care mă preocupă. Ţi-am cerut deja o dată să-ţi asumi un risc; nu vrem să o mai faci încă o dată pentru ceva care nu e de datoria ta.

— Nu o fac pentru *Cheie,* replică Daniel. Orice ar fi comoara aceea, nu mă interesează. Mă interesează Adevărul.

— Nu vei putea face nimic împotriva lui, chiar dacă l-ai găsi! Pentru prima dată, vocea fetei părea încărcată de nerăbdare. Nici măcar nu eşti credincios, Daniel…

— Nici Héctor Darby nu este.

— Héctor Darby caută *Cheia,* nu o răzbunare absurdă…

— Şi asta ce înseamnă? Că el poate să rişte? Daniel privi înfuriat profilul încremenit al fetei. Caii, atingîndu-se, imprimau un ritm ciudat de lent trupurilor, în contrast cu violenţa cuvintelor. Ştii cum m-a numit Ina White pe cînd mă lovea ca să afle revelaţia? A spus că eu sînt un „recipient”: doar conţinutul meu era important. Poate că asta sînt pentru voi toţi… *Messenja,* recipientul… Dar le poţi spune celorlalţi că sînt spart şi gol şi că nu vor putea obţine *nimic* de la mine! Îşi simţi ochii umezi. Era ca şi cum ar fi avut în gură vorbe de foc pe care avea nevoie să le expulzeze înainte de a-l arde. „Viaţa mea dintotdeauna” s-a făcut ţăndări, Maya! Nu voi putea trăi din nou liniştit cu Yun ştiind că demonul acela poate să revină şi să o ia cu el oricînd pofteşte! Spune-le aşa prietenilor tăi: voi veni cu voi…

— Nu trebuie să le spun nimic, răspunse ea; nu ei au fost cei care m-au trimis. De fapt, nu li se pare deloc nepotrivit să ne însoţeşti. „Cine ştie, spun ei; poate că «recipientul» conţine şi alte lucruri…” După o pauză,

adăugă: îmi pare rău să o exprim astfel.

— Atunci, de ce ai venit?

— Pentru tine. Şi pentru că ţi-am făcut rău o dată şi nu vreau să o mai repet.

— N-ai fost tu cea care a dat ordinul de asasinare a soţiei mele.

— Am trecut printr-o sumedenie de suferinţe, spuse fata, şi în acest moment al vieţii mele te pot asigura că există doar ceva mai rău decît să-l faci pe altul să sufere, şi anume să îngădui acest lucru. Am venit să te avertizez, Daniel Kean: locul în care mergem este mult mai periculos decît Zona Scufundată, iar duşmanii noştri deţin o putere considerabil mai mare. Întreabă-te dacă răzbunarea poate compensa faptul că Yun va rămîne singură.

— Întreabă-te ce ai face tu în locul meu, spuse el.

A urmat o tăcere adîncă, pe care nimic nu părea în stare să o rupă. Călăreau pe o potecă îngustă, care i-a obligat să se despartă. Maya mişca hăţurile cu îndemînare, conducînd calul alb prin desişul vegetaţiei. Cînd au ajuns într-un loc unde plantele mai mici îi puteau ascunde complet, cobori de pe cal şi îl invita pe Daniel să facă acelaşi lucru.

După ce legară animalele de nişte trunchiuri şi le mîngîiară, pătrunseră printre ferigi. Atmosfera era umedă şi înmiresmată şi se auzeau zgomote misterioase. O ceaţă la fel de uşoară ca o amintire îndepărtată acoperea siluetele plantelor, fără să le facă să dispară, ci scoţîndu-le chiar în evidenţă.

Ajunseră la un luminiş înconjurat de copaci mari. Ridicîndu-şi privirea, Daniel descoperi că erau palmieri gigantici, proiectaţi ca nişte coloane împestriţate.

— Este fascinant, spuse el.

— Îmi place să te aud spunînd că este fascinant, răspunse Maya mişcîndu-se în ceaţă.

Îmbrăţişă un trunchi şi rămase o clipă aşa, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu el.

Merseră dintr-un loc în altul, Daniel privind peste tot,

fata pipăind. Pe el l-au surprins torţele fulgurante ale fluturilor cu zborul lor programat, iar pe ea, geometria trunchiurilor. Era atîta umezeală, încît părul amîndurora se revărsa ca aurul topit, iar trupurile lor sclipeau la fel ca brăţările şi colierele pe care le purtau. Într-o anumită privinţă însă nu semănau: pe Daniel îl uluia aproape mai mult exactitatea cu care fata îl explora decît peisajul care îl înconjura.

— Nimic nu trece neobservat pentru tine, Maya Müller? o întrebă el.

Fu surprins cînd ea păru să ia întrebarea în serios.

— De fapt, multe lucruri, mărturisi ea după o cugetare în tăcere. Nu cunosc culoarea acestor orhidee pe care le avem chiar acum în stînga noastră. Ştiu ce sînt, le pot percepe forma, dispunerea şi cantitatea, dar nu şi culoarea. Mi se întîmplă la fel cu locurile sau cu persoanele. Îmi pot imagina trăsăturile tale, te-aş identifica dintre mii de indivizi diferiţi şi, cu toate astea, cînd zîmbeşti... Se opri, căutîndu-şi parcă vorbele: Cînd zîmbeşti, deşi ştiu că zîmbeşti, nu ştiu ce efect are zîmbetul pe chipul tău... Presupun că îmi cufund atît de adînc mîna în apă încît nu-i mai percep suprafaţa. Şi uneori mi-ar plăcea foarte mult să pot vedea ceva, pur şi simplu, fără să ştiu ce este: să mă aşez şi să mă delectez cu forma unui chip, chiar dacă aş ignora totul despre persoana care se află în spatele lui. A vedea fără ochi constă doar în a şti.

— La ce vîrstă...? începu Daniel să întrebe, şi se întrerupse.

— La ce vîrstă mi-am pierdut vederea? spuse fata. La doisprezece ani.

Lui Daniel i se păru înspăimîntător să afle asta. Nu-şi imagina ce anume îi putuse pricinui orbirea, cu excepţia absenţei îngrijirii medicale. În Nord, simţurile vătămate se puteau reface prin intervenţii adecvate.

— Te-ar deranja dacă te-aş întreba ce ţi s-a întîmplat? spuse el cu tact.

— Da, răspunse ea.

După o altă pauză, schimbă subiectul pe neaşteptate. Începu să facă nişte comentarii despre Singapore: florile şi fluturii de aici, casele istorice cu faţadă albă şi tavan negru în casete de pe Chatsworth Road, care le imitau pe cele din oraşele biblice. Vorbea cu iuţeala celei care încearcă să evite tăcerea. La un moment dat, o insectă cu nenumărate culori zumzăi printre cei doi cu mare larmă, dar fiind proiectată să nu deranjeze, se îndepărtă numaidecît.

— Ştii ceva? spuse Daniel, întrerupînd-o. Aş vrea să-ţi văd ochii. De ce nu-i deschizi niciodată?

— Caut să nu fac lucruri inutile, spuse ea brusc, şi se întoarse la cai.

— Îmi pare rău că te-am ofensat, şopti Daniel cînd o porniră din nou călare.

Ea nu vorbi o bună bucată de vreme. Într-un tîrziu, spuse:

— Un aforism din Sud afirmă că ochii unei persoane seamănă cu cel mai important lucru pe care l-au privit vreodată. Nu cred să-ţi placă să-i vezi pe ai mei.

Albastrul înserării se întuneca de parcă ar fi intrat în ape adînci.

— Chiar atît de oribil a fost ceea ce ai privit? o întrebă Daniel după o tăcere.

— Mai rău decît crezi. Dar acum, te rog, nu vreau să mă gîndesc la asta. Ne înconjoară frumuseţea vieţii, Daniel! Priveşte-o în jurul tău… şi nu o irosi. Pe acelaşi ton şi aproape fără să se întrerupă, adăuga: Îmi pare foarte rău pentru soţia ta, am încercat să împiedic totul cînd am descoperit că Olsen ne trăda, dar n-am reuşit… Acum vreau să împiedic moartea ta, Daniel Kean! Te rog să te întorci în Germania cu fiica ta şi să uiţi de noi!

— Am uitat deja de voi, replică Daniel calm. Acum caut Adevărul. Vă voi însoţi, Maya: vreau să-mi spui doar cînd plecaţi şi unde.

— Constat că n-am putut să-ţi scot ideea din cap, Daniel

Kean!

— Ideile care se află doar în cap la ce folosesc? adăugă el şi reuşi (în sfîrşit) să-i producă un hohot de rîs sincer.

— Plecăm mîine la prima oră, spuse Maya Müller. În ceea ce priveşte locul unde mergem, ni l-ai revelat tu cu propriile tale cuvinte…

— Nu înţeleg în ce fel.

Fata deschise gura ca să răspundă cînd, deodată, înfăţişarea ei se schimbă complet.

Tocmai ajungeau la imenşii stîlpi ai reşedinţei, ale cărei scări se zăreau în întunericul crescînd. Totul părea liniştit, dar Maya îmboldi calul spre stîlpi şi coborî dintr-o săritură înainte ca animalul să se oprească. Daniel o urmări cu privirea şi zări un grup de persoane strînse în grădină, sub luminile făcliilor. Flăcările se reflectau pe suprafaţa lustruită a statuilor. Atunci îşi aminti de întîlnirea lui cu doctorul Schaumann.

O siluetă se îndepărtă de grup. Era Meldon Rowen. Văzînd expresia de pe chipul acestuia, Daniel se înfioră.

PARTEA A TREIA

Noua Zeelandă

„Era o nebunie, desigur... dar oare nu aveam eu să mă poticnesc într-o lume întunecoasă la fel de nebună ca mine?”

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, VI, 29

Noua Zeelandă. Ţara explorării.

Capitolul al Nouălea

ÎNTUNERICUL

1

Era înconjurat de un întuneric absolut.

Foarte compact, fără fisuri. O placă neagră dinaintea ochilor.

Încerca zadarnic să adoarmă, trîntit pe scîndura aceea şi învăluit ca într-o crisalidă unsuroasă de sudoare. Dar bezna era cea care îl ameţea, cea care îi punea nervii la încercare, ascuţiţi de întîmplările unei zile istovitoare.

„Nu ceda atît de repede, îşi spuse Daniel Kean. Este ceea ce aşteaptă cu toţii.”

În mintea lui izbucneau imagini scînteietoare, amintirea întîmplărilor care îl aduseseră pînă acolo.

2

De cum a ajuns, a ştiut că ţara aceea era, într-adevăr, cea mai rea dintre cîte cunoscuse, incluzînd şi Zona Scufundată.

Nu se putea spune că nu fusese avertizat: mai întîi Maya Müller la Sentosa, apoi Meldon Rowen, pe cînd aerianul începea să coboare. Omului de afaceri îi plăcea să sublinieze „momentele speciale” cu glasul său bine modulat şi, în clipa aceea, se ridică de pe scaunul din cabina echipajului şi li se adresă tuturor:

— Ajungem acum în Noua Zeelandă şi trebuie să ne împărţim sarcinile. Daniel îşi amintea luciul costumului său roz compus din haină cu revere late şi pantaloni, şi de felul în care buclele negre ale coamei sale de păr ascundeau parţial reverele. Vom ateriza în oraşul Wellington, exact pe istmul central care uneşte cele două jumătăţi ale Marii Insule. Aproape toţi cunoaştem oraşul, cu excepţia lui Daniel. De aceea, aceste cuvinte au scopul de a-l informa pe el în mod special. Şi Rowen îşi aţinti ochii verzi încadraţi în acel chip oacheş şi perfect asupra lui Daniel. Aceasta este Ţara lui Atua, Daniel, Ţara lui Dumnezeu. Aşezările sale au o vechime foarte îndepărtată şi unele încă mai persistă aşa cum le menţionează Biblia. Aproape că nu există supraveghere şi control. Aici natura n-a fost creată după un proiect. Vei simţi anumite lucruri, e imposibil să nu le simţi. E vorba de frica naturală şi omenească faţă de ceea ce este îndepărtat şi străvechi, de teroarea generată de ceea ce este pur sălbatic şi de apropierea mării şi a pădurii neproiectate, de Sculpturile de Lemn şi de Port… Nu trebuie să-ţi faci griji pentru această frică. Toţi o resimţim, nu numai tu, dar frica are importanţă doar atunci cînd originea ei este *reală,* şi nu e de aşteptat ca un asemenea lucru să se întîmple la Wellington… Bineînţeles, destinaţia noastră se află mult mai departe decît acest oraş simplu şi, cîtă vreme ne vom afla la Wellington, vom fi practic în

siguranţă… Se adresă celorlalţi şi începu o scurtă dezbatere în legătură cu sarcinile fiecăruia. În cele din urmă, cu un zîmbet de încurajare, adăugă: Ţineţi minte, vom găsi *Cheia.* Este ceea ce ar fi spus doctorul dacă ar fi fost cu noi…

Daniel îl văzu pe Héctor Darby aplecîndu-şi încet capul.

3

Expresia de pe chipul doctorului Schaumann, ochii săi dilataţi, rigiditatea şi paloarea siluetei sale cu mîinile deschise şi crispate vorbeau de o agonie dincolo de care nu se mai putea cunoaşte nimic. Inima îi bătuse pînă la capăt şi, din acel moment, totul era enigmatic. Şi aşa se cuvenea să fie, căci ignoranţa este condiţia umană pe care Biblia o binecuvîntează, acea „insulă de ignoranţă” în mijlocul unei mări de întuneric.

O moarte naturală este o întrebare fără răspuns. Cel de-al Nouălea Capitol vorbeşte despre un om care, în mod aparent, moare în urma descărcării unui fulger, sau cel puţin aceasta este „credinţa comună” pe care „cercetătorii curioşi” o vor sprijini fără rezerve. Dar Capitolul oferă altă explicaţie mai groaznică, referitoare la ameninţările indescifrabile care sălăşluiesc în întuneric. Această legendă neliniştitoare este interpretată ca fiind atitudinea cea mai recomandabilă faţă de o moarte neaşteptată: un amestec de neîncredere, frică şi resemnare. Cele trei emoţii se luptau între ele ca să-şi facă loc pe chipul descumpănit al lui Héctor Darby, pentru care dispariţia bruscă a doctorului fusese mai crudă decît pentru ceilalţi.

De la început, Daniel a vrut să-i ţină companie lui Darby şi s-a întîlnit cu el în salonul unde urmau să aibă loc funeraliile, o încăpere imensă şi rotundă, pe care două gigantice oglinzi de perete cu ramă aurită puse faţă în faţă o făceau să pară şi mai mare. O idee cît se poate de ciudată îi trecu prin minte lui Daniel Kean: privind la imaginea ta

repetată la infinit, se suportă mai bine moartea altcuiva. Darby, înlăcrimat, îi povesti amănuntele pe care celălalt le ignora.

— Încă nu-mi vine să cred... A stat închis în odaia lui toată după-amiaza, de cînd Maya şi cu tine aţi plecat să călăriţi... Eu... nici măcar nu m-am gîndit la el pînă s-a lăsat noaptea. Am vrut atunci să-l întreb nişte lucruri despre planul de călătorie, ştii, despre tot ceea ce lui Brent îi plăcea să pregătească dinainte... Atît de meticulos cum era el... Ce îţi spuneam?

— Că ai vrut să-l întrebi nişte lucruri despre călătorie, şopti Daniel aşezat pe unul din braţele canapelei pe care o ocupa Darby, ca să poată fi mai aproape de acesta.

— Da... Am urcat în camera lui, dar plecase deja. Servitorii mi-au spus că a coborît în grădină...

— Eu stabilisem cu el să facem o plimbare la ora zece.

— Nu, a coborît mult mai devreme... Îl întîlniseră deja cînd am plecat eu... Supraveghetorii ştiau doar că se plimbase o vreme printre statuile de abanos şi, cînd l-au revăzut, era pe jos... Yilane a fost primul care l-a examinat şi a spus acelaşi lucru ca şi medicul lui Rowen: un stop cardiac.

Şi ce altceva putea fi, fiind vorba de un trup proiectat? se gîndea Daniel. Îşi amintea, de altfel, că doctorul îi spusese că avea o „leziune”.

Funeraliile au fost rapide, dar complete. Rowen a anunţat cu solemnitate: doctorul va avea o ceremonie demnă de rangul său, chiar dacă prieteni ca Darby nu ar fi dorit aşa ceva sau pentru că urgenţa călătoriei de a doua zi ar fi recomandat o slujbă scurtă. Într-un anume fel, omul de afaceri se considera „răspunzător”, deoarece Schaumann murise în casa lui. Trei ritualişti au cîntat că spiritul lui Schaumann avea să aleagă calea luminii şi că va fi transportat pe ţărmul verde al Capitolului întîi, şi nu în Oraşul tenebros al celui de-al Doilea, în timp ce un dansator cu mănuşi şi fustă scurtă roşie dansa pe ritmul cîntărilor. O

raclă tăiată într-o imensă piesă de aur primea trupul doctorului, plasat în poziţie şezîndă, ca un fel de idol, cu mîinile încrucişate pe piept şi genunchii lipiţi. S-au spus frazele uzuale: „Am pierdut un prieten şi un mare om de ştiinţă” sau: „Noi, ceilalţi, trebuie să ne continuăm misiunea, este ceea ce i-ar fi plăcut şi lui”. S-au distribuit măşti şi mantii. Rowen recită rugăciunea *Efficiunt*, iar părul lins şi frumos al doctorului începu să strălucească. În ochii ascunşi sub mască ai lui Daniel au mai persistat privarea şi expresia lui Schaumann încă o clipă după ce acesta a fost mistuit de flăcări. Cînd chipurile s-au descoperit, Daniel observă consternarea pe cele ale lui Anjali Sen, Meldon Rowen şi Yilane, şi o anumită răceală la Maya.

Dar nimeni nu a exprimat tragedia aceea aşa cum a făcut-o Héctor Darby.

Schaumann nu avea rude apropiate şi Darby a fost cel însărcinat să-i primească cenuşa într-o urnă cu lucrătură în relief. În clipa aceea, a făcut o criză. Izbucnind în hohote puternice de plîns, ridică glasul:

— Acum, cînd eram atît de aproape…! Tocmai acum! Te rog…! Bietul şi blîndul meu Brent!

Toţi cei de faţă, inclusiv ritualiştii şi dansatorii, îl priviră cu o curiozitate din care nu lipsea frica. Daniel se gîndi că era ciudat să-l vezi plîngînd pe omul biologic: cît de mult i se schimonosea înfăţişarea, în contrast cu perfecţiunea încremenită a celor proiectaţi. Îi fu milă de el şi se gîndi la Bijou.

Doar cînd reuşi să se trezească în dimineaţa aceea, cu numai două ore înainte de a urca în aerian, încă în pat fiind, îşi aminti de întîlnirea lui cu Schaumann. Doctorul murise fără să dea la iveală ce anume îl preocupa atît de mult, de ce dorea să repete examinarea lui Daniel „în afara casei”. Daniel îşi propuse să vorbească despre asta cu Darby, dar apoi uită, distras de groaza faţă de oraşul Wellington.

4

Acoperişuri ascuţite, clopotniţe de biserici părăsite, frontoane, porţi cioplite şi ferestre cu vitralii confereau oraşului Wellington un aer biblic de rău augur, pe care prezenţa inevitabilă a mării dezgustătoare îl sporea. Nici în aeroport, nici în oraş nu păreau să existe oameni. Noaptea se întindea peste străzile pustii şi prost luminate prefăcîndu-le în heleşteie de umbre.

O porniră spre zona Portului. Se numea astfel în ciuda faptului că nu existau nave maritime (aproape că nu existau nicăieri), nici activitate comercială de vreun fel oarecare; era doar un chei de piatră acoperit cu nămol, ai cărui nume conţinea conotaţii religioase. Maya şi Yilane se despărţiră de grup ca să facă rost de echipament dintr-un vechi depozit, în vreme ce Rowen îi conducea pe ceilalţi la un Loc de Întîlnire ca să găsească o bună călăuză. Locurile de întîlnire nu erau peşterile zgomotoase la care se aşteptase Daniel, ci săli împodobite cu umbrele unor grupuri restrînse care stăteau de vorbă cu glas scăzut. Existau draperii albe care acopereau pereţi întregi, în faţa cărora nou-veniţii erau cercetaţi de privirile clienţilor. Totuşi, nimeni nu părea interesat de nimeni.

Sculpturi cu chipuri întunecate şi trupuri răsucite se înălţau peste tot, înăuntrul şi în afara Locurilor. Darby se opri sub una dintre ele şi i-o arătă lui Daniel.

— Sînt Sculpturile în Lemn, explică el.

— Ce reprezintă?

Daniel era înfiorat.

— Cine poate şti? Sînt prea vechi şi s-a pierdut semnificaţia lor exactă. Să fie oare durerea sau frica de întîlnirea cu Dumnezeu? Priveşte aceşti ochi mari, înfiorători… Ar putea fi întruchipări omeneşti ale divinităţii. Fapt e că există multe chipuri ca acestea sculptate în piatră de-a lungul mai multor insule din Pacific, unele de o vechime nemaipomenită. Se discută dacă ar putea fi chiar

anterioare căderii Culorii... Dar vorbesc acum ca bietul Brent... Voiam doar să-ţi spun că asta este ceea ce ne-a adus pînă aici, Daniel... Aceste Sculpturi în Lemn sînt cunoscute ca fiind reprezentările Măştii şi ale Mîinilor. Există un loc sacru în Noua Zeelandă, la sud de regiunea numită Otago, dincolo de oraşul Dunedin, cu un sanctuar de piatră care reprezintă o mască şi nişte mîini. Cînd, inconştient fiind, ai menţionat aceste cuvinte, am ştiut ce anume voia să ne spună Kushiro: fără îndoială, acela este locul unde a găsit *Cheia* şi unde s-ar mai putea afla încă...

— Dar restul frazelor? „Scara de metal”... „Tavanul în unghi”...

— Anja şi Meldon dau asigurări că vom şti totul atunci cînd vom ajunge. Dar sanctuarul nu este uşor de găsit, de aceea avem nevoie de o călăuză care să cunoască bine terenul...

— Vă pot duce la cineva care cunoaşte cele mai bune călăuze, spuse pe neaşteptate o voce din spatele lor.

Era un tînăr cu păr lung, castaniu. Purta podoabe tribale: coliere de pietre verzi, o curea de plăci, pantaloni bufanţi de blană, brăţări. Zîmbetul îi ilumina chipul.

— Cred că voi căutaţi călăuze ca să călătoriţi în Otago, nu-i aşa? spuse el. I-am auzit pe prietenii voştri întrebînd la etajul de sus, dar nu vor găsi pe nimeni dispus s-o pornească la drum mîine şi, cu atît mai puţin, în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween.

— Avem aur, îi atrase atenţia Darby.

— Aurul nu cumpără frica oamenilor, răspunse tînărul necunoscut, fără să înceteze să zîmbească. Era, fără îndoială, de prin partea locului. Daniel credea că percepe pe chipul lui trăsăturile proiectate ale rasei polineziene. Dar în schimbul unei mici cantităţi din aurul acela vă pot prezenta pe cineva care vă va recomanda cea mai bună dintre călăuze...

Darby se însufleţi la acea propunere nesperată.

— Cum te numeşti? întrebă el.

— Yuli.

— Bine, Yuli. Unde o să ne duci?

— Nu e departe. E chiar în port.

— Ar trebui să-i anunţăm pe Meldon şi pe Anja, spuse Daniel cu voce joasă, însă Darby se arătă nerăbdător.

— Am pierde timp. Meldon mi-a dat ceva aur ca să plătesc cazarea în Wellington. Îl voi folosi. O să-i chemăm dacă vom avea succes.

Urmînd silueta cu păr castaniu lung şi moale şi trup zvelt, traversară o piaţă flancată de case cu acoperişuri ascuţite în două ape, imitînd arhitectura sacră a oraşelor coloniale. După cîţiva paşi, mirosul mării deveni intens, dar noaptea o prefăcuse într-un simplu spaţiu gol. Locul, într-adevăr, nu era departe. Era o clădire enormă, aproape disproporţionată, cu pereţi curbi care dovedeau o vechime înspăimîntătoare. Mai multe Sculpturi în Lemn de lîngă intrare îi atraseră atenţia lui Daniel. La baza uneia dintre ele se puteau citi, în idiomul universal şi în cel polinezian, cele două versuri care deschid cel de-al Nouălea Capitol:

Am văzut sumbrul univers deschis,
unde planetele negre se învîrtesc orbeşte.

Darby îi semnală un altul, în acest caz scris doar în polineziană, la picioarele unei a doua Sculpturi în Lemn.

— *„Kamate. Ka Ora,* recită el. *Tenei te tangata / Puhuruhuru.”* „Înseamnă: „Este moartea. Este viaţa. Este fiinţa de temut care face soarele să strălucească”. Se vorbeşte despre Dumnezeu… Acum ştiu ce este locul acesta… Înainte de a mai putea adăuga ceva, arătă spre uşa de la intrare. Ne cheamă Yuli…

Liniştea şi întunericul erau tot atît de vaste ca şi vestibulul în care au intrat. Tînărul i se adresă unui paznic de origine polineziană, cu părul creţ şi încălţat cu cizme, care era aşezat cu picioarele încrucişate în incinta întunecoasă. După ce vorbi cu el o clipă, se întoarse spre

Darby.

— Colegul meu vrea tot atît cît îmi veţi plăti şi mie.

Darby acceptă, iar Yuli, după ce primi aurul, se îndreptă graţios spre o uşă cu două canaturi din fundul încăperii.

— Ce sînt toate astea? întrebă Daniel Kean.

— Ai auzit deja: locul unde se întîlnesc cei care cunosc cele mai bune călăuze, răspunse Darby.

— Ce loc este acesta?

— Un azil de nebuni, bineînţeles.

5

Cînd trecu de uşă, Daniel crezu că visează. Era o grădină asemănătoare junglei ordonate din Sentosa, în plină lumină a zilei. Era cald şi îmbrăcămintea strînsă pe trup a lui Daniel – jachetă cu fermoar şi pantaloni de plasă – părea improprie pentru ambianta aceea.

— Este o atmosferă artificială, observă Darby. Nebunii nu suportă întunericul, nici vremea rea.

Yuli intră pe o cărare pustie. Daniel îşi întorcea capul dintr-o parte în alta în vreme ce mergea.

— Asta nu pare a fi un azil de nebuni…

— Există multe locuri care sînt aziluri de nebuni fără să pară aşa ceva, Daniel, replică Darby. De altfel, nu judeca după ceea ce ai văzut în Nord. Ştii de-acum că Biblia lasă să se înţeleagă faptul că nebunia este o consecinţă directă a înţelepciunii. Nebunii au privit mai multe lucruri decît cei cu mintea întreagă şi, într-un anumit fel, posedă o viziune mai amplă, prismatică, precum faţetele acelei pietre numite Trapezoid, a cărei contemplare, în legenda celui de-al Nouălea Capitol, provoacă visele protagonistului şi trezeşte fiinţa care zace în întuneric. De aceea trebuie să fie izolaţi, pentru că sînt punţi între întuneric şi lumină. În Nord, sînt consideraţi vizionari, în vreme ce aici, în Sud-Est, sînt mai curînd opusul acestora.

— Opusul?

— Ei nu au viziuni: le produc. Privindu-i, te apropii de ocult. De aceea nu trebuie să priveşti niciodată în ochii unui nebun, spune legenda. Metafora Trapezoidului este corectă. Nebunii sînt ca nişte pietre dăltuite într-o mie de feluri diferite şi, cînd îi privim, pătrundem în lumea întunericului care se găseşte de cealaltă parte…

— Şi tu crezi în această legendă?

— Nu, dar nu vreau să fiu primul care să rişte, răspunse Darby.

Yuli se oprise lîngă un heleşteu cu apă foarte albastră şi vorbea cu un bărbat îmbrăcat într-o uşoară tunică transparentă şi împodobit cu brăţări. Pielea lui era atît de albă, încît Daniel era sigur că ar putea fi folosită ca să se scrie un text lung şi că toate cuvintele ar putea fi înţelese.

— Eu nu pot intra mai departe, explică Yuli adresîndu-li-se din nou. El este *ariki*-ul centrului şi vă va călăuzi. Îl cheamă Evengel. Noroc. Îşi luă adio cu o plecăciune după ce Darby îi înmînă mica sumă de aur convenită.

— Aţi avut vreodată de-a face cu nebuni? întrebă Evengel. Să nu-i priviţi în ochi. Este *tapu*[5]*.*

— I-am spus deja, comentă Darby.

Silueta zveltă îi conduse pe cărări sumbre şi prin mici pieţe înconjurate de flori. Daniel privi mai multe persoane aşezate pe bănci sau pe jos. Erau trupuri proiectate, mai mult sau mai puţin frumoase decît cele ale oricărui bărbat sau femeie. De fapt, Daniel nici măcar nu era sigur dacă era vorba de nebuni sau de angajaţi. Confuzia lui spori atunci cînd Darby îi spuse că a fi angajat nu înseamnă în mod necesar a nu fi şi nebun.

— Întotdeauna am crezut că realitatea o stabileşte cel care o vede, spuse Darby, iar aici majoritatea vede *o alta* realitate. Tu, pentru orice eventualitate, să nu priveşti în ochii nimănui.

---

5 Sacru (în cultura polineziană; origine a cuvîntului *tabu)* (n.tr.).

— Se pare că ai cunoscut mulţi nebuni, comentă Daniel în trecere, judecînd după ceea ce ştii despre ei…

— Tatăl meu a fost unul dintre ei, spuse Darby.

Descumpănit, Daniel încercă să improvizeze o scuză cînd, deodată, înţelese că au ajuns la destinaţie.

6

Femeia, aşezată pe o bancă avînd mai multe straturi de flori împrejur, avea pielea uşor bronzată şi păr scurt castaniu, dar ceea ce i-a atras atenţia lui Daniel a fost veşmîntul care o acoperea de la mijloc pînă la picioare. Culorile lui irizate se schimbau ca şi cum ar fi plutit într-un lichid. Privită din unghiuri diferite, piesa de vestimentaţie trecea de la verde la albastru şi de la acesta la roşu şi violet într-o cascadă neistovită.

— Îmbrăcămintea frapantă se dovedeşte utilă pentru a nu fi priviţi în ochi, îi şopti Darby. De aceea şi-o pun.

— Shane Davenport, o prezentă Evengel cu mare seriozitate.

Apoi se înclină şi îi lăsă singuri.

Rămaseră în picioare în faţa ei, în vreme ce Darby improviza o conversaţie.

— Mi s-a spus că dumneavoastră, Shane, cunoaşteţi bine regiunea Otago. Aţi fost creată în Noua Zeelandă?

— Am fost creată în Sud. În Arabia. Shane Davenport vorbea zîmbind. Zîmbetul ei (pe care Daniel îl vedea cu coada ochiului, neîndrăznind să-şi ridice privirea) era frumos, iar tonul vocii de asemenea. Părea încîntată să fie acolo, în faţa lor. Spre deosebire de Darby şi de Daniel, ea într-adevăr îi privea în ochi. Am venit în Ţara lui Atua ca să vînez.

— Sînteţi vînător? o întrebă Darby.

— Să spunem că am fost. Am călătorit prin Marlborough, Christchurch, Dunedin, pînă la Invercagill… Sînt doar ruine.

— Ce vînaţi? se interesă Darby.

— Exemplare ca tine, dar hibrizi.

Daniel se arătă mirat, însă Darby îi făcu un semn care părea că vrea să spună: „Las-o să vorbească”.

— Vă referiţi la…

— Mă refer la masculi biologici hibrizi… Nu pot să cred că tinerelul tău nu ştie ce sînt hibrizii… Davenport scoase un hohot de rîs. Mai bine vorbeşte-i despre viaţă, dacă ai de gînd să străbaţi cu el ţinuturile din sud…

Darby continuă să întrebe:

— Cînd aţi încetat să mai vînaţi, Shane?

— Cînd s-a întîmplat ceea ce îi sileşte pe vînători să înceteze a mai vîna: cînd sînt vînaţi.

În vreme ce spunea asta, îşi dădu tunica la o parte cu un gest violent, producînd o rafală subită de lumini colorate.

În ciuda lucrării chirurgicale perfecte, încă mai erau perceptibile liniile subţiri care, la nivelul zonei de mijloc a coapsei, despărţeau pielea de materialul sintetic. Genunchiul artificial strălucea sub soarele artificial al nebunilor.

Şi asta nu era totul.

Aproape şi mai impresionant pentru Daniel a fost să descopere pîntecul uşor umflat, numeroasele aluniţe, cicatricele, părul pubian des, mirosul inconfundabil de carne biologică eliberat prin însăşi acea mişcare.

Daniel se întrebă cum de nu-şi dăduse seama mai înainte.

Înţelese că felul său de a o privi, concentrîndu-şi atenţia asupra tunicii, îl împiedicase să observe.

— Cum te simţi ca fiinţă biologică. Darby? zise Davenport. Îţi voi spune cum mă simt eu: ca un animal bătrîn. Am treizeci şi şapte de ani şi mi se pare că am optzeci. Astfel că, prietene, te aşteaptă două sarcini… Nu numai că va trebui să protejezi curişorul proiectat al proiectatului tău partener, ci şi propriul şi bătrînul tău cur… Pentru că îţi jur că în Ţinuturile lui Atua există hibrizi care îi

vînează pe bărbaţii biologici ca tine şi care se ospătează cu vieţile lor…

O venă pulsa pe fruntea lui Darby, scoţîndu-i încordarea la iveală. Cu toate acestea, atunci cînd vorbi, a fost cu cea mai blîndă voce pe care Daniel i-o auzise vreodată.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ţi-au făcut, Shane!

— Nu s-a întîmplat nimic la care să nu mă fi aşteptat să se întîmple, şopti Davenport, cu o blîndeţe identică şi neaşteptată. Cum spune cel de-al Nouălea? „Nu s-a întîmplat nimic despre care s-ar putea demonstra că ar fi contrar ordinii naturale.” Rîse din nou şi îşi schimbă poziţia, sprijinindu-şi piciorul artificial pe bancă. Am vînat de mai multe ori în cavernele de la sud de Dunedin şi eram însoţită de cea mai bună călăuză care se poate concepe, de persoana al cărei nume vă va interesa, probabil, să-l cunoaşteţi. Lăsaţi-mă să vă povestesc ce s-a întîmplat. Există un trib de războinici hibrizi. Trăiesc dincolo de Otago. Eu îi vînam. Într-o zi, m-au vînat ei pe mine. Ne-au pregătit o ambuscadă. Eram vreo zece, toţi cu trupuri proiectate, în afară de mine. I-au ucis pe toţi, cu excepţia călăuzei mele şi a mea, după ce le-au făcut anumite lucruri caracteristice pentru specia lor, pe care nu le voi descrie din respect pentru frumosul tău prieten. Apoi, vă voi povesti ce s-a întîmplat cu călăuza mea. În ceea ce mă priveşte, au hotărît să mă păstreze în captivitate. Erau fascinaţi de trupul meu. Nu-i interesau cei proiectaţi genetic, ci numai aceia dintre noi care miroseau a carne şi a viaţă. Am fost prizonieră timp de aproximativ o lună. Ei nu o numesc „lună”, şi nici măcar nu ştiu cum o numesc… Nu vorbesc ca noi… Şi nu m-au legat: m-au lăsat doar azvîrlită acolo, în cavernele umede şi, cînd li se părea că aveam să mor, mă scoteau la soare şi mă întindeau pe pietre. Au făcut experimente cu mine. Ei poate că le numesc „jocuri”… Uneori, mi se părea că voiau doar să mă audă ţipînd. Nu mă lăsau să leşin şi nici să dorm… Au fost ultimele creaturi pe care le-am putut privi înainte ca întunericul să-mi pătrundă în ochi…

Făcu o pauză, îşi ceru scuze şi vorbi în continuare. Daniel, care îi privea gura, îi observă trăsăturile mototolite asemenea unei cărţi terfelite.

— Cînd s-au săturat de „jocuri”, m-au devorat. Poate că am avut o şansa unică: nu le-a plăcut carnea de femelă biologică de peste treizeci de ani. După ce au gustat din piciorul meu stîng, m-au lăsat pe stînci şi au plecat. Au cicatrizat sîngele ciotului cu cataplasme, sperînd să mă consume în continuare, şi ăsta a fost motivul pentru care n-am murit... Rămînînd singură, m-am tîrît între nisip şi stînci pînă cînd nu m-am mai putut mişca. Am vrut să mor, dar am constatat că nu e uşor... Izbucni din nou în rîs. M-au găsit nişte exploratori, m-au dus la o lagună, mi-au dat apă şi m-au îngrijit pînă cînd, privindu-mă în ochi, unul dintre ei a început să ţipe şi şi-a descărcat pistolul în cap... Aşa au aflat că eram nebună. În cele din urmă, au hotărît că voi fi mai puţin periculoasă la Wellington, şi m-au adus aici. Vrei să ştii de ce şi-a descărcat arma cînd m-a privit, tinerelule? şopti Davenport către Daniel. De ce nu mă priveşti? E ceva vreme de cînd nu m-a mai privit nimeni în ochi...

Lui Daniel i se păru posibil să-i dea ascultare. Nu credea că se va întîmpla ceva rău. Se povesteau multe despre nebuni, dar în Nord nu erau luate foarte în serios. Pentru o clipă trecătoare, ochii săi se căţărară, docili, pe pieptul, pe gîtul şi pe întunericul care învăluia ochii lui Shane Davenport, pînă cînd... mîna lui Darby se interpuse. Un hohot de rîs răguşit zgudui pieptul costeliv al femeii biologice.

— E mereu la fel, urlă ea: tînărul vrea să mă privească, iar bătrînul îl împiedică.

— Shane, interveni Darby, spune-mi cine a fost călăuza ta şi cum să o găsesc...

— Ah, da, călăuza mea... Este cea mai bună dintre toate. Nu veţi putea face nici doi paşi plecînd de la Balclutha fără el. Se numeşte Nath Svenkov şi locuieşte într-un turn, la cîteva minute de aici, în acelaşi cartier al

portului. Va fi dornic să vă însoţească dacă va fi bine plătit…

— Cum a reuşit să supravieţuiască ambuscadei? întrebă Daniel.

Părul femeii mătură obrazul pe care se mişcau umbrele ochilor săi înnebuniţi.

— N-a avut nevoie să supravieţuiască, băiete, spuse ea. El *a pregătit* ambuscada. A căzut la înţelegere cu hibrizii, m-a vîndut lor… Aşteaptă! Nu pleca! Nu vrei să mă priveşti în ochi? Nu vrei…? Laşule!

Pe cînd Darby şi Daniel se îndepărtau, rîsul lui Davenport părea să-i urmărească.

7

— Vei pune temei pe spusele unui nebun?

— N-ai crezut povestea ei, nu-i aşa?

Mergeau pe lîngă chei. Tălăzuirea Casei lui Dumnezeu se topea în noapte şi era vizibilă doar atunci cînd spuma o sublinia.

— În cea mai mare parte, nu, răspunse Darby. Vînător de hibrizi? Nimeni n-a văzut realmente un „hibrid”!

— Atunci, trădarea călăuzei sale…

— E posibil ca numitul Svenkov să nu fie un tip de încredere, dar este singurul nume pe care-l avem şi trebuie să încercăm cu el, hotărî Darby. Cît despre domnişoara Davenport, ceea ce ştim despre ea este că într-o zi a venit la Wellington fără un picior şi cu ceva de povestit.

— Dar m-ai împiedicat să o privesc în ochi, spuse Daniel, şi cauţi călăuza pe care ea ne-a recomandat-o… Nu înţeleg, Héctor… Afirmi că n-ai credinţe, ca şi mine, dar te comporţi de parcă le-ai avea…

— Şi cine nu se comportă astfel în epoca noastră? În lipsa datelor demne de încredere, prefer să iau în seamă explicaţia cea mai obişnuită. După o pauză, Darby se opri şi

îşi îndepărtă privirea de Daniel, fixînd-o într-un punct din întuneric. Tatăl meu era credincios al celui de-al Nouălea. Aşa cum ţi-am mai spus, mulţi au convingerea că piatra Trapezoid din cel de-al Nouălea este un simbol al nebuniei, iar faţetele sale, diferitele contrarii care convieţuiesc într-un acelaşi gînd, şi citează ca dovadă cuvintele revelaţiei finale, în care protagonistul declară: „Eu sînt fiinţa, fiinţa sînt eu”… Tatăl meu dorea cu înflăcărare să ajungă la acest final, să se topească, devenind una cu contradicţia, ca să găsească adevărul… Eu am fost creat potrivit dorinţelor sale. Funcţia lui de ierarh al sectei îi permitea să trăiască în îndestulare şi a plătit ca să obţină o creatură plecînd de la una dintre celulele sale. Voia să aibă un fiu biologic ca să cunoască viaţa care se dezvoltă „de sine stătătoare”, după cum mi-a explicat el. Mai tîrziu am crezut ca ceea ce dorea el era să caute din nou contradicţia, dat fiind că el însuşi era un simbol al artificiului: trupul lui era divergent, avea ambele sexe… Astfel că a fost în acelaşi timp şi tatăl, şi mama mea. Raţiunea mea şi nebunia mea. Lumina mea şi întunericul meu. M-am dezvoltat, deci, în casa unei fiinţe cu trupul şi mintea scindate. Brent Schaumann obişnuia să spună că această educaţie a fost cea care m-a învăţat să mă îndoiesc de toate… Zîmbi. N-am văzut niciodată un singur aspect al adevărului fără să văd şi opusul său. Pentru mintea mea de copil era dificil să înţeleg acea dualitate cuprinsă într-o singură persoană, dar, cu toate acestea, cred că… am întreţinut o relaţie acceptabilă. Apoi, credinţele sale l-au îmbolnăvit. La azilul de nebuni se aşeza în faţa mea cînd îl vizitam, iar eu căutam să nu-l privesc în ochi…

Îi întoarse spatele lui Daniel şi continuă să meargă. Vîntul îi umfla pulpanele jachetei. Deodată se opri şi se întoarse spre el.

— Daniel, îţi aminteşti că ai reacţionat cu o oarecare violenţă atunci cînd m-ai acuzat că sînt credincios? Acum îţi pot mărturisi ceva ce nu i-am povestit niciodată lui Brent Schaumann şi nici altcuiva… Chipul său se crispă într-o

strîmbătură. În fond, *urăsc* credinţa. Urăsc lumea credincioşilor, oricare ar fi religia lor, această lume de întuneric plină de creaturi atroce şi un Dumnezeu care visează sub ape pînă în momentul în care va hotărî să ne distrugă… Totuşi… cine ne asigură că este *fals?* Şi asta este cel mai rău: Urăsc credincioşii, însă nu pot face abstracţie de ceea ce cred ei. Am ajuns să mă gîndesc că îi urase pentru că am nevoie de ei. Dacă aş avea date demne de încredere…! Măcar una, oricare ar fi!

Héctor Darby continua să meargă de unui singur, cu mîinile în buzunare.

8

Turnul se înălţa între acoperişurile ascuţite de la extremitatea opusă a portului. În realitate, consta din două părţi: un vechi edificiu şi, pe terasa acestuia, un cilindru de metal la care părea că se ajunge pe o scăriţă. Nu se putea exclude faptul că acel adaos ruginit era tot un fel de locuinţă. Cele două ferestre ale edificiului erau luminate. Darby rămase privindu-le în vreme ce bătea la poartă.

Un servitor polinezian cu un zîmbet frumos îi invită să urce la salonul de la etajul de deasupra, unde mobilele se remarcau prin mărime şi vechime, salvate parcă gratie unei febrile munci de restaurare. Pe Daniel îl făcu să se gîndească la casa cuiva bogat odinioară care nu trecea acum prin cele mai bune momente ale sale.

În salon erau două persoane. Cum servitorul nu se adresa nici uneia în particular, Darby ridică glasul:

— Domnul Svenkov?

— Eu sînt.

Daniel se deplasă puţin ca să-l vadă, căci Svenkov nu se mişcase de pe scaunul pe care stătea. Imediat ştiu două lucruri despre el: că era de origine polineziană şi că poseda o personalitate năvalnică. Avea părul lung, negru şi lins,

despărţit la mijloc printr-o cărare albă, şi era acoperit cu o splendidă jachetă pînă în talie, din pene albe, pantaloni gri pînă la mijlocul pulpei şi sandale cu şireturi. Restul erau podoabe tribale: coliere, cercei, brăţări din scoici foarte frumoase şi inele pe degetele mîinilor sale lungi şi îngrijite. Însă ceea ce îl făcea pe Daniel să se gîndească la o forţă ascunsă, dar uşor discernabilă, era mai ales ansamblul trupului său, nu numai perfecţiunea acestuia, ci şi felul în care stătea pe scaun, lăsat pe spate.

După acea primă impresie, Daniel primi alta. Svenkov scoase un hohot de rîs văzîndu-l pe Darby şi, cînd vorbi, vocea sa, departe de a fi cîrîitul aspru la care se aşteptase Daniel, suna melodios.

— Oh, te rog…! Te rog…! Părea că nu se poate stăpîni. Îşi duse mîinile la faţă şi continuă să rîdă. Lucrul cel mai neplăcut pentru Daniel a fost să bage de seamă că servitorul şi celălalt bărbat rîdeau şi ei; chiar şi Darby, care părea să fie motivul amuzamentului, zîmbea deschis. Trebuie să mă scuzi, omule natural, dar tocmai puneam rămăşag cu prietenul meu Amet pe o sută de *pounamus* din lacul Karuga că aveam să primesc foarte curînd vizita unui om biologic care doreşte să mă angajeze…

— Aşa cum spui, replică Darby.

— Cu siguranţă că o ştiai dinainte, Nath, spuse bărbatul care se numea Amet, cu o voce mai puţin frumoasă decît a lui Svenkov.

— Jur pe Atua că nu… Spune-i, omule biologic, ne-am cunoscut înainte? Darby negă şi Svenkov gesticulă triumfător spre Amet, care se mărgini să dea peste cap paharul pe care-l avea în mînă. A fost o întîmplare fericită, chibzui Svenkov mîngîindu-şi obrazul cu unghiile sale lungi, poate ca să-i arate lui Darby inelul splendid de pe deget. Şi acum, ce pot face pentru voi?

— Am dori să vorbim între patru ochi.

Exploratorul se ridică fără să înceteze a-l măsura pe Darby cu privirea.

— Tot ce există în această încăpere este al meu, inclusiv servitorul meu şi Amet. Ar fi ca şi cum mi-ai cere să vorbesc fără pereţi. Spune-mi ce doreşti sau pleacă.

„Acesta este adevăratul Svenkov”, socoti Daniel. I se păru un început foarte prost şi înţelese reticenţa lui Darby. Acesta, în schimb, nu părea să fie foarte impresionat nici de Svenkov, şi nici de lumea acestuia. Ridică din umeri şi se întoarse cu spatele.

— În cazul acesta, îţi urăm noapte bună.

— Ce anume ai venit să cauţi? îl opri Svenkov.

— Am venit să ofer, spuse Darby. Te asigur că este o bună ofertă, dar n-o vei cunoaşte dacă nu vom fi între patru ochi.

Svenkov îl privea peste umăr şi reverul jachetei sale de pene îi atingea bărbia. Chipul său cu pometi înalţi arăta acea viclenie puternică pe care Daniel o asocia cu proiectul rasei sale. După ce îl cercetă pe Darby o clipă, mişcă mîna. Servitorul şi Amet parcă prinseră viaţă: primul se îndreptă spre scări, iar Amet părăsi canapeaua şi îl urmă. Cînd rămaseră singuri, Svenkov umplu două cupe cu băutură de pe o masă.

— Vorbeşte, spuse el.

— La sud de Dunedin există un sanctuar dedicat Măştii şi Mîinilor, spuse Darby numaidecît. Vrem să ne duci acolo. Sîntem un grup de şase persoane şi dispunem de bani şi de echipament din abundenţă. Ne grăbim: ori plecăm mîine, ori nu încheiem tîrgul.

Svenkov le înmînă cupele şi se întoarse la masă fără să răspundă. Fiecare pas pe care îl făcea cu sandalele sale înalte făceau să zornăie metalele care îl împodobeau.

— Cunosc locul acela, spuse el în cele din urmă, este în ruine, nu e nimic acolo. Ce se presupune că ar trebui să găsiţi acolo, omule biologic?

— Nu ştiu, omule proiectat, de aceea vrem să mergem, răspunse Darby şi zîmbi. Te vom plăti oricum dacă ne duci şi ne aduci vii şi nevătămaţi, chiar dacă nu vom găsi nimic.

— Şi vreţi să plecaţi mîine? Am auzit bine? Svenkov îşi lăsă cupa pe masă şi apucă o mică oglindă rotundă care stătea pe un suport lîngă sticle. Prea multă grabă ca să mergeţi să căutaţi *nimic.* Şi adăugă, cu un accent plîngăreţ, în vreme ce îşi privea chipul în oglindă: De ce vor toţi să-l înşele de Svenkov? Oare Svenkov are înfăţişarea unui naiv de care îşi poate bate joc oricine? Se întoarse spre Darby şi îşi arătă dinţii săi albi. Pot să accept să merg în căutarea a *nimic* doar dacă primesc aproape *tot.*

Darby menţiona o cantitate substanţială de aur.

— Jumătate acum şi restul la sfîrşit, dacă te dovedeşti a fi atît de bun pe cît am fost asigurat, spuse el.

Svenkov îşi îndreptă ochii verzi spre Daniel.

— Şi tu?

— Mă numesc Daniel.

— Nu araţi ca unul care ar avea atîta aur.

— Nici tu, răspunse Daniel, şi Darby scoase un chicot.

Svenkov îl mai privi o clipă pe Daniel, în timp ce îşi muşca o şuviţă lungă din propriul său păr negru. Cerceii care îi atîrnau de lobii urechilor erau o cascadă de medalioane înlănţuite între ele. Apoi, privi din nou oglinda pe care o mai ţinea încă în mînă.

— Aţi venit în casa lui Svenkov ca să vă amuzaţi pe seama lui, gemu el. Voi, nordicii, credeţi că îl puteţi cumpăra pe un fiu al lui Atua cu aurul vostru! Spuneţi: „Mîine trebuie să pleci şi să ne duci în locul acesta” şi speraţi ca Svenkov să vă dea ascultare cu o plecăciune! Dar Svenkov nu şie nimic: nu ştie cine sînteţi, nici ce căutaţi… Speraţi să se încline, să tacă şi să vă dea ascultare?

— Să mergem, Héctor, spuse Daniel, supărat. Să-l lăsăm în pace pe arogantul ăsta!

Ceea ce făcu Darby, în schimb, a fost să-şi sporească puţin oferta. Svenkov lăsă oglinda şi Daniel percepu gestul viclean, sprînceana subţire ridicată, buzele cărnoase uşor curbate.

— Vreau dublu, spuse Svenkov. Şi în plus… ridică

arătătorul… jumătate din obiectele de valoare pe care le vom găsi.

Lui Daniel i se păru atît de exagerat, încît îl privi pe Darby, convins că acesta va rîde de propunerea aceea, dar spre surprinderea sa Darby încuviinţă.

— Asta nu e totul, le atrase atenţia Svenkov; voi fi *ariki,* şeful. Călătoria prin Otago este destul de neplăcută prin ea însăşi. În timpul călătoriei, eu voi fi şeful. Iar concepţia mea despre a fi şef implică faptul că tu şi tu – îi arătă cu degetul – ca şi însoţitorii voştri, veţi face întocmai cum o să vă spun eu, orice ar fi, fără discuţie…

— Putem negocia…

— Nu este negociabil, spuse Svenkov cu vocea sa melodioasă, dar pe un ton rece. Nimic din ceea ce vă cer nu este negociabil.

— Trebuie să-i întreb pe ceilalţi.

Daniel se arătă neîncrezător. Puterea ostentativă a lui Svenkov îl enerva şi era din ce în ce mai sigur că Shane Davenport le spusese adevărul.

— Héctor, aşteaptă… Putem vorbi o clipă? Svenkov se prefăcu dezinteresat şi încuviinţă cu o clătinare a capului. Darby şi Daniel se îndepărtară pînă în colţul opus şi Daniel şuşoti: De ce te încrezi în el? Putem găsi alte călăuze. Individul ăsta nu e de neînlocuit, desi el crede contrariul… Să vorbim cu Meldon. Sînt sigur că vom găsi…

Deodată, chipul lui Darby deveni aspru.

— Băiete, n-avem timp să alegem. Permite-mi să rezolv această treabă în felul meu.

— Dar…

— Tu ai ales să vii cu noi, i-o tăie Darby, dar nu cauţi acelaşi lucru ca noi. Lasă-ne să alegem cel mai bun mod de a căuta. Daniel rămase privindu-l, în vreme ce Darby se întorcea spre explorator. Domnule Svenkov, în mod evident trebuie să vorbesc cu ceilalţi, dar, în principiu, sînt împuternicit să vă accept condiţiile.

Svenkov nu păru mai fericit: le întoarse spatele şi se

aşează. Însă Daniel îi surprinse chipul în oglinjoara de pe masă.

Zîmbetul lui Svenkov în oglinda aceea era dezagreabil.

9

Rowen, Anjali, Maya şi Yilane s-au prezentat o oră mai tîrziu încărcaţi cu rucsacurile în care ţineau echipamentul recent achiziţionat, precum şi plăcile de aur convenite ca preţ. Svenkov insista să se cazeze acolo peste noapte, iar Rowen, care nu obţinuse rezultate în propria sa căutare, hotărî să fie de acord.

Deşi Svenkov se arăta extrem de respectuos, făcînd paradă de iscusinţa de a-şi captiva auditoriul cu vocea sa melodioasă, Daniel observă că acesta se simţea stăpîn pe situaţie şi începuse să-şi arate caracterul arogant. La început, a protestat cînd a aflat de orbirea Mayei, dar Rowen şi Darby, întotdeauna moderaţi, l-au liniştit dîndu-i asigurări că fata ştia să-şi poarte singură de grijă. Apoi, deschise pe perete o hartă tridimensională a ţinutului Otago şi a regiunii sudice cu ajutorul *scriptorium*-ului său şi nu pierdu ocazia să-şi bată joc de clienţii săi, în special de Anjali, care părea să cunoască mai bine decît alţii recifele de pe coasta de sud-est, rostind fraze precum: „Ceea ce menţionezi nu mai există de ani de zile” sau „Se vede clar că aveţi nevoie de o călăuză”.

— Sanctuarul se află în această zonă, semnală cu un deget pe care purta un inel, o arie apropiată de coasta de sud-est. Se poate ajunge într-o singură zi mergînd pe jos de pe plajă.

— Există şi alte sanctuare asemănătoare? întrebă Rowen.

— Nici unul de importanţa aceluia.

Rowen rămase privind luminile mişcătoare ale hărţii.

— Atunci, aceasta este destinaţia noastră.

Yilane a fost cel care a adus din nou vorba despre hibrizi şi, în vreme ce îşi turna un pahar din cea de-a treia sau a patra sticlă din noaptea aceea, Svenkov spuse simplu:

— Există tot felul de dihănii neproiectate în selvă şi pe coastă, şi mai multe triburi sălbatice, dar n-am văzut nici un hibrid.

Si consideră subiectul încheiat. Nimeni n-a mai insistat, iar Darby nu o menţiona pe Davenport.

La încheierea reuniunii s-au repartizat dormitoarele, şi adresîndu-i-se lui Daniel, Svenkov ridică o sprînceană cu o expresie de regret prost jucată.

— Mă tem că ţi-a revenit camera din zona superioară, spuse el. Va trebui să ieşi afară ca să urci pe scăriţă.

Daniel se gîndi că, observîndu-i ostilitatea făţişă, polinezianul îşi propusese să-i facă viaţa dificilă. Nu i-a păsat: îşi luă rucsacul, urcă pe terasă şi ieşi în noaptea din Wellington, plină de umbre şi de stele îndepărtate care se învîrteau în neant, precum şi de marea care acoperea cu sunete acel fundal. Apoi, se căţără pe scăriţă pînă ajunse în interiorul incintei de metal. Dormitorul său era o încăpere rotundă şi goală, fără ferestre, cu o masă dreptunghiulară folosită şi ca pat de campanie şi o simplă lampă în tavan. Daniel se dezbrăcă şi se întinse pe scîndură cu faţa în sus, cu lumina încă aprinsă, privind tavanul şi ascultînd zumzetul îndepărtat al nopţii.

La un moment dat, îşi duse mîna la rucsacul care stătea pe jos şi scoase cea mai de preţ comoară a sa, de care nu se despărţise de cînd plecase din Germania, cu excepţia călătoriei sale prin Zona Scufundată.

Sărută suprafaţa rece de metal a urnei, ca şi cum ar fi putut să fie astfel într-un fel oarecare mai aproape de amintire, şi îi şopti cuvintele dintotdeauna: că nu o va părăsi niciodată, aşa cum îi ceruse Bijou într-o anumită ocazie („Jura că-mi vei purta mereu cu tine cenuşa”), şi că îi va răzbuna moartea. Apoi, cu o extremă delicateţe, lăsă din nou urna în rucsac şi stinse lumina.

Avu impresia că îşi stinge întreaga viaţă.

10

Iar acum era acolo, tremurînd, acoperit de sudoare, culcat pe o scîndură şi cufundat în întuneric, întrebîndu-se dacă dorinţele sale de răzbunare aveau vreun sens. „Dar nu ceda atît de repede”, îşi spuse el.

A doua zi, Svenkov îi va duce la sanctuar, ei vor găsi *Cheia* şi Adevărul îi va găsi pe ei.

Nu ştia de ce e atît de sigur, dar era: dacă îi va însoţi, va sfîrşi prin a-l înfrunta pe individul care îl azvîrlise într-un întuneric încă şi mai rău decît cel dinăuntrul acelei caverne.

Auzi un zgomot uşor şi îşi înălţă capul. Părul său blond i se lipea de fruntea scăldată în sudoare. Întinse mîna spre placa de lumină, o aprinse, clipi. Încăperea era în continuare pustie, închisă. Poate că zgomotele în clădirea de jos se transmiteau cilindrului de metal. O stinse din nou.

Şi dacă se înşela? Şi dacă Adevărul renunţase la căutare după eşecul Inei şi al lui Olsen? Nu-i venea să creadă, şi totuşi…

Frămîntîndu-şi mintea cu acele gînduri, sfîrşi prin a aţipi.

Probabil că adormise, pentru că deodată o văzu pe Mitsuko la picioarele patului de campanie.

Era ghemuită într-o scobitură din perete, într-o atitudine de vultur, şi privea cu fixitatea morţilor. O lumină sîngerie cădea pe silueta ei. Purta pantaloni negri şi un voal de mătase de aceeaşi culoare, care îi încingea gîtul peste umilitorul colier cu clopoţel şi se despărţea în două fîşii pe fiecare latură a pieptului său. Cînd a început să vorbească, a făcut-o cu aceeaşi voce sfîrşită cu care o făcuse în turnul din Tokyo. Fie că era un vis sau nu, Daniel o auzi cu o claritate îngheţată:

— Ne vom revedea, Daniel. Şi veţi muri. Cu toţii.

Probabil că era un vis, pentru că, deşi a vrut să

reacţioneze, să se trezească măcar sau să se ridice în capul oaselor, nu a reuşit. Parcă era legat de scîndura aceea.

— Sau nu toţi, spuse Mitsuko aproape fără să-şi mişte buzele, palidă sub ceaţa de culoarea sîngelui care o ilumina. Tu şi fiica ta veţi trăi…

Întinse un picior, apoi celălalt, asemenea unei insecte gigantice, ieşi din scobitura din perete şi înaintă spre el. Ţinea voalul de capete de parcă ar fi vrut să se stranguleze.

— Veţi trăi, repetă ea cu voce răguşită… înăuntrul *gurii mele.* Obrajii se umflau ca şi cum ar fi avut înăuntru o bucată enormă de ceva care, în mod paradoxal, se mărea pe măsură ce era mestecat. *A… ici, î… nă… un… tru, Da… niel Ke…*

Deodată, duse fîşiile de voal spre gură. Dădea impresia că îi venea să vomite şi că nu dorea să o facă pe jos.

Se auzi o înfiorătoare gîlgîitură, în vreme ce buzele lui Mitsuko dispăreau şi gura i se lărgea pînă devenea o gaură disproporţionată. Din ochi, nas şi obraji rămaseră doar nişte linii de cauciuc, în vreme ce din imensa cavitate răsărea un lucru negru şi lucios ca pîntecele unui păianjen care apărea şi se încolăcea pe voal.

— *Aici,* spuse vocea, acum cu o absolută claritate.

Atunci, Daniel înţelese: ceea ce vorbea era tocmai *lucrul* pe care Mitsuko îl vomita. Trupul lui Mitsuko era doar o coajă care servea să-l adăpostească.

Şi lucrul acela era Adevărul.

Umplea toată încăperea. Daniel încetă să mai respire şi se agită lipsit de apărare, cu gura şi nasul blocate ca într-o pungă neagră legată de gît.

„Nu îi privi ochii. Pentru ca ochii sînt Trapezoidul cu mii de feţe în care zace nebunia…”

Strigă. Dădu din mîini.

Avu nevoie de mai multe secunde de gîfîieli ca să-şi dea seama că era de-acum treaz şi de încă alte cîteva ca să aprindă lumina.

Era în continuare în încăperea coclită şi închisă, cu

rucsacul şi hainele în locul unde le lăsase. Nu se întîmplase nimic care să fie „contrar ordinii naturale”, dar socoti coşmarul drept cea mai înspăimîntătoare experienţă pe care o trăise vreodată. Şi nu credea că a fost vorba de un simplu vis.

Atunci ştiu că nu avea să poată renunţa. Chiar dacă îi plăcea sau nu, Adevărul îl considera acum unul oarecare dintre ei, iar ameninţarea acestuia se extindea şi asupra lui Yun. Dacă voia să trăiască în pace, va trebui să se asigure că Adevărul va fi eliminat.

Rămase în pat cu faţa în sus, neîndrăznind să adoarmă din nou, aşteptînd zorile.

Capitolul al Zecelea

Recifele

1

Putea fi moartă, însă era numai adormită. Singura diferenţă faţă de un cadavru consta în faptul că era întinsă pe spate, şi nimeni n-ar fi lăsat un cadavru în această poziţie.

De altfel, frumuseţea ei radioasă părea artificială. Nu respira, nu se mişca: zăcea cu faţa în sus, avînd părul răsfirat cu grijă pe lîngă căpătîiul unui pat foarte simplu. Un trup feminin fără găteli, podoabe şi acoperăminte, cu ochii închişi.

„Turmaline.”

Ochii i se deschiseră.

„Am puţin timp la dispoziţie. Ascultă cu atenţie.”

Turmaline se ridică în capul oaselor şi, tăcută, părăsi patul dintr-o singură mişcare. Merse cu paşi uşori pînă la uşă şi ieşi afară.

În Wellington încă nu răsărise soarele, dar o claritate verzuie, difuză umplea orizontul. Casa închiriată pentru o săptămînă era o vilă superbă, situată pe colinele care dominau oraşul. Cu pereţi de culoare verde crud şi ferestre albe, poseda o grădină şi un patio foarte mari. Singurătatea îi pricinuia o oarecare teamă, dar asta era ceea ce căuta Turmaline: nu era nimeni în preajmă, iar supravegherea era redusă.

Se opri lîngă peretele faţadei, îşi înclină capul spre stînga, unde se afla plăcuţa receptoare a căştii sale, şi îşi dădu la o parte părul metalic, pentru ca vorbele Stăpînului să ajungă la ea cu claritate. Părul îi scînteia sub primele raze ale soarelui.

Dialogul a fost scurt. Turmaline îndeplinise ordinele, dar

era nevoie să mai facă ceva. Adevărul nu era încă liber să acţioneze. Următoarea misiune a Turmalinei era clară.

Cînd casca amuţi, se întoarse în casă. Mitsuko aştepta trîntită pe jos în salon, în poziţia în care o aruncase Turmaline în timpul nopţii. În privirea ei nu mai era nici urmă de răzvrătire, cum se întîmplase cu luni în urmă. Fiica lui Kushiro era de-acum numai şi numai voinţa Stăpînului.

— Plecăm, spuse Turmaline. Avem timp numai cît să ajungem la aeroport. În vreme ce japoneza cu păr roşcat se ridica în picioare, Blonda adăugă, zîmbind: Şi o veste bună pentru tine – mai ai doar puţin timp de trăit.

2

Niciodată nu văzuse ceva asemănător.

În jurul lui, totul părea viu şi haotic: grămezi de nisip, stînci, vegetaţie plină de mîl revărsat peste marginile acestora, marea nedesluşită spărgîndu-se de recife. Chiar şi cerul, cu norii săi bizari şi încovoiaţi, părea să fie de o altă calitate. Se simţea ca şi cum n-ar fi fost pe Pămînt, ca şi cum s-ar fi aflat într-o lume îndepărtată pe care nu călcase niciodată picior de fiinţă omenească. Dar cel mai rău dintre toate era că, în ciuda acestei impresii de bizarerie, ceea ce vedea el acum…

— … Ne aparţine, spuse Darby, iar Daniel îl privi. Iar noi aparţinem *acestuia*. Este aberant, nu-i aşa? Într-un anume fel, crezi că oraşul este liniştitor de fals. În schimb, această plajă pustie reprezintă realitatea. Aici s-a născut viaţa şi, probabil, ideile religioase…

Aerianul lui Svenkov, un vehicul mic, manevrabil, cu o singură cabină unde pasagerii se aşezau în cerc şi un *scriptorium* pentru furnizarea datelor de zbor, aterizase aproape de plajă, mai jos de Rata Nui[6], la vreo optzeci de

6 Denumirea în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă a Insulei Paştelui, situată în Oceanul Pacific, la vest de Chile, de care aparţine

kilometri sud de Wellington. Călătoria, întreprinsă în zori, durase ceva mai mult de trei ore. Nu era o distanţă atît de mare încît peisajul să se fi schimbat foarte mult, se gîndea Daniel, şi la fel păreau să gîndească şi tovarăşii săi.

Jeremy Yin Lane, alias Yilane, se despuiase pînă şi de podoabele şi bijuteriile sale şi îngenunchea pe nisip. Pe spatele lui era vizibil tatuajul în formă de şarpe, dezvăluit de un vînt schimbător care îi agita coama de păr şi care aducea cu el „un miros greţos de peşte”. Dar tînărul Yilane, mîndru de obîrşia sa străveche şi de credinţa lui în cel de-al Zecelea Capitol, părea că vrea să demonstreze că doar el era în stare să facă primul pas în acea incintă infinită şi sacră. Svenkov însuşi alesese zona stîncoasă ca să se oprească, fără să înainteze spre nisip. Acolo îşi lăsase rucsacul şi armele şi utiliza ca pe un covor fusta scurtă din sfori pe care şi-o desprinsese din talie ca să calce pe marginea tăioasă a stîncilor. Părea o frumoasă pasare de pradă aşezată pe un promontoriu, cu părul lung şi negru ca pana corbului dansînd cu briza.

— Am cunoscut nordici care au înnebunit privind la această mare, exclamă el zîmbind.

Nimeni nu-i răspunse la glume, însă Daniel se gîndi că era posibil să nu fi exagerat deloc.

Se refugie în contemplarea deplinei frumuseţi a lui Anjali Sen, credincioasa indiancă negricioasa, care, stînd în genunchi, i se alăturase lui Yilane ca să intoneze cîntări religioase. La o distanţă prudentă de valuri, Maya, fata oarbă, se ruga şi ea, în vreme ce Rowen se plîngea printre dinţi şi dădea asigurări că aerianul său propriu posedă un vehicul auxiliar care ar fi putut ateriza pe aceeaşi plajă şi le-ar fi oferit mai multă comoditate şi protecţie. Svenkov părea că se amuză la criticile acestuia.

— Dacă vreţi să vă lipsiţi de mine, nu trebuie decît să o spuneţi, îi scăpă lui cu răceală. Dar cîtă vreme eu voi fi *ariki*-ul acestui grup, lucrurile se vor face după cum spun

---

(n.tr.)

eu.

Privind recifele pline de grote, Daniel se gîndea cum s-o fi putut concepe un astfel de peisaj. Era oare voinţa vreunei Fiinţe Superioare ca stîncile să adopte forme asimetrice şi sălbatice şi ca pe marginile lor să crească un mîl precum acela?

Darby, după ce îşi umezise buzele, se apropiase de locul unde stătea Maya. Şi Rowen părea să considere că locul acela, într-o zonă fără nisip, la suficientă distanţă de valuri şi de recife, era potrivit pentru instalarea unei tabere. Daniel încă mai şovăia, confuz, hipnotizat de vuietul mării, cînd percepu o siluetă lîngă el.

Yilane avea ceva în mîini. Marea părea să-l fi transfigurat: îşi dilata nările şi respira adînc.

— Sînt amulete, explică el. Nimic din ceea ce vezi în jurul tău nu este dăunător, este doar diferit. Sau aşa pare. Este vorba de vestibulul Casei lui Dumnezeu. Noi, credincioşii celui de-al Zecelea, intrăm în acest vestibul împodobiţi cu astfel de coliere şi de cercei. Le-ai văzut vreodată? Înalţă un colier formînd un „O” în care se ivea chipul său bine conturat, cu ochi orientali. Mărgelele sînt cochilii de moluşte. Emisari, cum li se spune într-un text de interpretare. Pune-ţi-l, la fel şi cerceii. Îţi vor fi de ajutor.

— Moluşte? spuse Daniel ţinînd în mînă colierul lung şi alb şi cerceii mici.

— Creaturi ale mării. Obiectele sacre sînt confecţionate din ele în amintirea Tiarei Ordinului. Sînt simboluri. Te vor proteja de întunericul recifelor şi de Emisarii majori care sălăşluiesc în ele.

Yilane îi întorcea deja spatele cînd Daniel îl opri.

— Mă vor proteja? Cu toate acestea, şi în ciuda mirosului biologic pe care îl răspîndeau obiectele acelea pe care Yilane le adusese în rucsac, Daniel îşi puse colierul şi lăsă ca scoicile să se reverse cu pocnituri pe pielea netedă de pe pieptul său. Cum mă vor proteja de ceea ce văd?

Yilane îl privi, mijindu-şi ochii migdalaţi.

— Ştiu că nu eşti credincios, Daniel Kean, spuse el cu dispreţ. Şi totuşi, reprezinţi dovada credinţei reale... De aceea te afli aici. Aşa că nimănui nu-i pasă de părerea ta.

Cuvintele sale produseseră tăcere.

— Aş vrea să cred, Yilane, spuse Daniel cu blîndeţe. M-aş simţi mai fericit, te asigur.

— În această privinţă, te înşeli, interveni Anjali Sen zîmbindu-i lui Daniel. N-ai fi mai fericit, dimpotrivă. Credinţa înseamnă cunoaştere, iar cunoaşterea produce frică. Dar şi Yilane se înşală dacă socoteşte că nu ne pasă de părerea sau de senzaţiile tale. Este foarte greu să te obişnuieşti cu aceasta. Iată aici, spuse ea şi întinse mîna, marea necreată, aşa cum era ea de la începutul timpurilor, aceea despre care vorbeşte Bătrînul Beţiv din legendele celui de-al Zecelea,marea din ale cărei valuri răsar stîncile înspăimîntătoare pe care le priveşti. Nimeni şi nimic nu te poate ajuta să-ţi potoleşti panica, Daniel, fie că eşti credincios, fie că nu eşti. Dar înţelesul credinţei aici este similitudinea: cu aceste podoabe, încercăm să ne contopim cu creaturile marine, cu Emisarii lui Dumnezeu, ale căror case în spirală, de-acum goale, atîrnă de gîturile şi de urechile noastre ca o amintire a indivizibilelor lor corpuri gelatinoase. Te rog, Daniel: vino aici, pe nisip, şi linişteşte-ţi spiritul cu dansuri şi cîntări.

Invitaţia era amabilă, dar în mod evident Yilane nu o împărtăşea. Tînărul se îndepărtase, întorcîndu-le spatele. Cînd Daniel îl privi în trecere, observă că îşi prindea părul des şi creţ pe ceafa, poate ca să-şi descopere toate tatuajele şi desenele. Atunci, un şarpe cald şi negricios îi atinse braţul.

Dus de mînă de Anjali, ca un copil, Daniel se sili să înainteze prin nisipul fin, prea moale, şi care îi murdărea picioarele.

Nu era doar panică, ci şi o indispoziţie adîncă, plină de dezgust. Nimeni nu şi-o putea reproşa. Se gîndea că în trupul său totul era străin de ceea ce îl înconjura, inclusiv

mirosul şi culoarea lucrurilor, perceperea frigului şi a vîntului sau imensitatea cerului. Zona Scufundată era *omenească,* dar templul acela pestriţ, nu.

— Te vei obişnui, îi spuse Anjali.

Daniel şiu că încerca doar să-l consoleze.

3

Nu se obişnui. În schimb (fară să ştie prea bine de ce), căută sprijinul omului biologic.

Héctor Darby aproape că nu participase la cîntările şi dansurile celorlalţi. Cînd au terminat de adus echipamentul din vehiculul aerian şi l-au distribuit în rucsacuri diferite, bibliofilul se întoarse pe nisip şi se aşeză în faţa Casei lui Dumnezeu. Tunica şi cămaşa sa lejeră se umflau ca nişte cocoaşe pe spinare şi părul rar dimprejurul cheliei se agita. Era încruntat, de parcă marea ar fi avut cuvinte scrise la orizont, iar el ar fi încercat să le descifreze.

Soarele îşi inaugurase deja o cale de foc în asfinţitul său pe o margine a oceanului cînd Daniel (o siluetă în apusul portocaliu) se aşeză lîngă el.

— Sîntem la începutul timpurilor, spuse Darby fără preambuluri, ca şi cum prezenţa lui Daniel l-ar fi împins să dea glas unui monolog iniţiat deja. De aici ne tragem, nu o putem nega. Chiar şi pentru un necredincios, Biblia serveşte ca un receptacul al tradiţiei şi, începînd cu cel de-al Zecelea Capitol, Autorul începe să călătorească: ne poartă într-un sat de pescari, ca să ne arate adevărata mare şi hibrizii care sălăşluiesc în recife. Apoi, în Capitole succesive, în deşertul austral, în Antarctida… Şi vorbeşte de oraşe scufundate sau îngropate şi de rase care au trăit în epoci străvechi, mult anterioare omenirii. Sînt doar legende ori adevărata istorie? Ce să crezi în această privinţă, într-un loc ca acesta?

— Întotdeauna am crezut că Zona Scufundată este cel

mai rău lucru pe care aveam să-l privesc vreodată, spuse Daniel.

Darby negă din cap.

— Zona Scufundată e o cupolă de sticlă, iar noi ne simţeam *protejaţi* înăuntrul ei, aşa cum ne simţeam în spatele capsulei din centrul genetic în care am fost creaţi. Aici, ne aflăm în afara oricărei protecţii şi a oricărui control, Daniel! Am început călătoriile biblice. Şi nu e nici o îndoială că fiecare lucru pe care îl vedem este supus unei scheme neomeneşti, străine proiectului şi logicii: forma acestor recife sau a acelei mici insule stîncoase despărţite de coastă… I-o arătă şi Daniel se sili să o privească din nou: un amănunt geologic dezgustător. O bucată de pămînt în mijlocul „apei albastre", cum o descrie cel de-al Zecelea… Şi acest… acest miros…

— Este respingător… spuse Daniel, încercînd să evite greţurile pentru a nu se ştie cîta oară.

Nu putuse mînca toată ziua.

— Trebuie să existe nişte motive ştiinţifice pentru mirosul acesta, se strădui Darby să spună. De ce nu-l simţim la marea creată după un proiect? Brent ar şti mai multe decît mine despre acest lucru, dar cred că se datorează faptului că aici nu există un control asupra vieţii, ca la marea cu design geobiologic. Acesta este mirosul lucrurilor care putrezesc, al corpurilor care rămîn acolo unde mor. Se uită la Daniel în treacăt, dar nu în ochii lui: îi privi trupul neted, frumos, întins lîngă al său, chiar îşi aplecă faţa către pielea lui. Tu eşti inodor, la fel ca toţi cei proiectaţi, sau poate că răspîndeşti un parfum subtil, spuse el. Nu este mirosul *vostru,* Daniel, este *al meu,* mirosul lucrurilor abandonate şi nesupravegheate… Dacă ar exista hibrizii, acele oribile combinaţii de peşte şi om, aşa ar mirosi. Ţi-o aminteşti pe Shane Davenport, care delira crezînd că vînează hibrizi? Cred că s-a simţit la fel. Toate fiinţele biologice simţim că aparţinem mai mult de această natură decît de a voastră. Probabil că maestrul Kushiro a

crezut şi el la fel. Adevăraţii hibrizi noi sîntem!

Vocea i se stinse şi se cufundă în tăcere. Daniel îl văzuse nu o dată pe Darby suferind că nu aparţine neamului celor concepuţi după un proiect, dar niciodată ca pînă în momentul acela. Nu ştiu ce să-i răspundă: erau idei absurde, însă Darby era bibliofil, iar cultura şi înţelepciunea sa nu aveau asemuire. Oricum ar fi fost, încordarea din sufletul lui îl făcu să încerce o slabă consolare.

— Sînt sigur că doctorul ţi-ar fi scos din cap aceste idei…

Deodată, rămase nemişcat. Tocmai îşi amintea ce îi spusese Schaumann ultima dată cînd au stat de vorbă şi i se păru corect să-i povestească lui Darby, în parte şi ca să-i distragă atenţia de la amărăciunea sa. Cînd termină, Darby îl privi o clipă.

— Şi mie mi-a spus ceva asemănător. Şi la expresia de surprindere a lui Daniel, adăugă: După masa de bun venit pentru sora ta, Brent şi cu mine am stat puţin de vorbă. Mi-a spus că, atunci cînd te-a examinat în camera cu tavan în unghi, a perceput indirect altceva… Nu la tine, ci în ambianţă, printre noi… N-a mai adăugat nimic altceva. Am crezut că era încordat în aşteptarea călătoriei.

— Ce crezi că ar putea să fi fost?

— Nu ştiu. Părea că nu vrea să vorbească despre asta. Am presupus că dorea să fie sigur înainte de a emite o opinie definitivă. Aşa era Brent. Darby îşi frecă braţele. Apoi, după ce a murit, nu m-am mai gîndit la asta pînă acum.

Se priviră în întunericul crescînd.

— Ar putea însemna ceva important? întrebă Daniel.

Darby păru să reflecteze, lăsînd privirea să-i alunece de la un membru al grupului la altul. Daniel îl imită. Pe mal, Anjali şi Yilane se rugau, în vreme ce valurile le acopereau gleznele. Maya pipăia un trunchi de copac dezgolit şi răsucit. Rowen şi Svenkov stăteau de vorbă lîngă focul de tabără. În cele din urmă, Darby îşi întoarse capul.

— Pentru moment, cred că trebuie să-i respectăm voinţa

şi să nu vorbim cu nimeni despre asta, spuse el. Va fi secretul nostru.

— De acord.

Zîmbetul de mască al lui Darby apăru şi dispăru ca o scurtă contracţie musculară. Mîna lui păroasă şi netedă căută umărul lui Daniel şi îl mîngîie pe braţ.

— Îţi datorez scuze pentru felul în care m-am purtat cu tine acasă la Svenkov, spuse el. De cînd cunoaştem revelaţia, sînt încordat, Daniel! Ştiind că mîine vom ajunge la sanctuar şi vom obţine *Cheia,* orice ar fi aceasta… aş spune aproape că mă nelinişteşte… şi dacă trebuie să fiu sincer, insistenta ta să ne însoţeşti nu mi-a plăcut nici ea prea mult. Nici Maya, nici eu nu dorim să suferi mai mult decît ai suferit…

— Ştiu. Maya a încercat să mă convingă să nu vă însoţesc.

— Dar acum mă bucur că eşti aici, conchise Darby cu o voce gravă.

Nu au vorbit mai mult. Noaptea surveni precum moartea: puternică, atotcuprinzătoare. Daniel nu cunoscuse niciodată un întuneric atît de intens încît, dacă închidea ochii, acesta era aproape o Formă de lumină. Doar Maya rămînea netulburată cînd s-au strîns în jurul focului de tabără, pînă şi încercatul Svenkov părea nervos şi mergea pe mal ca un animal zvelt şi perfect, acoperit cu o cămaşă albă care sclipea în opacitatea nopţii.

Somnul lui Daniel a fost agitat. Cînd a deschis ochii o clipă, a crezut că distinge lumini cum nu se poate mai mici în umbra unui recif. Se gîndi că visează, pînă cînd glasul lui Yilane, care îşi făcea turul de gardă, îi trezi pe ceilalţi.

— Sînt ritualuri tribale, spuse Svenkov ridicîndu-se în picioare, în vreme ce Yilane arăta luminile. Sînt triburi prin împrejurimi, n-am negat-o niciodată, dar, dacă nu te deranjează, eu voi fi acela care va spune cînd trebuie să începem să ne facem griji.

Deşi Yilane nu-i plăcea, pe Daniel l-a enervat

comportamentul dispreţuitor al polinezianului. Cînd capetele se odihniră din nou pe nisip, se apropie de Yilane.

— Nu-l lua în seamă, e un prost, îi spuse el.

Yilane îşi întoarse privirea în treacăt ca să se uite la el şi apoi continuă să scruteze orizontul.

4

Cînd s-a trezit, a ştiut imediat că se întîmpla ceva.

Cerul de culoare roz era lipsit de nori şi o sferă de lumină incandescentă se înălţa pe o coastă a mării, care începea să-şi recapete albastrul. Era o tăcere imensă prin care se strecura în mare grabă trupul sinuos şi negricios al lui Svenkov, care făcea ultimul de gardă.

— Plecaţi de aici! striga el. Luaţi-o din loc!

Alerga spre nişte enorme stînci cenuşii, care se ridicau pe mal şi avea ceva în mînă. Cînd ajunse la o anumită distanţă, îl aruncă. Daniel crezu că a înnebunit.

Piatra a trasat un arc invizibil în aer şi s-a izbit de stînci.

Atunci apărură, cu un calm suprem, de parcă nu le-ar fi păsat deloc de ostilitatea lui Svenkov: trupuri negricioase şi subţiri, ochi care nu clipeau ivindu-se din orbite negre, limbi vineţii atîrnînd peste bărbie, buze groase şi închise la culoare... Trei masculi. Daniel îşi reprimă un ţipăt şi i se tăie răsuflarea. „Hibrizi. Aşa sînt ei.” Îl văzu pe Svenkov căutînd o altă piatră şi avu o reacţie ciudată, ca şi cum ar fi detestat ca polinezianul să-i atace, iar teroarea pe care i-o inspirau fiinţele acelea i-ar fi dat o diabolică satisfacţie lăuntrică.

— Indigeni afurisiţi! striga Svenkov.

Daniel se ridică dintr-o săritură (în acelaşi timp vedea şi alte trupuri înălţîndu-se de pe nisip) şi se apropie, împins în mod paradoxal de frică. Numai atunci crezu că înţelege. Inelul negru pictat în jurul ochilor făcea să se creadă că aceştia ieşeau din orbite, iar ceea ce păreau limbi şi buze

erau…

O piatră îl nimeri pe unul dintre ei în braţ, dar băştinaşul nu dădu semne de durere. Svenkov se aplecă din nou ca să ia un alt proiectil şi, în momentul acela, Daniel îl apucă de umăr.

— Ajunge, Svenkov! Nu sîntem atacaţi!

Svenkov se eliberă dintr-o smucitură, şi cînd cei doi bărbaţi priviră din nou văzură doar peisajul. Se întîmplase exact aşa: o clipire, şi tinerii pictaţi încă se mai îndepărtau liniştiţi; încă una, şi coamele lor negre de păr fluturînd în vînt se pierduseră în hăţişuri. Prezenţa vizitatorilor părea chiar că se topeşte în amintire, ca un vis.

Svenkov îl înfruntă pe Daniel. Pletele negre ca pana corbului îi ascundeau jumătate din figură, dar jumătatea dezvăluită arăta cît de mare este ferocitatea sa. Gîfîia, ţeapăn şi sălbatic, ca şi cum faptul de a nu fi putut arunca acea ultimă piatră l-ar fi încărcat cu o energie pe care avea nevoie să o elibereze respirînd, iar torsul perfect proporţional şi rotunjimile delicate ale muşchilor săi se agitau odată cu răsuflarea. Purta două piese minuscule, strînse pe trup, în culorile albastru, roşu şi alb, care păreau a fi făcute din mărgele de sticlă, şi era împodobit cu o brăţară din pietre sacre mari şi verzi, iar toate acestea îl făceau să iasă în evidenţă aproape ca un zeu. Lui Daniel i se păru că polinezianul fusese proiectat ca să comande şi să i se dea ascultare.

— Să nu te mai amesteci vreodată în ceea ce fac eu, nordicule! îl avertiză Svenkov.

— Nu erau duşmani, Svenkov! Doar trupuri proiectate cu tatuaje pe piele!

— Nu-mi place să fiu spionat…

— Azi-noapte jucau lumini în recife şi nu le-ai dat importanţă… Acum ai hotărît că trebuie să ne facem griji?

Judecînd după felul în care îl privea, Daniel aproape că se aştepta ca Svenkov să-l lovească acolo, pe loc, dar atunci auziră o voce în spatele lor.

— Daniel are dreptate, spuse Anjali, apropiindu-se. Băştinaşii aceia nu ne atacau.

— Dar ei cred că acest pămînt este al lor, replică exploratorul cu răceală. Dacă nu-i învăţăm că trebuie să le fie frică de noi, vor sfîrşi prin a ne ataca.

— Nu vreau să mă amestec în hotărîrile dumneavoastră, Svenkov, spuse Rowen, alăturîndu-i-se lui Anjali, dar nu credeţi că ar fi mai bine să nu le dăm motive?

— Ar fi mai bine ca dumneavoastră să nu mi le daţi mie. Tonul polinezianului era ameninţător. Sînt şeful, *ariki*-ul, şi asta înseamnă ceva mai mult decît o simplă vorbă! Şi îl privi din nou pe Daniel. Nimeni nu trebuie să mă contrazică!

Maya şi Anjali începură să protesteze, dar o voce se ridică deasupra celorlalte.

— Sînt de acord cu domnul Svenkov, spuse Yilane fără să se tulbure. Cine are mai multă experienţă decît el ca să ne servească drept călăuză pe Pămîntul sacru al lui Dumnezeu? Pînă şi Anjali Sen păru că îi acceptă cuvintele. Iar băştinaşii aceia ne spionau.

Atunci, Svenkov făcu ceva neaşteptat. Îndoi genunchii şi îi înfipse în nisipul pe care valurile începeau să-l scalde. Îşi duse mîinile la piept.

— Iată-l aici pe Svenkov! strigă el. Cine este el? Un servitor al nordicilor! Un *taurekareka*[7] pe care îl poate umili oricine. Dar Svenkov nu doreşte decît să apere buna judecată a tuturor pe acest tărîm al nebunilor! Cunoaşte teroarea mării şi a recifelor şi nu vrea decît să salveze cîteva minţi nordice! Şi se agita şi ţipa ca un animal mare şi înfuriat, căruia nu-i lipsea frumuseţea, în vreme ce apa îi prefăcea părul negru într-o pată persistentă de culoare.

După izbucnirea aceea, se aşeză pe o stîncă ţinîndu-şi ochii închişi. Nu a vorbit şi nici nu s-a mişcat vreme de o oră, pi în această pauză Maya zîmbi lîngă urechea lui Daniel.

---

7 Nume dat, în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă, sclavilor din naştere sau celor luaţi în captivitate, folosiţi la munci brute (n.tr.).

— Nu-l învinui pe Yilane că nu-ţi ia apărarea: motivele lui nu erau religioase.

— Ce vrei să spui?

Fata îl „privea” cu pleoapele la fel de nemişcate ca şi pistruii ei, fără să înceteze să zîmbească.

— Nu suportă ca Anja să te trateze cu amabilitate, n-ai observat? Este evident că vrea să întreţină cu ea o relaţie de „dragoste”…

— M-am gîndit că Meldon şi ea…

— Ah, sigur că da, aşa este. Dar Yilane nu poate face nimic împotriva lui Meldon şi îşi descarcă nervii pe tine. Oricum ar fi, adăugă ea într-o şoaptă grăbită, eu aş fi mult mai îngrijorată de călăuza noastră dragă…

— Nu-mi place cînd ţipă, spuse Daniel, privindu-l de departe pe Svenkov.

— Mie tăcerea lui îmi face şi mai puţină plăcere, răspunse ea.

La puţin timp după aceea, polinezianul păru că se însufleţeşte. Ordonă să se plece imediat şi îi arătă cu degetul pe cei pe care îi alegea, fără să rostească alte nume decît „omul biologic”, „oarba” sau „blondul” (pentru Daniel): Maya, Anjali, Rowen şi Darby vor avea sarcina să strîngă echipamentul; Yilane va încerca să cerceteze încotro se îndreptase grupul de indigeni; sarcina lui Daniel consta în ştergerea urmelor taberei improvizate, împrăştiind resturile focului într-un loc retras de pe plajă.

Daniel îi dădu ascultare fără să protesteze. Strică cercul vetrei, aruncă nisip peste cenuşă şi duse crengile încă nemistuite de foc pînă la locul pe care i-l indicase Svenkov, o porţiune de plajă acoperită de pietricele. Nu înţelesese de ce exploratorul a ales locul acela atît de îndepărtat, pînă cînd nu a auzit paşi în spatele său. Se întoarse şi primi lovitura în plină figură. Căzu într-o parte, pe pietriş, şi, cînd vru să se ridice, Svenkov îl călcă în picioare.

— Dacă ţipi, o să te ucid.

Prin faţa ochilor lui Daniel, un şarpe lung, cu capătul

subţiat, se descolăci şi plesni în aer.

Încercă în zadar să se apere dînd din mîini, dar, în cele din urmă, optă să îndure pedeapsa ghemuit pe pietricele sau răsucindu-se atunci cînd loviturile se repetau în aceeaşi zonă. Purta doar o fustă scurtă din panglici şi trupul său era la cheremul biciului lui Svenkov, care îşi putea alege uşor ţinta. Pe pielea sa proiectată, semnele se rezumau la uşoare înroşiri, dar usturau ca nişte arsuri. În orice caz, Daniel simţea că Svenkov era într-adevăr în stare să-l ucidă dacă i-ar fi chemat pe ceilalţi.

Deodată, plesnetul biciului încetă. Daniel îşi înălţă capul, cu faţa mînjită de nisip şi de lacrimi. Nu îl auzise pe Yilane apropiindu-se şi de-abia îl văzu ridicînd genunchiul. Svenkov se îndoi de mijloc şi căzu pe nisip mîrîind.

— Eşti şeful şi accept acest lucru, i-o trînti Yilane, dar noi te-am angajat pe tine, imbecilule, şi nu invers. Îi întinse o mînă lui Daniel şi îl ajută să se ridice în picioare. Se întoarse numaidecît ca să prevină posibile represalii din partea lui Svenkov. Cu toate acestea, exploratorul se mărgini să se ridice şi să se scuture de nisip.

— Bună lovitură, recunoscu el. Părea chiar binedispus. Dar prietenul tău cel blond avea nevoie de o lecţie... Tu eşti protectorul lui?

— În orice caz, nu sînt al tău. Yilane îşi legase părul în creştet. Daniel îi vedea perfect tatuajul de pe spate. Să nu ne mai loveşti, Svenkov! Pe nici unul dintre noi.

Auziră vocea lui Rowen strigîndu-i, iar Svenkov le aruncă o ultimă privire, ridică biciul de pe jos şi o porni spre ceilalţi.

— Ai avut dreptate, îi spuse Yilane lui Daniel, zîmbind. E un prost.

Privindu-l pe tînărul credincios, Daniel se gîndi că, în definitiv, era posibil ca Yilane şi el să devină prieteni.

Dar ştiu la fel de bine că, începînd din momentul acela, va trebui să-l considere pe Svenkov drept un duşman.

5

— Ascultaţi!

Yilane, care mergea înaintea lui Daniel, se oprise şi ridicase mîna.

Se aflau într-o trecătoare cu vegetaţie extrem de deasă, cu rădăcini putrezite ieşite din pămînt ca nişte degete răsucite.

Lucrul cel mai frapant era susurul acela surd. Expresia tînărului credincios era extatică atunci cînd vorbi din nou:

— Este „Susurul Necontenit al Apei în mijlocul Liniştii Antinaturale”…

— Ce înseamnă asta? întrebă Daniel.

Darby, gîfîind în urma lor, a fost cel care i-a răspuns:

— Yil se referă la momentul în care protagonistul celui de-al Zecelea ajunge în vehicul la satul de pescari şi aude susurul unei cascade în „liniştea antinaturală”. Mulţi credincioşi sînt de părere că liniştea aceea anticipează apariţia hibrizilor…

— Dar nu e linişte, dimpotrivă, obiectă Daniel: totul este plin de zgomote ciudate…

— De aceea este „antinaturală”, replică Yilane pe un ton îngîmfat, ca şi cum concluzia ar fi fost evidentă. Noi, credincioşii, sîntem în stare să o percepem.

Se oprise lîngă un copac şi îl privea pe Daniel dispreţuitor. Daniel se gîndi ca nu putea să existe un contrast mai mare între trupul zvelt şi perfect al tînărului şi liniile răsucite ale vegetaţiei care îl înconjurau.

Într-adevăr, pînă şi selva proiectată din Sentosa părea pictată pe hîrtie în comparaţie cu labirintul acela în care totul creştea, căuta să se prindă, să se extindă. Acolo unde putea exista viaţă, ea exista, chiar dacă era inutilă sau lipsită de sens, inclusiv absurd de urîtă, iar acolo unde exista spaţiu de mişcare, lucrurile desfăceau mici lăbuţe, agitau solzi sau aripi. Vegetaţia era o boală verde care producea nenumărate excrescenţe pe scoarţa pămîntului.

Clipoceli, chicote de copii, şoapte şi dialoguri de neînţeles străbăteau iuţi atmosfera. Părea că, fiind lipsită de un design şi observată de aproape, viaţa într-o selvă neproiectată era doar o colcăială de orori.

Trecuseră deja mai multe ore de marş istovitor de cînd lăsaseră vehiculul aerian camuflat sub crengi, potrivit instrucţiunilor lui Svenkov. Acesta dăduse asigurări că sanctuarul nu se afla departe, dar distanţele deveneau imprecise între zidurile acelea vegetale. Şi nici nu le era uşor să se mişte, înconjuraţi cum erau de creaturi neproiectate. Nu însemna că vreuna dintre ele s-ar fi apropiat prea mult de cei concepuţi după un proiect (în mod paradoxal, Darby era cel care suferea cel mai mult de zburătăceala permanentă a insectelor, deşi era singurul complet îmbrăcat), dar simplul fapt de a le privi, cu formele lor groteşti şi comportările lor anormale, te făcea să te gîndeşti la creaţia unei minţi bolnave. Toate erau mici, spre deosebire de creaturile biblice, dar cine putea afirma că nu existau exemplare de dimensiuni mai mari? Într-adevăr, pentru Daniel, acolo, nu numai liniştea era „antinaturală”!

Anjali Sen îl privi pe Svenkov.

— E vreo cascadă în apropiere?

— Există un rîu cu mai multe cascade, o asigură Svenkov.

— Trebuie să văd locul acela, îi ceru Yilane.

— Ar putea fi periculos? întrebă Anjali Sen.

— Nu mai mult decît orice altceva pe aici, spuse Svenkov foarte liniştit. Rîul se află în drumul nostru, oricum…

Singurul care părea adaptat la ambianţă era Svenkov. Sigur că dispunea de nişte avantaje: ceea ce Daniel luase drept o simplă podoabă la gîtul lui – un fel de pandantiv – îi servea într-un anumit fel ca busolă. Svenkov o consulta din cînd în cînd şi schimba direcţia în mijlocul vegetaţiei dese. Din cînd în cînd cînta: cuvinte ciudate legănate în vechi melodii. Îi plăcea să fie dichisit, cu fîşiile scurte şi imaculate

ale vestimentaţiei legate de trupul său înalt şi bine legat şi părul lins şi negru, bine pieptănat. Cîteodată, prindea vreo insectă motivînd că în oraş le vindea celor din neamul său, care îşi făceau din carapacele lor podoabe şi bijuterii. Silueta lui era pe cît de neliniştitoare, pe atît de frumoasa, iar Daniel se simţea în acelaşi timp atras şi respins de el cînd îl privea.

Nici Yilane, nici el nu le vorbise celorlalţi despre încăierarea cu Svenkov. Polinezianul a fost cel care, la cîteva minute după ce au pornit la drum prin selvă, rămăsese în urmă ca să se poată apropia de Daniel.

— Îmi pare rău că te-am lovit, *manuhiri*[8], îi spuse el, dar singurul mod de a supravieţui în astfel de locuri este acela de a urma ordinele stricte ale unui şef. Totuşi, am exagerat cu disciplina, îmi cer scuze!

Daniel îi strînse mîna fără să creadă un singur cuvînt din ceea ce îi spunea. Mesajul continua să fie: „Singurul care contează sînt eu”. Cu toate acestea, îi acceptă oferta de pace. Deducea că punctul slab al polinezianului era încercarea de a-şi compensa frica prin extravaganţe. La fel ca Yilane, Svenkov întreţinea iluzia că se încadrează mai bine decît ceilalţi în lumea aceea, dar era vorba doar de *deghizarea sa*. În realitate, era o creatură la fel de străină de viaţa neproiectată ca oricare altul dintre ei. Doar cei trei băştinaşi pe care îi văzuse de dimineaţă i se păruseră lui Daniel adaptaţi la mediul înconjurător.

Îşi reluară marşul şi susurul a crescut pînă cînd li s-a părut că îi înconjoară. Arborii începeau să se răărească, lăsînd să se deschidă un luminiş scăldat de soare în spatele unui zid înalt din piatră. Yilane îşi scoase rucsacul şi se căţără cu agilitate pe o stîncă, apucîndu-se de creanga unui trunchi aplecat. Vocea îi trăda emoţia resimtă.

— „Apa rîului era abundentă, recită el, şi am putut vedea două tumultoase braţe de cascadă…”

---

8 Pasărea care soseşte dimineaţa (cu alte cuvinte „vizitator”, „turist”, în dialectul polinezian vorbit în Noua Zeelandă) (n.tr.).

Daniel se gîndea că scena era o ocazie pentru reamintirea Bibliei. Cascada cea mai mare se vărsa într-un arc cristalin căzînd năvalnic, o perdea scînteietoare cu franjuri de spumă. Erau altele de dimensiuni mai mici la cele două capete, situate la nivele diferite. Le mărginea un teren noroios şi ferigi enorme cu tulpini argintii. Insecte sclipitoare, care păreau a fi făcute din sticlă, străbăteau aerul ca nişte ace scînteietoare.

Svenkov dădu ordin de repaus şi Daniel îl însoţi pe Yilane spre albia rîului. Rowen şi Anjali se grăbiră să îi urmeze. Pe mal, priviră cu un respect reverenţios asurzitoarele degete lichide bătînd în albia înspumată, ca un diamant mare mărunţindu-se în poliedre reci. Era o viziune ciudată, aproape mistică, şi care reproducea scena biblică. Yilane intonă rugăciuni în şoaptă, mişcîndu-şi braţele.

Daniel era năucit şi temător. „Am trăit destul ca să ajung să văd aceste locuri cumplite, îşi spuse el. Dar unde sînt Adevărul şi Stăpînul?”

Singurul care îşi manifestă dezacordul era Darby:

— Nu cred ca asta să aibă ceva „antinatural”… Este apă care cade de pe o stîncă.

— Vorbim despre „lipsa de control”, Héctor, spuse Rowen încercînd parcă să demonstreze că era obişnuit cu asemenea locuri. Creaturile biologice pot să nu fie proiectate, dar sînt controlate… Apa prăvălindu-se de pe acele stînci este rodul haosului, după cum semnalează Biblia.

— Poate că vom vedea hibrizi, spuse Yilane.

Ca o replică, auziră urlete din coroanele a doi palmieri uniţi în mod bizar prin rădăcini. Dar Daniel se gîndi că auzeau astfel de ţipete de cînd începuseră marşul.

— Hibrizi… Darby pufni, ştergîndu-şi sudoarea de pe chelie. Cine i-a văzut în realitate? Tu, Yilane? Fiinţe neproiectate, o combinaţie de peşti şi oameni, cu ochi bulbucaţi, piele rece şi membrane între degete? Să fim

sinceri! I-a văzut cineva?

— Biblia îi menţionează… spuse Yilane.

— Dar nu există date demne de încredere în această privinţă!

Nimeni nu replică. Lui Daniel i se părea că Darby nu dispunea de nici un sprijin pentru scepticismul său. Se gîndi, pe de altă parte, că, dacă natura imita Biblia, acest fapt nu demonstra oare că aceasta din urmă avea dreptate?

— Ce-i cu ea? auzi el deodată vocea lui Svenkov.

Arăta spre Maya.

Contrar felului în care îi obişnuise de la începutul călătoriei, Maya Müller încetase să mai treacă neobservată. Pînă atunci, se întîmplase ca şi cum de orbirea ei s-ar fi molipsit şi cei care o vedeau, dar în clipa aceea toate capetele se întoarseră spre ea. După ce îşi lăsă pe jos rucsacul, armele şi îmbrăcămintea scurtă, se căţără cu agilitate pe o stîncă mare de lîngă mal şi rămase pentru scurt timp liniştită, cu picioarele lipite şi mîinile pe coapse, o siluetă de culoarea cărnii contrastînd cu fondul verde-castaniu. Apoi se întoarse cu faţa spre ei.

— E ceva, spuse ea coborînd de pe stîncă şi luînd armele. Un pericol. Aproape.

— Nu era nevoie să te urci acolo ca să spui asta, replică Svenkov dispreţuitor. Aceasta e o selvă neproiectată, oarbo! Este plină de primejdii.

— Ar fi mai bine să-i dai crezare, Svenkov, îl sfătui Darby. Nu se înşală niciodată.

Ceilalţi îşi scoteau armele. Svenkov nu se gîndi de două ori şi extrase din rucsac o maşinărie groasă cu două ţevi, de lungimea braţului său, înspăimîntătoare şi arătoasă ca el însuşi. O verifică şi o vîrî într-un centiron, lăsînd-o să-i atîrne la şold. După ce aşteptă puţin, dădu ordin ca Rowen şi Anjali să inspecteze un mal al rîului, iar Yilane şi Daniel, pe celălalt.

Cu trupul şi părul şiroind de apă, Yilane călca în noroiul

de pe margine, înaintînd prudent.

— Simt ca sînt „observat cu scopuri răuvoitoare, de peste tot, de ochi ficşi care nu clipesc niciodată”… cită Yilane din cel de-al Zecelea, cu voce joasă. Şi tu?

Daniel se gîndea la un răspuns cînd, deodată, au apărut.

6

I-a văzut înainte de a-i auzi.

Ochi bulbucaţi. Buze groase şi anormal de vineţii. Palme care se deschideau ca să lase la iveală membranele dintre degete. Obraji care străluceau ca pîntecele unui peşte. Vegetaţia s-a prefăcut în toate acestea.

A ştiut că de data asta nu era vorba de tatuaje. Simţind o oroare şi o repulsie de nedescris, trase în cel mai apropiat şi sîngele izbucni din pieptul creaturii.

— Du-te, Daniel! strigă Yilane. Se lupta fără arme şi doborî cîţiva la pămînt dintr-o singură lovitură. Sînt prea mulţi!

Era adevărat. Ieşeau de peste tot: dintre ferigile gigantice, din înaltul crengilor, de pe stînci, din rîu. Nu foloseau arme de foc, ci ciomege sau ghioage, dar le mînuiau cu o teribilă abilitate. Daniel se retrase cu spatele trăgînd departe de Yilane, ca să nu-l rănească. Uşurat, constată că majoritatea duşmanilor lor opta pentru schimbarea direcţiei, dar nu se linişti văzînd că se alăturau în lupta împotriva lui Yilane, care începea să cedeze, copleşit de numărul lor în creştere. Doi dintre ei se apropiară, avînd în mîini un fel de piele de animal sau o capă. Pe cînd era prins de braţe şi de picioare, tînărul credincios îl privi din nou pe Daniel.

— Du-te! zbieră el.

Daniel băgă de seamă că se aflau la o anumită distanţă de lupta principală. Erau singuri. „Yilane este singur.”

Cînd îl privi din nou, nu-l mai văzu. Capa sau pielea era

acum rulată în jurul ei înseşi şi se mişca şi sărea pe pămînt cu gesturi frenetice. Creaturile încercau să o ţină. Daniel înţelese că îl înfăşuraseră pe Yilane în ea. „Vor să ne captureze vii.” Amintirea poveştii lui Shane Davenport îi trecu prin minte, mai rapid şi mai distructiv decît gloanţele.

Luă hotărîrea în clipa aceea şi înainta spre fiinţe cu arma în sus. Era o sinucidere şi o ştia: niciodată nu-i va putea birui pe toţi. Cu toate acestea, nici nu va fugi abandonîndu-l pe credincios în voia sorţii. Trase în cîţiva, pînă cînd unul reuşi să-l prindă de braţ cu o mînă aspră şi rece.

Atunci, o umbră lipicioasă acoperi soarele deasupra capului său şi îl cufundă în întuneric.

7

Maya Müller detecta ceva ciudat la oponenţii ei, dar nu o interesa să afle ce este. Pentru moment, singurul lucru pe care îl dorea era să-i ucidă.

Deşi foloseau doar ciomege, tocmai îi demonstrau cît erau de periculoase dezarmînd-o dintr-o singură lovitură, astfel că hotărî să-i facă mai încrezători şi o porni cu spatele pînă la nişte stînci.

Două dintre fiinţe se năpustiră asupra ei. Percepu faptul că direcţiile acestora nu erau contrare, nici atacul lor nu era perfect simultan, motiv pentru care nu se deranjau între ele: faptul dovedea experienţă. Calculă momentul exact şi se agăţă de două crengi care se încrucişau deasupra capului ei. În clipa aceea, toată lumea ei era o albeaţă oarba cu două linii trasate pe cer. Se răsuci, se balansă şi îl lovi pe unul dintre războinici cu călcîiul, dar ciomagul celuilalt o nimeri ca pe o pasăre în plin zbor, izbind-o de o stîncă.

Îşi reproşă greşeala. Adversarul ei se bucura acum de avantaj şi se apropia din spate. Nu numai unul: auzea paşi diferiţi. Ştiu că încercarea de a-i contraataca ar fi, poate,

ultima greşeală pe care îi vor permite să o săvîrşească. Îşi încordă muşchii.

Loviturile au strivit-o de stîncă. Le-a suportat cum a putut. Ciomegele veneau şi plecau în ritm sălbatic, de parcă ar fi încercat să depăşească obstacolul trupului ei şi să se afunde în piatră. Cînd era aruncată într-o parte, altă lovitură o trimitea spre cea opusă. În cele din urmă, căzu în genunchi şi doar atunci s-au oprit. Simţi că o mînă o prindea de păr. Smucitura făcu să-i trosnească vertebrele. Se zbătu ca să se elibereze, dar ciomegele căzură din nou fără milă, silind-o să rămînă nemişcată.

A fost tîrîtă. Solul a devenit păstos sub ea. A ştiut că au dus-o pînă la malul plin de noroi al rîului. Acolo, mîna îi dădu drumul.

Simţi că rămăsese în grija unui singur războinic: ceilalţi, fără îndoială, optau pentru adversari încă nebănuiţi.

Era linişte, atacanţii ei nu vorbeau. Deodată, războinicul care o păzea îi întoarse spatele, gîndindu-se poate că nu trebuia să-şi mai facă griji din pricina ei.

Poate că a murit crezînd asta.

Fata apucă ciomagul creaturii pe care tocmai o doborîse la pămînt şi alergă înspre vacarmul bătăliei. Ce se întîmplase cu ceilalţi?

Darby... Căzuse înfăşurat în ce? Într-un fel de piele lipicioasă. Poate că era nevătămat, dar fusese scos din luptă. Nu-i mai simţea prin preajmă nici pe Daniel, nici pe Yilane. Dar ceilalţi?

Spera ca măcar unul dintre ei să rămînă pe picioare, dar hotărî să lupte ca şi cum ar fi fost singură.

8

Pistolul cu două ţevi al lui Svenkov răsuna ca un tunet, spulberînd trupuri şi copaci. Un şirag de perle explozive îi înconjura mijlocul şi încheietura mîinii drepte, iar el îşi

reîncărca arma cu o extremă îndemînare.

Şi Meldon Rowen reacţionase cu rapiditate. Svenkov îl văzu cu coada ochiului şi se gîndi că omul de afaceri putea fi orice, numai un neputincios obişnuit cu bogăţiile sale nu: îl prinsese pe unul dintre războinici şi îl ţinea drept scut în faţa celorlalţi, punîndu-i pistolul în cap. Totuşi, manevra nu-i ţinea în frîu pe adversarii săi înnebuniţi şi, încă şi mai rău, Rowen se îndrepta cu spatele spre un teren noroios şi alunecos. „Va pierde”, îşi spuse Svenkov, dar măcar îi admiră curajul.

Într-o situaţie şi mai proastă se afla Anjali Sen. O capă din piele sintetică unsă cu o substanţă adezivă o ţinea aproape nemişcată pe pămînt, cu faţa în jos. Unul dintre războinicii care i-au smuls pielea – îl omorîse pe celălalt – se apropia ţinînd în mînă un ciomag. Ciomagul se înălţă vertiginos, trasînd un arc. Anjali se răsuci, înfăşurîndu-se în pielea care o ţinea legată. Ceva împrăştie pămînt peste părul ei. Continuîndu-şi răsucirea, îşi proiectă amîndouă picioarele în cele ale agresorului său, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul, şi continuă să dea din picioare ca să se desprindă de suprafaţa lipicioasă doar ca să rămînă din nou nemişcată în faţa muchiei tăioase a unei ghioage care îi atingea gîtul.

Un picior dezgolit se sprijini în pielea care o acoperea. Cel care o capturase o privea fără nici o expresie de emoţie cu ochii aceia ficşi de pe chipul cu buze umflate.

Anjali hotăra acum ce să facă în continuare (nu avea timp să se folosească de credinţa ei), cînd o detunătură îi abătu asupra pleoapelor un cheag mare de sînge. Gînd deschise ochii, văzu un trup prăbuşindu-se. Svenkov îşi ridică pistolul fumegînd cu un gest care spunea: „îmi eşti datoare cu o viaţă”.

Deodată, Anjali înţelese că, deşi era de necrezut, cîştigau bătălia: în momentul acela, Maya Müller o confirmă cu o lovitură feroce.

Ajutată de Svenkov, reuşi să se desfacă din capcana

lipicioasă şi îl căută nerăbdătoare pe Meldon Rowen.

Îl văzu în cele din urmă, întins pe iarbă. Trucul ostaticului nu funcţionase: avea o rană în piept şi sîngera din abundenţă.

— O să te faci bine, spuse Anjali examinîndu-l. Este o tăietură superficială.

Rowen o privi şi zîmbi, răsuflînd cu greutate.

— Ce fac ceilalţi? întrebă el.

Maya îl eliberase pe Darby. Yilane şi Daniel nu apăreau. Neliniştea puse stăpînire pe grup.

În jurul lor se întindea un cimitir de trupuri negricioase şi feţe diforme. Fără să scoată un cuvînt, Maya se aplecă şi pipăi un cadavru. Continua să perceapă ceva ciudat. Îşi afundă degetele în trăsăturile acestuia. Cineva – poate Rowen – exclamă ceva. Se auzi zgomotul neplăcut al unei sfîşieri, iar Maya ridică pielea smulsă. Făcu acelaşi lucru cu una din mîinile membranoase. Ceilalţi priveau amîndouă obiectele într-o linişte plină de uimire.

— Iată-i aici pe „hibrizii” voştri... mormăi Darby.

Măştile păreau elaborate dintr-un material ca o gumă care se mula perfect pe piele şi fuseseră pictate într-un mod asemănător, cu ochi mari, albaştri, şi cu buze groase. Mănuşile cu membrane între degete erau foarte grosolane. De altfel, trăsăturile adevărate ale războinicilor erau de polinezieni.

— Fac parte dintr-un trib din peşteri, spuse Svenkov. Se deghizează aşa, imitînd hibrizii amfibieni din cel de-al Zecelea, pe care îi venerează... Voiau să captureze sclavi, probabil că acţionează la ordinele credincioşilor din clanul lor.

Trei perechi de ochi istoviţi şi murdari îl observau, atenţi la vorbele sale. Dar singura care a vorbit avea ochii închişi:

— Ştiai, nu-i aşa, Svenkov?

Polinezianul ridică o sprînceană subţire cu o expresie vicleană. Maya Müller lăsă să-i cadă din mîini masca şi mănuşa şi apucă ghioaga. Chipul ei, mînjit de noroi şi de

sînge, părea mai sălbatic decît al victimelor sale.

— Într-un anumit fel, ştiai că ne vor ataca, spuse ea, de aceea ai dat ordin să ne oprim aici… Mă întreb dacă nu tot tu ai fost cel care i-a anunţat de prezenţa noastră prin acel pandantiv-transmiţător de la gîtul tău…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, oarbo, răspunse Svenkov, morocănos. Mi-am riscat viaţa, la fel ca şi voi…

— De ce ai făcut-o? continuă ea ca şi cum nu l-ar fi auzit şi arătîndu-şi dinţii, deşi vorbea calm. Aveai de gînd să scapi de Yil şi de Daniel? Mi s-a părut că pe plajă aţi avut o altercaţie… Este felul tău de a te răzbuna?

— *Asta* credeţi voi despre Svenkov, că…? începu Svenkov o nouă rundă de tînguieli, pe care Darby le întrerupse gîfîind:

— Oricum ar fi, trebuie să-i salvăm.

— Să-i salvăm? Svenkov îi privi, nevenindu-i să creadă. Tribul acela nu-i iartă pe prizonieri… Îi vor ucide înainte de a termina noi de vorbit. Şi le întoarse spatele, adăugînd: Dacă au noroc, vor fi fiind deja morţi.

Capitolul al Unsprezecelea

Umbrele

1

Adevărul ştie tot.

Nu e greu să ştii tot: înseamnă să nu-ţi pese de ceea ce ignori.

Ceea ce ignoră Adevărul nu face parte din Adevăr şi, prin definiţie, nu este important. Cel puţin, aşa crede el. Şi ceea ce crede Adevărul este întotdeauna adevărat. Adevărul crede în faptul de a crede. Este un fanatic al credinţei.

Copilăria fanaticilor este întotdeauna tristă, dar pentru Adevăr – un copil creat pentru a fi folosit şi torturat de un înţelept profund, dar puţin scrupulos, al celui de-al Unsprezecelea – perioada aceea a fost cea mai cumplită dintre toate. Doar credinţa l-a ajutat să supravieţuiască. A învăţat că, orice ar fi fost lucrul în care credea, acesta trebuia să fie bun pentru că îl salvase. În consecinţă, adult fiind, a continuat să creadă în acelaşi lucru. O asemenea continuitate i se părea pozitivă. Obişnuia să spună că toţi cei puternici îşi pot permite să nu se schimbe niciodată. La un moment dat, şi-a dat seama că nimeni nu se compara cu el. Atunci, a hotărît să se numească „Adevărul” şi să lucreze pentru cel care l-ar plăti mai bine.

Cu toate că Adevărul este silit să trăiască singur, singurătatea nu îl deranjează.

Nu se plictiseşte niciodată. Îşi poate imagina că este orice lucru, chiar şi mai multe în acelaşi timp. În acest moment precis, îşi imaginează că este bărbat şi femeie şi se joacă împărtăşind orgasme cu sine însuşi într-un bazin roşiatic, în vreme ce degustă cu mici înghiţituri o licoare cu

aspectul şi strălucirea focului, dar îngheţată, care îi încordează simţurile. Viaţa poate fi foarte diferită dacă depinzi doar de ceea ce crezi.

Adevărul trăieşte din ceea ce cere pentru munca lui. Cere mult şi este imens de bogat. Nimeni nu-i discută preţul, pentru că nu există nimic mai bun decît să reuşeşti ca Adevărul să lucreze pentru tine, dacă ţi-o poţi permite. Avînd aur, ai Adevărul. Şi dacă ai Adevărul, nimic nu te va putea opri.

Asta crede Stăpînul şi de aceea l-a angajat.

Totuşi, în acest caz, riscurile sînt majore, iar Adevărul nu le ignoră.

Trebuie să fim sinceri: planul Stăpînului este foarte ingenios şi pînă acum a dat rezultate, dar e greu de controlat. Iar Adevărului nu-i plac lucrurile incontrolabile. S-a săturat să aştepte ascuns, fără să poată interveni, iar situaţia lui e periculoasă, cu atît mai mult atunci cînd apar evenimente neaşteptate.

Ca atacul acelui trib de proşti, de pildă. Totul poate eşua din această pricină.

Stăpînul afirmă că nu există (încă) un motiv de alarmă, dar Adevărul nu are încredere în Stăpîn, sentiment care este reciproc. Cu toate acestea, amîndoi ştiu că vor ieşi în pierdere dacă unul dintre ei hotărăşte să-l trădeze pe celălalt. Aceasta se numeşte „încredere programată”, consideră Adevărul cu sarcasm. Trebuie să se ajute reciproc, ca să nu-şi dăuneze lor înşişi.

Stăpînul se arătă optimist, dar Adevărul ştie că minte. Şi se întîmplă curiosul paradox – ca să spunem totul – potrivit căruia Adevărului nu-i pasă că Stăpînul îşi ascunde fiica prin mici minciuni.

Chiar îi face plăcere.

Adevărului îi plac minciunile.

S-a trezit ghemuit într-un loc strîmt şi tare ca piatra. Pentru o clipă trecătoare de nebunie şi de oroare, a crezut că a fost îngropat de viu. După această străfulgerare, a descoperit uşurat că se află într-o nişă săpată în stîncă, avînd o deschidere laterală. Privi de jur-împrejur şi oroarea îi reveni.

În picioare, lîngă el, era o fiinţă cu o faţă albicioasă şi ochi şi buze umflate.

Creatura mişca o mînă cu degete membranoase agitînd o nuia dintr-un anumit material, poate din bambus. Se auzi o şuierătură. Daniel simţi o arsură pe coapsă, ţipă şi căzu la pămînt. Fiinţa repetă gestul, iar cînd Daniel ţipă iar, îl lovi din nou. Părea că îi cere să tacă şi să înainteze într-o direcţie anume. Daniel o făcu, mergînd grăbit în patru labe. Înainte de orice, nu dorea să mai fie lovit cu nuiaua. Dar a fost.

Învăţă curînd limbajul acela de şuierături fierbinţi. Lovitură de nuia: ordin să se oprească lîngă o formaţiune de stînci care evoca o coloană. Lovitură de nuia: ordin să se ridice în picioare. Lovitură de nuia: ordin să se prindă de coloană. Lovitură de nuia: ordin să rămînă nemişcat. Lovitură de nuia: ordin să nu se întoarcă. Lovitură de nuia…

— Vă rog, ajunge…! strigă el. Ce mai vreţi să fac?

— Vor să te audă ţipînd, spuse o voce dintr-un ungher întunecos. Dacă ţipi, te vor lovi ca să ţipi şi mai tare. Dacă taci, te vor lovi ca să ţipi.

Vocea aceea îi era cunoscută, dar din locul în care se afla, prins cu braţele de coloană, nu îi putea localiza originea. Nuiaua din bambus cu care era lovit şuieră încă de două ori, apoi amuţi. Cu toate acestea, Daniel nu îndrăzni să se mişte şi rămase pe vîrfuri, tremurînd, aşteptînd continuarea. În spatele său umbrele se mişcară, auzi paşi şi, întorcînd capul, constată că individul care l-a capturat plecase.

Locul în care se afla era straniu. La început, a crezut că

se află într-o cavernă, dat fiind că pereţii erau de piatră şi mirosea a umezeală veche, stătută, dar strălucirea soarelui ajungea dintr-un anumit loc al tavanului, proiectînd umbre mişcătoare de frunze de fag sau de vreun alt tip de copac cu frunza lată, iar mai încolo era o cărare între hăţişuri dese pe unde, fără îndoială, dispăruse temnicerul său. Poate că era vorba de culoarul de intrare într-o peşteră.

Răsuflă din rărunchi. Simţea o usturime insuportabilă pe spate, pe fund şi pe coapse, dar nu dorea să renunţe la contactul cu coloana ca să-şi frece rănile.

— Linişteşte-te, Daniel, vorbi din nou vocea. Nu-ţi manifesta frica.

— Yilane?

— Sînt aici. Nu te dezlipi de coloană, dar încearcă să te uiţi în spate.

Daniel o făcu fără să se îndepărteze prea mult. Constată că nu se înşelase: în fundal, se deschidea gura neagră a unei caverne. Yilane era în picioare şi cu faţa la peretele de lîngă intrare, în punctul de penumbră de dinaintea întunericului. Fusese dezbrăcat ca şi Daniel, iar pe partea posterioară netedă a trupului său se etalau urmele încrucişate ale nuielei.

— Nu te mişca din poziţia în care ai fost lăsat, îi atrase atenţia Yilane de-abia întorcîndu-şi faţa. Ne supraveghează şi, dacă te mişti, vor reveni şi te vor lovi din nou.

— Măcar sîntem împreună, spuse Daniel în şoaptă.

— Da, măcar atît.

— Ştii ceva despre ceilalţi?

Tînărul credincios clătină din cap în chip de negaţie.

— M-am trezit cu puţin înaintea ta şi singurul lucru pe care l-am văzut au fost rucsacurile noastre... Sînt în colţul acela. Dar să nu-ţi faci iluzii: ne-au luat armele şi transmiţătoarele. Singura noastră speranţă vine din faptul că sîntem concepuţi după un proiect. Pe ei îi interesează mai mult fiinţele biologice, fără îndoială că se cred moştenitorii direcţi ai vechilor hibrizi...

Daniel îşi aminti de biata nebună mutilată, Shane Davenport, şi i se puse un nod în gît.

— Dar sînt într-adevăr hibrizi! Le-ai văzut ochii şi gura?

— Sînt fantoşe, mormăi Yilane dispreţuitor. Poartă măşti şi mănuşi lipite de piele. Probabil că nu şi le scot niciodată. Dar ei cred că sînt hibrizi şi ceea ce contează este ce *cred* ei. Nu se consideră fiinţe omeneşti, ci creaturi fabricate de Dumnezeu, de aceea nu vorbesc ca noi. Şuieratul nuielelor din bambus şi ţipetele noastre sînt o formă de limbaj pentru ei...

— Atunci, înseamnă că se prefac...

— Nu e tocmai aşa, Daniel. E greu de explicat. Îţi aminteşti cel de-al Unsprezecelea? Un profesor universitar petrece timp de mai mulţi ani în transă şi, cînd se trezeşte, *crede* că a fost posedat de o creatură neomenească aparţinînd unei rase care poate să se deplaseze în timp şi să pună stăpînire pe alte minţi. Bănuiesc că este aceeaşi credinţă pe care o profesează şi acest trib. Cel de-al Unsprezecelea vrea să spună că, dacă nu te crezi o fiinţă omenească, atunci *chiar nu eşti,* indiferent de ce cred alţii. Dar să nu intrăm în discuţii filosofice. Ceea ce trebuie să ştii este următorul lucru: sînt *diferiţi, ne sînt străini,* aşa că să nu aştepţi îndurare şi nici înţelegere din partea lor. Pentru ei, sîntem obiecte de studiu: ne vor examina, ne vor lovi, ne vor folosi...

— Dar ai spus că poate nu-i interesăm...

— Bineînţeles, şi dacă am dreptate ne vor distruge cu rapiditate. Asta va fi o şansă pentru noi... Daniel se pregătea să-şi exprime dezacordul faţă de ceea ce Yilane considera a fi „o şansă”, cînd umbre neaşteptate ascunseră trupul credinciosului. Tonul lui Yilane deveni presant: Iată-i că vin din nou! Dă-le ascultare şi lasă-mă să fac lucrurile în felul meu, Daniel...! Poate că vom reuşi...!

Se întrerupse.

Daniel îşi aţinti privirea în piatră, neîndrăznind să privească înapoi, unde se adunau umbrele.

3

Încerca să găsească o intrare.

Luase urma de-a lungul rîului, cu apa de culoarea noroiului înconjurînd-o, cu părul formînd o plantă agăţătoare murdară, cu pistruii şi stropii de sînge amestecaţi pe chipul ei. Acum era dezorientată. Pipăia piatra şi o simţea palpitînd în semn de răspuns, dar pînă cînd nu avea să dea peste intrarea în Oraşul interior, nu-i va putea găsi.

În afară de cazul în care ei ar fi cei care ar apărea la suprafaţă.

Îngenunche o clipă, în vreme ce curentul brun îi lingea picioarele. Deodată, percepu altceva.

— De ce te-ai oprit? auzi ea. Ce se întîmplă?

„Se întîmplă că, dacă ţipi, nu mă pot concentra, prostule.”

Se săturase de Svenkov, polinezianul cu nume ridicol, senzualul, perversul, radiosul Svenkov. Chiar şi în întunericul ei propriu, fata percepea toată aura de pasăre exotică şi încrezută pe care o răspîndea acesta. Se simţea imună la influenţa lui, dar era conştientă de faptul că ceilalţi, inclusiv Darby, erau fermecaţi de creatura aceea cu păr lung şi negru. Chiar şi mai rău: deşi ştiau, ca şi ea, că Svenkov era într-un anumit fel răspunzător pentru cele întîmplate, nimeni nu îndrăznea să se lipsească de el. Rowen îl accepta de bunăvoie, nici chiar agresiva Anjali nu se opunea vreodată în mod direct hotărîrilor lui. În consecinţă, şi ea se vedea obligată să-l accepte pe Svenkov.

Dar ceea ce simţea în momentul acela nu era supărare, ci teamă, agravată de presentimentele sale.

— Ce faci? insistă Svenkov. Ai găsit pietre de jad, oarbo?

Neluînd în seamă vorbele lui Svenkov, ieşi din apă cu

paşi mari, cu ochii închişi şi cu acel ciomag cu vîrf de oţel în mînă.

Restul grupului, cu Svenkov în frunte, foarte zîmbitor, o văzu apropiindu-se de nişte copaci. Aceştia formau un fel de zid pe lîngă rîu şi aveau trunchiuri imense şi rugoase, ca pielea unei tălpi de animal uriaş. Fetei i se păreau haotice, de neînţeles, rod al lucrării nebuneşti, lipsite de control şi de supraveghere, a naturii libere. Desişul lor acoperea soarele aproape complet. Fata alese unul dintre cele mai groase trunchiuri de copac şi se adăposti în spatele lui. Rowen, Anjali şi Darby i se alăturară. Svenkov îi privi cu o expresie batjocoritoare. Neluînd în seamă acea ascunzătoare, înainta cu agilitate prin hăţişuri, pînă cînd ajunse mult mai departe decît ceilalţi. Era desculţ, purta un văl roşu pe umeri şi îşi împodobea tîmplele cu floricele deasupra cerceilor groşi, argintaţi.

— E ceva în spatele hăţişurilor, şopti fata arătînd cu ghioaga. O primejdie.

— Vorbeşti serios, oarbo? Tonul lui Svenkov, din ascunzătoare, era batjocoritor. Ghiceşte ce poate fi.

— Ajunge, Svenkov! i-o reteză Darby. Ce se întîmplă?

— Am ajuns, omule natural. La sanctuar.

— Asta e sanctuarul?! exclamă Rowen.

— Ceea ce este în spatele acestor copaci, da. Locul de început al timpului, Tronul Măştii şi al Mîinilor din Ţara lui Atua. Svenkov îi privea acum ţeapăn, ascuns în hăţişuri, cu vocea perfectă ca şi înfăţişarea. Nath Svenkov, bietul Svenkov v-a adus la locul unde doreaţi, în ciuda evidentei voastre neîncrederi, în ciuda faptului că hotărîseră ţi să vă lăsaţi călăuziţi mai degrabă de o oarbă, decît de experienţa lui...

— Sanctuarul? repetă Rowen. Dar unde este?

— Din locul în care se află prietena ta vei vedea tot atît cît şi ea, îşi bătu joc Svenkov. Aici, vei putea observa mai bine. Apropie-te, *manuhiri!*

— Ai grijă, spuse Maya.

— Nu putem rămîne aici pentru totdeauna, replică Anjali Sen, înaintînd.

Rowen se apropiase deja. Svenkov era tot în picioare, cu o mînă sprijinită de o creangă.

— Ce este? întrebă Rowen.

— Priveşte tu însuţi, spuse Svenkov.

Rowen pîndea de după ferigi, gîfîind de frică. Darby se apropie din spate şi privi peste umărul prietenului său. Vechimea foarte îndepărtată a pietrelor care se înălţau în luminiş, dincolo de hăţişuri, îl lăsă fără suflare. Dar ceea ce i-a atras numaidecît atenţia au fost cocioabele cu acoperiş ondulat şi purtătorii de măşti care se plimbau printre ele.

— Poate că i-au adus aici! şopti el plin de speranţe.

Svenkov clătină din cap.

— Cei pe care îi vezi sînt simpli paznici. Restul tribului se află în altă parte.

— Şi colibele acelea?

— Acolo dorm. Sînt obligaţi să păzească sanctuarul zi şi noapte.

— Trebuie să fie patru sau cinci, nu mai mulţi, spuse Maya în spatele lor cu o siguranţă uimitoare. Îi putem lua prin surprindere.

— Şi să-i prindem vii, adăugă Darby. Poate că ştiu unde se află Daniel şi Yilane.

— Să-i prindem...? Svenkov îşi duse mîna la şold şi îl privi pe Rowen. Vorbiţi serios? E aproape imposibil să capturezi viu un credincios tribal. Se luptă prea bine şi, ca să-i învingi, trebuie să-i omori.

— Eu pot să o fac, spuse Maya.

— Nu mă interesează ce crezi tu că poţi face, oarbo! Svenkov continua să-l privească pe Rowen, chiar dacă vorbea spre Maya. Îi zîmbea cu buzele sale bine conturate şi ochii îi scăpărau, de parcă ar fi încercat să-l hipnotizeze. Nimeni nu va face nimic pînă cînd nu voi hotărî eu...

Un trosnet îl întrerupse. Fata pătrunse între ferigi şi alergă atît de rapid către luminiş cu ciomagul în sus, încît

nici unul dintre ei nu putu să-i urmărească traseul cu privirea.

4

Aveau să-i ucidă, era sigur.

Tremura din cap pînă în picioare pe cînd era condus cu lovituri de nuia pe o cărare pardosită cu dale, mărginită de conifere, de ferigi gigantice şi desişuri de bambus. De o parte şi de alta erau ziduri de piatră, bazine albastre cu străluciri de oglindă şi cărări cu o vegetaţie bine tăiată, în jurul cărora mişunau o sumedenie de mascaţi de diferite vîrste. În spate se înălţa un fel de salon seniorial deschis ca o scenă, cu băştinaşi de ambele sexe purtînd ca unică vestimentaţie măşti şi mai elaborate. Îşi făceau semne între ei ca într-un dans silenţios.

Senzaţia de prefăcătorie devenea din ce în ce mai intensă. „Dar ceea ce contează este ce cred ei.” Fie că erau hibrizi adevăraţi, fie că nu, ce importanţă ar avea asta pentru el atunci cînd se va executa sentinţa?

În mijlocul falsului salon, ocupînd un simplu jilţ de bambus, se afla un individ care nu purta mască şi nici mănuşi. Înfăţişarea sa concepută după un proiect îi accentua trăsăturile polineziene; avea o piele măslinie, sîni de-abia înmuguriţi, cu sfîrcuri negricioase, şi o diademă de flori albe ca unică podoabă. Dar nu era femeie, sau nu pe de-a-ntregul, şi a dovedit-o cînd s-a răsucit în jilţ şi şi-a depărtat picioarele. Daniel şi Yilane au fost siliţi să se oprească la mare distanţă de el-ea.

După o tăcere prelungită în timpul căreia creatura intermediară i-a examinat pe prizonieri cu ochii săi lacomi şi negri, unul dintre mascaţii care o înconjurau înaintă şi îi aruncă la picioare ceva care se făcu ţăndări.

— A spart o oglindă, şopti Yilane lîngă Daniel. Aşa este simbolizată frica protagonistului celui de-al Unsprezecelea

cînd îşi vede „propria formă”, pentru că şi-a scos masca din pricina noastră.

Daniel nu înţelegea importanţa de a-şi scoate sau de a-şi păstra pe faţă o simplă mască. Atunci i-au auzit vocea: suavă, fără intonaţie, aproape infantilă.

— Doar moment… transferat… în voi… înţeles…

— Cred că spune că a reuşit să se transfere în noi, traduse Yilane, şi de aceea ne poate înţelege. Simbolizează acest fapt nepurtînd mască.

— Vorbit… acum… auzit…

Divergentul îşi mişca delicatele mîini brunete, în vreme ce se străduia să pronunţe. Cu toate acestea, Daniel nu putea crede că doar imită pe cineva care nu vorbeşte limba.

— Vrea să vorbim, spuse Yilane. Voi încerca.

Yilane făcu un pas şi nuielele se mişcară în faţa lui. Divergentul făcu un gest, iar Yilane continuă să se apropie pînă se opri la cîţiva metri.

Din nou, o altă linişte apăsătoare. Cuvinte blînde, răspunsuri stridente. Oricît ar fi încercat Daniel să descifreze acel dialog absurd, singurul lucru pe care îl percepea era faptul că vocea lui Yilane se auzea din ce în ce mai încordată, pînă cînd, deodată, rămase ea singură, tare, mînioasă, posedată de furie şi de orgoliul pe care Daniel îl cunoştea deja.

— Eu sînt Jeremy Yin Lane, credincios al Capitolului Sacru al Mării. Nu ne puteţi face aşa ceva…! Nu…! Lăsaţi-mă…!

Protestele nu i-au servit la nimic. A fost tîrît pînă la o pădure de bambus şi, după ce i-au legat părul lung la ceafa ca să nu-i ascundă spinarea, doi mascaţi au început să-l biciuiască cu o rapiditate fulgerătoare, imprimînd bastoanelor de bambus o viteză care le prefăcea în umbre. Daniel nu mai fusese niciodată de faţă la o pedepsire atît de brutală. La început, credinciosul nu părea dispus să se plîngă şi îşi încordă muşchii prinzîndu-se de nuielele de

bambus, în vreme ce îi privea sfidător pe călăii săi. Dar supliciul a continuat pînă cînd tînărul a ţipat, a plîns şi a dat din picioare rugîndu-i să înceteze.

— Lăsaţi-l! strigă Daniel, dar două lovituri de bici îl făcură să-şi înghită vorbele. Cînd chinul a încetat, Yilane avea chipul brăzdat de lacrimi, iar spinarea de dungi rosii-vineţii intense, ceea ce, fiind vorba de un trup proiectat, i-a dat o idee lui Daniel despre forţa loviturilor. Dar acesta bănuia că pentru Yilane orgoliul său rănit era infinit mai dureros.

Îi conduseră din nou spre intrarea în peşteră şi le dădură drumul. Yilane se clătină peste rucsac. Plîngea cu amărăciune.

— Ne lasă să plecăm? întrebă Daniel, plin de speranţe.

Fără să răspundă, credinciosul deschise rucsacul, îl examină şi îl închise. Apoi, făcu acelaşi lucru cu al lui Daniel. Atunci, îl privi.

— Am fost condamnaţi la cea mai rea soartă, Daniel. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Intrarea în această peşteră dă spre un labirint de caverne subterane... Trebuie să pătrundem în el şi, dacă reuşim să ajungem la ieşire, acest fapt va însemna că sacrificiul n-a fost acceptat. Doar atunci vom putea scăpa... Dar eu bănuiesc că aceste caverne sînt...

— La ce te referi?

Yilane nu răspunse. Refuzînd ajutorul lui Daniel, îşi luă rucsacul şi făcu cîţiva paşi spre întuneric.

— Yil, ce ai vrut să spui? întreba Daniel urmîndu-l. Ce sacrificiu? Cine trebuie să-l accepte?

Erau învăluiţi în întuneric cînd au auzit zgomotele.

5

Înjurînd cu voce tare, Svenkov ieşi din ascunzătoare şi alergă spre celălalt capăt al luminişului. Cu toate că fata

acţionase pe cont propriu, încă mai spera să dispună de un avantaj din acel…

Ceea ce nu se aştepta era să se trezească faţă în faţă cu unul dintre ei.

La o distantă atît de mică, puternica armă cu două ţevi a lui Svenkov nu era foarte practică, dar greşeala lui a fost aceea că a vrut să o folosească totuşi cu orice preţ. În loc de armă, adversarul său mişcă picioarele, făcîndu-l să se prăbuşească. Apoi, scoase de la cingătoare ceva care începu să lucească în lumina după-amiezii. O clipă mai tîrziu, spre uşurarea lui Svenkov, un glonţ perfora braţul mascatului, făcînd cuţitul pe care îl ţinea în mînă să se învîrtească de mai multe ori în aer. Gestul lui Anjali, ridicînd pistolul spre Svenkov, a fost ca şi cum ar fi spus: „Acum sîntem chit”.

Nici Rowen nu părea mai norocos şi se lupta cu un alt bărbat, pe care Svenkov l-a putut vedea din spate. Masca avînd ochi albaştri şi obraji albi se apropia din ce în ce mai mult de chipul lui Rowen. Svenkov se întoarse pe o parte ca să-şi corecteze tirul şi trase cu o singură ţeavă. Nimeri în plin. Capul bărbatului se prefăcu deodată în ceva ce aducea cu un fruct călcat în picioare.

— Vii! striga Darby, ascuns în spatele ferigilor, spre Svenkov. Trebuie să-i capturăm în viaţă!

„Lasă-i tu în viaţă!” se gîndea Svenkov.

Maya Müller părea de neoprit. Ghioaga ei tăia aerul cu un sunet asemănător unui rîs stăpînit şi trupul ei mînjit cu noroi se mişca în acelaşi timp. Se înfrunta cu trei războinici care, pe neaşteptate, fură reduşi la unul singur. Dar acesta reuşi să o ia prin surprindere şi o izbi cu ciomagul peste coaste, aruncînd-o într-un perete de metal, poate rămăşiţele unui acoperiş dărîmat. Se auzi un zgomot asurzitor de clopot şi ghioaga căzu sub tronsonul de zid. Maya rămase fără apărare şi ameţită.

Darby, care privea scena, văzu cu oroare încordarea muşchilor de pe spinarea războinicului, strălucirea măştii

sale cînd îşi ridică faţa şi îşi luă elan, pregătindu-şi ciomagul pentru o lovitură care părea decisivă. În momentul acela, doar Svenkov era liber, înarmat şi atent la ce se întîmpla, iar Darby se întoarse spre el.

— Svenkov, trage! strigă el.

Polinezianul se mărgini să-l privească.

În creierul Mayei Müller căderea acelui ciomag se diviza în nenumărate poziţii imaginate, anticipate. Fenta ei fulgerătoare, executată în ultima clipă, îl luă prin surprindere pe credincios. Ciomagul lovi peretele de metal cu un zgomot de gong care se sfărîmă. În aceeaşi clipă, Maya îşi îndoi piciorul şi îl doborî pe atacantul său la pămînt dintr-o lovitură, ca să sară imediat şi să aterizeze deasupra lui.

Totul se încheie mult mai repede decît furia lui Svenkov.

— Data viitoare să dai ascultare ordinelor mele, îi aruncă el fetei cînd ultimii duşmani care mai rămăseseră în viaţă se zvîrcoleau la pămînt. Eşti oarbă, dar nu eşti surdă.

— Data viitoare dă un ordin care să merite osteneala de a fi ascultat, răspunse Maya Müller, fără să se întoarcă.

Svenkov provenea dintr-un loc îndepărtat în care părea să existe o anumită regulă: nici o femeie dezbrăcată şi oarbă nu-i putea spune lui ce trebuie să facă. Încercă să o demonstreze, dar se întîmplă ceva cînd armă cele două ţevi. Ceva ce aproape nu-i veni să creadă.

Vîrful ghioagei se sprijinea de gîtul lui de mult timp deja. Svenkov nu reuşea se înţeleagă cum de ajunsese acolo. Se gîndi că fata se mişcase chiar înainte ca acel schimb de fraze să fi avut loc.

— Să nu mă ameninţi, Svenkov, spuse Maya. Sînt oarbă, îţi aminteşti? Cînd fac lucruri ca acesta, cîteodată nu calculez bine şi pot vătăma pe cineva…

Se porniră cu îndrăzneală să cutreiere prin sanctuar, examinînd colibele, scările de piatră şi marea Statuie de Lemn de pe culme, o reprezentare gigantică a Măştii şi a Mîinilor. Chipul era rotund şi limba răsărea umflată de pe

buze; degetele constau în simple elipse. În spate, înconjurată de copaci robuşti, se întindea o lagună cristalină care îi atrase doar lui Svenkov privirea.

Cînd făcură o pauză, descurajarea cuprinse grupul.

— Nici urmă de Yilane şi de Daniel, şopti Anjali, aşezîndu-se pe o piatră. Ca să nu mai vorbim despre ceea ce căutăm...

Darby făcu un rezumat în fraze scurte:

— Poate să fie un alt loc, sau poate acesta. Cum putem şti care este locul exact, dacă nu ştim ce trebuie să căutăm?

— „Ţipete de păsări", recită Rowen. „Chepeng"... „Scară de metal"... „Tavan în unghi"... Nu e nimic asemănător pe aici.

— Poate că sînt nişte simboluri, argumentă indianca. Poate că Daniel ar fi visat mai multe lucruri dacă ar fi venit în locul acesta...

— Va trebui să le găsim, insistă Rowen. Rana lui sîngera din nou. Şi pentru asta, trebuie să-i interogăm pe prizonieri.

Dintr-un motiv oarecare, cei trei se întoarseră spre Svenkov. Polinezianul părea absorbit de ceva (Darby se gîndi că o priveşte fix pe Maya), dar în clipa aceea întoarse capul cu un gest tipic, zîmbind. Îşi ţinea vălul roşul la nivelul coapselor şi doar atunci băgă Darby de seamă că îşi bandajase o rană. Privirea şi poziţia lui scoteau în evidenţă o indignare stăpînită.

— De ce ar trebui să vă ajut acum? Deodată, polinezianul îşi prefăcu vălul într-o vîlvătaie roşie ca obrajii săi, iar părul într-un vîrtej negru, cînd se întoarse violent spre ei. De ce ar trebui Svenkov să mai facă ceva pentru voi? Ce importanţă am eu? Acum mă căutaţi, înainte mă dispreţuiaţi... Darby a trebuit să-şi stăpînească un zîmbet. Era ca un copil smiorcăit. De ce nu-i cereţi ajutor prietenei voastre oarbe...?

Rowen păru că îl ia în serios. Făcu un gest liniştitor.

— Ascultaţi, Maya nu v-a luat în seamă ordinele şi v-am

cerut scuze pentru aceasta, dar sîntem disperaţi să-i găsim pe prietenii noştri… Dumneavoastră îi cunoaşteţi mai bine pe aceşti credincioşi, Svenkov… Vrem doar să-i interogaţi…

— Pot să mă ocup de asta, spuse Svenkov fără să-i privească. Dar pretind toate bijuteriile răniţilor şi ale cadavrelor.

Rowen îi consultă din priviri. Darby ridică din umeri, iar Anjali încuviinţă. Maya rămînea deoparte, izolată de toţi.

— Nu e nici o problemă, spuse Rowen.

Îi adunară pe răniţi, trei în total, tîrîndu-i fără menajamente la picioarele scărilor. Svenkov cercetă colibele ca să afle ceea ce căuta: un scaun de bambus cu spătarul format dintr-o singură bară orizontală şi mai multe sfori. În trecere, profită să jefuiască odăile credincioşilor şi pe aceştia înşişi, despuindu-i de coliere şi de brăţările de la mîini şi de la picioare. La sfîrşit, le smulse măştile şi mănuşile cu un gest violent, desprinzîndu-le unora o parte din pielea de pe mîini şi de pe obraji.

Fără măşti, credincioşii prezentau înfăţişarea şi părul unor proiecte similare, cu trăsături accentuate şi ten negricios, ca şi cum ar fi purtat o altă mască dedesubt. Toţi trei erau bărbaţi, respirau cu efort şi priveau la chipurile care îi înconjurau.

— Mulţi nu şi-au scos chestiile astea de ani de zile şi li s-au lipit de piele… explică Svenkov arătînd măştile. Cunosc acest clan. Trăiesc la poalele munţilor, în zona Catlins. Sînt credincioşi ai celui de-al Unsprezecelea. Nu vorbesc niciodată.

— Aţi încercat să le-o cereţi? sugeră Darby.

— Există un limbaj universal, omule biologic!

Svenkov îl alese pe unul care îşi apăsa braţul drept, rupt de o lovitură de ghioagă a Mayei. Nu zăbovi să-i lege braţele subţiri de partea de jos a picioarelor din spate ale scaunului, lăsînd ca spinarea să i se sprijine direct de spătar. Pieptul prizonierului se umfla cînd respira. Chipul lui nu oglindea mai multă frică decît înainte de a fi fost ales

dintre ceilalţi. Părea că aşteaptă, concentrat doar la ceea ce avea să facă Svenkov.

Cu vălul roşu înnodat în talie, sprijinit cu un picior pe marginea scaunului, polinezianul se aplecă spre el.

— Ne-aţi întins o ambuscadă lîngă rîu şi i-aţi capturat pe doi dintre prietenii noştri. Vrem să ştim unde i-aţi dus.

Credinciosul îl privi în continuare, respirînd cu putere, fără să vorbească. Atunci, Svenkov ridică piciorul pînă cînd genunchiul aproape că îi atinse faţa şi izbi cu o forţă nemaipomenită în pieptul plăpînd al băştinaşului, la o înălţime uşor superioară spătarului, făcîndu-l să se arcuiască deasupra acestuia.

Se auzi un zgomot ca de coajă care se sparge. Apoi, un geamăt răguşit şi un ţipăt asurzitor, în vreme ce gura prizonierului se deschidea ca un puţ cu pereţi roşietici.

Héctor Darby îl apucă pe Svenkov de braţ.

— Sînteţi nebun? Ce faceţi?

— Îl interoghez. Înainte m-aţi acuzat că aş colabora cu ei şi că vă întind o cursă... E drept să vreau să lămuresc lucrurile, nu-i aşa? De altfel, chiar acum tovarăşii acestui credincios îi torturează pe prietenii tăi în altă parte... Pe cine preferi să-l auzi ţipînd, omule natural? Şi ia-ţi mîna de pe mine, dacă nu te superi...

Svenkov vorbise liniştit, fără să ridice tonul, în ciuda faptului că unele din cuvintele sale se pierduseră printre urletele credinciosului. Darby îşi retrase mîna şi Svenkov îşi sprijini din nou piciorul de scaun. Aşteptă pînă cînd prizonierul încetă să mai ţipe.

— Ştiu că mă auzi, spuse Svenkov. Şi ştiu că te împiedică să vorbeşti credinţele tale. Dar eu te pot lovi pentru ca vertebrele să ţi se rupă din ce în ce mai sus, fără să te omor, pînă cînd vei putea doar să-ţi mişti buzele... Spune-mi unde i-aţi dus.

— Alergînd... şopti credinciosul. Toţi se aplecară asupra lui. În deşert... Epoci fără număr... Vîntul... Spre destinaţia mea...

Închidea ochii, concentrat parcă asupra fiecărui cuvînt.

După o clipă de aşteptare confuză, vorbi din nou:

— Cobor... În gol... În ere depărtate... Beznă vîscoasă... Babilonie de zgomote... Fug cînd se năruie... În mînă ţin o cutie...

Svenkov începu să-şi ridice piciorul de pe scaun, însă Darby interveni din nou, ţinîndu-l strîns. Svenkov se întoarse cu viteza fulgerului şi îl apucă pe Darby de gît cu o singură mînă.

— Nu mă atinge, şopti el. Te-am mai avertizat o dată.

— Şi eu, spuse Maya. Ţeava unuia dintre pistoalele de rezervă ale lui Svenkov se sprijinea de capul polinezianului. Nimeni nu o văzuse apropiindu-se. Nimeni nu o văzuse luîndu-i arma. Dă-i drumul!

Svenkov îi dădu drumul şi se îndepărtă de scaun. Nu i se modifică expresia, dar nu înceta să o privească stăruitor pe Maya. Anjali, la rîndul ei, interveni ca să o calmeze pe fată, care coborî pistolul. Darby încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Ceea ce faceţi nu numai că este crud, Svenkov, ci şi inutil! Acesta e felul în care vorbesc ei, imitînd conversaţia aceea „stîngace” şi „neghioabă”, menţionată în cel de-al Unsprezecelea! Frazele lui provin din textul acela! Nu vei obţine nimic mai mult de la el!

Svenkov îl privea pe Rowen, care şovăia între unul şi celălalt.

— Atunci, ce propui, Héctor? întrebă Rowen.

— Să cercetăm din nou satul... Poate că vom găsi vreun indiciu. Orice, numai asta nu!

Svenkov văzu că Rowen cedează, iar Anjali îl susţinea. Pe fata oarbă nu o privi. Ridică din umeri.

— Faceţi cum doriţi. Nu prietenii mei sînt în pericol.

Cu paşi repezi se îndepărtă de grup şi urcă scările de piatră înspre lagună.

Zgomotele proveneau din locuri nedesluşite aflate în întuneric. Erau ascuţite, sfîşietoare. Ecoul cavernelor le amestecau între ele, împiedicînd cunoaşterea originii lor.

Daniel şi Yilane le auzeau ca paralizaţi, iar în cazul lui Yilane aproape fără vlagă. Dar slăbiciunea lui nu părea să fi fost provocată doar de bătaia brutală. Se întoarse spre Daniel şi, la lumina slabă care pătrundea din afară, acesta îi privi ochii ieşiţi din orbite, buzele roşii tremurînde. Din gura credinciosului izbucniră fraze precum „fiinţe arhaice”, „semipolipi care au stăpînit Pămîntul în urmă cu milioane de ani”, „închişi în caverne îndepărtate de către Marea Rasă”…

Daniel asculta cu inima parcă sărindu-i din piept. Mîngîie obrajii umezi ai lui Yilane şi îl luă în braţe ca să-i domolească panica. Cu toate acestea, teama lui Yilane, ca o flacără, departe de a scădea, îl cuprindea şi pe Daniel.

— Marea Rasă a zăvorît abisurile în care le-au închis pe aceste fiinţe, tremura vocea lui Yilane, dar au rămas deschizături… Acele… şuierături, Daniel…! Şuierăturile sînt glasurile lor! Domină vînturile, se pot strecura prin stîncă…

— Yilane, ascultă… Daniel făcea un mare efort să vorbească. Frica îl apăsa pe piept şi, deşi respira adînc, nu simţea că plămînii săi au primit vreo suflare de aer. Este posibil să fie adevărat ceea ce spui, dar oricum ar fi, trebuie să încercăm să ieşim de aici…

— Nu putem scăpa de ei! Nu sînt fiinţe materiale, Daniel! Biblia…

— Uită de Biblie pentru o clipă! Singurul lucru care contează acum este să găsim ieşirea! Îi prinse faţa între mîini şi îi sărută buzele ca să-i domolească frica. Trebuie să încercăm, Yil… Vom fi împreună, orice s-ar întîmpla.

Mîngîierile, acele calde ţesături care calmează fiorii oamenilor, au dat rezultat şi Yilane încetă să mai tremure. Înaintară prin întunericul orb. Daniel făcea eforturi să nu ia în seamă sunetele acelea ascuţite (ca nişte şuierături de

flaute înnebunite) şi încerca să se concentreze. Ochii îi arătau schiţe de poteci, tuneluri şi ramificaţii, dar ştia că le va lua mai mult de o zi ca să le străbată pe toate şi era foarte posibil ca nici una dintre ele să nu conducă spre exterior.

Se opri la o răspîntie şi alese un tunel unde i se păru că observă o anumită strălucire. Pe măsură ce pătrundeau mai adînc în el, umbrele se retrăgeau de pe pămînt ca un reflux. Ultima porţiune i se păru aproape necrezut de iluminată. Yilane ţipă de bucurie, însă deodată Daniel nu-i mai împărtăşi entuziasmul: era prea uşor să fie vorba de o ieşire. Ajungînd la capăt, constată că totuşi cele mai rele temeri ale sale deveniseră realitate.

Breşa, între două stînci, era lungă, dar prea îngustă. Chiar şi braţele zvelte ale lui Daniel şi ale lui Yilane ar fi avut dificultăţi să treacă prin ea. Lui Daniel i se părea îngrozitor să fie atît de aproape de salvare şi să nu poată avea acces la ea.

Singurul noroc era faptul că înspăimîntătoarele sunete nu se mai auzeau. Dar cînd s-au întors la răspîntie, le auziră din nou. „Trebuie să existe o anumită explicaţie.” Daniel refuza să creadă povestea pe care i-o relatase Yilane. „Vreo creatură neproiectată, precum cele din selvă, sau alt gen de lucruri.” Problema era acel „alt gen”.

Cu toate că era îmbrăţişat de Daniel, glasul lui Yilane se auzi ca de departe, înăbuşit de o frică de neînvins.

— Daniel, ajută-mă!

În comparaţie cu groaza ieşită din comun a tovarăşului său, spaimele proprii i se părură mai uşor de controlat. Alese o altă ieşire. De data aceasta, nu vru să o aleagă pe cea care avea mai multă lumină. Întunericul era aproape palpabil, ca şi cum s-ar fi scufundat în adîncurile vreunei mlaştini.

În tunelul acela nou, sunetele deveniră mai intense. Daniel hotărî să acopere cu mîna urechea tovarăşului său, ţinînd-o pe cealaltă lipită de umărul său, ca să reuşească să

înainteze.

— Sîntem pe cale de a ieşi, îl minţi el. Fraza deveni pentru el un fel de rugăciune. O repeta întruna, lui Yilane şi sie însuşi, cu voce tare sau în şoaptă: „Sîntem pe cale de a ieşi. Sîntem aproape. Vom ieşi”.

Tunelul se deschidea către noi niveluri de întuneric şi de peşteri anarhice, în care formaţiunile de rocă se prefăceau în capcane tăioase. Era imposibil să te mişti cu rapiditate fără să dai peste un perete sau o stalactită. Chiar şi aşa, ceva îi spunea că trebuie să meargă repede. Zgomotele acelea deveniseră nu doar mai intense, ci şi mai compacte, ca şi cum lucrul sau lucrurile care le produceau ar fi suferit o mutaţie. „Nu sînt materiale.”

Încercă să accelereze pasul cînd, deodată, piciorul său nu mai găsi nimic dedesubt, începu să cadă.

7

Cîteva minute mai tîrziu, înfăşurat în vălul roşu şi umed, după o baie relaxantă în lagună, Svenkov se întoarse la colibe şi nu găsi nici urmă de prizonieri. Darby şi frumoasa credincioasă indiancă (o bună *bucăţică* de carne oacheşă, după cum o evalua Svenkov) erau instalaţi într-o colibă. Oarba era la intrarea alteia şi, doar văzînd-o, expresia polinezianului deveni acră. Se apropie de Meldon Rowen, care era întins pe spate pe o piatră netedă. Părea că dormitează. Pe pieptul lui se sprijinea o mică sferă verzuie.

— Fructe curative, zîmbi Rowen uşor. Anjali Sen dă asigurări că acestea închid definitiv o rană. Iar eu cred că dau rezultat.

— Aţi aflat ceva? întrebă Svenkov aruncîndu-şi vălul pe umăr.

— Absolut nimic. Sîntem la fel de pierduţi ca la început.

— Şi prizonierii?

— N-au mai spus nimic altceva. Unul dintre ei a murit

din cauza rănilor, ceilalţi doi agonizează în colibe.

— Asta se întîmplă pentru că la ei nu se folosesc fructele curative, îşi bătu joc Svenkov. Tu plăteşti, *manuhiri!* Ce vrei să facă Svenkov *acum?*

Rowen respiră adînc şi mişcarea pieptului făcu să se rostogolească fructul. Îl prinse înainte de a cădea şi se aşeză pe piatră.

— Ascultă, Svenkov, nu sînt răspunzător pentru cele întîmplate. Dacă ar fi fost după mine, v-aş fi lăsat să faceţi tot ce poftiţi, dar nu cu preţul de a-i avea pe prietenii mei împotrivă… Svenkov dădea din cap în semn de încuviinţare, ca şi cum ceea ce spunea Rowen i s-ar fi părut foarte rezonabil. În orice caz, trebuie să-i găsim pe Daniel şi pe Yilane. Fără ei, călătoria noastră nu poate continua…

— Sînt morţi, *manuhiri!* Sau vor muri curînd.

— Cu toate astea, trebuie să încercăm.

— Dar nu ştim unde…

Ţipătul îi făcu să tresară.

— Îi percep! vociferă Maya Müller luînd-o la fugă cu ghioaga în mîini. Sînt sub pămînt!

8

I se întîmplase uneori ca o simplă, dar neprevăzută treaptă să-l facă să simtă că se precipită într-un gol nesfîrşit. În momentul acela, simţi astfel din nou, cu o deosebire: golul chiar era nesfîrşit.

Dădu frenetic din mîini. Îl pierduse pe Yilane sau Yilane pe el, şi cu toate că păstrase rucsacul, acesta îi folosi doar ca să cadă mai repede. Pietre foarte ascuţite se străduiră să-i zdrelească trupul proiectat. Cînd se opri în cele din urmă, ceea ce îl înconjura continua să se mişte: ploua cu galeţi, iar valul de praf îl făcea să tuşească. Oare cît timp a durat căderea? Unde se afla? Nu ştia nimic.

Se ridică gîfîind. Cîteva puncte din extremităţile sale îl

ardeau, dar nu credea să aibă altceva decît nişte zgîrieturi. Fu recunoscător că proiectul după care fusese conceput îl protejase de oase rupte sau de răni grave.

— Yilane… şopti el. Yilane?

Mai mult l-a auzit decît l-a văzut. Gîfîielile sale erau evidente.

— Aici…

— Eşti bine?

— Aşa cred… Ascultă…!

Daniel simţi că îi îngheaţă sîngele în vine. Zgomotele răsunau acum foarte aproape şi păreau să provină din vîrful povîrnişului de pe care căzuseră, dar şi dintr-un anumit loc din faţa lor; ori poate că erau ecouri?

Privi în jurul său. Căderea îi făcuse să descopere, din întîmplare, un alt nivel al cavernelor, mult mai vizibil decît cel de deasupra datorită luminii abundente care ajungea din fundal ricoşînd într-un tavan cu stalactite foarte înalte.

Avu certitudinea că aceea era ultima şansă de care aveau să dispună. Dacă nu găseau o ieşire în locul acela, nu va mai exista alta.

Se tîrî pe bîjbîite pînă cînd dădu de Yilane şi îi pipăi trupul, întrebîndu-se cu o nelinişte bruscă dacă o fi avînd vreo extremitate ruptă. Atunci, îi găsi faţa şi, cu buricele degetelor, atinse căldura cristalină a lacrimilor. Daniel încercă să-şi ia un glas plin de speranţă:

— Haide, Yilane! Ieşirea este aproape!

— Continuă tu, Daniel… Pe mine m-au prins deja…

— Yilane!

Yilane nu părea să-l audă. Daniel îi luă faţa între mîini. La lumina strălucirii îndepărtate, privirea credinciosului i se părea diferită. Pupilele lui erau ca nişte chipuri cunoscute, care ascundeau dedesubt alte trăsături.

— Yilane, te laşi condus de frică… Eu *nu* simt acelaşi lucru ca tine!

— Încă te mai poţi salva…

— Nu plec fără tine.

Se gîndi că Yilane avea să opună rezistenţă dacă îl obliga să se mişte cu forţa, dar respiră uşurat constatînd că tînărul se ridica singur. A făcut-o cu o fermitate neaşteptată, ca şi cum cineva mai puternic decît el ar fi luat comanda înăuntrul său. Cu toate acestea, picioarele îi tremurau. Daniel îl sprijini şi îi luă rucsacul, tîrîndu-l pe pămînt şi lăsîndu-l pe Yilane să-şi treacă un braţ peste umerii săi. În felul acesta înaintară în direcţia decorului spectral de lumină şi ţipete.

— Priveşte în jurul tău… spunea Yilane. Brazde, tuneluri, culoare… Sîntem în lumea *lor,* Daniel, un univers primordial anterior celui creat… Auzi chemarea lor…

— Nu văd decît o cavernă mare şi o lumină în capăt, mormăi Daniel Kean.

Vru să se convingă de faptul că spusele lui erau un lucru cert. Nu numai asta: ci şi că era singurul lucru cert. Dar era dificil să raţionezi cînd teroarea prindea glas şi lansa urlete care păreau să-i asurzească propriile gînduri.

La mijlocul traseului, se opri. Se îndepărtase suficient de locul unde căzuseră şi putea discerne mai bine direcţia sunetelor: i se păru că unele proveneau, într-adevăr, de la povîrnişul pe care îl lăsaseră în urmă, dar majoritatea se aflau în faţă. Poate doar la cincisprezece sau douăzeci de metri. De îndată ce aveau să treacă zidul de stînci din faţa lor, îi vor vedea.

În cazul în care era ceva de văzut.

„Nu sînt materiali.”

Simţi că Yilane îl îmbrăţişa cu putere.

— Nu te gîndi, îi spuse Daniel. Nu te gîndi. Doar mergi…

Continuă să înainteze, disperat, spre întîlnirea cu lumina şi cu oroarea.

Cînd i se păru că nu va mai suporta să facă un singur pas, teroarea i se concretiză într-o indiferenţă momentană. I se părea că, dincolo de ceea ce bănuia sau îşi imagina că urma să găsească, dincolo de fanteziile sale în legătură cu ce anume putea produce acele zgomote, nu putea fi nimic

mai rău. Posibilităţile, precum golul prin care căzuse, se deschideau spaţiului, negre, insondabile, periculoase.

Depăşi bariera de pietre cu ochii închişi. Cînd îi deschise, zări un haos de umbre şi de zgomote. Strigătele îl asurzeau. Atunci, lumina se desprinse de pămînt şi zbură în tavanul plin de pietre ascuţite, la treizeci de metri sau şi mai mult deasupra. Inima lui Daniel se opri.

După o clipă, cînd ochii înţeleseseră despre ce este vorba, bătăile inimii continuară în piept.

Ieşirea, enormă cît un edificiu, era atît de neînchipuit de accesibilă, încît nu vru să o străbată imediat, de teamă să nu se spulbere ca un vis. Se opri, lăsă rucsacurile, se debarasă chiar şi de Yilane – care privea şi el salvarea cu gura căscată – şi se sprijini în picioare de stîncă, dîndu-şi capul înapoi şi lăsînd părul să-i cadă pe spate.

Plînse, îşi recăpătă calmul, plînse din nou fără grabă şi fără sunete. Yilane gîfîia pe peretele opus, ca o reflexie a sa. Daniel îi zîmbi.

— Pescăruşi, spuse el. Caverna produce ecouri, de aceea răsunau aşa... Dar nu era decît un stol de pescăruşi...

— Nu. Ochii lui Yilane îşi recăpătaseră strălucirea de orgoliu şi de înţelepciune. Nu e *asta,* Daniel... Asta e ceea ce ai crezut tu că vezi.

Se simţi tentat să se certe, dar se răzgîndi amintindu-şi că cearta cu un credincios înseamnă să nu ai nici o şansă încă de la început. Bijou spunea că... Mă rog, Bijou ar fi ştiut să se exprime mai bine, dacă ar fi fost acolo.

Într-un anumit fel, înţelese că nu avea nici o garanţie că s-ar fi aflat în siguranţă. Îşi aminti strălucirea necruţătoare a acelor pupile de ochi bulbucaţi, falsele chipuri de sidef, focul neîndurător al biciuirilor. Ştia că dacă mascaţii îi vor captura din nou, nu va mai fi scăpare pentru ei.

— Să ieşim de aici, spuse el.

9

A fost ca şi cum s-ar fi stins legătura cu pămîntul.

Întreruperea aceea atît de neaşteptată o făcu să şovăie. Îi era frică.

De jos, mai mulţi ochi neliniştiţi o observau. Se întoarse spre ei, apoi reveni pe drumul cu pietre înalte şi plane pe unde urcase şi aşteptă să vorbească pînă se apropie de grup.

— I-am pierdut. Glasul ei era încordat. Poate că au străbătut vreo subterană şi au ieşit din nou în grabă… Dar a fost atît de rapid, încît pare straniu…

— Există vreo altă posibilitate? întrebă Rowen.

Maya Müller facu o pauză.

— Poate că li s-a întîmplat ceva.

Toţi erau prea obosiţi, chiar şi Darby, ca să excludă cea de-a doua opţiune. Svenkov deschise braţele într-un gest care părea să însemne: „Am mai spus-o eu”. În cele din urmă, Anjali Sen luă cuvîntul.

— Există un mod de a afla. Plaja este aproape, Svenkov?

— În spatele acelei faleze, răspunse polinezianul, şovăind.

— Există o putere în cel de-al Unsprezecelea pe care aş putea să o încerc, spuse Anjali către ceilalţi, dar am nevoie de contactul cu apa de mare. Dacă totul iese bine, mă voi transfera în mintea lui Daniel şi a lui Yil şi voi vedea ce văd şi ei. Pot să-i percep şi de la distanţă şi să ştiu ce îi înconjoară…

— Nici gînd, obiectă Rowen. Chiar şi eu ştiu că asta e foarte periculos. Dacă ar fi morţi…

— Preferi să nu-i găsim? îl întrerupse Anjali. Poate că am pierdut deja toate posibilităţile de a găsi ceea ce căutăm. Vrei să-i pierdem şi pe Yilane şi pe Daniel?

— Vreau ca tu să nu te pierzi, răspunse Rowen.

Svenkov dădu din cap şi îşi continuă drumul. Vorbi fără să se întoarcă şi fără să se oprească din mers:

— Fie ce-o fi, trebuie să traversăm falezele acelea dacă vrem să ajungem la plajă înainte de lăsarea serii…

Rowen şi Anjali nu îl luară în seamă. Păreau angrenaţi în ceva mai mult decît o simplă discuţie.

— Te rog, încetează să mai crezi că totul depinde de tine, Meldon!

— Îmi spun doar părerea, Anja. Nu vei avea mereu aceeaşi şansă ca în laboratorul lui Kushiro. Héctor, explică-i ce s-ar putea întîmpla…

— Ştiu perfect, nu e nevoie ca Héctor să-mi explice nimic.

— Posibilităţile sînt minime!

— Posibilităţile sînt întotdeauna minime, Meldon. Important este să crezi în ele.

Dezbaterea deveni amară – era de părere Darby –, poate că atît Rowen, cît şi Anjali se aflau la capătul puterilor. La un moment dat, frumoasele trăsături ale credincioasei se înăspriră.

— Meldon, ştiu că pentru tine această căutare nu înseamnă altceva decît o aventură, o reuşită materială, aşa cum pentru tatăl tău a fost întemeierea unei firme… Dar pentru Yilane şi pentru mine reprezintă sensul vieţii noastre… Lasă-mă să fac ce trebuie.

Rowen o urmări cu privirea. Expresia lui de neîncredere îl mîhnea pe Darby, care îi puse o mînă pe umăr.

— Poate să iasă bine, spuse Darby.

— Sau poate să iasă rău, replică Rowen pe un ton sec, şi se îndepărtă.

10

Ieşiră pe o plajă stîncoasă care se învecina cu muntele acela străpuns de o enormă intrare în cavernă. Pescăruşii erau singurii stăpîni ai locului şi cîrîiau fără teamă de prezenţa celor două fiinţe omeneşti neajutorate şi

dezbrăcate. Se aşezau chiar pe mal, în faţa lor, şi se ridicau în zbor doar cînd Daniel şi Yilane se apropiau prea mult. Erau pescăruşi neproiectaţi, ciudaţi, poate neliniştitori, dar simpli pescăruşi.

Pe cînd mergeau spre mare ca spre o armată care s-ar fi confruntat cu ei, Daniel privi nisipul de culoare crem de sub picioarele lor, cu semnele de neşters ale prezenţei apei nu cu multă vreme înainte. Întoarse capul şi constată că noroiul se întindea pînă la intrarea în cavernă.

— Mareea, spuse Yilane, de parcă i-ar fi ghicit gîndul. Peşterile se inundă la flux. Şi marea este în creştere. Arătă linia ţărmului. Trebuie să găsim un loc înalt.

Se îndreptară spre munte şi aleseră calea de acces cea mai lesnicioasă. Cînd au considerat că s-au căţărat îndeajuns, au făcut o pauză ca să se odihnească. Daniel se felicită pentru norocul lor.

— Dacă am fi ieşit mai tîrziu poate că am fi murit înecaţi.

Yilane nu-i răspunse. Stătea pe vine pe o stîncă, scotocind în rucsac. Daniel se concentră pe cercetarea rucsacului său: cu cîteva momente mai devreme, gîndul la Bijou îl făcuse să-şi amintească de urnă. Scoase un oftat de uşurare constatînd că era în continuare acolo. O privi recunoscător pentru o clipă, căci avea senzaţia că obiectul acela fusese cel care, într-un anumit fel, îi ajutase să iasă. Apoi zîmbi cu tristeţe, imaginîndu-şi că Bijou ar fi comentat: „Asta e un gînd tipic pentru credincioşi”.

Acolo erau şi proviziile, şi hainele. Scoase sticla cu apă şi bău o înghiţitură pe care o însoţi cu puţină brînză şi biscuiţi. Nu îi era foarte foame şi, ca fiinţă proiectată, nu era absolut obligatoriu să mănînce în fiecare zi, dar presupuse că trebuie să acumuleze energie.

Atunci, se dedică observării propriului său trup. Scăpase mai ieftin decît crezuse: loviturile de bici lăsaseră urme, dar acestea începuseră deja să dispară. Avea mai multe tăieturi fine care de-abia sîngeraseră şi julituri care se vor vindeca

în curînd. Se gîndi să-şi pună ceva pe el şi scoase un văl alb, dar se mărgini doar să se acopere cu el. Îl va lega după aceea. Închise o clipă ochii, aşezat pe stînci şi îmbrăţişîndu-şi picioarele, în vreme ce vîntul îi flutura părul blond.

Atunci auzi plînsul.

Îşi înălţă capul. Yilane era în continuare aplecat peste rucsac, cu spatele la Daniel.

— Ce-i cu tine? întrebă Daniel, ridicîndu-se în picioare.

Credinciosul de-abia se întoarse. Chipul său frumos era îmbujorat şi strălucitor.

— Ce-ţi pasă ţie, Daniel Kean?! îi aruncă el. Tonul său, aproape furios, îl descumpăni pe Daniel, care hotărî să nu insiste. Atunci, înfăţişarea lui Yilane se relaxă. Îmi pare rău.

Daniel zîmbi.

— Mie îmi pare rău… Scuză-mă dacă…

Yilane, care continua să-i întoarcă spatele, cu părul său lung castaniu răsfirat pe piatră, se întoarse puţin spre el şi îi arătă obiectul pe care îl ţinea în mînă. Era un *scriptorium.* Pe ecran apărea imaginea unui chip cu ochi migdalaţi. Daniel sesiză doar o singură diferenţă faţă de Yilane cel în carne şi oase: chipul credinciosului din imagine răspîndea o incontestabilă aură de fermitate, foarte diferită de grimasa de suferinţă cu care îl privea pe Daniel în clipa aceea, accentuată de urmele de bici care i se întretăiau pe spinare şi pe fese. Dar Yilane îi lămuri confuzia.

— Este tatăl meu, spuse el. Ezra Obed Lane, credincios profund al celui de-al Treisprezecelea.

— Oh! Daniel era uimit. Sînteţi identici.

— M-a reprodus plecînd de la o celulă a lui, pentru a-mi aminti mereu că trebuie să-i perpetuez memoria: şi el a fost geamăn al tatălui său. M-a învăţat tot ce ştiu, înainte ca Anjali Sen să devină maestra mea… Port întotdeauna la mine această Reamintire. Cînd o văd, îmi domoleşte frica.

Daniel îl înţelegea foarte bine.

— Sînt obiecte care ne ajută, spuse el, gîndindu-se la

urnă.

Îşi întinsese picioarele şi o rafală de vînt încerca să îi smulgă vălul. Îl aşează pe piept.

Dar Yilane nu părea să-l asculte. Expresia lui era atît de îndurerată, încît Daniel se înfioră pentru o clipă.

— Tatăl meu a fost un om puternic şi învăţat. El a fost cel care a cunoscut amănuntele revelaţiei lui Kushiro, ştiai asta? S-a petrecut din întîmplare, printr-unul dintre discipolii lui Mitsuko, numit Shar. Tatăl meu l-a cunoscut pe Shar în Germania, iar Shar i-a mărturisit ceea ce Mitsuko le povestise Inei, lui Olive şi lui. Dar tatăl meu era deja foarte bolnav de inimă şi ştia că nu va putea face nimic pe cont propriu. Atunci, mi-a încredinţat secretul. Eu am hotărît să solicit ajutorul lui Anjali. Aşa au aflat totul ceilalţi. Meritul pentru ceea ce vom găsi, în cazul în care vom găsi ceva, i se datorează tatălui meu... El avea încredere în mine. Buzele îi tremurară. Iar eu l-am trădat!

— Dar, Yil...

Yilane îl privea pe Daniel cu sprîncenele subţiri prefăcute în litera „V”, în timp ce buzele desenau o altă literă „V” în sens invers. Erau ca nişte săgeţi care îl ţinteau direct în ochi.

— Am plîns ca un copil cînd m-au biciuit credincioşii ăia! M-am purtat ca un laş în cavernă şi te-am implorat să mă ajuţi! Sînt credincios profund al Capitolului Mării, am o forţă imensă înăuntrul meu...! Şi pentru ce se presupune că o folosesc? Sînt nedemn de încrederea tatălui meu şi a maestrei Sen!

Daniel se ridică în vreme ce credinciosul plîngea şi îi luă mîinile într-ale sale.

— Nu, nu... Este frica, Yil... Nu putem lupta împotriva fricii...

— Încă le mai porţi, spuse atunci Yilane, pe un alt ton.

— Ce anume?

— Podoabele rituale.

Îşi aminti de cerceii din scoici mici pe care Yilane îi

împărţise pe plajă. Rătăcise colierul, dar cerceii, într-adevăr, îi avea încă în lobii urechilor.

— În momentul acela nu le-ai dat importanţă, spuse Yilane, dar ei sînt cei care ne-au protejat, Daniel. Am putut fugi graţie lor şi de aceea, în cele din urmă, ameninţarea s-a prefăcut în simple păsări ţipînd... Realitatea este alta, foarte diferită, cumplită, înspăimîntătoare din punct de vedere cosmic, dar această protecţie ne-a folosit ca să o evităm...

Pe Daniel îl enerva insistenţa lui Yilane în a dori să vadă ceea ce el nu vedea (ca orice credincios), dar nu dorea să-l supere şi mai mult.

— Este poate adevărat că... spuse el ridicîndu-se şi începînd să-şi înnoade vălul în talie.

Atunci, rămase nemişcat.

„Simple păsări ţipînd."

Privi în jurul său. O cărăruie cobora pe latura opusă stîncilor. Hotărî să o străbată. Marea continua să înainteze şi lingea deja împrejurimile falezei. Pescăruşii ţipau în depărtare.

— Daniel! îl strigă Yilane. Ce se întîmplă?

„Ţipete de păsări."

Nu era una dintre frazele pe care, potrivit lui Darby, le rostise cînd era inconştient, unul dintre indiciile codificate ale revelaţiei? Se pregătea să i-o spună lui Yilane cînd, deodată, ajungînd la marginea stîncilor, altă privelişte se întinse dinaintea lui.

Rămase privind-o cu gura căscată.

11

Chiar dacă lîngă mal vîntul nu era foarte puternic, Anjali Sen îşi ţinea strîns părul lung şi negru, dîndu-l la o parte de pe faţă. Valurile care îi mîngîiau picioarele erau blînde, dar cînd în retragerea lor tîrau pietricelele, produceau un huruit

ca de mii de picioruşe de lemn alergînd şi lovindu-se între ele.

Undele. Marea, permanentul ei flux şi reflux. Înainte de a-i atinge pielea, un val putea să fi ajuns pînă la cele mai îndepărtate margini ale pămîntului. În acelaşi fel, minţi şi trupuri se răspîndeau şi se retrăgeau înlănţuite între ele.

Anjali ştia că urma să încerce ceva riscant. Cu toate acestea, o deranja amestecul continuu al lui Meldon. Marele defect al întreprinzătorului era acela că voia să controleze totul, iar ea dorea să-l înveţe că nu avea de gînd să se supună nici unui dictat, în afara propriei conştiinţe.

Totuşi, nu era momentul să se gîndească la Meldon.

Găsi un loc potrivit, îngenunche şi se arcui complet pe spate, pînă cînd îşi cufundă părul în suprafaţa rece şi mişcătoare a apei.

Cunoştea bine Capitolele al Unsprezecelea şi al Doisprezecelea. Amîndouă spuneau acelaşi lucru: mintea omenească este conectată la creaturi îndepărtate, la fiinţe care au populat lumea în epoci străvechi, iar această legătură nu este încă ruptă. E cu putinţă să o găseşti şi să o utilizezi, la fel cum un transmiţător „găseşte” un altul prin intermediul punţii undelor.

Undele. Marea. Casa lui Dumnezeu.

Valurile o mîngîiau ca nişte pînze pe care cineva le-ar agita pe trupul său.

Rămase liniştită şi întinse braţele, lăsînd mîinile să se legene. Părul ei începu să semene cu o meduză neagră în derivă. Poziţia capului o făcea să vadă invers ţărmul înalt: o imensă stalactită cenuşie.

„Mai ales, înainte de orice, nu lăsa ca frica să se folosească de tine. Foloseşte-o tu pe ea.”

Plutea, se lăsa dusă. Menţinerea acelei poziţii cerea efort şi acesta era „trucul” (cum ar fi spus Meldon): efortul îi distrăgea atenţia, o silea să se concentreze asupra muşchilor săi, să-şi considere trupul ca pe un sac tîrît de valuri.

Gîndurile i se diluau.

Deodată, se încordă ca un val agitat. Nu mai era pe plajă. Unde se afla?

Întoarse capul, privi. Văzu forme misterioase în jurul ei şi un spaţiu grotesc învăluind-o. Era cumplit să se simtă atît de străină de sine însăşi.

În sfîrşit, îi vedea.

Şi încă ceva.

O prezenţă neprevăzută, un pericol imens pe care Yilane şi Daniel îl ignorau, deşi se afla lîngă ei.

12

Daniel se opri pe plajă, gîfîind. Nu îşi lua ochii de la punctul acela de pe faleză. Mareea urcase îndeajuns ca să înconjoare pietrele mari cele mai apropiate de mal şi să îi acopere gleznele. Vîntul îi agita părul auriu şi vălul alb legat în talie. Îl auzea pe Yilane aşa cum se aud visele sau amintirile. Îl interesa doar locul pe care îl privea, acel pisc al stîncii.

Deodată, îşi plecă privirea şi îl găsi pe credincios blocîndu-i trecerea, drept, pe nisip, cu picioarele depărtate. Vocea lui Yilane era mai plină de nelinişte decît oricînd.

— Daniel, ăsta-i locul, adevărat?

— Nu ştiu.

Dar minţea. Era aproape sigur că acesta era.

Se aflau într-un mic golf înconjurat de faleze înalte, dintre care cea mai mică era cea pe care tocmai o părăsiseră. În faţa lor se înălţa un colos mult mai mare de piatră închisă la culoare şi lustruită de o veşnicie harnică, despicînd cerul albastru. Razele soarelui care apunea se loveau de pisc arătînd punctul în care stînca fusese desenată. Urme enorme de vopsea albă alcătuiau silueta pe care Daniel o văzuse de atîtea ori reprezentată la idoli şi la măştile războinicilor: un chip, nişte mîini.

„Ţipete de păsări. Mască şi Mîini.”

Figura avea frînturi de ochi şi o gură căscată într-o strîmbătură. Mîinile erau groteşti.

Daniel privea absorbit imaginea aceea.

Ceea ce îl uimea cel mai mult era coincidenţa amintirii sale cu această descoperire. Auzise „ţipete de păsări”, scrutase peisajul, văzuse desenul.

În momentul acela, văzu altceva.

— E o deschizătură.

Nu o arătă. Deduse că Yilane o va vedea şi el. Cu toate acestea, era dificil dacă nu priveai pe îndelete: se afla în gura desenului. O gaură mică de la distanţa aceea, dar fără îndoială capabilă să lase să treacă un trup.

Yilane se mărgini să-şi întoarcă o clipă capul şi apoi continuă să-l privească pe Daniel. Îşi prinsese de încheietura mîinii o brăţară de scoici mici legate cu un lănţişor; trupul său cu muşchi fini era iluminat de strălucirea soarelui la asfinţit, iar vîntul îi răvăşea coama de păr ondulat care părea să-i mişte ochii şi să-i facă să tremure buzele sale frumoase.

— Acesta este locul, repetă el. Dar nu mai era o întrebare, ci o afirmaţie categorică. Şi l-ai găsit tu, aşa cum dicta revelaţia… Nu trebuie să îndrăznim să-l profanăm înainte de a ne consacra ritualurilor.

— Oh, Yilane… şopti Daniel, dîndu-se la o parte.

— Nici măcar faptul că am ajuns pînă aici nu te face să crezi? De ce nu renunţi o dată pentru totdeauna la această atitudine stupidă? Nu înţelegi că eşti dovada faptului că este adevărat tot ce ţi-am spus?

Daniel se gîndi la implicaţiile pe care le sugerau cuvintele lui Yilane. Dacă această credinţă era reală – se întreba el –, ce o împiedica pe Bijou să-l aştepte într-un anumit loc, dincolo de moarte? Dacă revelaţia lui Kushiro era înăuntrul său, totul putea căpăta un nou sens. *Cheia Adîncului* s-ar ascunde în spatele acelor stînci, poate chiar în interiorul acelei deschizături, iar ei nu trebuiau decît să

întindă mîna şi să o apuce pentru ca înţelepciunea ancestrală pe care o simboliza să le aparţină pentru totdeauna.

Yilane părea să-i ghicească gîndurile, pentru că dădu din cap afirmativ.

— Ştiu că intuieşti adevărul. Vino, să mergem la capătul plajei, acolo unde marea nu ajunge încă. Trebuie să-ţi explic ceva… Te rog permite-mi să-ţi vorbesc înainte de a face altceva…

Merseră pînă la stîncile străvechi, umbrite de începutul asfinţitului. Acolo, faţa cu ochi migdalaţi a lui Yilane se apropie la mică distanţă de a lui Daniel.

— Ştii ca şi mine ce se întîmplă, Daniel Kean! Nu o poţi nega. Oricît de mult ai pretinde că trăieşti aşa cum trăieşte majoritatea oamenilor, orb la adevărurile profunde, acum şi aici ochii tăi au văzut lumina cea nouă şi nu vei mai fi niciodată orb… Orice ar fi ceea ce ne aşteaptă în locul acesta, facem parte din el. Cel de-al Unsprezecelea Capitol spune că sîntem trecutul nostru cel mai îndepărtat, propria noastră origine… Aici se află acest trecut… De ce tremuri?

Daniel zîmbi. Obrajii îi ardeau.

— Mi-e frică, Yilane…

— Este exact ceea ce trebuie să simţi, răspunse credinciosul. Înainte, eu o simţeam, iar tu, care nu vedeai aceiaşi lucru ca mine, m-ai consolat… Acum, tu eşti cel care vezi: de aceea, frica ta a crescut. Îţi aminteşti ce ţi-a spus ieri maestra Sen? Credinţa e cunoaştere, iar cunoaşterea ne înspăimîntă. Dar asta nu e rău. E natural şi omenesc. Şi eu simt frica, Daniel. O frică pură, bolnăvicioasă, care îmi supune trupul, silindu-mă să caut alinare în ceilalţi… O frică asemenea unui val care m-ar smulge de pe pămînt şi m-ar duce chiar pînă în mijlocul oceanului… Este ceea ce trebuie să simţim! Şi dacă mă ajuţi, vom putea să o domolim îndeajuns ca să trecem prin deschizătura aceea…!

Inima lui Daniel îi bubuia frenetic în piept.

— Ce vrei să fac…? şopti el.

— Să dansăm, propuse Yilane. Un dans ritual. Amîndoi vom fi unul singur. Lasă-te călăuzit de mine…

Pe Daniel, deodată, îl ispiti propunerea. Yilane îl conduse în zona de nisip încă nescăldată de mare şi îi ceru să-i imite gesturile. Nu era dificil, dat fiind că, atunci cînd Daniel greşea, Yilane îl ajuta să-şi aşeze braţele sau picioarele în poziţia adecvată. Curînd, totul începu să decurgă cu uşurinţă, ca apa care năpădea încetul cu încetul pămîntul sub picioarele lor.

La un moment dat, Yilane luă capul lui Daniel între mîinile sale şi îl sărută. Aproape fără să-şi dea seama, Daniel simţi că frica dinăuntrul său se stingea ca o flacără fără aer.

Brusc, percepu ceva.

La început, crezu că era o schimbare în ambianţă, o prezenţă care îi supraveghea, o privire ascunsă, provenind de undeva dintre stînci. După aceea, n-a mai fost atît de sigur.

Senzaţia nu semăna cu nimic din ceea ce resimţise înainte. Ameţeala a fost atît de mare, încît aproape crezu că avea să leşine, de parcă ar fi băut cantităţi imense de alcool. Se simţea, în acelaşi timp, fericit şi descumpănit, vesel şi înspăimîntat. Vederea i se împăienjenea. Cînd îşi recăpătă seninătatea, constată că Yilane se îndepărtase de el şi se afla în picioare lîngă o stîncă enormă de pe mal, strîns lipit de ea, ca şi cum ar fi avut de gînd să o cuprindă cu braţele.

— Şi tu ai simţit? întrebă Daniel. Yilane îl privi şi încuviinţă. Ce era?

— Poate un efect al realizării ritualului aflîndu-ne atît de aproape de locul revelaţiei… spuse Yilane nu foarte convins. Sau un avertisment, ca şi cum cineva ar fi vrut să ne spună: „Nu sînteţi ceea ce credeţi voi că sînteţi”. Hai să-l încheiem.

Reluară dansul, dar de data aceasta cu un scop concret: îşi împletiră cu furie trupurile şi căutară orgasmul

frecîndu-se unul de celălalt. Gemură la resimţirea plăcerii care, vreme de cîteva clipe trecătoare, curăţă de orice teamă.

Apoi, se priviră şi îşi zîmbiră. Starea proastă a lui Daniel trecuse, lăsînd înăuntrul său o urmă de forţă, de energie recăpătată.

Yilane părea să se simtă la fel. Privi spre intrarea întunecoasă din gura desenului.

— Cred că ne vom putea căţăra pînă acolo, spuse el. Există un fel de cărare.

Îşi strînseră rucsacurile şi le agăţară în spinare. Marea invadase deja singurul loc accesibil dintre stînci şi au trebuit să-şi facă drum înotînd. Odată ajunşi la adăpost de apă, Yilane se uscă şi îmbrăcă nişte pantaloni roşietici strînşi pe corp, iar Daniel îşi puse o piesă scurtă albastră şi un colier galben. Cu Yilane în frunte, începură urcuşul anevoios.

13

— Sînt aproape! exclamă Anjali. În spatele acelei faleze! Şi au găsit locul revelaţiei…

Ştirea îi însufleţi pe toţi, cu excepţia lui Svenkov, care poate nici măcar nu auzise, pentru că în momentul acela se apropia mergînd încet pe nisip.

După ce o îmbrăţişă pe Anjali, Rowen se grăbi să-şi ia rucsacul.

— Să mergem, nu e timp de pierdut! Trebuie să-i găsim înainte de lăsarea întunericului!

— Mai e ceva, spuse Anjali, terminînd să-şi pună echipamentul pe trupul său umed. Dar nu ştiu foarte bine ce anume este.

— Credincioşi tribali? sugeră Rowen cu nerăbdare.

Anjali negă, în vreme ce îşi încheia centiroanele cu arme.

— Nu… Ceva foarte diferit… Cred că ei riscă o mare primejdie şi nu o ştiu…

Darby şi Rowen se priviră cu disperare.

— Probabil că Adevărul i-a urmărit! şopti Rowen – şi de-abia termină ce avea de spus că se întoarse cu spatele şi o rupse la fugă în direcţia semnalată de Anjali. Poate că vom ajunge înainte de a fi prea tîrziu!

— „Adevărul”? întrebă Svenkov descumpănit. Nu-i răspunse nimeni.

— Dacă e vorba de Adevăr, spuse Darby ca pentru sine, *este deja* prea tîrziu.

Capitolul al Doisprezecelea

Muntele

1

Intrarea era întunecoasă şi, văzută de departe, părea adîncă, dar cînd au ajuns au constatat că era vorba doar de un loc de trecere prin stîncă. Se tîrîră spre celălalt capăt şi, spre surprinderea lor, ieşiră din nou afară. Vegetaţie luxuriantă, rădăcini groteşti şi pietre lustruite acoperite cu straturi de mîl alcătuiau peisajul. Yilane observă încă ceva: pe pămînt, nişte praguri dispuse pe mai multe niveluri formau o scară care îşi croia drum urcînd printre jgheaburi înguste cu plante.

Daniel, care nu ştia bine ce spera să găsească, rămase o clipă încremenit.

— Ce-i cu tine? întrebă Yilane, oprindu-se pe o treaptă.

„Scară de metal.” Spusese şi asta cînd era inconştient? Dar scara aceea nu era de metal.

— Nu ştiu… Poate că asta nu ne duce nicăieri.

— Nu vom şti dacă nu mergem mai departe. Yilane îi întoarse spatele şi continuă să calce cu picioarele goale pe treptele acoperite de mucegai.

Nu era un traseu foarte lung, dar curbele diferitelor paliere şi desişul îi împiedicaseră să zărească de jos capătul. Era vorba de o altă deschizătură, de data acesta mai largă, în partea de sus a stîncii. Umezeala era compactă şi la aceasta se adăuga un anumit susur crescînd al apei.

Imensa cavernă la care ajunseseră avea partea superioară deschisă spre cer. Era suficientă lumină pentru a dezvălui în mare măsură interiorul incintei, dar ungherele cele mai îndepărtate erau cufundate în penumbră. Sub

relativa claritate se putea observa conturul şerpuitor care separa cele două laturi ale peşterii, de vreo treizeci de metri lăţime în partea sa cea mai largă, un fel de trecătoare care pătrundea în pereţi, alcătuind deschideri în arc. Era un spectacol extraordinar. O punte de prindere autoextensibilă, acoperită de praf, permitea trecerea de pe o parte pe cealaltă.

— Are forma unui vulcan.

Yilane arătă pereţii cavernei.

Daniel dădu doar din cap, incapabil să articuleze vreun cuvînt. Ştiuse întotdeauna că există astfel de locuri, rămase din perioada chinuitoare a cataclismelor, dar i se părea înnebunitor faptul de a se afla într-unul din ele. Auzea ca prin vis explicaţia religioasă a lui Yilane:

— În cel de-al Doisprezecelea se povesteşte originea Anticilor, o rasă anterioară omenirii, al cărei oraş de gheaţă se găsea în ceea ce semăna cu un vulcan, fără să fie într-adevăr aşa ceva…

Dar teama lui Daniel provenea din întîmplări mai recente.

— Poate să fie cineva aici, înăuntru. Arătă spre punte.

— Poate. Sau poate fi un vestigiu al expediţiei lui Kushiro.

Se apropiară prudent de marginea trecătorii. Era un abis tenebros căruia nu-i zăriră fundul. Yilane aruncă o piatră care dispăru în întuneric fără să lase vreo urmă. Dar sunetul care ajungea dintr-un anumit punct al acelei bezne era clar identificabil.

— Apă, spuse el, şi îl privi pe Daniel. Un torent sau o ieşire spre mare. Să vedem ce este de cealaltă parte.

Puntea părea solidă. Lumina slabă scotea la iveală traverse de plastic şi de metal fixate de stînci cu pitoane. Yilane aruncă o piatră în mijloc şi structura răspunse ferm. O traversară. În partea sa din mijloc se balansa uşor, iar Daniel îşi luă o mînă de pe cureaua rucsacului şi se prinse de balustradă, căutînd să nu privească în jos. Cînd ajunseră

de cealaltă parte şi pătrunseră adînc în întuneric, descoperiră că peştera se termina în punctul acela. Yilane părea descumpănit.

— Dacă există o punte este pentru că aici trebuie să fie ceva, semnală el.

Inima lui Daniel bătea frenetic. Înaintă spre capătul trecătorii întrebîndu-se ce anume căutau. Un „chepeng”? O „scară de metal”? Un „tavan în unghi”? Totul i se părea absurd.

Atunci se întîmplă că, privind spre marginea de stîncă a prăpastiei, o văzu.

— O scăriţă, spuse Yilane apropiindu-se. Autoextensibilă.

Din plastic şi metal, ca şi puntea. Ar putea fi scăriţa din presupusa „revelaţie”? Daniel începea să creadă că puteau să se fi înşelat. Iar dacă ţipetele păsărilor şi găsirea ulterioară a desenului de pe pisc erau simple coincidenţe?

Hotărî să-i spună lui Yilane, dar cînd se aplecă lîngă el şi îi privi chipul în penumbră înţelese ce se pregătea credinciosul să facă, înainte chiar de a o spune.

— Nu, Yilane! îl opri el.

Ochii lui Yilane erau plini de frică, dar şi de o hotărîre înfometată. Ca şi cum l-ar fi împins înainte ceva mult superior lui.

— Trebuie să aflăm, spuse Yilane, şi îl dădu la o parte cu delicateţe.

— E riscant să cobori pe aici!

— Nu mult mai riscant decît să escaladezi pînă aici.

Într-adevăr, scăriţa era groasă şi era prinsă ferm de margine. Traversele păreau robuste şi, chiar dacă erau îmbibate de umezeală, păreau a fi rezistente. „Ca şi cum cineva ar fi lăsat toate astea ca să ne indice drumul”, se gîndi Daniel. Totuşi, îl speria faptul că nu putea vedea unde se termină. Era ca şi cum ar fi condus pe lumea cealaltă. În lumea *Cheii?*

— Dacă vrei, aşteaptă-mă aici, spuse Yilane.

Înainte de a putea să-şi dea seama, Daniel se trezi de

unul singur, cu scara scîrţîind sub greutatea lui Yilane. Se aplecă şi văzu părul castaniu al credinciosului plutind parcă pe o mlaştină neagră. Apoi dispăru şi părul.

— Yilane! îl strigă el.

Aşteptă răspunsul în zadar.

2

Cînd zări desenul de pe pisc, Héctor Darby nu avu nici o îndoială.

Erau la un pas de a obţine *Cheia.*

Mişcătoarea Casă a lui Dumnezeu acoperea aproape tot nisipul cu valurile sale, dar Anjali şi Rowen, care mergeau în frunte, îşi deschiseseră drum prin apele înspumate şi urcau acum stîncile în direcţia intrării. Locul nu părea să fi fost călcat de picior de om vreme de secole, dar această ultimă impresie putea fi falsă, dat fiind că mareea urcase şi valurile ştergeau marginea stîncilor, făcînd să dispară orice urmă anterioară. Darby se întreba, neliniştit, dacă aveau să ajungă la timp pentru a împiedica să li se întîmple ceva lui Daniel şi lui Yilane. Simţea nevoia să se gîndească la cea mai rea dintre posibilităţi. Viziunea mentală a lui Anjali le dăduse de înţeles că erau în viaţă, dar în mare pericol, şi nu primiseră răspuns cînd, ajungînd în micul golf, îi strigaseră pe nume.

Orice ar fi, trebuiau să urce.

Cel mai greu era să ajungă pe faleză, căci marea, lovind cu putere în primele stînci, le ajungea pînă la brîu. Maya, care se afla în frunte, părea mai fermă chiar decît pietrele, dar se oprea din cînd în cînd ca să-l ajute pe Darby. Svenkov, ultimul dintre toţi, ud leoarcă pînă la cap, cu maioul alb, pe care îl purta, lipit de tors, mergea cu nepăsare şi vorbea doar ca să-i ordone ameninţător lui Darby să se mişte. Între cei doi, omul biologic se clătina apucîndu-se de stînci ca să învingă forţa curentului năvalnic

al mării. Deodată, Maya se opri. Apa încă îi mai ajungea pînă la genunchi. Darby, care încerca să o ocolească, se opri o clipă şi acelaşi lucru îl făcu şi Svenkov.

— Nu, spuse ea.

— Ce anume? întrebă Darby, dar întrebarea lui pieri sub sunetul altei voci.

— Aruncaţi rucsacurile şi armele în apă.

În spatele stîncilor era o necunoscută. Se înălţa cu picioarele înţepenite între pietre, acoperită pe jumătate de acestea. Pe Darby îl impresionară frumuseţea ei aproape neomenească şi strălucirea fascinantă a părului său blond şi lung pe care briza aproape că nu îl răvăşea, de parcă ar fi fost vorba de o sculptură ieşindu-i la iveală din cap. Era într-adevăr o femeie splendidă.

Dar cînd privi mai atent sclipirile din ochii săi verzi, îşi spuse că nu avea să se apropie de femeia aceea atît de superbă sub nici un motiv.

Poate că îl influenţa şi faptul că avea două pistoale-mitralieră cu ţevi negre şi reci, asemenea pupilelor ei adînci.

— Nu mă face să repet, Maya Müller, spuse Turmaline.

Fata părea că şovăie. Darby, care îi dăduse deja ascultare şi îşi aruncase bunurile, se întrebă pentru o clipă dacă Maya şi Svenkov aveau sau nu să contraatace.

În clipa aceea, un braţ perfect, alb, parcă desenat în aer, îi cuprinse gîtul pe la spate. Simţi un frig metalic în cap.

— Vrei să începem cu prietenul tău, oarbo? spuse Svenkov ridicînd pistolul de rezervă spre tîmpla lui Darby.

„Totul a fost o capcană de la bun început”, înţelese Darby.

Se simţi pierdut.

3

— Yilane! strigă el din nou.

Tăcerea era copleşitoare pentru că era plină de sunete inutile: trosnituri, susur de ape adînci... poate chiar şi ţipete? Dar, dacă aşa era, se auzeau în afara muntelui. În orice caz, glasul lui Yilane părea să fi pierit împreună cu trupul său.

Daniel aşteptă pînă cînd se convinse că tovarăşul său credincios nu va mai răspunde. Îndoielile şi temerile îl mai opriră o clipă, dar conchise că singurătatea era de o mie de ori mai rea decît o moarte rapidă. Atunci, îşi coborî piciorul pe margine, îl sprijini de o traversă şi, prinzîndu-se de laturi, începu să coboare.

Pentru o durată neprecizată, îngrozitoare, observă concentrat peretele de stîncă barat de traverse, lumina din ce în ce mai slabă care venea de sus. Dar cînd îl cuprinse întunericul, îşi pierdu şi puţinul curaj care îi mai rămăsese. Iar sunetul neliniştitor care urca din adîncuri nu îl ajuta să se relaxeze: putea fi apă, dar nu mai era atît de sigur. Să fi fost oare răsuflarea vreunui fel de creaturi enorme? Poate că acesta era motivul, îşi spuse el, pentru care nu-l auzea Yilane.

Oricum ar fi fost, se simţea incapabil să coboare în continuare în întunericul deplin cu acel vuiet sub picioare. Se prinse de scăriţă, gîndindu-se că nu va mai putea continua, cînd deodată îl ajunse de jos o lumină bruscă.

Privind, descoperi că lungimea porţiunii de scară care îi mai rămăsese încă de străbătut era în continuare considerabilă, dar putea zări pe fund pămîntul ferm şi silueta lui Yilane mişcîndu-se dintr-un loc în altul.

Plin de energii renăscute, continuă coborîrea. Yilane îl aştepta la capăt, dar nu părea vesel.

— Nu există nimic aici, spuse el, doar aceste lumini.

Erau mai multe reflectoare conectate între ele şi la maneta unui generator, pe care Yilane o acţionase după ce bîjbîise în întuneric. Nu scotea la iveală altceva decît o grotă cu margini înguste care avea în centru o enormă albie. Apa curgea printr-o imensă breşă şi se unduia,

formînd încreţituri de spumă care, lovind pereţii, produceau un vuiet constant. Adîncimea ei era greu de calculat, dar nu părea să fie un simplu rîu.

Albia cotea, urmărind trecătoarea. Luminile nu ajungeau mai departe.

— Ce sînt toate acestea?

Daniel ridică tonul ca să se facă auzit peste vuietul apei.

— Ceva nou, fu răspunsul lui Yilane.

Umezindu-şi buzele proiectate, Daniel înaintă spre cotul albiei. Zărea nişte umbre stranii în capătul acela. Se apropie şi constată că Yilane se înşela.

Mai era ceva în afara luminilor.

De fapt, multe lucruri: piese, bucăţi de metal, cabluri tăiate, unelte, lăzi stivuite, hamacuri... O infinitate de obiecte mici şi mari aglomerate. Era ca şi cum un grup de tehnicieni ar fi muncit conştiincios în zona aceea, chiar ar fi locuit în ea, şi apoi ar fi dispărut, lăsînd totul acolo.

Cînd retinele lor programate genetic să profite de cea mai mică rază de lumină începură să le ofere imagini, porni să se plimbe prin cimitirul acela. Nici măcar nu ştia ce caută.

Deodată, se opri.

În partea aceea, peretele prezenta praguri bine conturate, ca nişte balustrade sau cornişe, dar nu aceasta i-a atras atenţia. Tavanul, care forma o cornişă convexă în punctul acela, prezenta în mijloc o deschizătură care părea să facă trecerea spre o mică incintă.

Era uşor de ajuns pînă acolo: trebuia doar să urce pe acele praguri.

„Chepeng în tavan.”

Cu inima bătîndu-i tare, fără a se gîndi măcar să-l anunţe pe Yilane, Daniel lăsă rucsacul pe jos, apucă un prag, se ridică în picioare şi ajunse pînă la deschizătură. Se înălţă prin ea într-un întuneric deplin.

4

— Adu-i! porunci Blonda.

„Şi Anja şi Meldon…?” se gîndea Darby, pe cînd înainta împreună cu Maya cu mîinile pe cap. Îşi ridică privirea şi îi zări în vîrful stîncilor, lîngă gaura de intrare. O femeie cu părul roşu îi ameninţa cu pistolul. Darby crezu că o recunoaşte şi tresări de spaimă: era Mitsuko Kushiro… sau ceea ce mai rămăsese din ea, fără îndoială controlată de Adevăr. Oare Adevărul era femeia aceea blondă cu ochi îngheţaţi? Sau era vorba de Stăpîn?

În vreme ce era silit să meargă cu poticneli pînă la stînci, Darby se întoarse spre polinezian.

— Ea v-a plătit mai mult, Svenkov?

— Şi m-a ameninţat mai bine, spuse Svenkov fără urmă de emfază.

Turmaline ieşi dintre stînci. Zîmbea uşor şi continuă să o facă ridicînd cele două arme spre fată.

— De domnul Darby vom mai avea încă nevoie. Cît despre tine…

— Nu, aşteaptă, spuse Svenkov. Ţi-am spus că voi cere unele prerogative faţă de anumiţi membri ai grupului…

— Te refereai la Daniel Kean, preciză Turmaline ameninţînd-o încă pe Maya. Şi îţi vor *fi* acordate de îndată ce vom pune mîna pe el.

— M-am răzgîndit. Svenkov o apucă pe Maya de braţ. O voi face cu ea.

— Este prea periculoasa pentru tine, idiotule, răspunse Turmaline, şi Darby văzu cum frumoasele şi lungile ei degete arătătoare se încolăceau ca nişte şerpi pe trăgaci.

— Ascultaţi, spuse Darby ridicînd mîinile. Vreţi *Cheia,* nu-i aşa? Aţi ajuns deja. Este acolo sus. Arătă spre desenul de pe pisc. Urcaţi şi luaţi-o. Ştim că am pierdut, lăsaţi-ne să plecăm…

Dar Svenkov şi Turmaline se măsurau din priviri, fără să-i dea atenţie.

În clipa aceea, se auziră focuri de armă. Blonda se întoarse şi expresia ei adoptă un alt gen de seriozitate. Deşi Darby nu reuşi să afle ce se întîmpla pe înălţimea falezei, reacţia femeii cu părul de aur îl făcu să creadă că, orice ar fi fost, era în avantajul lor.

— Nu-l scăpa din ochi, îi spuse Turmaline lui Svenkov, şi o luă la fugă.

— Cine este ea, Svenkov? întrebă Darby privindu-l pe polinezian, care nu-şi lua ochii de la Maya.

— Nici nu ştiu şi nici nu mă interesează. Se numeşte Turmaline. M-a angajat cu puţin timp înainte ca voi să mă fi vizitat.

„Yuli, băiatul de la tavernă, cel care ne-a condus la Davenport”, se gîndi Darby. Deduse că totul fusese minuţios plănuit: Yuli, la ordinele acelei blonde, îi dusese la Shane Davenport. Poate că femeia biologică era într-adevăr nebună şi nu se prefăcea, dar ştiau că va sfîrşi prin a menţiona numele lui Svenkov.

— Mi-a propus un plan dublu, spuse Svenkov: urma să o informez în orice clipă despre ruta pe care aveam să mergem şi să o ajut după aceea să vă ucidem pe toţi. În schimb, urma să rămîn cu banii pe care eraţi dispuşi să mi-i plătiţi, în afară de cei pe care mi-i va plăti ea. O ofertă cum nu se poate mai bună, nu crezi?

— Şi atacul de lîngă cascadă? Cine l-a pus la cale? Ea sau dumneavoastră?

Svenkov îşi arcui buzele într-un zîmbet uşor.

— Să zicem că nu suport să mi se pună autoritatea la îndoială… Am vrut să-l pedepsesc pe blond pe plajă şi prietenul său, credinciosul, m-a împiedicat… Mai făcusem înţelegeri cu triburile de mascaţi cu alte ocazii, aceasta n-avea de ce să fie o excepţie…

— Dar era o excepţie, nu-i aşa, Svenkov? interveni fata. Zîmbea cu ochii închişi la mică distanţă de arma lui Svenkov. Femeia aceea îl vrea pe Daniel în viaţă. I-a convenit să-l vinzi unui trib? Svenkov şovăia. Maya îşi lărgi

zîmbetul. Ori nu cumva ai fost destul de naiv ca să-i spui că n-a fost vina ta şi să te gîndeşti că o să te creadă?

— Svenkov, ascultă, o întrerupse Darby. Maya are dreptate: femeia aia o să vă omoare şi pe dumneavoastră de îndată ce se va termina toată povestea... Dacă ne ajuţi, vei supravieţui.

Dar Svenkov nu părea să aibă alt interes decît silueta ciufulită şi dezbrăcată către care îşi îndrepta pistolul.

— Se dau asigurări că eşti periculoasă, spuse el cu voce blîndă şi muzicală. Să vedem cît eşti de periculoasă.

Fără să înceteze să-i ameninţe cu prima sa armă, o scoase din toc pe cea cu două ţevi şi ţinti piciorul drept al Mayei cu acelaşi gest rapid.

Detunătura îl făcu pe Darby să închidă ochii. Cînd îi deschise, fata se zvîrcolea la picioarele lui cu chipul crispat şi mîinile prinse de genunchiul drept. Între degete i se prelingeau dîre de sînge. Nu ţipa, dar gîtul ei scotea un sunet răguşit, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Svenkov, laşule! strigă Darby, vrînd să se arunce asupra polinezianului, dar ţeava celuilalt pistol îi ţintea fruntea.

Svenkov se întoarse spre fată.

— Nu văd să fii chiar atît de periculoasă. De fapt, cred că eşti complet inofensivă. Dar îţi place să-l ameninţi pe Svenkov şi să-l umileşti... Probabil că, dacă te-aş lăsa, ai face-o din nou. Nu contează: femele, masculi şi divergenţi mai puternici decît tine au dansat pentru mine şi m-au rugat să-i folosesc. Tîrăşte-te în faţă! porunci el. Fata rămase nemişcată. O să număr pînă la trei şi o să-l împuşc pe prietenul tău. Unu... Fata începu să se tîrască folosindu-se de mîini şi de piciorul pe care îl putea mişca. Svenkov ridică piciorul desculţ şi îi trase o lovitură. Mai repede!

Se amuză observînd cum fata imprima mişcărilor sale o viteză mai mare. Mîinile i se înfundau în nisip ca nişte gheare, împingînd trupul în faţă într-un ritm febril.

Genunchiul drept lăsa în trecere o urmă neregulată de sînge.

Ceea ce nu-i plăcea lui Svenkov era faptul că ea nu plîngea. Se supunea în tăcere. Ca un robot.

Cînd ajunse pe o fîşie de nisip pe care stîncile o fereau de maree, Svenkov îi porunci să se oprească. În momentul acela se auziră focuri de armă dinspre faleză.

— Oh, vad acum că acolo sus aţi fost învinşi. Îi îngădui lui Darby să privească. Silueta Blondei se înălţa în depărtare, în direcţia deschizăturii. Aproape, zăcea un trup. „Meldon?" se întrebă Darby. Nu putea fi sigur de la această distanţă, dar dacă aşa era, spera ca Anjali Sen cea puternică să fi reuşit să scape.

Polinezianul îşi concentră din nou atenţia asupra Mayei.

— Răsuceşte-te.

Lui Darby îi venea greu să o privească pe prietena sa. Chiar dacă Maya fusese concepută după un proiect, perla explozivă din arma lui Svenkov îi prefăcuse genunchiul într-o pastă, iar procesul de răsucire a trupului probabil că îi pricinuia o durere de nedescris, însă ea doar respira mai adînc, ca şi cum ar fi realizat un anumit gen de exerciţiu. Svenkov părea şi el surprins. Se apropie şi „acceleră" manevra lentă a Mayei, lansînd o lovitură cu călcîiul în rana sîngerîndă din piciorul ei. Se auzi o trosnitură şi un singur ţipăt înspăimîntător. Fata rămase cu gura căscată, cu osul genunchiului deplasat într-un unghi nefiresc. Darby îşi întoarse capul, de parcă ar fi resimţit el însuşi durerea.

— O să te omor dacă pot, Svenkov, mîrîi el, tremurînd.

— Dar n-o să poţi. Svenkov zîmbi. Lui Darby, chipul lui i se părea nedrept de frumos. Şi te sfătuiesc să-ţi păstrezi forţele slabe de om biologic pentru atunci cînd va trebui să urci pe faleza aceea…

— Ce aveţi de gînd să faceţi cu noi?

— Pe tine, să te iau cu mine. Cît despre oarbă… Svenkov îşi coborî privirea spre trupul expus al fetei. Să vedem dacă e în stare să se supună ca *taurekareka…*

Începu să dea ordine. Fata i se supuse: ridică mîinile pe cap şi îşi depărtă picioarele. În poziţia aceea, cu oribila rană lăsînd la vedere rotula fracturată, părea complet lipsită de apărare. Gîfîia, dar chipul ei etala din nou un fel de calm ciudat. Svenkov se aplecă şi trasă linii pe nisipul umed cu vîrful pistolului, închizînd în ele trupul gol al prizonierei.

— Acum, prietenul tău biologic şi cu mine vom pleca, iar tu mă vei aştepta aici exact în această poziţie. Mă voi ocupa să verific. Poate că te voi observa la fiecare minut sau poate cînd vor fi trecut două sau trei ore, nu o vei şti... Dacă bag de seamă că te-ai mişcat, nu contează din ce cauză, dacă ai lăsat mîinile jos sau te-ai deplasat un milimetru peste vreuna din aceste linii cu o singură parte a trupului tău, îi voi zbura creierii omului tău biologic... Presupun că e clar. Fata încuviinţă. Gînd o să mă întorc, voi verifica în continuare cît eşti de periculoasă... adăugă el, şi se întoarse spre Darby. La drum!

Pe cînd se depărtau, lui Svenkov îi făcu o deosebită plăcere să constate că fata se menţinea, în mod supus, nemişcată.

5

Era un fel de încăpere închisă. La lumina reflectoarelor care pătrundea de la etajul inferior, zări sclipiri metalice şi o altă manetă asemănătoare celei de jos. Cînd o mişcă, se aprinseră şi mai multe reflectoare. Aproape că păreau să-l ameninţe: erau îndreptate spre el. Se întoarse ca să-l cheme pe Yilane şi descoperi că prietenul său, credinciosul, urca deja.

— Ce e asta? întrebă Yilane.

Nici unuia dintre ei nu-i venea în minte un răspuns chibzuit. Pe de o parte, părea o formaţiune naturală de roci, un fel de nişă puţin mai mare decît ar fi fost normal. Cu toate acestea, erau întrerupătoare, cabluri în stare bună,

mai multe unelte, chiar şi un dulăpior portabil... În acelaşi timp, însăşi piatra care susţinea totul avea nişte neregularităţi uimitoare, ca nişte reliefuri. Simetria şi repetarea te făceau să te gîndeşti la o origine artificială. Dar cine ar fi putut ciopli nebunia aceea şi ce însemna ea?

Daniel ridică privirea în tavan. Acolo, piatra fusese şlefuită şi tăiată formînd unghiuri, precum cele de la o încăpere obişnuită.

„Unghi în tavan."

Simţind că trăieşte într-un vis, urmări traseul liniilor din postament, dar strălucirea reflectoarelor, situate în două colţuri, îl orbea.

Atunci observă îngustul dulap metalic care se înălţa lîngă pietrele cioplite. Uşa lui era doar fixată.

Ştiu ce avea să găsească înainte chiar de a o deschide.

Dar a şti nu era acelaşi lucru cu *a găsi.* Vederea scării metalice autoextensibile îl făcu să creadă aproape că şi-a pierdut minţile. O luă, întrebîndu-se la ce i-ar putea servi. Atunci, privi în sus, chiar deasupra dulapului.

Concentrat asupra ciudatelor reliefuri în piatră, Yilane nici măcar nu-şi dădea seama ce anume făcea Daniel pînă cînd acesta scoase scăriţa. Atunci rămase privindu-l.

— Ce vrei să...?

Daniel îi arătă crăpătura din unghiul tavanului şi Yilane se întrerupse. Chipul său lăsă la vedere o subită şi exactă înţelegere.

Dădură la o parte dulapul împreună, Daniel plasă scara sub crăpătură şi apăsă întrerupătoarele cu resort. Scara, un şarpe docil, se întinse pînă în tavan. Daniel urcă pe ea. Crăpătura avea diametrul cît un braţ şi părea adîncă. Daniel întinse mîna şi pipăi.

Nu era nimic.

Se întrebă pentru o clipă ce anume sperase să găsească. Poate un obiect în formă de cheie? Ideea i se păru ridicolă. Oare nu putea fi totul o mulţime grotescă de coincidenţe? Singurul lucru pe care îl făcuse în podul din

laboratorul lui Kushiro fusese acela de a repeta fraze avînd legătură cu ceea ce i se întîmplase. „Chepeng”. „Scară de metal”. „Unghi în tavan”… Sau nu? Se întoarse spre Yilane.

— Ce se întîmplă? întrebă Yilane.

Daniel avea de gînd să răspundă, cînd observă expresia plină de speranţă, aproape debordînd de entuziasm, a tovarăşului său. Strălucirea din ochii acestuia i-l amintea pe Klaus Siegel.

„Ce este credinţa? Să căutăm într-o gaură, să nu găsim nimic şi să nu ne dăm bătuţi…”

Cu un fior, ridică mîna şi o introduse din nou în crăpătură.

„Să ne spunem: «E ceva» şi să căutăm din nou, ştiind că vom găsi ceea ce căutăm…”

I se uscă gura cînd îl atinse.

Se afla în fund, pe una din laturi. Fără îndoială, înainte îl confundase cu o piatră. Era un obiect cu forma unui elipsoid: ca un ou căruia i se tăiaseră extremităţile, cu o suprafaţă netedă şi închis la culoare. Pus în picioare, semăna cu un fel de butoiaş. Daniel îl cîntări în mînă, suflă praful adunat pe el şi văzu un gemuleţ pe una din laturile sale plane.

Tremurînd, coborî de pe scară cu obiectul în mînă. Yilane îl privea, cu faţa la fel de crispată ca şi a lui.

Trebuia să afle. Trebuia să înţeleagă de ce se afla acolo, de ce tocmai el dintre toţi. „De ce sîntem aleşi noi, cei aleşi?” Ridică degetul arătător spre acel geam rotund. Deşi micul obiect se deschise lent după ce emise un bîzîit, zgomotul nu provenea de la el. Pereţii se cutremurară şi mai multe unelte aşezate pe praguri căzură la pămînt. Yilane închise ochii şi păru că şopteşte o rugăciune, cu faţa aplecată într-o parte.

— Vine de jos! strigă Daniel.

Coborîră prin deschizătură. Teroarea îi paraliză.

Zgomotul, din ce în ce mai asurzitor, provenea din ape.

Dar nu apele îl produceau, ci ceea ce *se ivea* din ele.

6

Din fericire, îşi spuse Anjali Sen, japoneza funcţiona la viteză redusă: nu numai că se mişca, dar era evident că şi gîndea foarte lent. Însă cele două pistoale pe care le ţinea în mîini puteau trage într-un mod extrem de rapid.

Mitsuko îi luase prin surprindere aproape de intrarea în peşteră, în vreme ce se căţărau, motiv pentru care n-au putut pune mîna pe arme.

Totuşi, în realitate, nu era Mitsuko. Poate că fusese, dar nu mai era şi probabil nu mai avea să fie niciodată. Chipul ei rigid era asemenea încercării zadarnice a unui artist de a da expresie unei mase de ceară. În ea, totul avea aerul unei marionete stîngace.

Această ultimă împrejurare a fost cea de care Anjali a încercat să profite în favoarea sa: cînd Mitsuko le-a poruncit să arunce armele, îşi plecă privirea şi se îndepărtă cu agilitate de linia invizibilă de tragere. Auzi mai multe detunături şi auzi geamătul lui Rowen în spatele său. Aproape că simţi tentaţia de a se întoarce şi de a se năpusti asupra lui Mitsuko. „Meldon”, se gîndi ea. Nu era pregătită pentru moartea lui Rowen, cu care întreţinea o relaţie de „dragoste”, dar înţelese că l-ar ajuta mult mai mult dacă ar reuşi să scape cu viaţă.

Dădu ocol piscului, căutînd o suprafaţă pe care să fugă. Găsi doar o margine de stîncă şi vreo treizeci sau patruzeci de metri de gol pe verticală. Faleza se sfîrşea în extremitatea aceea. Nu avea să reuşească să o escaladeze îndeajuns de repede ca să se ferească de gloanţele japonezei.

Îi rămînea o posibilitate.

Printre credincioşii nu foarte numeroşi ai celui de-al Doisprezecelea Capitol exista o putere care oferea capacitatea de care avea nevoie în momentul acela. La

urma urmelor, cel de-al Doisprezecelea era Tranziţia Pămîntului şi, în paginile sale, Autorul dezvăluia, prin intermediul metaforelor cunoscute, forţa ascunsă în munţi. Dacă ar greşi, căzînd de la o înălţime de treizeci de metri, s-ar zdrobi de stîncile de sub apă. Era oare preferabil unui glonţ? Poate că nu, dar măcar ar avea mai multe şanse.

Îşi depărtă picioarele vîrîte în nişte pantaloni stridenţi cu dungi roşii, proptindu-le pe marginea prăpastiei, şi respiră adînc. Se concentră pe metafora „avionului uşurat de povară”, în care protagoniştii zboară peste culmile ninse ale Antarctidei simbolice. Formarea ei la Şcoala Sacră din Bombay şi peregrinările sale prin ţinuturile de gheaţă din Sud îi reveniră în memorie.

Şi ea se putea mişca astfel. Şi ea avea să plutească peste culmile ninse.

Vîntul părea să-i spulbere toate percepţiile şi spaţiul se prefăcu într-un perete cenuşiu, fără fisuri, şi un sol neted. Trebuia doar să meargă pe acolo. Doar să meargă.

„Să mergi pe un sol neted ca şi cum ai merge pe o scenă…”

— Călătorie plăcută, auzi în spatele ei.

Întoarse capul şi o văzu pe Mitsuko trăgînd în ea.

Privi glonţul care o putea ucide apropiindu-se cu o viteză de neînchipuit, în vreme ce îşi avansa piciorul drept şi păşea în aer, „O călătorie, da. Voi călători prin acest culoar cenuşiu.” Simţi că o forţă măreaţă punea stăpînire pe ea. Deşi nu făcea altceva decît să meargă, reuşi să evite proiectilul cu aceeaşi uşurinţă cu care s-ar fi ferit de o minge aruncată de un copil.

Atunci, privi în jurul său şi îşi stăpîni un ţipăt.

Se afla la cîţiva metri distanţă de marginea falezei. În aer. „Sau nu în aer: mergînd pe solul cenuşiu.” Dar acest fapt nu avea nici o legătură cu mersul. Cînd vru să urce, se trezi deodată la o înălţime de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri deasupra punctului anterior, ceea ce îi pricinui un vertij care aproape că o împiedică să se

concentreze. Dori să coboare şi apăru pe neaşteptate atît de aproape de valuri, încît le putea atinge dacă îşi întindea braţele.

Nu întîrzie să controleze acea nouă formă de deplasare. Totul consta în a lua lucrurile cu calm. Nu se putea juca cu dimensiunile: trebuia să se menţină în picioare fără să se îndepărteze prea mult de munte.

Cît ai clipi din ochi, se instala în spatele lui Mitsuko. Împuşcătura, glonţul şi mişcările sale păreau să se fi întîmplat cu aceeaşi viteză, iar sunetul armei încă mai dăinuia, ca şi fumul care se răspîndea în atmosferă.

— Călătorie plăcută, Mitsuko! spuse ea.

I-a fost de-ajuns o lovitură de picior. Femeia biologică fu împinsă înainte. Căzu aşa cum ar cădea un obiect, fără ţipete, fără apărare. Se lovi de două, trei ori de peretele de stîncă înainte de lovitura finală în colţii mortali, ieşiţi din apă. Anjali vru să coboare ca să-şi continue traseul şi să-i vadă finalul şi de-abia îşi exprimă gîndul că se şi află lîngă trupul lui Mitsuko chiar în clipa în care acesta se zdrobea de pragurile de care se spărgeau valurile.

Sprijinindu-se de stîncile de care se lovise, Mitsuko îşi înălţă trupul, răstignită peste valuri. Părul îi era mai roşu decît de obicei şi îi acoperea faţa aproape în întregime. Dar nu era păr, observă Anjali, ci nişte şuviţe dese năclăite de sînge. Totuşi, chiar şi cu capul zdrobit, încă se mai mişca.

Pînă la un anumit moment. Dacă înainte o făcea lent, acum părea aproape invalidă. Deodată, înţepeni şi valurile o izbiră de parcă ar fi fost o altă stîncă ieşită din mare. Anjali ştiu că, orice i s-ar fi făcut, chiar şi salvată fiind de la moartea eliberatoare, nu se va mai mişca vreodată.

Nu putea să mai piardă timpul. Crezuse că vede un alt duşman la poalele falezei capturîndu-i pe Darby şi pe Maya. Se întoarse la pisc cu prea mare rapiditate şi rămase plutind la zeci de metri deasupra trupului căzut al lui Meldon Rowen. Să-l vadă pe Rowen a durut-o mai mult decît s-ar fi aşteptat. Aerul din jurul său părea că trece

printr-o sită, pînă cînd se prefăcu în molecule fine şi pure. Anjali observă speriată că îşi pierduse concentrarea, închise ochii şi, cînd îi deschise, descoperi că se lăsa în jos spre culmea falezei, pe partea opusă deschizăturii de la intrare, în faţa unor trepte de piatră care conduceau la o altă deschizătură şi mai mare.

La picioarele scărilor, împreună cu Svenkov şi Darby, era Blonda.

7

Lui Anjali i-a fost de ajuns o privire ca să ştie că Svenkov îi trădase. Sosirea ei din aer a impresionat-o atît de mult pe încercata călăuză, încît părea să-şi fi pierdut controlul asupra sa şi asupra ostaticului său. Darby profită ca să scape şi se îndepărtă pe scări în sus. Svenkov şovăi între Anjali şi Darby şi, pînă la urmă, singurul lucru pe care l-a făcut a fost să se dea înapoi, căutînd protecţia fabulosului proiect anatomic al Turmalinei.

Blonda, în schimb, nu părea impresionată, ca şi cum vederea unor femei zburînd ar fi făcut parte din rutina ei. Ochii săi i-au spus lui Anjali că era dornică să ucidă şi că momentul acela era la fel de bun ca oricare altul.

— Aşadar, de-acum ai aterizat, spuse Turmaline, şi trase două rafale de gloanţe din armele sale gemene. Anjali se lăsase deja să cadă pe o parte şi stînca din spatele ei sări în bucăţi. Văd că ţi s-au frînt aripile, adăugă Turmaline, şi o ameninţă din nou.

Într-adevăr, Anjali nu mai avea să zboare din nou. Dar percepu greşeala Blondei: după împuşcături îl lăsase descoperit pe Svenkov, gîndindu-se fără îndoială că nu are nevoie de ajutor. Svenkov, nervos, zăbovi mai mult decît ar fi fost necesar pînă să ridice ţevile pistolului. Nu mult. Îndeajuns.

Anjali îşi lăsă capul în jos, astfel că focurile de armă s-au

încrucişat pe diagonală. În acelaşi timp, se aruncă asupra torsului lui Svenkov, lovindu-l şi făcîndu-l să se izbească de un copac. Ştia că nu avea timp de pierdut.

„Pentru că Păr Auriu…”

Îl făcu pe Svenkov să se răsucească, îşi scoase din toc propria sa armă, se folosi de Svenkov ca de un scut, puse ţeava la tîmpla polinezianului…

„… va trage din nou.”

— Dacă te mişti, îl ucid, strigă ea.

— Mă mişc, spuse Turmaline, şi trase din nou.

Ochii frumoşi ai lui Svenkov deveniră saşii, de parcă şi-ar fi putut privi moartea reflectată în ploaia de proiectile. După o fracţiune de secundă, trupul său era un frumos covor de piele la picioarele lui Anjali. Indianca vru să contraatace, dar îşi dădu seama că nu mai erau alte obstacole între ţevile fumegînde ale Turmalinei şi ea. Dădu drumul armei şi ridică braţele.

— Nu era o prea mare prietenie între voi doi, greşesc cumva? spuse Anjali.

— Ca să spun adevărul, nici una. La capătul îndepărtat al celor două ţevi aţintite asupra ei, Blonda zîmbi. Ciudate trăsături, unde ai fost proiectată?

— În India, spuse Anjali Sen. I se păru că menţionarea numelui ţării sale în clipa morţii era tot ce îşi dorea.

— Am fost de vreo două ori în India, răspunse Turmaline, şi trase.

Gloanţele, totuşi, n-au ţîşnit în direcţia dorită din cauza pietrei care îi lovise braţul stîng.

Imperturbabilă, Turmaline privi în spate. Omul biologic încerca să culeagă o altă piatră. Acesta a fost momentul de care Anjali a hotărît să profite.

— Héctor, pleacă de aici! strigă ea aruncîndu-se cu capul în pîntecele Blondei. Era un zid de muşchi proiectaţi, subţire, dar nedeformabil. Cu toate acestea, reuşi să o dezechilibreze. Îşi completă atacul ridicînd pumnii de jos în sus ca să lovească în mandibula opozantei sale. Totuşi, de

data aceasta nu-şi atinse ţinta. Nu numai asta: simţi o durere atroce, de parcă mii de ace îi străpungeau mîinile. Atunci îşi dădu seama că Turmaline îşi răsucise capul, lăsînd ca lovitura să i se izbească de gît. Descumpănită, îşi privi mîinile sîngerînde.

Blonda imprimă o rotaţie în sens opus capului ei şi, cu zgomotul unui roi de viespi blindate, un milion de ace de aur se năpustiră din nou asupra lui Anjali. Credincioasa îşi dădu la o parte capul, dar nu îndeajuns de iute. Bucăţi de piele săriră în aer şi Anjali Sen căzu pe spate, se rostogoli de mai multe ori pe treptele de piatră, tîrînd în urma ei un văl de sînge, şi se izbi de un copac rămînînd nemişcată.

Cu toate că fusese frînat de lovitura dată lui Anjali, părul Blondei continuă rotaţia şi îi biciui propriul braţ, care începu să sîngereze. Apoi, mai undui puţin, pentru ca în cele din urmă să înceteze a se mai mişca. Picături roşii umezeau vîrfurile de aur şi îi alunecau pe deltoizi.

Turmalinei nu-i păsa. Era fascinant pentru ea să fie rănită de propriul păr.

Privi în jurul ei şi băgă de seamă că Darby reuşise să se ascundă. Dar îl va găsi ea.

Făcu un rezumat rapid al situaţiei. Se gîndise să se folosească de Darby ca ostatic ca să-l captureze pe Daniel cu ajutorul lui Svenkov, dar acum Svenkov murise, Mitsuko de asemenea (percepea acest fapt), iar Darby fugise spre plajă, motiv pentru care era nevoie să-şi modifice planurile.

Totuşi, perspectivele nu erau rele. Anjali Sen şi Rowen fuseseră eliminaţi. Rămîneau numai Darby şi fata oarbă, iar aceasta din urmă, grav rănită la picior, nu putea lupta. Cu toate acestea, oarba era mai periculoasă decît toţi ceilalţi: era necesar să termine cu ea cît mai degrabă.

O va ucide pe oarbă şi apoi pe Darby. Nu-i va fi greu după aceea să-i găsească pe Daniel şi pe Yilane. Stăpînul va fi satisfăcut.

Reîncărcă armele şi se îndreptă spre deschizătura de ieşire.

8

Lucrul acela ieşi din adîncuri cu un ecou asurzitor, deplasînd o imensă cantitate de apă. Ochi mobili şi clipitori se uitau în toate direcţiile de pe un enorm cap cilindric şi rugos care se înălţa scoţînd şuvoaie de spumă printre infinitele sale buze, ca un mare animal amfibiu care s-ar fi scuturat de picături înainte de a face primii paşi pe pămînt.

Yilane credea că ştie ce este. O teroare absolută îl mistuia şi se gîndea că faţă de ceea ce trezise Daniel în acea sală subterană a Anticilor nu se putea face nimic în afară de a cere un sfîrşit rapid şi milostiv. Din această cauză se întorsese cu spatele şi se aplecase înainte privind peste umăr, reproducînd astfel gestul sacru al personajelor celui de-al Doisprezecelea Capitol care, fugind din oraşul de gheaţă, se întorc o clipă şi privesc la ceea ce îi urmăreşte.

Pentru Daniel Kean a fost ca şi cum ar fi rămas conştient după ce a murit. Într-un mod atavic, fără să ştie dacă era corect sau nu, făcuse la fel ca Yilane şi îşi întorsese capul înclinat, de parcă ar fi vrut să-l afunde în trup. Se cuprinse cu braţele, în vreme ce în jurul lui pămîntul răsuna şi se cutremura cu forţa aceea care îşi căuta locul în noul spaţiu la care se ridica.

Naşterea bestiei încetă brusc cu o altă zdruncinătură violentă. În aer rămaseră rotocoale de fum, miros de cocleală şi uşoare trosnete. Apa fierbea de spumă. Daniel şi Yilane nu-şi schimbaseră poziţia în acest interval, fiecare din ei abandonat propriei nelinişti.

În cele din urmă, Daniel hotărî să se întoarcă.

— Nu, Daniel, nu-l privi… îl rugă Yilane, dar nici el însuşi nu se putea împiedica să privească.

Într-un fel oarecare, Daniel ştiu că lucrul acela era mult mai mare sub suprafaţa apei. Ceea ce rămînea la lumină avea aspectul unei jumătăţi de sfere care ocupa aproape

complet marginile gropii. Diametrul său total trebuia să fie de peste douăzeci de metri. Pe el, încununîndu-l, se înălţa un cilindru de vreo zece metri diametru, dar nu atît de înalt pe cît l-ar fi presupus forţa sa la apariţie. Atît cilindrul, cît şi fragmentul de sferă prezentau o suprafaţă complicată, ca interiorul unor viscere.

— Daniel, şopti Yilane cu frenezie. Ştiu ce este această creatură... Anticii le-au folosit ca să-şi construiască locuinţele sub apă... Se crede că au dispărut odată cu trecerea eonilor, dar e posibil să fie convocate dacă...

Daniel nu-l asculta. Se încruntă privind monstrul. Fără să ştie de ce, în minte îi venise o idee subită, neaşteptată.

„Marele Tren.”

Făcu un pas înainte.

— Nu te apropia...! strigă Yilane, îngrozit.

Daniel continuă să avanseze cu ochii larg deschişi.

— Nu e o creatură, spuse el. E o maşinărie.

9

Maya Müller nu se mişcase din poziţia în care o lăsase Svenkov. Avea să rămînă acolo pînă cînd polinezianul se va întoarce, şi va încerca să facă ceva doar dacă l-ar fi ucis deja pe Darby.

Dacă, dimpotrivă, Héctor era în continuare în viaţă şi în puteri (bănuia că asta era cel mai probabil), va suporta tot ce i-ar face sau ar obliga-o să facă Svenkov pînă cînd va găsi ocazia de a contraataca fără să-i pună lui Héctor viaţa în primejdie. Dacă nu o va găsi, nu va ataca.

Aceasta era schema sa de acţiune. Se simţea incapabilă să încerce a se salva cu preţul pierderii lui Darby. Detesta pînă şi ideea. Îi datora viaţa şi nu-i putea plăti contribuind la uciderea lui.

Auzise împuşcături şi ţipete confuze. Acum, auzea doar zgomotul sălbatic al mării izbindu-se de întunericul adînc

dinăuntrul său. Pauza aceea i se păru de rău augur: dacă Rowen şi Anjali ar fi supravieţuit, şi-ar fi făcut deja simţită prezenţa. Se gîndi că, oricît de oribil şi de insuportabil i s-ar fi părut, poate ar fi fost mai bine să fi murit cu toţii, inclusiv Darby. Atunci, ea şi-ar putea aduna forţele şi ar fi liberă să se răzbune.

Şi se va răzbuna. Pînă la ultima suflare.

Auzi nişte picioare bălăcindu-se în apă. Ştiu cui aparţin aproape înainte de a-l auzi vorbind.

— Maya, sînt bine! Svenkov a murit! Ai grijă cu...!

O rafală de împuşcături din vîrful falezei îl făcu pe Darby să tacă. Pentru un moment, fata gemu speriată, dar percepu imediat că omul biologic rămăsese teafăr şi că se ascunsese printre stînci.

Ştia ce încercase să-i spună Darby: „Ai grijă cu fata blondă”.

Bine. Asta era tot ce avea nevoie să ştie. Darby o eliberase. Schimbaseră între ei, după cum spunea Biblia în cel de-al Doisprezecelea, o „privire elocventă” în mijlocul vîntului şi, începînd din momentul acela, rezultatul final va depinde de ei.

Se gîndi la posibilităţi. Judecînd după sunetul împuşcăturilor, Blonda se afla încă sus, pe faleză. De ce nu mai trăgea? Pentru că tocmai cobora.

„Cobora. În mare grabă. Spre ei.”

Dacă era agilă, aşa cum i se păruse că este, în mai puţin de treizeci de secunde s-ar afla la o distanţă suficientă ca să lanseze o nouă rafală, de această dată mortală.

— Maya, îl auzi pe Darby spunîndu-i din ascunzătoarea de pietre, cu o voce spartă din pricina spaimei, am rămas numai tu şi cu mine, iar tu nu poţi lupta în aceste condiţii... Nici măcar nu poţi să te mişti... Rămîi aici, voi încerca să o atrag spre mine...

— Héctor! De-abia îşi înălţă capul plin de noroi. Du-te!

— N-o să te părăsesc, răspunse Darby.

— N-o să rămîn, şuieră Maya printre dinţi. Urcă pe

coasta de lîngă tine. Este plină de vegetaţie, te poţi ascunde.

Pe cînd vorbea, îşi pregătea muşchii.

Ce însemna să nu-şi poată folosi un genunchi? Multe lucruri şi nici unul, totul depindea de ceea ce ai fi vrut să faci. Bineînţeles, nu putea merge, dar existau alte forme de mişcare. Un genunchi era doar o extremitate nefolosită: trupul dispunea de patru. Strînse din dinţi şi se pregăti să le utilizeze cu adevărat pe celelalte trei. Primise de mică lovituri brutale şi fusese silită să treacă peste ele. Acum, dispunea de mai multă forţă şi experienţă. Nu avea de gînd să se predea.

— Maya…! gîfîi Darby. Acum ajunge jos!

„Mai trebuie să traverseze încă porţiunea de apă”, calculă ea. Asta o va face să meargă mai încet.

Îşi deplasă trupul într-o parte ameţitor de repede. Nu a trebuit să-şi folosească articulaţia distrusă, a reuşit să o facă la perfecţie. Dar cînd se pregătea să se tîrască, detunături simetrice la cîţiva centimetri de capul său împrăştiară praful peste părul deja plin de noroi.

„Se află în mare, dar tirul ei este perfect.”

Era vorba – Maya a fost nevoită să recunoască – de o adversară excepţională. Îi împiedicase mişcările prin împuşcături, ştiind fără îndoială că, dacă o lăsa să se strecoare spre stînci, i-ar oferi un avantaj.

Încercă din nou, dar nisipul sări iarăşi lîngă ea, la mică distanţă de degetele ei. Era ca şi cum s-ar fi tîrît printre bombe ascunse.

Atunci, auzi paşii. „Héctor, prostul de el!” se gîndi ea, fără să reuşească să strige. Darby ieşise din ascunzătoare şi alerga cît îl ţineau picioarele spre capătul opus al micului golf.

O nouă rafală de împuşcături răsună departe de ea. Hotărî să rişte şi dădu o roată completă în direcţia stîncilor, punîndu-se la adăpost. Gestul îi provocă o durere de sticlă ce se face cioburi înăuntrul ei, devenind foc şi ameţeală.

Vreme de o clipă, reuşi să geamă şi încercă să nu leşine. Din fericire, continuă să audă paşi îndepărtîndu-se de ea şi îşi dădu seama că Darby nu fusese nici el rănit. Amîndoi erau la adăpost. „Pentru moment.”

Pusese la cale un plan absurd. Dar, ca să-l realizeze, trebuia să se mişte în continuare.

Cît sînge o fi pierdut? Nu ştia, presupunea că mult. În orice caz, nu atît de mult încît să o îngrijoreze.

10

Turmaline străbătea plaja cu paşi mari, despicînd apa cu picioarele ei lungi, cu părul răsunîndu-i în spate.

Blonda era nervoasă pentru că valurile şi apariţia neaşteptată a lui Darby o făcuseră să dea greş. Şovăise între a-l doborî pe omul biologic şi a o controla în continuare pe oarbă, pe care o încolţise deja. Asta era de neiertat.

Dar nu va mai comite altă greşeală. Îi va lichida pe toţi, va lăsa drumul liber pentru ca Adevărul să intervină atunci cînd va dori să o facă, aşa cum îi poruncise Stăpînul. Acesta din urmă nu va avea nici o plîngere împotriva ei.

Darby îi scăpase din nou printre degete, dar grija principală a Turmalinei era oarba. Dacă nu i-ar fi permis lui Svenkov să o lase în viaţă... Totuşi, ce putea face fata aceea? Avea un picior invalid şi era într-adevăr oarbă. Turmaline era sigură că nu trebuia decît să se apropie de ea şi să tragă. Nu o vedea în momentul acela, dar urma de sînge de pe nisip o va conduce pînă la ea.

Ieşi din apă şi înaintă iute trecînd pe lîngă pietrele înalte pe unde o văzuse dispărînd pe adversara sa. Deodată, percepu ceva.

Privi în sus. Aproape că nu-i venea să creadă.

I se părea cu neputinţă ca oarba să se fi căţărat pe stînci într-un timp atît de scurt şi să se fi postat *deasupra ei.* Dar era acolo.

Timp de o fracţiune de secundă cît o văzu, Turmaline, nevenindu-i să creadă, păru şi ea oarbă.

Vertebre, muşchi de pe spate şi de pe braţe, vene marcate sub piele, aer dilatînd nările: Maya Müller îşi prefăcu trupul într-un obiect greu, o sculptură prăbuşindu-se peste Blondă.

În timpul căderii, intui că Turmaline băgase deja de seamă. Deşi nu s-a bazat pe surpriză, reacţia oponentei sale a fost tardivă, iar impactul le-a făcut pe amîndouă să se rostogolească pe nisip. Turmaline dădu drumul pistoalelor, care căzură la mică distanţă, dar îndeajuns de mare ca să nu le poată folosi imediat.

Aceasta a fost singura veste bună pentru Maya Müller.

Toate celelalte s-au dovedit destul de rele: căzînd, valurile de durere s-au propagat de la genunchi ca nişte şocuri electrice de mare voltaj, lăsînd-o complet imobilizată, cu faţa în sus, în cea mai proastă poziţie ca să se apere. Ştiu că n-avea să poată face nimic vreme de mai multe clipe, iar adversarei sale îi va fi de ajuns o jumătate de secundă ca să o elimine.

— Ah! spuse Turmaline. Asta se numeşte o gafă…

Blonda se ridică pînă rămase pe vine şi, fără să se grăbească, îşi întinse tot părul cu gesturi violente ale capului, pînă cînd îl descîlci şi îl pregăti. Nu vru să-şi recupereze armele: o atrăgea faptul că lovitura finală va fi atingerea arzătoare a părului ei. Maya Müller nu avea nimic pe ea. Într-o simetrie rituală, Turmaline hotărî să se dezbrace de toate: rucsac, restul armelor şi perlele explozive, mica piesă de vestimentaţie. Se gîndi că, în lupta aceea corp la corp, moartea adversarei sale va fi un gen special de ritual.

— Eşti Maya Müller, spuse ea cu calm. Stăpînul mi-a vorbit mult despre tine, Maya! Te considera piesa cea mai dificilă. Este o onoare pentru mine să te lichidez. În vreme ce vorbea, ridica bărbia lăsînd părul să-i atîrne pe spate şi să formeze o masă compactă. Voia să savureze momentul.

Zîmbi gîndindu-se că victima sa nu va muri imediat: va lovi în aşa fel încît îi va zdrobi faţa fără să o ucidă. Agonia ei va fi atroce. Turmaline avea experienţă în agonii atroce.

O apucă pe oarbă de gît expunîndu-i şi mai mult faţa.

În momentul acela glonţul îi atinse umărul. Nu a fost destul de precis ca să o îndepărteze de Maya, nici măcar să-i provoace durere, dar suficient ca să o împiedice să realizeze atacul. Privi spre faleză şi o văzu pe Anjali Sen cu capul însîngerat şi clătinîndu-se, dar ameninţîndu-l pe Svenkov cu pistolul. „Ar fi trebuit să-i dau lovitura de gratie", se gîndi ea, şi acest gînd îi distrase atenţia.

Piciorul stîng al Mayei se ridică pe neaşteptate ca un arc, făcînd-o pe Turmaline să se dea peste cap. Eliberată de povara ei, Maya se răsuci pe nisip. Dar Blonda se mişcă cu o viteză înspăimîntătoare şi îşi declanşă ţepii ca o ploaie de cuţite mînuite de tot atîţia nebuni.

Maya evită două atacuri, în vreme ce nisipul de lîngă faţa ei era sfredelit de acele cozi de scorpion. Ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, Blonda avea să dea o lovitură ce va nimeni în plin. Şi nu putea să se încreadă în faptul că va mai primi ajutor: oricine ar fi tras (Anjali sau Rowen, de pe faleză) nu o va mai putea face din nou dacă adversara ei era atît de aproape.

Hotărî să-şi schimbe tactica.

Aşteptă să audă şuieratul părului tăind aerul şi, în loc să se rezume la a-l evita din nou, făcu ceva nesperat.

Îl prinse din zbor.

Pentru o clipă, Turmaline o privi descumpănită. Trase de păr în spate şi pumnul închis al Mayei deveni numaidecît un jet de sînge. Dar nu se deschise.

Cu o altă smucitură, fata o făcu pe Turmaline să-şi piardă echilibrul. Atunci, se ridică aşezîndu-se în spatele ei şi sprijinindu-se pe genunchiul stîng, în vreme ce ţinea mîna dreaptă întinsă. Căutînd să ignore suliţele de durere care îi străbăteau piciorul drept şi mîna, fără să dea drumul părului metalic, îşi folosi braţul liber ca să încercuiască gîtul

Turmalinei şi să o oblige să se arcuiască în spate.

Turmaline aproape că zîmbi. Au mai încercat şi alţii să o stranguleze odinioară, dar fără rezultat. Ştia cum să se apere încordîndu-şi muşchii puternici proiectaţi de pe gît şi împingînd cu mîinile. Fusese creată ca armă mortală: nimeni şi nimic nu o putea scoate din luptă doar prin încercarea de a o strangula.

Dar în momentul acela descoperi că oarba nu asta urmărea.

Maya întoarse celălalt braţ spre partea opusă şi aduse smocul gros de păr aurit spre chipul Turmalinei, acoperindu-i-l aproape în întregime. Ştia că gîtul Blondei era o zonă mai plăpîndă, dar mîinile adversarei sale şi propriul său braţ îl blocau.

Nu avea importanţă: o va face peste faţă.

— Nu! spuse Turmaline.

— Ba da, spuse Maya.

Îşi încordă bicepsul şi începu să tragă.

Turmaline privi lumea pe sub gratiile aurite în vreme ce firele propriului său păr i se înfundau în trăsături cu atîta uşurinţă încît, deodată, nici măcar nu mai simţi durerea, doar uimirea. Cînd vru să clipească, fîşii subţiri de piele i se desprinseră de deasupra ochilor. Lumina care-i ajungea pe retină fu străpunsă de un fel de stor oţelit, iar colţurile gurii i se prelungiră deodată în mii de linii roşietice; limba, prinsă în alcătuirea unui ţipăt, se transformă într-un amestec de viermi plaţi care se mişcau în acelaşi timp, lăsînd în urma lor şiroaie de sînge.

Cînd ajunse la oasele craniului, părul se opri. Turmaline era în continuare în viaţă, dar mîna sîngerîndă a Mayei de-abia putea aduna forţa necesară ca să continue.

Cu toate acestea, fata ştia că „forţa necesară” e doar o chestiune de voinţă.

Se folosi de cealaltă mînă, sprijinind-o de cea care trăgea de păr, şi dădu o puternică smucitură finală. Cu un sunet ca de mii de crenguţe rupte în acelaşi timp, firele

metalice îşi făcură drum prin bariera osului şi se înfipseră ferm ca nişte ancore într-un anumit loc din gîndurile Turmalinei, care încetă, deopotrivă, să mai gîndească şi să mai simtă.

Doar atunci Maya Müller dădu drumul acelor fire tăioase şi, cu ele, unei părţi din pielea palmei sale, apoi căzu gîfîind peste cadavrul Blondei.

PARTEA A PATRA

„Ce fel de loc se afla acolo jos? Ce izvor primordial şi inimaginabil de cicluri mitice arhaice şi de coşmaruri ce pîndesc la fiecare pas eram pe punctul de a descoperi?”

Biblia Sacră, Capitolul al Unsprezecelea, VI, 17

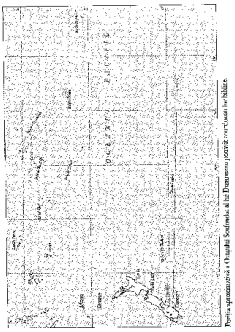

Capitolul al Treisprezecelea

Cadavrul

1

Nu erau pregătiţi pentru ceea ce au găsit.

Nava – dacă se putea vorbi despre aşa ceva – era un obiect ovoidal, al cărui diametru se micşora spre capete, ca la un butoi. O scăriţă centrală o străbătea de sus pînă jos, traversînd diferitele niveluri. Extremitatea superioară se prelungea cu un cilindru care, pe lîngă faptul că îngloba tambuchiul de acces, părea să servească în acelaşi timp ca navă auxiliară cu două locuri. Primul nivel era cel mai mare şi ocupa toată cupola superioară; semăna cu un fel de sală

de comandă cu mai multe ecrane de *scriptoria*[9], pereţi verzi cromatico-etanşi, prevăzuţi cu bare de susţinere laterale, cîteva scaune şi o masă de sticlă neagră avînd în mijloc o ciudată scobitură care amintea de forma obiectului elipsoidal pe care Daniel îl găsise în postament. La nivelul următor erau cabinele, cu hublouri groase, paturi confortabile şi o iluminaţie puternică, ale căror uşi erau amplasate în cerc în jurul scării centrale. Erau şase în total, astfel că fiecare membru al echipajului putea dispune de cîte una. O cabină-clinică medicală şi o alta avînd rolul de magazie constituiau nivelul inferior. Ultimul nivel adăpostea generatoarele de energie şi de reciclare a apei şi a aerului, precum şi un nou cilindru central care ieşea, ca şi primul, din coca principală, şi se termina cu un alt tambuchi, dar nu părea să funcţioneze ca o navă.

Le-au trebuit două ore ca să o exploreze, după ce au escaladat acele de pe suprafaţa dinţată şi au pătruns prin tambuchiul superior. Dimensiunile i-au năucit: Rowen le-a asemănat cu cele ale unei case cu patru niveluri; Darby era de părere că lăţimea zonei centrale nu putea fi comparată cu nimic. Ornamentaţia acesteia era un muzeu eterogen de metale ruginite şi instrumente moderne. Amănuntul cel mai frapant, în afară de scobitura mesei din sala principală, era un panou dintr-un sector al aceleiaşi săli care prezenta peşti pictaţi în stilul japonez *sumi-e*[10] înotînd într-o apă cenuşie.

Totul părea să aibă un scop. Darby exprimă această opinie cînd s-au adunat cu toţii în sală după primul tur al navei.

— Nava era deja aici. Nu ştiu cum, dar Kushiro şi echipa lui au reparat-o.

— Au reparat-o? Rowen, aşezat cu faţa spre spătarul

---

9 Pluralul de la *scriptorium* (în lb. latină în orig.) (n. tr.).

10 Tehnică de desen monocromatic în tuş, de origine chineză, introdusă în Japonia de către călugării budişti zen în a doua jumătate a secolului al XIV-lea (n.tr.).

unui fotoliu, îşi arcui sprîncenele sub micul bandaj de pe tîmplă. Atunci, cine a construit-o?

— Nu ştiu, dar structura ei pare foarte veche. Gîndeşte-te, de pildă, la panourile din sala maşinilor… Plăcile din piatră pe care le-am găsit în spatele lor… Yilane? Tu le-ai examinat…

Tînărul credincios, aşezat pe o bară, cu spatele la peretele cromatic verde, părea să tremure cînd vorbea.

— Nu este piatră. E vorba de nişte mecanisme pe care s-a depus un strat mineral.

— Să spunem „foarte vechi” ar fi un eufemism, completă Darby. Vorbim despre mii de ani ori… cine ştie?

Se făcu linişte.

— Nu se pot folosi maşini într-o astfel de stare, obiectă Rowen.

Darby apelă din nou la Yilane, care îşi sprijini un picior desculţ de bara pe care stătea.

— Ba se pot folosi, dar cu credinţă. Îi privi pe rînd, cu o teribilă seriozitate. Panourile noi aveau nevoie de o conexiune compatibilă ca să extragă informaţii din mulţimea de instrumente. Au reuşit acest lucru recuperînd ceea ce era mort şi îngropat. Făcîndu-le „să vorbească”.

— Este o putere a celui de-al Treisprezecelea, interveni Anjali Sen cu bărbia sprijinită în mîinile sale recent vindecate. Începînd de acolo, se reuşeşte stabilirea unei conexiuni.

— Este ca încăperea în care Daniel a găsit acest ciudat aparat. Darby arătă micul obiect în formă de butoi desfăcut în două jumătăţi. Piatra „cioplită” este de fapt o maşinărie. Vechimea ei este la fel de inimaginabilă ca şi a navei, dar echipa lui Kushiro a găsit modalitatea de a recupera datele pe care le conţinea… Date care corespund cu descoperirea pe care Kushiro însuşi o făcuse în vechile texte ale Bibliei originale… Darby făcu obiectul să se rotească astfel ca toţi să-i poată vedea interiorul. În fiecare din jumătăţi era cîte un ecran acoperit de simboluri care clipeau. Nişte

coordonate care au fost eliminate de interpreţii versiunii finale a celui de-al Patrulea Capitol. Vă amintiţi? Şi recită din memorie: „Au zărit o coloană mare de piatră care ieşea din mare şi… au ajuns pe un ţărm acoperit de noroi, mîl şi construcţii ciclopice, pline de alge, care nu putea fi altceva decît întruparea tangibilă a supremei orori pămînteşti… oraşul-cadavru de coşmar…” Se opri şi îi privi. Acesta este textul biblic al celui de-al Patrulea, aşa cum îl cunoaştem, dar originalul, după cît se pare, mai menţiona o informaţie. Este pe ecranul de jos… îl arătă: „Au zărit o coloană mare de piatră care ieşea din mare şi *la 47° 9’ latitudine sudică şi 126° 43’ longitudine vestică* au ajuns pe un ţărm…”

Tăcerea deveni îngrijorătoare. Rowen se ridică încet de pe scaun.

— Oraşul lui Dumnezeu… şopti el.

— *Cheia Adîncului* este Oraşul lui Dumnezeu, încuviinţă Darby. Sau este în Oraş. La peste cinci mii de kilometri spre est de locul în care ne aflăm.

— Spre est? Rowen părea descumpănit. Un moment, dar nu e nimic în direcţia aceea, în afară de ocean… Să fie oare o insulă?

— Nu. Darby îşi înălţă capul. Orice ar fi, este scufundat.

— Aşa cum afirmă Biblia, adăugă Yilane ţinîndu-şi anatomia agilă în echilibru pe bară.

2

Cînd sosi momentul, Daniel se oferi să plece în căutarea Mayei.

În ultimele ore, urmărise cu atenţie refacerea stării sale de sănătate, ghemuit lîngă ea atît în cabină, cît şi în clinică. Nu cunoştea motivul. Presupunea că are nevoie să o simtă aproape din pricina terorii care îl luase prin surprindere. Spaima, care făcea parte din trupul său, din trupul tuturor, fiinţe proiectate sau biologice, era şi mai ascuţită din

pricina locului în care se aflau şi a ceea ce hotărîseră să facă.

O găsi întinsă în cuva cu lichide curative din receptaculul aflat în mica încăpere a clinicii, la nivelul inferior cabinelor. Părea adormită, dar era supusă tiraniei coşmarurilor. Se zvîrcolea şi gemea în spaţiul alb redus ca dimensiuni.

Nu era pentru prima dată de la începutul vindecării ei pe navă cînd Daniel o vedea pătimind din pricina viselor urîte. Este adevărat că rănile ei reclamau mai multă atenţie decît ale celorlalţi, însă Daniel nu credea că visele acelea ar fi avut vreo legătură cu ele. Pînă la urmă nu ieşiseră chiar atît de prost. Darby prezenta doar nişte zgîrieturi, iar Rowen – o urmă pe pielea capului datorată atingerii unui glonţ al lui Mitsuko, ce îi provocase un leşin pe care Rowen şi-l amintea cu neplăcere dar pe care Anjali îl considera providenţial.

— Te-ar fi ucis dacă ai fi reuşit să rămîi în picioare, îi spunea ea.

Rănile lui Anjali şi ale Mayei erau mai serioase. Indianca îşi pierduse mare parte din lobul urechii drepte şi avea contuzii la cap şi tăieturi la mîini, dar nimic care să nu se refacă. În schimb, starea genunchiului şi a mîinii drepte a Mayei făceau recomandabil un anumit tip de intervenţie. Deşi au găsit în cabina-clinică un receptacul cu lumini şi lichide cicatrizante şi tot instrumentarul necesar pentru refacere, tehnicile cele mai complexe nu erau la îndemîna nici unuia dintre ei, iar Darby îl regretă din nou – pentru a nu ştiu cîta oară – pe Brent Schaumann. Pentru moment, se limitaseră să-i imobilizeze Mayei genunchiul pentru ca, atîrnată de subsuori, să poată coborî încet prin trecătoare pînă la fosa unde se afla nava, iar apoi, ajunşi de-acum în interiorul acesteia, o supuseseră şedinţelor de băi şi de odihnă. Proiectul perfect după care fusese conceput organismul ei începuse să acţioneze, epitelizînd rănile mai profunde şi punînd la loc osul rupt, însă avea să şchiopăteze în continuare pînă la reîntoarcerea în civilizaţie.

În orice caz, erau din fericire din nou împreună şi în locul potrivit, deşi obiectul pe care Daniel şi Yilane îl descoperiseră – o navă ermetică plutind în apa unui canal subteran – le depăşise toate aşteptările.

Încercă să o trezească fără să o sperie. În cazul ei, tranziţia la starea de veghe era tăcută şi ciudată, pentru că ochii îi rămîneau în continuare închişi. Apoi, o ajută să iasă din clinică şi să urce în cabină. Maya părea dornică să vorbească, iar Daniel hotărîse să nu o întrerupă.

— Am visat că mă priveam din nou într-o oglindă în vreme ce îmi exersam trupul, cum făceam în satul meu din Yemen. Dar nu aveam unsprezece sau doisprezece ani, ci vîrsta mea actuală. Mă priveam în oglindă, instalată lîngă un palmier, în cazematele unde am fost creată... şi mă puteam vedea. Şi această viziune mă speria. Apoi, dormeam din nou cu tovarăşele mele, pe jos, corp lîngă corp, şi împărtăşeam orgasme cu ele ca să-mi alin teama. Şi vedeam culori. Amintirile mele sînt culori. Sudul e plin de ele. Dormeam într-o încăpere galbenă. Pielea gardienilor noştri era închisă la culoare, iar unghiile şi zîmbetul foarte albe. Loviturile erau roşii. Ne băteau mereu, în fiecare clipă. Frica avea nuanţa fildeşului sau a osului. Nu eram fiinţe omeneşti, nici măcar entităţi vii, ci lucruri fabricate ca să intre în Oraşul Morţii. Dacă înnebuneam sau muream, trupurile noastre erau pur şi simplu eliminate. Puteam fi înlocuite cu uşurinţă, dat fiind ca în mod frecvent erau create „căţele”. Am ajuns să-mi fie atît de frică, încît nu mai ştiam că îmi este frică. Înăuntrul fiinţei mele, totul era frică, nu o puteam deosebi de viaţă. Orgasmul, care era alb, de un alb foarte pur şi strălucitor, ca o lumină, nu ne aparţinea. Eram recompensate permiţîndu-ni-se să-l obţinem. Era alinarea noastră.

Daniel, culcat lîngă ea pe patul din cabină, întinse mîna către a ei. Deşi nu împărtăşiseră orgasme, fata căutase să atingă unul prima dată cînd el rămăsese singur cu ea în patul acela, cu cîteva ore mai devreme. Şi o făcuse ca şi

cum s-ar fi apărat de ceva: cu o mînă între coapse şi cealaltă pe sîni, fără să-i ceară ajutorul lui Daniel, dar şi fără să-i pese de prezenţa acestuia, gemînd printre zvîcnirile pleoapelor închise.

Maya îi acceptă mîna şi îşi întoarse faţa către el.

— M-ai întrebat odată cum am rămas oarbă. Nu vreau niciodată să vorbesc despre asta, dar acum îţi voi povesti. Eram obligate să percepem vîntul morţii şi să coborîm în Oraşul de sub pămînt, lîngă cadavre. Trebuia să-l străbatem singure sau cu alte tovarăşe de drum. Oraşul era, aproape întotdeauna, o cavernă imensă şi pustie în aparenţă, dar, într-o zi, în timpul unei coborîri, am găsit ceva. Sau ceva *ne-a găsit* pe noi. Ni se spusese că era posibil să se întîmple şi, dacă se întîmpla aşa, trebuia să încercăm să fugim fără măcar să-l privim…

— Ce… era? şopti Daniel cu gura uscată.

— Nu-ţi va folosi la nimic să ştii, continuă ea tremurînd, după o pauză. Există bărbaţi antrenaţi în chip de „cîini” ca să caute Oraşul, dar tu nu eşti unul dintre ei. Să-ţi fie de ajuns să ştii că moartea, pentru multe trupuri, nu este sfîrşitul vieţii: aşa o afirmă şi cel de-al Treisprezecelea, şi Ultimul. Există morţi care trăiesc în abisuri adînci şi doar să-i întîlneşti înseamnă o nebunie… În realitate, *nu ştiu ce am văzut.* Dar ştiu că, începînd din momentul acela, n-am mai văzut nimic. În jurul meu, tovarăşele mele urlau. Am fost singura care am reuşit să scap cu viaţă… Am descoperit atunci că ultima culoare, cea a panicii, este neagră. Gînd am ajuns la suprafaţă şi am deschis ochii, am continuat să văd această culoare. Şi am continuat să o văd toată viaţa mea. Mi s-a explicat că mă salvasem pentru că am rămas oarbă. Tovarăşele mele, care *priviseră în continuare,* au pierit.

Făcu o pauză şi continuă, recăpătîndu-şi calmul:

— Orbirea mi-a permis să rezist, dat fiind că eram mai puţin folosită decît altele. Iar rezistenţa m-a ajutat să supravieţuiesc. Cînd depăşeşti o limită de vîrstă şi se

constată că eşti puternică, ei încearcă să te păstreze. Acolo se spune: „Daca trăieşti suficient, te vor face să trăieşti şi mai mult”. Dar, după zece ani, au hotărît să mă ucidă. N-aveau încredere că vor putea face afaceri cu o „căţea” oarbă, iar eu ştiam că, dacă nu primeau o ofertă bună pentru mine, mă vor sacrifica. Atunci, m-a cumpărat Héctor Darby. Am crezut că este ritualist. N-am cunoscut niciodată altfel de indivizi care să nu fie ritualişti. Dar cînd a rămas singur cu mine, mi-a spus: „De fapt, cumpăr cărţi, nu persoane”. Ea zîmbi. A adăugat că puteam pleca oriunde aş fi dorit. Nu mi-a permis niciodată să-i mulţumesc. Ştiu că a făcut-o pentru că şi-a dat seama că nu mă va cumpăra nimeni. I-am cerut să rămîn ca să-l slujesc. Să-l ajut. Să-l apăr. M-a acceptat în calitate de colaboratoare: începînd de atunci, eu mergeam dintr-un loc în altul, procuram cărţi pentru el şi îl protejam cînd trebuia să facă vreo călătorie în locuri îndepărtate. Apoi, l-am cunoscut pe doctorul Schaumann şi pe minunatul Meldon Rowen… şi după aceea am cunoscut cu toţii legenda *Cheii.*

Daniel o privi îndelung în timpul tăcerii care a urmat. Se întrebă ce fel de orori ascundeau acele pleoape închise, năpădite de pistrui.

— Îţi datoram această poveste, Daniel Kean, spuse ea.

— Iar eu îţi mulţumesc că mi-ai istorisit-o.

— Dar n-ai venit doar ca să mă asculţi.

Daniel se ridică din pat. Îşi alese cuvintele înainte de a vorbi:

— Trebuie să hotărîm împreună ce vom face şi am dori să ne însoţeşti. Héctor crede că nava se va pune în mişcare cînd vom introduce dispozitivul pe care l-am găsit în scobitura din masa de control. Atunci, ne va duce direct la *Cheie.*

— La *Cheie?* Cum ne va duce?

— Pe sub apă, replică Daniel, şi îi observă înfiorarea.

3

— Pe sub apă, insistă Darby. Era palid şi părea să-i molipsească şi pe ceilalţi cu paloarea privirii lui. În locul unde sălăşluieşte Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns vreodată atît de departe, după cîte ştim, deşi poate că maestrul Kushiro a făcut-o, într-adevăr. Dar mai ştim şi că numai el s-a întors cu viaţă şi întreg la minte ca să o relateze şi să-şi plănuiască revelaţia. Acum, e rîndul nostru. Poate părea redundant să spunem că e probabil să nu supravieţuim cu toţii. Trebuie să hotărîm dacă vrem să ne confruntăm cu acest risc. Cine doreşte, poate părăsi acum această navă, înainte de a introduce dispozitivul în scobitură.

Îi cercetă din priviri: Meldon Rowen, tînărul şi energicul întreprinzător cu păr negru lucios şi tenul brun; întunecata credincioasă indiancă Anjali Sen; tînărul Yilane, cu ochi migdalaţi; Maya Müller, oarba cu faţă pistruiată; Daniel Kean, cu delicata sa zvelteţe şi părul blond cu o meşă neagră.

Nimeni nu a renunţat, dar nu au fost nici încuviinţări. Era ca şi cum ar fi ştiut că drumul era trasat şi că nu puteau decît să îşi continue înaintarea.

Darby se întoarse spre Daniel şi îi înmînă dispozitivul deschis.

— Tu l-ai găsit, Daniel. E drept ca tu să fii cel care o va face.

Daniel privi cele două mici ecrane cu textul clipitor. Închise cele două jumătăţi producînd un mic „clic”. Dintr-un motiv oarecare, o privi doar pe Maya, în vreme ce îndrepta butoiaşul spre scobitura din masă, de parcă ochii închişi ai fetei s-ar fi dovedit liniştitori. Deschise mîna şi lăsă obiectul să cadă uşor. Acesta alunecă şi rămase fixat în scobitură.

Oricît de mult s-ar fi aşteptat, nu îşi putu stăpîni un strigăt de groază.

Pereţii şi luminile începură să tremure. O strălucire de culoarea cobaltului se răspîndi peste tot, în vreme ce

panoul desenat cu peşti începea să se ridice, scoţînd la iveală un geam alungit.

Se scufundau. Apa înecă geamul şi lumea deveni neagră. Reflectoare care se aflau probabil la ecuatorul navei dezvăluiră umbre de peşti vii şi un pat stîncos. Vehiculul îşi luă elan, se strecură printr-un tunel triunghiular şi ieşi în largul mării printr-o gigantică spărtură. După mai multe balansuri, îşi corectă automat direcţia şi podeaua salonului deveni din nou fermă.

Dar, în momentul acela, nimeni nu era atent.

Tot interesul se concentra pe chipul care apăruse pe ecranele aparatelor *scriptoria,* faţa zbîrcită care acoperea fiecare display ca un puzzle reprezentînd o mască risipită în fragmente.

— Vă urez bun venit, oricine aţi fi voi, cei care aţi găsit aceasta. Vă las moştenire o lucrare pe care nici discipolii mei, nici eu nu am putut să o încheiem, după ce am văzut ceea ce am văzut şi după ce ştim ceea ce ştim... Sînt încredinţat că o omenire mai puternică o va moşteni, o va completa şi o va utiliza cît mai bine cu putinţă... Daniel avea impresia că maestrul Katsura Kushiro îl privea în ochi din găvanele sale întunecoase, în care strălucea o scînteiere de teroare. Pregătiţi-vă: sînteţi pe cale de a afla adevărul despre *Cheia Adîncului...*

Cînd ecranele s-au stins, nimeni nu a vorbit. Toţi au rămas prinşi de bară parcă încremeniţi, în vreme ce coca navei pulsa printre bubuituri surde.

Stăpînul, care era unul dintre ei, simţea şi el frica. Dar pe dinăuntru încerca să se liniştească.

Pentru că, deşi planurile luaseră o întorsătură neaşteptată din cauza ultimelor evenimente – Turmaline eşuase în încercarea sa de a-i elimina –, Adevărul era în continuare disponibil şi nimeni nu îi bănuia prezenţa.

În vreme ce nava părea că fierbe, scufundîndu-se din ce în ce mai mult în întunericul acela, Stăpînul, prins de o bară, şi-a permis să zîmbească.

4

Doar după cîteva ore, Daniel a înţeles că se întîmpla ceva ciudat.

Pînă în momentul acela, călătoria fusese doar obositoare. Însoţitorii săi păreau să treacă prin aceleaşi momente de stupoare ca şi el. Consumau din provizii şi se retrăgeau curînd sau rămîneau în sală şi priveau concentraţi întunericul agitat din spatele geamului. Nimeni nu vorbea, însă Daniel îşi putea imagina ce gîndeau cu toţii în singurătatea cabinelor lor: că făceau o călătorie pe sub apă spre Locul cel Temut, subiectul coşmarurilor infantile şi al terorii originare. Socotea că învăţatul Kushiro plănuise totul bine: dacă nava nu i-ar fi dus în mod automat, nici unul dintre ei n-ar fi avut curajul să o conducă.

S-a întîmplat în timpul uneia dintre vizitele lui în sală. Daniel tocmai urca scara şi începea să se ivească prin tambuchi, cînd îi auzi.

— E foarte probabil să nu obţinem nimic, Héctor…

Era tonul lui Anjali Sen.

— Oricum ar fi, trebuie să încercăm.

Era vocea prudentă a lui Darby.

Singura importanţă pe care Daniel o acordă scurtului dialog a fost cea pe care păreau să i-o confere şi protagoniştii acestuia, care, văzîndu-l sosind, se întrerupseră subit.

Anjali, rezemată de un scaun, îşi examina cicatricele din ce în ce mai puţin vizibile de pe mîini. Apoi, îşi întinse trupul flexibil cu o oarecare lîncezeală şi se ridică în picioare.

— Voi fi la mine în cabină, atrase ea atenţia. Îi zîmbi lui Daniel înainte de a se îndrepta spre tambuchiul prin care el tocmai urcase.

Darby rămase aşezat privind de la fereastră spectacolul din întuneric. Purta nişte pantaloni lejeri şi un maiou care îi

lăsa la vedere braţele păroase. Barba lui prezenta un ciudat aspect neîngrijit, deloc obişnuit la el. Dincolo de geamul spre care privea se zăreau două fascicule aurii, două realităţi luminoase, conice, în mijlocul unui neant absolut. Peşti speriaţi şi oribili păreau că se nasc şi se risipesc pe cînd traversau acele raze de lumină. Nu era nici urmă de Culoare, dar Darby dădea asigurări că acest fapt era „de aşteptat”: latitudinea la care călătoreau se afla *foarte* departe de regiunea în care persista acea radiaţie. Cu toate acestea, Daniel nu ştia ce era preferabil, dat fiind că umbrele pure de dincolo de reflectoare păreau atroce.

Pe cînd privea prin hublou, Daniel simţi deodată pe piciorul său gol apăsarea mîinii greoaie a omului biologic. Îl reconfortă acea mîngîiere.

— Judecînd după viteza noastră şi după coordonatele de destinaţie, au mai rămas vreo douăzeci şi patru de ore pînă să ajungem la… ce o fi, spuse Darby cu o voce obosită. Părea să nu fi dormit de zile întregi. Ai venit să priveşti ce ascund adîncurile, tinerelule?

— Mă interesează mai mult ce ascundem între noi.

Răspunsul reuşi să-i smulgă lui Daniel privirea de la geam.

Strîngînd în pumn vălul transparent de culoare castanie pe care îl purta, Daniel îl scrută, la rîndul său, sprijinindu-şi un picior de scaunul pe care Anjali îl abandonase.

— Continui să mă ţii deoparte, adăugă Daniel, ca atunci cînd m-ai minţit la tine acasă sau m-ai tratat cu dispreţ în faţa lui Svenkov.

— Nu înţeleg…

— Ba înţelegi perfect. Acum puneţi ceva la cale.

— Vom încerca un lucru mai degrabă riscant, recunoscu Darby după cîteva clipe. Nu voiam să comentăm pînă cînd nu vom cunoaşte consecinţele, şi cu atît mai puţin faţă de tine…

— „Cu atît mai puţin faţă de mine”? Sînt sătul să mă laşi deoparte cînd ai un interes personal!

— Liniştеşte-te, tinerelule, vreau doar să…

— „Te protejez”? Este cuvîntul corect, nu-i aşa, domnule Héctor Darby? Uiţi că te afli aici din pricina mea!

— Iar tu uiţi poate că nici unul dintre noi nu voia ca tu să vii!

— Dar am venit. Şi ştii prea bine ce anume caut! Astfel că, dacă ai vreo informaţie despre Adevăr sau despre Stăpîn, aş vrea să o cunosc! După izbucnirea aceea, Daniel păru că şi-a recăpătat calmul. Aşezat pe masa de control, îşi coborî ochii. Îmi pare rău.

Omul biologic făcu un gest cum că nu dădea importanţă faptului. Continuă să privească hubloul în tăcere şi, după o clipă, spuse ceva ciudat:

— E întuneric înăuntru şi afară.

Daniel îl privi.

— Şi ne îngrijorează mai mult cel dinăuntru, adăugă Darby. Mercenara care ne-a întins ambuscada se numea Turmaline. Era o predestinată. Ştii ce sînt aceştia? Fiinţe proiectate în scopuri atît de specifice, încît se discută chiar dacă pot fi considerate făpturi omeneşti. Proiectul predestinării nu poate fi comparat cu nici un altul: nici măcar Maya nu este predestinată. Turmaline a fost proiectată ca să ucidă sau să producă plăcere, exact atît şi numai atît. Părul ei era o heterografă de lame. Alte părţi ale trupului ei erau departe de a fi fost foarte tari, dar, în felul lor, ar fi fost la fel de periculoase. Putea să danseze pînă îl înnebunea pe cel care o privea sau putea să-l ciuruiască în două secunde. Era o fiinţă de lux, elaborată pe gustul unui client deosebit care să o cumpere. Mitsuko i se supunea, dar Anjali bănuia că nu ea o controla pe Mitsuko, doar îi transmitea ordinele pe care le primea la rîndul ei. Purta în ureche o cască organică, iar pe retina stîngă o microcameră cu instrucţiuni. Îl privi pe Daniel. Nu era nici Adevărul, nici Stăpînul, ci doar o unealtă.

— Oare unul dintre ei să fie Moon?

Darby clătină din cap în semn de negaţie.

— Răzbunarea ta s-a văzut satisfăcută parţial: Turmaline l-a lichidat pe Moon înainte de a ne urmări spre Noua Zeelandă. A rămas înregistrat în cască. Anjali tocmai îi extrage informaţiile.

Daniel nu simţi nici o bucurie la această veste. Era ca şi cum pierderea lui Moon l-ar fi privat de posibilitatea de a se răzbuna. Se gîndi că Adevărul şi Stăpînul, adevăraţii responsabili, se aflau, după moartea lui Moon şi a Turmalinei, ceva mai departe decît înainte. Dar cuvintele următoare ale lui Darby i-au dezminţit temerile.

— Sînt aproape, Daniel. Mai aproape decît oricînd. Informaţiile din cască au eliminat în mod automat orice menţiune în legătură cu ei, dar ar fi o naivitate să credem că nu ne-au urmărit pînă aici. De fapt, cred că pericolul este mai mare decît oricînd, pentru că victoria noastră asupra Turmalinei ne-a făcut să fim mai încrezători. Şi poate că tocmai asta a fost ceea ce urmărea cel care a trimis-o.

„Pînă aici.” Daniel încercă să înţeleagă implicaţiile spuselor lui Darby. Se referea oare la faptul că ar putea fi pe navă?

Darby îşi ţinea privirea aţintită asupra lui.

— Ne-a rămas doar o posibilitate: să o interogăm pe Tur măline.

— Dar… e moartă…

— Aşa este, şi totuşi… Atunci cînd am hotărît să-i aducem cadavrul pe navă, nu aveam de gînd să-i examinăm doar casca.

Daniel lăsă ca vălul să-i alunece pe mijlocul trupului. Se cuprinse cu braţele şi observă, dincolo de hublou, cărările simetrice întunecate de vegetaţie şi de peşti. Conversaţia cu morţii era o blasfemie pe care se simţea incapabil să şi-o imagineze.

— Se poate face? întrebă el.

— Credincioşii spun că da şi, dacă ei pot, eu nu văd nici un inconvenient în a accepta acest lucru. De fapt, mi se pare vital să obţin această informaţie cît mai curînd…

Sincer, Daniel… Daniel se întoarse să privească prin hublou. Aş accepta orice soluţie posibilă, oricare ar fi aceasta. Pentru ca eu cred că pericolul este mai mare decît oricînd.

5

— Tatăl tău cunoştea bine cel de-al Treisprezecelea, spuse Anjali Sen. Ţi-a explicat profunzimile acestuia?

— Nu prea mult, se grăbi să răspundă Yilane, şi zbuciumul i se făcu simţit în voce.

Anjali observa cum tînărul său discipol îşi punea, simetric, picături de unguent pe braţe, pe piept şi pe pîntece. Acţiunea lui era minuţioasă, dar mîinile care ţineau flaconul tremurau.

— Fă ceea ce îţi voi indica şi vom reuşi. Anjali verifică dacă maioul îi este bine strîns pe picioare. Să mergem în cealaltă încăpere.

Cadavrul zăcea pe jos, balansîndu-se odată cu mişcările aproape imperceptibile ale navei. Părul său metalic producea un clinchet ca de mici podoabe suspendate. Deşi designul perfect al pielii ei şi temperatura cilindrului de congelare întîrziase la Turmaline orice semn de descompunere, rănile de pe faţă continuau să fie un spectacol greu de privit.

Urmă o tăcere. Se auzea doar atingerea palmelor celor doi credincioşi la frecarea trupurilor lor cu unguent şi acel uşor clinchet al părului Turmalinei.

— S-ar putea să nu vrea să răspundă, observă Yilane. Au mai fost cazuri…

— Atunci, o vom face să vorbească. Va trebui să răspundă. Nu va putea refuza.

O mînă se întinse în aer şi atinse braţul firav al lui Yilane, care încetă să mai tremure.

— Yil, un trup mort este ca un trup viu, spuse Anjali. Nu trebuie să ne înspăimînte mai mult unele decît altele. Poate

că te copleşeşte gîndul de a săvîrşi un act de blasfemie, dar aminteşte-ţi că este vorba de o predestinată. Nu sînt la fel ca fiinţele omeneşti.

Tînărul credincios încuviinţă, dar se desprinse de atingerea lui Anjali, încercînd parcă să demonstreze că nu avea nevoie de ea. Cu o oră înainte, împărtăşiseră orgasme ca să reducă din nesfîrşita panică pe care le-o trezea ceea ce urmau să facă. La fel ca în alte ocazii similare, ea îl mîngîiase în timp ce făcea acelaşi lucru cu sine însăşi, pînă cînd amîndoi au atins plăcerea. Yilane răspundea mereu cu o dăruire totală, dar Anjali îi sesizase distanţarea. „Vrea să dovedească faptul că nu mai are nevoie de mine”, se gîndea ea. Îi plăcea această îndrăzneală, dar nu şi cînd constata că, sub ea, fascinantul Yilane rămînea în continuare ascuns în sine însuşi, tremurînd.

Anjali îşi întoarse privirea spre *scriptorium*-ul său, aşezat pe masă. Potrivit calculelor lui Darby, mai rămăseseră doar patru ore pînă cînd nava avea să ajungă la capătul traseului. Trebuiau să se grăbească.

Aleseseră cabina care servea ca magazie. Era vorba de o cameră pătrată, cu o încăpere adiacentă mai mică. Pereţii camerei erau albi, iar ai celeilalte încăperi – cenuşii. În afară de lăzi cu piese de schimb, prima cameră conţinea doi cilindri de congelare foarte utili. Într-unul din aceştia introduseseră cadavrul Blondei cînd l-au adus pe navă.

Petrecuseră orele dinainte cufundaţi în pregătiri. Anjali avea în rucsacul ei un maiou cu romburi late şi un flacon cu unguent. Yilane îşi scoase brăţările de la mîini şi de la picioare şi colierele. Intrară apoi în cămăruţa cenuşie şi se dezbrăcară. Anjali îşi puse maioul, iar Yilane – podoabele. Atunci, începură amîndoi să-şi frece trupul cu unguentele care aveau să provoace degajarea de sudoare. Părul negru al lui Anjali, pieptănat cu grijă, flutura reflectînd luminile slabe din încăpere în tonuri opalescente. Indianca îi zîmbi discipolului său şi acesta o imită: avînd în vedere ce se pregăteau să facă, se gîndea că erau destul de bine-dispuşi.

Yilane privi spre cadavru.

— Are chipul distrus…

— Limba e tăiată în fîşii subţiri, asta va fi o problemă, dar va putea rosti cuvinte scurte… Eşti pregătit?

— Da.

Yilane nu se îndepărtă de această dată, cînd maestra sa îl apucă de bărbie.

— Va ieşi bine, Yil, spuse Anjali. Voi începe cu gesturile. Te voi chema după aceea.

Gesturile de dans din faţa cadavrului trebuiau să fie secrete. Tot ce avea legătură cu moartea era aşa, iar ei o ştiau amîndoi. Cînd uşa se închise în urma lui Yilane, Anjali începu un dans lent, în care i se păru că zăreşte chipul Turmalinei care o privea. La un moment dat, rotirile ei lansară picături de sudoare pe jos. Maioul reţinea cea mai mare parte a acestei sudori şi o cristaliza, prefacîndu-i picioarele în mulaje de chiciură fragilă. Mai apoi, aceste delicate cristale aveau să constituie o parte din „Sărurile Esenţiale” de care era nevoie pentru ritual.

Dansă fără să se gîndească şi fără să simtă altceva decît propriul său trup şi căldura transpiraţiei. Cînd stratul cristalin deveni destul de opac, se opri şi se întoarse în încăperea cenuşie, unde îşi scoase maioul cu o extraordinară delicateţe, în vreme ce desprindea cristalele cu grija unui bijutier. În cele din urmă, îşi dădu jos maioul pînă la glezne şi îşi lăsă trupul înfierbîntat să tremure.

Avea încredere că informaţiile pe care li le va oferi Turmaline vor fi utile. Ca şi Darby, şi, spre deosebire de Rowen, era de părere că adversarii lor continuau să fie activi.

Şi mai era ceva.

Ceea ce simţise atunci cînd realizase ritualul de transfer de pe plajă. Chiar dacă nu reuşise să intre în minţile lui Darby şi Yilane, percepuse ceva în anturajul tuturor. Nu voise să comenteze cu nimeni, dar senzaţia ei nu corespundea cu simpla prezenţă a unei asasine

profesioniste ca Turmaline. Nici nu era un avertisment cum că Svenkov ar fi un trădător. Ceea ce simţise în momentul acela era mult mai important şi mai ciudat. Îi dădea fiori numai cînd îşi amintea. Hotărîse că va interoga cadavrul despre asta.

Auzi zgomote în camera alăturată. Se gîndi că Yilane ar fi putut intra din proprie iniţiativă, dar înţelese numaidecît că era absurd. Discipolul său n-ar îndrăzni să o perturbe în intimitatea odihnei sale, cînd se simţea mai slăbită, în timpul culesului de cristale. Ar fi putut oare să fie Rowen, care nu încetase să o hărţuiască de cînd aflase ce voiau să facă?

Uşa se deschise atît de brusc, încît Anjali avu o tresărire, cu simţurile sale experimentate vibrînd de-a lungul trupului său perfect. Dar se linişti imediat văzînd cine este.

— Ce se întîmplă? întrebă ea.

Persoana care intrase închise uşa fără să răspundă şi se apropie.

6

După aproape patru ore, se aflau strînşi cu toţii în sală. Surpriza, durerea şi plînsul făcură loc unei tăceri descumpănite.

— Yil, te rog, ne-ai putea povesti încă o dată ce ai făcut? îl întrebă Darby.

Tînărul credincios îşi ridică privirea lăsînd la iveală obrajii umezi şi ochii înroşiţi. Daniel ştia de adoraţia pe care Yilane o nutrea pentru maestra sa şi îi putea înţelege atitudinea, ca şi pe cea a lui Rowen. De fapt, doar Maya şi Darby păreau să-şi păstreze seninătatea.

— Mi-a poruncit să ies ca să execute anumite gesturi prealabile colectării de Săruri Esenţiale potrivit ritualurilor sacre ale vrăjitorului din cel de-al Treisprezecelea… Am fost afară o oră sau peste şi, cînd mi s-a părut că întîrzie prea

mult să mă cheme, am intrat... şi am găsit-o în cămăruţă, pe jos.

— Ai mai văzut pe cineva aproape de magazie?

— Nu.

— Ai observat ceva ciudat la ea sau la vreun obiect din preajma ei?

— Nimic. M-am gîndit că a leşinat... Ritualurile pregătitoare menţionate în cel de-al Treisprezecelea solicită multă energie... Urna cu sudoarea cristalizată era răsturnată, iar maioul era tras în jos pînă la glezne... Am crezut că şi-a pierdut cunoştinţa. Am încercat s-o trezesc...

— Unde ai aşteptat cînd ea ţi-a poruncit să ieşi?

— Am urcat în cabina mea. Yilane se încruntă. Nu înţeleg rostul întrebărilor tale...

Fără să răspundă, Darby se întoarse spre fată.

— Şi tu, Maya?

— Eram singură la mine în cabină, odihnindu-mă.

— La fel ca şi mine, interveni Daniel.

Darby încuviinţă.

— Meldon Rowen şi cu mine eram împreună aici, în sala principală. Am auzit ţipetele lui Yilane şi Meldon a coborît primul... Voi, ceilalţi, eraţi singuri.

— De ce nu explici o dată pentru totdeauna la ce te gîndeşti, Héctor?

Rowen vorbi aproape pentru prima dată de cînd descoperiseră cadavrul lui Anjali şi o făcu foarte lent, pe un ton ameninţător. Nu plînsese încă şi chipul său era o mască încordată, care privea fix locul în care se afla indianca: Daniel ştia că erau semnele tipice pentru o persoană care a întreţinut cu cineva o relaţie de „dragoste”.

O mutaseră în sală şi o instalaseră pe un catafalc înclinat. Trupul cu piele închisă la culoare, lăsînd încă o oarecare impresie că ar fi în viaţă, contrasta cu albul catafalcului şi cu cele două benzi albastre cu care fusese legat de acesta. Chipul îi era acoperit cu altă bandă, dar părul îi alcătuia o pernă neagră de jur-împrejur. În lipsa

raclelor de incinerare, vor trebui să aştepte să se întoarcă pentru ca să o poată conduce pe ultimul drum cu ritualurile adecvate. Dar înainte de a o abandona uitării în cilindrul de congelare, li s-a părut corect să o mai privească pentru ultima dată.

În liniştea care a urmat, vocea lui Héctor Darby căpătă o sonoritate specială. Se ridicase şi se aşezase lîngă cadavru, parcă păzindu-l. Mai încolo, la fereastră, nava părea să treacă peste o fosă de mare adîncime. Decorul acela tenebros i se păru lui Daniel oribil de simbolic.

— E un amănunt pe care nu trebuie să-l uităm: Anjali Sen se pregătea să interogheze cadavrul Turmalinei potrivit regulilor celui de-al Treisprezecelea, ca să ştie cine era proprietarul ei… Îi privi pe rînd. Şi vă amintiţi cînd a realizat pe plajă transferul în minţile celorlalţi? A detectat ceva despre care încă nu ştim ce a fost…

— Pe Turmaline şi pe Mitsuko, spuse Rowen.

— Nu, dezminţi Darby. Este ceea ce am crezut şi eu la început, dar o deducţie foarte simplă m-a făcut să gîndesc contrariul. Pur şi simplu, Turmaline şi Mitsuko nu erau încă acolo cînd Anjali i-a perceput pe Daniel şi pe Yilane. Svenkov era cel care le comunica unde ne aflam unii şi alţii. Cînd Anjali i-a detectat, iar noi alergam spre micul golf, Svenkov a rămas în urmă ca să-i comunice Turmalinei noua direcţie, iar aceasta a hotărît să facă un ocol şi să ne întindă o capcană în golf. Dar în momentul acela încă nu erau acolo, nici cu Daniel, nici cu noi… Anja a perceput ceva diferit… Şi acest „ceva” poate avea legătură cu ceea ce a crezut Brent că percepe la Sentosa. Darby le făcuse un rezumat al celor ştiute deja de către Daniel. Toţi erau atenţi la vorbele omului biologic. În consecinţă, cei doi au perceput o prezenţă în anturajul nostru şi amîndoi au murit de stop cardiac. Mi se par prea multe coincidenţe.

Deodată, Rowen se întoarse spre Yilane. Ochii săi verzi scoteau fulgere.

— Tu ai găsit amîndouă cadavrele: pe cel al lui Brent şi

pe cel al Anjei… Altă coincidenţă?

— Asta mă face să par vinovat?

Vocea lui Yilane răsună disperată.

Darby încercă să-l liniştească, dar Rowen era deja pornit.

— Maya, Daniel şi cu tine eraţi singuri în zona cabinelor! Dacă există un duşman în grupul nostru, poate fi oricare dintre voi trei!

— Oricare dintre noi *cinci*, îl corectă Maya. Nu uita că s-ar putea să existe doi duşmani, în loc de unul.

— Poftim?

— Adevărul este un mercenar angajat de Stăpîn. Faptul că ar fi unul dintre noi nu-l împiedică pe Stăpîn să se afle şi el aici.

Vorbele acelea îi făcură pe toţi să se privească între ei. Lui Daniel nu i se părea imposibil ca acest lucru să fie adevărat. Dacă există un trădător, de ce n-ar fi şi doi?

Se ridicară mai multe glasuri în acelaşi timp, dar tonul imperativ al lui Rowen păru să pună lucrurile la locul lor.

— Crezi oare că persoana care l-a angajat pe Adevăr şi-ar fi riscat viaţa ca să ajungă pînă aici?

— Da, spuse Darby pe neaşteptate. *Oricine* ar fi riscat ceva mai mult decît propria viaţă ca să ajungă pînă aici…

Îl priviră cu toţii. Omul biologic se uita, palid, prin hublou, la locul nemaipomenit de care se apropiau.

7

Muntele, înălţat pe fundul fosei şi scos la iveală de reflectoare, părea o formaţiune prea regulată ca să fie naturală. Daniel observă pe culmea acestuia o bază plană, cu o uşoară depresiune în centru.

Frica şi tensiunea se reflectau pe chipuri. Fata era singura care nu se apropiase de geam şi rămăsese tăcută, în picioare, în acelaşi loc, cu ochii închişi.

— Oraşul lui Dumnezeu… spunea Darby ca pentru sine. Exact în locul pe care îl profeţea Biblia… Se îndreptă spre ecrane ca să observe comenzile. Am ajuns, şopti el.

Pe măsură ce se apropiau, nava i se păru lui Daniel foarte mică în comparaţie cu acel colos. Aparatul începu să facă o serie de evoluţii precise care îl plasară pe culme. Apoi, se auzi un ţiuit şi imaginile de pe toate ecranele din sală începură să pîlpîie, în vreme ce senzaţia de coborîre era evidentă. Cu un zgîlţîit final care trezi ecouri în structura navei, mişcarea se întrerupse. Schemele tridimensionale ale ecranelor nu lăsau loc îndoielilor.

— S-a aşezat în mod automat pe culme, spuse Darby.

Vreme destul de lungă nu se mişcă nici unul dintre ei. În pauză, se auziră fluierături îndepărtate, ca sunetul unui cuţit al cărui tăiş aluneca pe o suprafaţă de metal. Apoi, urmă liniştea.

— Cilindrul inferior. Rowen arătă ecranele. S-a deschis.

Prin geamul navei se strecura acum doar întunericul: reflectoarele exterioare se stinseseră. „Sfîrşitul traseului”, se gîndi Daniel. I se păru că făcuse o lungă călătorie, cea mai lungă şi cea mai importantă din toată viaţa sa, de la Marele Tren pînă aici.

Atunci, Darby se întoarse spre ei.

— Cred că circumstanţele ne obligă să ne unim din nou. Vom rezolva după aceea problema dureroasei morţi a Anjei. Acum, se impune să colaborăm. Va trebui să umblăm înarmaţi. Propun să adoptăm precauţia elementară de a nu ne despărţi…

Repartizară armele pe care le mai putuseră găsi după ce Turmaline îi obligase să le arunce în apă şi coborîră pe scară pînă la cilindrul inferior. Rowen fu primul care trecu prin tambuchi. Îl urmară, în această ordine, Darby, Maya, Daniel şi Yilane.

Cînd ieşiră din cilindru, se treziră pe o platformă întunecoasă, cu suprafaţa ruginită, ca o rampă care cobora dispărînd în întuneric. Platforma, iluminată de becuri

galbene slabe, părea pustie. Un miros rînced se simţea peste tot, dar aerul era respirabil.

— Această structură este pregătită să reziste presiunii de la mari adîncimi, ca Zona Scufundată, comentă Darby, în vreme ce coborau pe rampă. Lăţimea acesteia le permitea să meargă unii lîngă alţii fără să se incomodeze. De fapt, probabil că sîntem la peste o mie de metri sub nivelul mării, adăugă el.

Mergeau cufundaţi în propriile lor terori. Pînă şi fata părea cuprinsă de uimire, de parcă ar fi perceput măreţia locului care o înconjura. Doar liniştea nu era vastă: o restrîngeau huruituri îndepărtate cu care le era greu să se obişnuiască.

După ce dădură un ocol complet rampei şi ajunseră sub platformă, Rowen comentă:

— Nu este un munte... Sîntem în interiorul lui. Este gol pe dinăuntru.

Rampa făcea loc altei platforme. Cînd ajunseră la aceasta, se opriră.

Pereţii acelei noi incinte erau rotunjiţi şi de o culoare albastru cobalt uniformă, dar erau acoperiţi cu vîlvătăi de rugină şi de umbre. În cercul spaţios din centru erau mese cu ecrane de *scriptoria* şi scaune pliante. Lîngă pereţi se zăreau scobituri adăpostite în piatra închisă la culoare.

— *Scriptoria* şi mobilele sînt aproape noi, semnală Rowen.

— Fără îndoială că au aparţinut echipei lui Kushiro, spuse Darby.

Yilane o luase înainte şi, în momentul acela, îngenunche lîngă perete.

— Punctele de conectare au fost obţinute prin credinţă. Au legat *scriptoria* de maşinării de o vechime inimaginabilă...

— Maşinării primitive, spuse Darby pe un ton sentenţios. Ca şi nava care ne-a adus. Echipa lui Kushiro a reuşit să le restaureze şi să se conecteze la ele. Poate că au extras

date. Îl privi pe Yilane. Mă întreb… Mă întreb dacă ai putea să mă ajuţi, Yil… Tînărul credincios, care devenise puţin confuz, îşi ridică privirea spre Darby. Cred că tu cunoşti la fel de bine ca Brent tehnologia aparatelor *scriptoria…* Acestea par nişte modele destul de simple. Ai putea da de urma informaţiilor pe care le conţin?

Yilane îi privi pe toţi, căutînd parcă o aprobare generală.

— Aş putea încerca, spuse el. Ocupă un loc în faţa unui ecran şi îşi puse mîna pe suprafaţa acestuia. Imediat începură să apară ramificaţii tridimensionale care îi înconjurară capul ca nişte fantome de insecte. Funcţionează… Cred că o pot face.

Darby se aplecă peste umărul lui. După puţin timp, deveni clar că procesul de descifrare va lua ore, chiar zile întregi, dar omul biologic părea foarte însufleţit.

— Cred că voi face o oprire aici, spuse el întorcîndu-se spre ceilalţi. Am nevoie să studiez toate astea împreună cu Yil, să încerc să fac un rezumat… Sînt sigur că aici se ascund indiciile pe care am venit să le căutăm… Meldon, voi puteţi să exploraţi în continuare restul… acestui loc.

— Nu trebuie să ne despărţim, Héctor, obiectă Rowen. Tu însuţi ai spus-o.

— Ştiu, dar această descoperire modifică schema. Dacă nu ne repartizăm sarcinile, poate că nu vom obţine nimic. Avem transmiţătoarele Anjei, pe al tău, al Turmalinei şi al lui Svenkov. Le vom verifica pentru a şti dacă funcţionează şi vom fi în orice moment în legătură directă. Rowen părea să şovăie, dar atitudinea lui Darby era de neînduplecat. Meldon, asta este raţiunea primordială a căutării noastre. Am acceptat multe riscuri pînă cînd am ajuns aici şi nimeni nu mă va împiedica să accept încă unul…

Deschiseră transmiţătoarele şi le verificară. După ce s-au asigurat că funcţionează, Darby le făcu semn printr-un gest brusc să iasă şi i se alătură lui Yilane în faţa ecranelor, în vreme ce Daniel, Rowen şi Maya Müller îşi continuau drumul pe rampă.

Coborîrea a fost anevoioasă. Diametrul nivelelor următoare creştea şi, în consecinţă, porţiunea de rampă pe care se vedeau siliţi să o străbată era din ce în ce mai lungă. Dar o descoperire care li se păru surprinzătoare a fost aceea de a constata că, în ciuda aşteptărilor, noile niveluri nu păreau să mai fie atît de largi.

— Nu este o piramidă, spuse *Rowen* după ce inspecta cel de-al cincilea nivel. A adoptat această formă exterioară din cauza detritusurilor acumulate vreme de eoni… Poate fi foarte bine un cilindru cu o zonă superioară conică.

Coborîră încă alte două niveluri înainte de a face un popas. Noile decoruri erau departe de a semăna cu cel din prima sală: peste tot erau doar ruine, penumbră, imense spaţii pustii şi siluete a ceea ce ar fi putut fi nişte aparate.

La nivelul unde se opriseră, rarele porţiuni de lumină dezvăluiau unele obiecte în stare bună împrăştiate pe platformă, precum pleduri şi saltele. Rowen era de părere că fuseseră folosite de echipa lui Kushiro. Aerul era proaspăt şi umed, chiar uşor rece, şi un strat de aburi învăluia răsuflarea celor trei exploratori, însă proiectul după care fuseseră concepuţi îi făcea să evite disconfortul. Rowen verifică prin transmiţător încă o dată starea lui Darby, apoi pătrunse în sala aceea, urmat de Daniel şi de Maya.

— Este un oraş, spuse el. Poate că era deja sub mare sau poate că s-a scufundat în vremea cataclismelor… Am avea nevoie de mai multe vieţi ca să străbatem totul…

— A mea îmi este de ajuns, replică fata, întinzîndu-se pe o saltea. Deşi Maya *nu* obişnuia să se plîngă, Daniel ştia că nu era într-o formă bună. Genunchiul ei zdrobit o silea să şchiopăteze şi îi provoca dureri bruşte şi puternice.

— Dacă am şti măcar unde să căutăm… Rowen lăsă să-i scape răsuflarea pînă atunci reţinută. Orice lucru ar fi *Cheia,* dacă e ascunsă în aceste ruine nu vom da de ea niciodată. Ce părere ai, Daniel?

Daniel clipi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Mă întrebam care este rostul acestor saloane atît de mari… Ce era aici? De ce au fost construite şi de către cine? Ce făceau cu ele?

Pentru o clipă, cei trei păreau să caute răspunsurile în mulţimea de umbre care îi înconjurau. Se aflau într-un infim pătrat de lumină, cu ecouri ale unor îndepărtate huruituri sfîşiind atmosfera: lui Daniel îi aminteau de cîrîitul pescăruşilor în caverne.

— Dacă acesta este Oraşul în care visează Dumnezeu, spuse Rowen în cele din urmă, toate întrebările tale au un singur răspuns…

Hotărîră să amîne explorarea nivelelor inferioare şi reveniră la etajul cu pereţi albaştri. Darby şi Yilane păreau să fi rămas nemişcaţi în poziţiile în care Daniel îşi amintea să-i fi văzut pentru ultima oară. Strălucirea ecranelor le tatua chipurile.

— Noi am găsit mai mult sau mai puţin acelaşi lucru ca şi voi, spuse Darby cînd Rowen îi făcu rezumatul explorării: multe resturi de date, majoritatea inutile; rămăşiţele unor cunoştinţe dezordonate… Răsuflă. Asta ne va lua zile întregi.

— Katsura Kushiro a murit înainte de a vedea totul încheiat, răspunse Rowen. Să n-ai pretenţia să o faci în cîteva ore. De altfel, singurul lucru care ne interesează este *Cheia,* Héctor! Dacă există vreun indiciu despre locul în care s-ar putea afla…

— Am găsit-o deja, Meldon!

— Ce anume?

— *Cheia.* De-acum ştim unde se află. Darby atinse umărul lui Yilane şi îi arătă ceva. Mîinile credinciosului se mişcară în faţa ecranului şi datele care îl asaltau dispărură, înlocuite de schema neclară, dar identificabilă, a unui obiect cilindric împărţit în linii şi niveluri, cu o zonă superioară conică. Era uşor de recunoscut reprezentarea interiorului acelui „munte” gol pe dinăuntru. Dar toţi ochii erau îndreptaţi spre cuvintele pe un fond albastru, scrise în

limba universală, din josul imaginii:

Cheia Adîncului

— Este singurul lucru pe care îl ştim, spuse Darby. Locul acesta este *Cheia Adîncului.*

8

Explorarea nivelurilor inferioare a devenit mai anevoioasă, pentru ca erau într-o stare proastă. Întunericul i-a silit să meargă cu precauţie şi să folosească lanterne atîrnate de piept şi, cu toate că frigul din ce în ce mai puternic nu le afecta trupurile proiectate, oricît de dezbrăcate ar fi fost, începea să fie sîcîitor, în plus, la acele niveluri, zgomotul maşinilor în anumite zone depăşea pragul suportabilităţii.

Parcurgînd diferitele încăperi, supuse ruginii veşnice sau distrugerii, reuşiră să identifice containere cu temperatură joasă, lungi şiruri de rafturi pentru eprubete, vitrine transformate în gheaţă casantă şi nenumărate ustensile vechi de laborator.

— Ce sînt toate astea? întrebă Maya.

— Îmi amintesc de sălaşul bătrînului vrăjitor din cel de-al Treisprezecelea… explică Rowen. Aici se fabricau fiinţe omeneşti, sînt sigur… Cunosc bine echipamentele laboratoarelor mele de genetică. Instrumentele au o oarecare similitudine cu cele folosite în centrele moderne, deşi se remarcă printr-o vechime foarte mare…

La nivelul inferior, tavanele aveau încastrate vechi ţevării; dintr-una din ele curgea cu presiune un şuvoi de apă. Lanternele dezvăluiră un culoar lateral cu podeaua inundată. Unul dintre pereţii din capăt prezenta mai multe uşi cu închidere ermetică şi vizoare şi, în faţa lor, pe o etajeră, o colecţie de urne dispuse în şir, precum şi o

jumătate de duzină de catafalcuri rezemate de perete. Curelele lor ţineau doar oseminte.

— Urnele au simboluri în japoneza veche, anunţă Maya, pipăind una dintre ele.

— Şi catafalcurile de asemenea. Rowen se întoarse ca să examineze uşile etanşe. Acestea sînt vechi crematorii. Majoritatea cadavrelor au fost incinerate, dar ultimele au rămas pe catafalcuri…

Fata se întoarse către sunetul vocii lui Rowen.

— Erau oamenii lui Kushiro, afirmă ea.

— Ce li s-o fi putut întîmpla? întrebă Daniel.

— Ceea ce au găsit în locul acesta a însemnat sfîrşitul vieţii lor, spuse Rowen.

Un fior îl străbătu pe Daniel Kean, în vreme ce lanterna lui lumina ca un soare ce se stinge suprafaţa osemintelor şi cutiile prăfuite de metal.

— Măcar ştim că incineratoarele funcţionează, spuse fata.

Se întoarseră pe unde veniseră şi continuară coborîrea. Suprafaţa rampei era inundată de apă rece ca gheaţa şi huruitul motoarelor îi împiedica să se audă între ei dacă nu ţipau. Şiroaie continue împrăştiau în aer nori de aburi. Cînd nivelul apei ajunse pînă la genunchi, Rowen le propuse să se retragă, dar fata înaintă încă puţin. O văzură şchiopătînd la o cotitură a rampei pînă cînd se pierdu în întunericul deplin. O clipă mai tîrziu, reveni şi se opri în faţa lor, cu genunchiul rănit într-o uşoară flexiune, şiroind din cap pînă-n picioare sub plasa fină, neagră, pe care o purta.

— Nu e chip să coborîm mai departe. Uşile etanşe de acces spre nivelurile inferioare sînt închise şi sudate… Poate că a fost vreo inundaţie şi o comandă automată le-a închis…

— Dispozitive vechi, dar ingenioase, recunoscu Rowen.

Maya Müller încuviinţă.

— Sînt proiectate ca să se retroalimenteze fără comandă umană, poate de aceea au rezistat atîta timp.

— Rămîne de aflat pentru ce au fost construite, spuse Daniel. Şi de către cine.

Şiroaiele neîntrerupte din ţevăria spartă marcau liniştea. Deodată, Rowen îşi scutură capul. Pe Daniel îl intriga atitudinea rezervată a omului de afaceri, începînd de la moartea lui Anjali: era ca şi cum ar fi nutrit nişte gînduri prea complexe ca să fie exprimate. În momentul acela, totuşi, păru hotărît să le împărtăşească.

— Ar trebui să plecăm, şopti el. Vreau să spun, să ne întoarcem pe navă, la civilizaţie. Să uităm de toate... Nu se cuvine să aprofundam aceste cunoştinţe...

— Nu pot să cred că tu eşti cel care spune asta. Daniel zîmbi. Am crezut că eşti curios să afli ce înseamnă...

Vocea lui Rowen produse ecouri între pereţii întunecoşi cînd îl întrerupse.

— Trebuie să fim prudenţi faţă de curiozitate! În cel de-al Treisprezecelea, după distrugerea vrăjitorului din vremurile îndepărtate, nimeni nu vrea să cerceteze mai mult în viaţa acestuia... Textul afirmă, în mod simbolic, că nu se doreşte „zugrăvirea unei imagini definitive" a modului în care a pierit... Şi adaugă, în limba numită latină: *„Tace ut potes"* care se poate traduce prin: „Taci, pe cît posibil"...

Daniel îl privea, nevenindu-i să creadă.

— Propui să abandonăm *Cheia* fără să încercăm s-o cunoaştem?

— O cunoaştem deja! Rowen îşi mişca ochii, neliniştit, dintr-o parte într-alta. Daniel nu-l văzuse niciodată atît de exaltat. Este Casa lui Dumnezeu, Locul de pe Urmă... Nu putem ajunge mai departe! Am finanţat această călătorie pentru că voiam să obţin *Cheia,* şi am obţinut-o! Mă aflu în ea! Acum, ce ne mai rămîne de făcut? Nu trebuie să avem pretenţia de a înţelege totul... Anja obişnuia să o spună... Misterul Sacru al Divinităţii nu poate fi desluşit... Vorbeşti de „curiozitate"? Ce consecinţe le-a pricinuit acea curiozitate lui Kushiro şi oamenilor săi? Dar lui Anjali...?

Nici Maya, nici Daniel n-au vrut să întrerupă tăcerea

întretăiată de hohote de plîns în care se cufundă Rowen. Dincolo de motivele de „dragoste” şi de amintirea care ştia că îl împinge pe Rowen să spună asta, Daniel se întrebă dacă omul de afaceri putea să aibă dreptate într-un anumit fel. Trebuiau oare să abandoneze, aşa cum făcuse Kushiro? Să lase ca alţii să continue treaba? Şi de ce? Ce pericol exista în faptul de a cunoaşte mai mult? „Credinţa este cunoaştere, iar cunoaşterea produce frică.”

În vreme ce stătea pe gînduri, transmiţătorul sună.

— Cred că trebuie să vă întoarceţi, spuse glasul lui Darby, foarte încordat. Cunoaştem deja ceva.

9

În clipa în care Darby se pregătea să vorbească, luminile se stinseră cu un zgomot de maşinărie obosită. Domnea confuzia, în vreme ce mîinile pluteau spre lanterne, dar generatoarele recăpătară brusc viaţă şi sala se lumină din nou.

— Este o întrerupere intermitentă a sistemului energetic, explică Darby. După cum am văzut în diagrame, *Cheia* este alimentată de patru generatoare mari care utilizează apa mării ca să se reîncarce încontinuu, dar timpul imens care s-a scurs a provocat perturbări… Mecanismele s-au stricat şi s-au reparat ele însele de mai multe ori. Două au sfîrşit prin a se strica definitiv, dar Kushiro şi echipa lui au înlocuit piesele cum au putut. Sistemul de ventilaţie este de asemenea automat: reciclează apa ca să o transforme în aer respirabil şi extrage reziduurile, utilizînd energia excedentară a procesului pentru a menţine temperatura şi a reduce umiditatea… În teorie, *Cheia* a fost proiectată ca să dăinuie foarte multă vreme…

— Cine a proiectat-o? întrebă Rowen, nerăbdător.

— Noi, spuse Darby. Fiinţele omeneşti. A fost o lucrare

cu enorme cerinţe tehnice, care a necesitat mai mulţi ani. Privind lucrurile în mod obiectiv, deşi construcţia Zonei Scufundate din Japonia s-a dovedit a fi cu mult mai complexă, *Cheia* are meritul de a fi fost pionieră… În realitate, graţie faptului că deja construiserăm *Cheia,* am putut face faţă la ceva atît de colosal precum lucrarea din Japonia…

— Dar nu există consemnări istorice ale construirii acesteia… S-a făcut în secret?

— Consemnările au dispărut după perioada cataclismelor, Meldon.

— Vrei să spui…

— *Cheia* este anterioară Culorii.

— Înainte de Culoare nu existau fiinţe omeneşti în stare să facă aşa ceva!

— Ba existau, era o civilizaţie uimitoare, replică Darby calm. Au construit *Cheia* tocmai ca să protejeze civilizaţia aceea…

— Au anticipat căderea Culorii, interveni Yilane, rezemat de peretele albastru, cu o înfăţişare serioasă, precum şi distrugerea ulterioară a întregii vieţi de pe Pămînt, şi au hotărît să conserve diferite specii vegetale şi animale, inclusiv pe cea umană.

Darby încuviinţă şi arătă spre ecrane.

— De aceea au construit *Cheia Adîncului.* Calculele lor afirmau că orice entitate vie, situată la nivelul mării, va pieri fără urmă. Pînă şi creaturile din apele de mică adîncime aveau să fie distruse. Ar fi reuşit să supravieţuiască doar ceea ce s-ar fi aflat la mare adîncime. Se opri şi mişcă din cap. Trebuie să fi fost o epocă înspăimîntătoare. Mi-i imaginez ştiind că omenirea era condamnată, aşa cum afirmau anumite texte vechi pe care ei înşişi le considerau sacre… Şi cu toate că nu puteau face nimic ca să împiedice o catastrofă, au anticipat-o cu destul de multă vreme înainte şi au hotărît să încerce să salveze viaţa de pe Pămînt. Pentru asta au conceput *Cheia.* În ea au

adăpostit milioane de celule omeneşti şi ale numeroaselor specii de animale şi de plante. Habitatul trebuia să posede anumite caracteristici: mărimea potrivită, independenţa faţă de orice tip de control voluntar sau faţă de un combustibil neregenerabil... Ideea genială a constat în utilizarea apei de mare, care mai dăduse o dată naştere vieţii la începutul vremurilor. Au fost inventate maşini capabile să extragă din ea energia, aerul, apa potabilă, chiar şi alimente sub forma unor produse de bază. Constructorii lor ştiau că toţi cei care aveau să trăiască în *Cheie* nu vor putea ieşi la suprafaţă decît peste foarte mulţi ani... Poate peste secole...

— De ce? întrebă Rowen.

— Din cauza mutaţiilor pe care Culoarea avea să le provoace. Aflaseră că era vorba de un ansamblu complex de atomi ai unei specii diferite de cea care alcătuieşte materia normală. O numeau „materie străină". Lovindu-se de Pământ, această materie avea să se împrăştie în atmosferă sub formă de radiaţie. Efectele pe termen lung erau necunoscute, dar cele imediate erau uşor de dedus: dacă vreun organism viu ieşea din *Cheie,* chiar şi după mai mulţi ani de la catastrofă, nu avea să supravieţuiască. Fiinţele vii vor trebui să locuiască în acest mediu vreme de mai multe generaţii pînă cînd planeta va deveni din nou locuibilă. Şi asta au făcut. Nu cunoaştem momentul exact în care primii oameni au reuşit, în sfîrşit, să abandoneze *Cheia* şi să colonizeze suprafaţa Pământului, pentru că această cronologie este puţin mai specială, dar credem că au putut ieşi la vreo două sute de ani după căderea Culorii, la capătul a aproximativ şase generaţii. A fost o perioadă deosebit de importantă şi a rămas bine documentată. *Cheia* dispunea de mai multe nave similare celei pe care au reparat-o Kushiro şi oamenii săi, al căror itinerariu era trasat în mod automat. Strămoşii noştri le-au utilizat ca să se deplaseze în diferite puncte, unul dintre ele fiind acele caverne la sud de Dunedin... Apoi, legenda spune că

descendenţii lor au construit un sanctuar în onoarea „Măştii şi a Mîinilor”… Înţelegeţi? Darby zîmbi. Poate că primii oameni care au urcat la suprafaţă nu aveau încredere în analizele din *scriptoria* şi au purtat o vreme măşti şi costume speciale, şi acest fapt a rămas înregistrat în memoria colectivă a triburilor…

— Incredibil, admise Rowen.

— Da, acesta e cuvîntul.

Se lăsă o tăcere ciudată.

— Presupun că aceste descoperiri indică faptul că omenirea contemporană provine de aici… adăugă Rowen privindu-l stăruitor pe Darby.

Darby încuviinţă, ca şi cum această dovadă evidentă i s-ar fi părut tristă.

— Sîntem moştenitorii supravieţuitorilor creaţi în aceste laboratoare. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care actualul nostru control asupra geneticii este perfect. Tehnologia programării genetice, care pentru noi nu prezintă mistere, a fost o adevărată provocare ştiinţifică pe vremea strămoşilor noştri. Supravieţuitorii trebuiau să recreeze viaţa plecînd de la celulele păstrate în laboratoare şi tot procesul urma să fie supervizat de cei care aparţineau primelor generaţii, care, la rîndul lor, aveau să moară, fiind înlocuiţi de către cei mai tineri… Imaginaţi-vă lumea aceea închisă şi programată, destinată doar conservării speciilor.

Se întoarse spre Yilane şi îi ceru să caute ceva pe ecrane. Yilane îi dădu ascultare cu o ciudată ezitare. Între timp, Darby continua să vorbească.

— În primul rînd, programul genetic al fiinţelor a trebuit să fie schimbat… Închisă în *Cheie,* fără lumina soarelui, viaţa nu avea nici o posibilitate să se dezvolte. A fost nevoie să fie creat un alt soi de fiinţe, mai rezistente din punct de vedere genetic la condiţiile extreme… Poate că primele generaţii au murit mai repede şi doar următoarele au reuşit să subziste, modificînd la rîndul lor crearea celor ulterioare… În acelaşi timp, adăugă el arătînd spre ecran,

am găsit dovezi potrivit cărora necesitatea de a repopula planeta în viitor i-a obligat să acorde alte valori raportului dintre sexele nou-născuţilor, pentru a fi, în marea lor majoritate, femei... După cît se pare, în epocile străvechi, viaţa celor mai dezvoltate specii lua naştere în cavităţile interne ale femelelor...

— Am crezut că asta e o legendă...

Daniel îşi reaminti conversaţia lui cu Ina.

— Au avut loc multe dezbateri în această privinţă, recunoscu Darby. Bietul Brent, de pildă, nu a crezut-o niciodată. Însă datele pe care le-am găsit sînt de necontestat. În vechime, viaţa provenea din viaţă, iar intenţia strămoşilor noştri era ca aceasta să ia din nou naştere din viaţă. Cu timpul, totuşi, s-a renunţat la acest proiect. Pur şi simplu, a devenit inutil: într-o singură zi, maşinile genetice puteau produce sute de mii de creaturi în stare bună... Cu toate acestea, nu e oare surprinzător faptul că, pînă la urmă, modelele genetice ale trupurilor bărbăteşti au ajuns să semene cu cele femeieşti? Exista, fără îndoială, ideea subînţeleasă potrivit căreia ele erau mult mai importante şi mai demne de a fi imitate... De-a lungul a zeci de ani s-a unificat structura ambelor sexe, cu excepţia organelor de reproducere... Dar bărbaţii de odinioară erau toţi biologici... adăugă el cu o urmă de mîndrie.

La un semn al său, Yilane manevră *scriptorium*-ul. Pe ecran începură să defileze imagini rudimentare în două dimensiuni. Rowen şi Daniel se apropiară să le privească. Fata şopti:

— Vă rog, spuneţi-mi ce vedeţi...

— Sînt... Par figuri de oameni biologici... spuse Daniel.

Cu toate acestea, era ceva ciudat la acele figuri, pe care Daniel nu îl putea descrie, dar care le deosebea complet de fiinţele precum Darby. Poate că era absenţa absolută a *intenţiei.* Era vorba de o galerie de forme întîmplătoare, fără un sens şi fără un plan prealabil; o colecţie aberantă de

nasuri proeminente sau subţiri, de urechi mici sau mari, de mandibule proeminente sau de bărbii duble evidente, de feţe bărboase sau spîne, umflate sau colţuroase. Şi nu doar cele masculine, ci şi chipurile femeilor erau diferite de ale unora precum Shane Davenport.

— Sînt străbunii noştri, afirmă Darby. Bărbaţii şi femeile de acum mii, poate milioane de ani, echipa care a construit *Cheia Adîncului.*

După ce urmări foarte atent defilarea figurilor pe ecrane, Rowen clătină din cap cu un gest de uimire.

— Este extraordinar, spuse el. Dar dispuneam deja de poveştile biblice care afirmă că provenim din Antici, nişte fiinţe care trăiau sub apă unde fuseseră alungate de Dumnezeu, şi din care ne-am răspîndit pe Pămînt... Fără îndoială că la asta se refereau! Ceea ce dovedeşte încă o dată că Biblia Noastră a ştiut să descrie...

— Meldon, îl întrerupse Darby cu blîndeţe. Yil şi cu mine am găsit şi nişte arhive ciudate despre Cartea Noastră. Totul indică faptul că a fost scrisă *înainte* de căderea Culorii... Cu mult înainte chiar de construcţia *Cheii.*

— Poftim?

— Este ceea ce ne descumpăneşte cel mai mult. Omul biologic îşi deschise mîinile. Vă voi explica lucrurile aşa cum le văd eu şi apoi Yil vă va spune care este opinia lui. După o pauză, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele, Darby continuă: Aşadar, fiinţele omeneşti descoperiseră o formă de a supravieţui catastrofei, dar numai din punct de vedere *organic...* Ce se întîmpla cu restul vieţii lor? Nu sîntem animale sau plante: supravieţuirea noastră are mare legătură şi cu cultura noastră... Existau cunoştinţe care, pentru continuarea civilizaţiei, trebuiau să fie neapărat păstrate. Şi ce au făcut? Yilane, poate că tu reuşeşti să explici asta mai bine...

Credinciosul se ridică de la *scriptorium* şi merse spre peretele albastru. Ajuns acolo, se întoarse spre toţi ca să le vorbească.

Figura sa armonioasă oferea un contrast violent cu imaginile figurilor de pe ecran.

— Cei care au proiectat *Cheia* au construit un *scriptorium* rudimentar, dar imens, care urma să cuprindă toate datele pe care fiinţele omeneşti din viitor ar fi avut nevoie să le cunoască… L-au numit Părintele. Biblioteca acestuia conţinea informaţia necesară pentru a se relua cursul civilizaţiei din punctul în care fusese întreruptă. Făcu un gest. Era aici, în cupolă… Aceste aparate făceau parte din El.

— Şi? spuse Rowen.

Yilane îl privi pe Darby, care luă din nou cuvîntul:

— Încă nu sîntem siguri ce s-a întîmplat, dar totul indică faptul că, înainte ca fiinţele omeneşti să fi locuit în *Cheie,* Biblia nu era cea pe care o cunoaştem… Exista alta. Era denumită la fel, „Biblia”, dar era foarte diferită. Probabil că am moştenit acelaşi nume pentru Cartea Noastră…

— Diferită? Vrei să spui falsă, i-o reteză Rowen.

— E posibil, dar strămoşii noştri o considerau foarte importantă. De fapt, numele de *Cheia Adîncului* provine dintr-un capitol al său[11]… care de bună seamă vorbeşte şi el despre o stea care cade din cer şi despre sfîrşitul lumii… Poate de aceea au numit astfel locul care va feri specia umană de extincţia totală…

Dintr-odată, platforma părea ocupată de statui: nimeni nu făcea nici cea mai mică mişcare, nici măcar nu părea să respire.

— Şi cum a apărut după aceea Biblia noastră? întrebă, în cele din urmă, Maya Müller.

— Este exact punctul de controversă dintre mine şi Yilane, spuse Darby. După părerea mea, originea ei a fost

---

11 Aluzie la versetul 1 din capitolul 9 al „Apocalipsei *Sfîntului* Ioan Teologul” din *Noul Testament,* care, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaclion, apărută la Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol al II-lea”, Bucureşti, 1938, p. 1363, sună astfel: „Şi a trîmbiţat al cincilea înger şi am văzut o stea căzută din cer pe pămînt şi i s-a dat Cheia fîntînii Adîncului” (n.tr.).

următoarea: Cu trecerea generaţiilor, necesitatea unei credinţe unificate care să explice ce anume se întîmpla a devenit din ce în ce mai presantă pentru fiinţele din *Cheie.* Textul vechii Biblii nu le spunea nimic, presupun. Aveau nevoie de ceva diferit, ceva care să explice dintr-o perspectivă metafizică faptul că nu puteau vedea munţi, rîuri sau nori, ci doar o noapte veşnică populată de ciudate creaturi submarine... Aveau nevoie de o altă credinţă şi au făcut singurul lucru pe care îl puteau face, ceea ce cu toţii am fi făcut în locul lor: au apelat la Părinte. Părintele a fost cel care le-a oferit Cartea Noastră.

Chipul lui Rowen se crispă.

— Vrei să spui că Biblia a fost născocită de un *scriptorium?*

— Nu, nu, nu. Darby îşi arătă palmele. Vreau să spun că acesta a căutat-o şi a oferit-o noilor oameni. Era scrisă deja cu multă *vreme* înainte. Nu ştim cine este Autorul, dat fiind că a fost ştearsă orice urmă a numelui său... Probabil că au fost chiar locuitorii *Cheii* cei care au suprimat aceste date, împreună cu multe altele care nu însemnau nimic pentru ei şi au păstrat doar ceea ce li se părea că se potriveşte cu lumea în care trăiau.

— Şi de ce le-a oferit *scriptorium*-ul Cartea Noastră? întrebă Maya.

Darby sublinie întrebarea cu un gest afirmativ.

— Acesta este punctul fundamental. De ce tocmai acele paisprezece texte, atunci cînd locuitorii de pe *Cheie* i-au cerut să-i facă să înţeleagă ce se întîmpla? Yilane spune că a ales textele sacre pe care constructorii *scriptonum*-ului le-au stocat înăuntrul acestuia... dar eu nu cred. Dacă ar fi aşa, de ce a întîrziat atît de mult să le-o ofere? Au trecut mai multe generaţii!

Zîmbetul atrăgător al lui Rowen se extinse lent. Vocea, totuşi, sună răguşit.

— Sînt sigur că tu ai elaborat deja o teorie, Héctor!

— Mă rog, eu... Darby le întoarse spatele. Începu să se

plimbe, agitat, dintr-o parte în alta. Gîndiţi-vă că, la urma urmelor, Părintele era doar un aparat... Căuta date. Noile fiinţe omeneşti, vrînd să cunoască ceva mai mult despre viaţa lor decît simpla relatare ştiinţifică, i-au cerut tot ce avea legătură cu ceea ce se întîmpla. Iar noi, în ce fel am face-o azi? Cu alte informaţii: date calendaristice, coordonate, descrierea obiectivă a evenimentelor... Asta este ceea ce au făcut şi locuitorii din *Cheie:* au furnizat datele pe care le cunoşteau, iar *scriptorium*-ul le-a căutat şi le-a oferit... ce anume? Mai multe date, care coincideau cu cele oferite! Îşi ridică mîinile. Nu putea face altceva, era un aparat.

— Şi ce date erau acelea? întrebă Rowen.

— Unele foarte generale: o lume de întuneric populată de creaturi monstruoase, de zei scufundaţi... Dar altele erau mai specifice şi au rămas înregistrate: căderea unui meteorit şi coordonatele *Cheii*. Îi privi pe rînd. Iată aici punctul crucial. Într-un anumit fel, coordonatele locului în care ne aflăm, locul unde s-au născut noile fiinţe omeneşti, corespundeau *exact* cu cele menţionate în textul celui de-al Patrulea Capitol, unde se vorbeşte despre Oraşul Scufundat al lui Dumnezeu...

— Este uimitor! exclamă Rowen. Cartea Noastră a profeţit acest fapt! Dar Darby îl întrerupse apropiindu-se de el pînă cînd ajunse la cîţiva centimetri de figura acestuia.

— „A profeţit acest fapt”? Rămase privindu-l fix. Da, poate. Asta este şi părerea lui Yilane... Dar n-ar putea exista o explicaţie mai simplă?

— Care anume?

— Gîndiţi-vă la asta: au introdus coordonatele locului unde trăiau, iar *scriptorium*-ul le-a oferit un text în care figurau aceleaşi coordonate... Darby îşi deschise braţele. Şi dacă ar fi fost vorba numai şi numai de o... coincidenţă? Şi dacă *scriptorium*-ul le-a oferit textele doar pentru această informaţie, iar oamenii cei noi au considerat sacru *întregul ansamblu?*

10

Tăcerea era adîncă. Yilane a fost cel care a rupt-o.

— Asta e ceea ce Héctor numeşte „o teorie”, spuse el zîmbind, şi pe Daniel îl miră tonul batjocoritor atît de neobişnuit pentru el care îi vibra în glas.

— Absurd, rezumă Rowen.

Urmă o nouă întrerupere bruscă a energiei, însă acum nici măcar acest fapt nu reuşi să potolească dezbaterea aprinsă. În întuneric se ridicară mai multe voci, dar se impuse cea a lui Rowen.

— Biblia Dragostei şi a Meşteşugului nu constă doar în informaţii… Biblia *este* realitatea, Héctor! Vorbeşte despre Culoarea care a căzut pe Pămînt, despre puterile ascunse în mare şi în munte, despre hibrizi…

— Nu există nici un singur fapt în Cartea Noastră care să fi fost dovedit fără urmă de îndoială, Meldon! interveni Darby.

Lumina reveni după această declaraţie, dezvăluind un grup de chipuri îngrijorate. Cel al lui Darby strălucea de sudoare. Ochii îi scăpărau de furie.

— Unde sînt hibrizii aceia? continuă el. Există triburi întregi care cred în ei şi se deghizează ca ei, dar numai nebunii afirmă că i-ar fi văzut! La fel se întîmplă cu „Dumnezeu” şi cu „Oraşul său Scufundat”! Lovi cu palma în masa cu *scriptorium.* Fir-ar să fie, trupuri proiectate! Oare şi minţile v-au fost proiectate? Gîndiţi-vă! Dacă citim Cartea Noastră cu obiectivitate, nu vom găsi nici o informaţie reală, cu excepţia acelor afurisite de coordonate! De exemplu, Biblia afirmă că meteoritul era de mici dimensiuni şi că a căzut în curtea din spate a unei ferme…!

— Într-o zonă din Vest, acum dispărută, care se numea

Noua Anglie[12], îl corectă Rowen. Povestea cu „ferma” este o metaf…

— Fals! îl întrerupse Darby, şi se răsuci spre ecran, dar renunţă după o încercare nervoasă. Yilane, te rog, arată-ne harta continentului dispărut…

Scoţînd un suspin, credinciosul se aplecă peste *scriptorium.* După o clipă, harta lumii apărea ciuntită spre Vest, cu prezenţa unei enorme mase de pămînt îngustat la mijloc şi cu extremităţile de la Nord şi de la Sud lăţite.

— Aici a căzut meteoritul, Rowen! Darby îşi puse arătătorul pe zona nordică în vreme ce toţi, cu excepţia fetei, se apropiau ca să se uite. Înainte, aici era un întreg continent, mult mai mare decît Europa. Noua Anglie era doar o parte din el. Acum, a rămas doar un crater enorm şi mai multe insule risipite în Sud: este ceea ce numim „Vestul”. Iar meteoritul avea un diametru de kilometri întregi!

Rowen clătină din cap, fără să se lase convins.

— Aproape toate numele din Biblie au fost şterse din versiunile moderne, Héctor, asta o ştim! S-a dovedit cu mult timp în urmă că sînt pur simbolice… La fel, istorisirile sînt parabole. Explică realitatea cea mai profundă, dar nu sînt istorisiri reale… Autorul nu încerca să ne spună că meteoritul ar fi căzut într-o afurisită de fermă! Nu ştiu ce vrei să demonstrezi cu…

— Vreau să demonstrez, Meldon, că unele lucruri însemnau ceva foarte diferit în epoca în care Cartea Noastră a fost redactată! Limba pe care o folosim acum, de exemplu, nu era singura pe care o vorbeau şi o înţelegeau pe vremea aceea fiinţele omeneşti… Yil şi cu mine tocmai am constatat-o! Vă amintiţi de vechile limbaje pe care tradiţia le-a consemnat în anumite scrieri: japoneza, germana, latina…? Limba noastră, engleza, era una dintre

12 Regiune din nord-estul Statelor Unite ale Americii, corespunzînd coloniilor engleze întemeiate în secolul al XVII-lea pe coasta Oceanului Adantic, şi anume Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island şi Connecticut (n.tr.).

acestea, nu unica, dar a fost aleasă de locuitorii din *Cheie* drept idiom universal. Vreţi să ştiţi de ce? Pentru că textele Bibliei au fost scrise la origine în această limbă. Am inversat ordinea cauzei şi efectului, Meldon! Cartea Noastră a devenit sacră şi, *datorită acestui fapt,* tot ce are legătură cu Cartea Noastră a fost sacralizat!

Rowen părea să fi pierdut dintr-odată interesul pentru discuţie şi se îndepărta de grup spre peretele sălii. Maya şi Yilane mişcau din cap cu gesturi sceptice. Comentariile lor erau similare: „Nu, nu este adevărat, Héctor", „Te înşeli, Héctor". Se apropiaseră de Darby într-un asemenea mod, încît păreau că îl asaltează. Chiar şi Daniel se gîndea că omul biologic exagera cu atacul său la adresa Bibliei.

— Nu sînt sigur de nimic din ceea ce spun… zise Darby moderîndu-şi tonul. Poate că greşesc…

— Aşa este, spuse Yilane pe un ton sentenţios şi cu mult mai mult calm decît Rowen. Fapt e că tu nu eşti credincios.

— Héctor… Fata mişca din cap în vreme ce îi tremurau pleoapele. Teoria ta este interesantă, dar e ceva pe care l-ai uitat. Cartea Noastră, folosită de un credincios profund, *funcţionează.* Biblia controlează realitatea, Héctor. De ce?

Darby zăbovi cu răspunsul. Cînd o făcu, păru brusc abătut.

— În această privinţă, ai dreptate. Am văzut ce reuşeşte credinţa să facă şi ştiţi că am un profund respect pentru ea… Dar nu aveam de gînd să neg ceea ce face un credincios, ci… expresia lui deveni rugătoare… ci să găsesc o explicaţie coerentă pentru ciudata lume în care trăim, pentru frica absolută pe care am moştenit-o, pentru credinţa noastră într-o divinitate malignă care trăieşte sub ape şi în nişte forţe obscure care ne controlează destinul… Este tot ce doresc.

Spiritele păreau mai domolite şi Darby trase aer în piept, înainte de a vorbi din nou:

— În orice caz, nu vom putea hotărî asta acum… E prea complex… Va trebui să o lăsăm în seama celor care sînt mai

înţelepţi decît noi… sau care dispun de mai mult timp. Zîmbi. Am făcut o descoperire epocală pentru istoria omenirii şi trebuie să o facem cunoscută pentru ca alţii să tragă propriile…

— Nu. Capetele se întoarseră spre acela dintre ei care vorbise. Am venit aici tocmai pentru a împiedica acest lucru.

Îşi scosese pistolul din toc şi îl îndrepta către ei.

11

— Problema cu voi toţi este că sînteţi oameni cu prea puţină credinţă.

Glasul lui Yilane adoptase un alt ton, mult mai grav şi mai ferm. În vocea aceea de om în vîrstă păreau să-şi găsească locul mai multe tonuri. Era ca un cor de bătrîni perfizi mîrîind ameninţător. Daniel, care se afla cel mai aproape, făcu un pas spre el. Fără să înceteze a-i ameninţa cu pistolul pe ceilalţi, tînărul îl privi.

— Crezi cumva că am nevoie să trag ca să te ucid, Daniel Kean? Şi vorbi cu vocea aceea aspră, prefăcîndu-şi ochii în puncte luminoase: *Dă-te înapoi.*

Daniel se simţi parcă îmboldit de o forţă care îl împingea în spate. Dar nimic nu-l impresiona atît de mult ca aspectul lui Yilane. Nu numai că se schimbase realmente, dar trăsăturile lui aveau o deosebită duritate, ca de cremene.

— Şi tu, de asemenea, Meldon! Yilane îndreptă pistolul spre omul de afaceri. Nu te apropia.

Rowen ţinea mîinile ridicate, dar în glasul său nu era teamă cînd vorbi:

— Ce-i cu tine, Yilane?

— Yil, nu-mi vine să cred… şopti Darby, îndurerat.

— Bineînţeles că nu-ţi vine *să crezi,* idiotule! Yilane îşi arătă dinţii. Asta a fost marea ta problemă! Şi ce e mai rău este că i-ai urît pe cei care pot într-adevăr să creadă.

— Nu e adevărat, negă Darby.

— Teoriile tale absurde o demonstrează. Dar ştii ce e mai amuzant? Yilane, într-adevăr, părea să se amuze de propriile sale cuvinte. Că ai ajuns pînă aici tocmai datorită puterii credinţei!

— Ştiu, admise omul biologic.

— Încă nu ştii nimic.

Pentru o clipă, afirmaţia aceea pluti în atmosfera umedă şi rece. Atunci, deodată, Yilane zîmbi din nou şi vorbi ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cînd îşi aruncă părul castaniu pe spate cu un gest violent, lui Daniel îi păru din nou acelaşi tînăr dintotdeauna. Dar era ceva în privirea lui care se schimbase complet.

— Eu cunoşteam existenţa *Cheii* cu mult înainte ca voi să vă fi interesat de ea, Héctor! Chiar înainte de a o fi găsit Kushiro. O caut de prea multă vreme, deşi motivele mele n-au fost nici pe departe asemănătoare cu ale voastre... Acum îmi aparţine. Voi nici măcar n-aţi fi ajuns pînă la ea dacă n-ar fi fost istoriile pe care *fiul meu* vi le-a povestit...

— Fiul tău? Darby clipi uimit. Nu, Jeremy Yin, nu poţi crede...

— Ba eu chiar pot să cred, replică tînărul. Priveşte-mă, Héctor Darby, şi spune-mi cine sînt.

— Eşti Jeremy Yin Lane... Asemănarea cu tatăl tău este un simplu design genetic... Tatăl tău a vrut aşa, la fel cum al meu dorea ca eu să fiu biologic...

— Nu, îngăimă Rowen, subit înspăimîntat. Are dreptate, Héctor: s-a transferat complet în fiul său. Nu este Yilane, este Ezra Obed.

— Corect, aprobă Yilane. Pînă şi ignoranţii asemenea lui Rowen cunosc cel de-al Treisprezecelea...

— Te înşeli, Yin! Darby îşi recăpătase aplombul. Nu eşti propriul tău tată! El a avut o mare influenţă asupra ta, dar nu te poţi lăsa anulat din acest motiv!

Ceva în înfăţişarea lui Yilane păru să şovăie la cuvintele lui Darby. Cînd începu să vorbească, vocea sa deveni din

nou tînără şi nesigură:

— Nu este ceea ce crezi… Tatăl meu trăieşte în mine şi eu în el, dar el a dominat întotdeauna, şi e drept să fie aşa… Deodată, se încruntă şi tonul i se înăspri: Yilane nu e bun de nimic. A plîns şi a ţipat cînd a fost biciuit de adoratorii Măştii, s-a simţit terorizat în caverne şi a trebuit să-l consolezi, Daniel, îţi aminteşti? De-a lungul întregii călătorii l-am lăsat pe Yilane să se exprime în felul lui… dar am făcut în spatele lui şi în spatele vostru tot ce trebuia să fac. Acum a sosit momentul ca Yilane să dispară şi să rămînă Ezra Obed. Yilane era o simplă coajă, o deghizare utilă… Nu merită să încheie o căutare de o asemenea anvergură. Eu, Ezra Obed, am fost cel care a ştiut că revelaţia lui Kushiro avea să se producă, cel care a recrutat oamenii necesari pentru a o sechestra pe Mitsuko şi pe ceilalţi discipoli ai ei ca să-i interogheze… Greşeala mea a constat în faptul că i-am împărtăşit fiului meu acest secret. I-am cerut stăruitor să nu-l divulge, dar Yilane avea prea multă încredere în maestra lui, Anjali Sen, ca să tacă… Atunci cînd am vrut să-l împiedic, era deja prea tîrziu. Anjali Sen îl cunoştea, şi voi de asemenea… Aveam două opţiuni: ori să vă elimin, ori să vă folosesc în beneficiul meu. Am ales-o pe cea de-a doua. Aveam nevoie de numeroasele tale mijloace materiale, Meldon, precum şi de cunoştinţele lui Héctor şi de forţa lui Anjali şi a Mayei ca să ajung pînă aici, dar am dus la îndeplinire propriile mele planuri cumpărînd servitori ca Moon, Olsen, Turmaline sau Adevărul…

— Ne-am… luptat împotriva ta de la început… şopti Rowen.

— Mai degrabă, în favoarea mea. V-am mai spus că aveam nevoie de voi. În această căutare, am fost la fel de ignorant ca şi voi. La început, am crezut că în Japonia este ascunsă *Cheia* şi, cînd am bănuit că învăţatul Kushiro ar fi putut, pur şi simplu, să lase încă un indiciu în laboratorul său, am schimbat planurile şi i-am trimis doar pe Ina şi pe

Olive cu Daniel, pentru ca voi să credeţi că aţi învins adversarul... Uneori, ca să nu bănuiţi, mă supuneam aceloraşi primejdii ca şi voi: aşa cum a fost în Zona Scufundată, cînd înşişi mercenarii mei ne-au întins o ambuscadă, sau la Otago, cînd, din pricina prostului de Svenkov, am fost făcut prizonier împreună cu Daniel de către un trib de mascaţi... Faptul că l-am lăsat pe neghiobul meu de fiu să rămînă mereu la suprafaţa fiinţei mele mi-a permis, în plus, ca nici măcar Anjali să nu mă detecteze... Nimeni, cu excepţia Turmalinei, nu-mi cunoştea identitatea; asta îmi permitea să acţionez liber.

— Chiar şi aşa, interveni Darby, Ezra Obed a murit în urmă cu doi ani, şi tu ştii asta. Am asistat la funeraliile sale...

Yilane zîmbea din nou. Vocea îşi păstra tonul acela care îl înspăimînta pe Daniel.

— Sînt în viaţă, Héctor Darby! I-am dat lui Yilane instrucţiunile necesare. Ştiam că avea să facă tot ce i-aş fi poruncit, şi aşa a fost. Cel de-al Treisprezecelea dictează că un cadavru trebuie să fie incinerat ca să poată fi reînviat de către un vrăjitor. Fiul meu m-a reînviat în secret, folosind ritualul acela. Apoi, nu mi-a fost greu să-i iau locul...

— Pot accepta că ai plănuit toate astea, Yilane, spuse Darby, dar să nu încerci să mă convingi că l-ai înviat pe tatăl tău...

În mod surprinzător, Yilane păru să cugete la vorbele lui Darby.

— Poate că e adevărat ceea ce spui, zise el în cele din urmă, zîmbind, dar nu foloseşte la nimic, pentru că eu cred altceva.

— Şi credinţa aceea... te-a făcut să-l ucizi pe Brent Schaumann?

Glasul lui Darby era plin de dispreţ.

— S-a apropiat prea mult... de adevăr.

— Te referi la ultimul mercenar pe care l-ai angajat...

Yilane zîmbi şi ambianţa păru că se întunecă şi mai

mult.

— Este aici, afirmă el. Nu-mi pasă că aţi aflat. Adevărul este printre voi şi va avea misiunea de a termina ceea ce am început eu… Chiar dacă voi muri, el va distruge *Cheia,* se mărgini el să-l privească stăruitor pe Darby. Este singurul lucru care contează acum…

— Yilane, Ezra sau indiferent cine ai fi, spuse Rowen, şi eu cred că nu trebuie să cercetăm mai mult despre *Cheie,* dar de ce să o distrugem?

— Pentru ca să-i împiedicăm pe alţii să o cerceteze în viitor. Ca să apărăm credinţa, Meldon! Pentru tine nu contează decît fapta eroică, nu-i aşa? Dar *Cheia* este mult mai mult decît un trofeu: înseamnă moartea lui Dumnezeu şi sfîrşitul timpurilor, aţi uitat? Potrivit legendei, *Cheia* poate nimici tot ce credem, şi acum înţeleg de ce… În ciuda faptului că „teoria” ta, Héctor, este ridicolă, nu încetează să prezinte un anumit pericol toxic, care s-ar accentua dacă altcineva ar mai găsi acest loc… Nimeni nu trebuie să ştie că Biblia a putut fi… – o strîmbătură îi schimonosi faţa – … aleasă din întîmplare!

— Şi ce ai de gînd să faci cu noi?

— Mă tem foarte tare că veţi fi distruşi odată cu ea.

— Nu te vei putea întoarce singur, îl sfidă Rowen.

— Nu-mi va păsa că pier, dacă prin asta pot să împiedic ca tot ce se află aici să fie cunoscut.

— Şi lui Anjali… Rowen îşi stăpînea cu greu mînia. Şi ei i-ai făcut rău?

— Yilane n-ar fi fost niciodată în stare de aşa ceva, interveni Maya.

Muşchii firavi se încordară pe chipul împietrit al lui Yilane.

— Sigur că da, prostul de Yilane năzuia să simtă „dragoste” pentru ea… Dar Anjali sesizase prezenţa Adevărului, la fel ca Schaumann. Pe deasupra, se pregătea să o interogheze pe Turmaline, care v-ar fi dezvăluit numele meu… Nu mi-a fost greu să intru în încăpere înainte de

ritual, prefăcîndu-mă că sînt Yilane şi luînd-o prin surprindere, ca pe Schaumann în grădina din Sentosa. Pot face în aşa fel încît o inimă să înceteze să mai bată, după bunul meu plac... Anjali era puternică, dar era rănită şi slăbită, iar eu sînt Ezra Obed Lane, credincios profund al celui de-al Treispreze...

— Te dispreţuiesc, Ezra Obed, i-o reteză Rowen, înfuriat. Într-un fel sau altul, te voi face să plăteşti moartea lui Anjali...

Ura pe care o vedea în ochii lui Rowen îi trezi lui Daniel curajul de a interveni:

— Tu ai dat ordin ca familia mea să fie sechestrată, iar soţia mea, ucisă...

Yilane îl privi ca şi cum abia în momentul acela şi-ar fi dat seama de prezenţa lui.

— Oh, Daniel, jocul dublu cu tine a fost pasionant... Eşti un biet om pe care Katsura Kushiro l-a prefăcut într-un *messenja* al său, chiar dacă ignor motivul... În vreme ce tu te ocupai să-l consolezi pe laşul meu de fiu, eu m-am delectat distrugîndu-te pe dinăuntru... Pentru mine, nu reprezinţi nimic.

— Dacă nu reprezint nimic, nu-mi vei putea face nimic, spuse Daniel, apropiindu-se.

Dar înainte de a putea face un alt pas, o siluetă întunecată şi atletică i-o luă înainte, năpustindu-se asupra lui Yilane cu un strigăt.

Totul s-a petrecut foarte repede. Rowen şi Yilane se opintiră unul împotriva celuilalt şi se auzi o împuşcătură. Maya Müller, care sărise şi ea spre Yilane, se lovi de trupul lui Rowen, dînd înapoi.

— Ajunge! strigă Yilane, îndreptînd spre ea pistolul fumegînd.

Fata se opri. Darby, ghemuit lîngă Rowen, plîngea în hohote. Nici Daniel nu-şi putea stăpîni lacrimile privind torsul sfîrtecat al lui Meldon Rowen.

— Lucrurile s-ar fi putut termina cu mai mult calm

pentru voi, spuse Yilane. Aveam de gînd să vă las în viaţă pînă în ultimul moment, dar acum cred că voi grăbi momentul acela…

Se întoarse spre Maya şi îi ţinti capul. Daniel anticipă noua împuşcătură şi închise ochii.

În clipa aceea, lumina dispăru.

Se auzi o detunătură în întuneric, urmată de un scurt zgomot asurzitor. Cînd energia reveni în sală, Yilane îşi pierduse arma, îi curgea sînge din gură şi din urechi, iar fata îl ţinea sub ameninţarea pistolului. Cu toate acestea, tînărul credincios zîmbea.

— Am ştiut întotdeauna că eşti cea mai bună, Maya Müller!

Darby se grăbi să-i smulgă Mayei arma şi îl ţinti pe Yilane.

— I-ai ucis pe toţi cei pe care-i iubeam! strigă omul biologic.

— Dă-i înainte, atunci, trage! Yilane zîmbea sfidător. Haide, omule biologic, răzbună-te pe cei proiectaţi, pe cei pe care îi urăşti şi îi doreşti la fel de mult.

Darby tremura cu degetul pe trăgaci. După o vreme care păru o veşnicie, coborî arma. Yilane scoase un hohot de rîs răguşit.

— Iată diferenţa dintre biologia ta şi designul meu: nu eşti în stare să ucizi pe nimeni privindu-l în faţă!

Deodată, Maya puse stăpînire pe pistol.

— Eu n-am nevoie să privesc, spuse ea.

Cînd ecoul împuşcăturii se stinse, Darby şi Daniel se apropiară. Pe jos, în faţa lor, Yilane părea să zîmbească în continuare.

— N-a fost în întregime vina lui, spuse Darby. Influenţa tatălui său a sfîrşit prin a-l înnebuni şi a crezut că…

Se întrerupse şi privi, palid, spre cadavru.

Daniel urmări direcţia privirii sale şi îşi dădu seama.

Cadavrul lui Yilane începea să se topească.

12

La început, semăna cu o simplă învelitoare de piele făcută să ascundă viscerele. În momentul următor, viscerele îşi pierdură consistenţa şi pielea se înmuie, parcă dezumflată. Muşchii se micşorară pînă ce rămaseră doar oasele, care se năruiră fragmentîndu-se şi formînd mici rămăşiţe care, la rîndul lor, se crăpară şi se fărîmiţară.

Darby şi Daniel priviră entuziasmaţi locul unde zăcuse Yilane, care era acum doar o umbră de pulbere şi o imagine înregistrată pe retine. Omul biologic îşi agita capul de parcă ar fi purtat o aprigă luptă interioară.

— Nu… îşi însoţea vorbele cu gesturi de negare. Nu… Asta era ceea ce *credea* Yilane… A trăit cu această idee şi a murit cu ea… Dar asta nu înseamnă că nu s-a înşelat…

— Héctor, spuse fata, cu părul ascunzîndu-i chipul pe jumătate, în cel de-al Treisprezecelea se descriu modurile de resuscitare a unui cadavru plecînd de la cenuşa lui… Îţi aminteşti tatuajele şi medalionul pe care îl folosea Yilane, şarpele cu două capete? Erau simbolurile nodurilor ascendent şi descendent ale invocaţiilor… Nu ne-a minţit: Yilane a resuscitat cadavrul lui Ezra, iar Ezra i-a luat locul…

Darby se pregătea să răspundă cînd un semnal îl întrerupse. Se apropie în grabă de imaginile de pe *scriptoria,* care pîlpîiau odată cu ecranele, iar vocea sa arăta nelinişte.

— Datele… dispar acum…! Yilane a fost cel care le-a extras!

Daniel se întoarse cu rapiditate şi se năpusti asupra cablurilor înainte ca Darby sau Maya să fi reacţionat, trase de ele şi ecranele se stinseră. Însă Darby mişcă din cap.

— Nu mai e altă soluţie. Yilane a dat ordin, fără îndoială, să se şteargă orice informaţie. Ne-am întors de unde am plecat: datele sînt în continuare în acelaşi loc în care se găseau… Dar cred că voi putea încerca să recuperez unele

dintre ele înainte de a pleca, folosind propriul meu *scriptorium…*

După ce se asigură că toate *scriptoria* funcţionau din nou, Darby păru să se calmeze. Îşi trecu mîna peste faţă şi îi privi.

— Am rămas doar noi trei. E inutil să mai stăm aici. Propun să căutăm cîteva obiecte pe care să le luăm cu noi ca să-i convingem şi pe alţii de existenţa *Cheii…* În afara datelor pe care voi reuşi să le copiez, poate că veţi aduce vreun instrument vechi din laboratorul în care erau incubate fiinţele omeneşti… După aceea, ne vom întoarce pe navă. Sînt sigur că ne va duce în mod automat la sanctuarul de la sud de Dunedin.

— Am rămas noi trei, sublinie Maya, şi Adevărul.

Daniel şi Darby se întoarseră spre ea. Pe chipul omului biologic reapăru îngrijorarea, asemenea unui vechi prieten care n-ar fi plecat niciodată de tot.

— Yilane a spus că Adevărul este cu noi, iar eu îl cred, adăugă Maya. De altfel, se afirmă că Adevărul este un credincios profund al celui de-al Paisprezecelea, Ultimul Capitol. Ştii ce înseamnă asta, Héctor?

Darby încuviinţă. Chipul lui îşi pierduse culoarea.

— Este în stare să pună stăpînire pe minţile altora, spuse el.

Daniel îşi aminti de Mitsuko şi înghiţi în sec.

— Adevărul poate fi oricare dintre noi trei… continuă fata, impasibilă. Poate că ne controlează chiar acum, fără să o ştie ceilalţi.

— Dar, dacă este aşa… Darby o privi îngrijorat. Cum vom şti cine este înainte de a se hotărî să acţioneze?

Nici Maya, nici Daniel nu răspunseră. Pentru o clipă, se auziră doar respiraţiile lor şi scîrţîiturile metalice din adîncurile *Cheii.* Pe Daniel îl făceau să se gîndească la scîncetul unui copil.

— În concluzie, trebuie să ne asigurăm că nu mai poate fi nimeni altcineva, spuse Maya. Pe cînd vorbea, îşi atîrna la

cingătoare două tocuri de armă. Anja şi Meldon sînt morţi, dar există modalităţi prin care o minte străină să sălăşluiască temporar într-un cadavru. Există incineratoare la nivelul inferior. Trebuie să le ardem cadavrele şi să dizolvăm cenuşa în acid, sau să o aruncăm în exterior. Putem merge după Anjali şi apoi să-i ducem pe amîndoi jos…

— Eu va trebui să rămîn ca să supervizez culegerea de date.

— Nu vreau să vii, acceptă Maya. Vei rămîne cu transmiţătorul deschis. Dacă auzim ceva ciudat, sau tu auzi ceva ciudat, ne reunim numaidecît. Cînd vom scăpa de cele două cadavre, vom putea pleca…

Darby şi Daniel acceptară planul. Îşi împărţiră armele rămase. Maya păstră pistolul cu două ţevi al lui Svenkov, care mai dispunea încă de muniţie, Daniel rămase cu pistolul-mitralieră al lui Yilane, iar lui Darby i-i înmînară pe cel al lui Rowen. Se mişcau cu greutate. Doar mîinile fetei oarbe nu tremurau.

Cînd încheiară pregătirile, Maya şi Daniel se îndreptară spre rampă, dar ea, care mergea înainte, se opri brusc.

— Încă ceva. Duşmanul nostru este foarte deosebit. Nu trebuie să şovăim să tragem dacă vreunul dintre noi ar face orice ne-ar trezi bănuielile, şi asta mă include şi pe mine, bineînţeles; el nu ne va mai lăsa altă posibilitate. Făcu o pauză, pentru ca amîndoi să-i asimileze spusele, şi adăugă: Adevărul este un mare mincinos, să nu uitaţi.

Fără să mai aştepte răspuns, continuă să urce rampa.

Capitolul al Paisprezecelea

Ultimul

1

Daniel îşi stăpîni un fior privind cadavrul lui Anjali Sen. Rigiditatea făcuse ca benzile care îl menţineau strîns legat de catafalc să se încordeze. Cînd Maya dezlegă banda de pe piept, cadavrul coborî greoi, susţinut doar în talie, iar picioarele i se depărtară. Apoi, Maya dezveli chipul, iar ochii credincioasei, ca două pietre de onix montate pe o expresie oribilă, păreau să-l observe pe Daniel de dincolo de moarte…

— Biata Anja, spuse fata mîngîind pîntecele închis la culoare al cadavrului. Crima lui Yilane a fost înspăimîntătoare: a distrus persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Dar nu el a fost cel care a făcut-o realmente… După o pauză, îşi scutură capul şi îşi prefăcu din nou mîinile în unelte. Ajută-mă la cablurile astea…

Două cabluri prinse de tavan menţineau patul funerar în cuvenita poziţie aproape verticală. Daniel mişcă un scaun şi se urcă pe el. Reuşi să desprindă cablul din partea lui, în vreme ce Maya făcea acelaşi lucru de partea ei. Atunci, fata procedă la coborîrea catafalcului. Daniel, aşezat pe spătar, o privea.

— Explică-mi cum poate o minte să invadeze o alta, chiar şi moartă, spuse el.

— Este o chestiune de credinţă, răspunse ea în vreme ce manevra catafalcul spre podea. Se bazează pe Ultimul Capitol, care se ocupă de o femeie care invadează mintea unui bărbat şi îi ocupă trupul, în vreme ce mintea lui se introduce în cadavrul ei… În Capitol, se explică metaforic cum se poate realiza acest transfer…

— Adevărul poate face asta, spuse Daniel înfiorat,

gîndindu-se la Mitsuko.

Maya încuviinţă. Era aplecată lîngă Anjali şi desfăcea ultima bandă care o ţinea de încheieturile şoldurilor.

— Este o vrăjitorie, comentă ea. Celor care o fac li se spune „necromanţi”. Sînt vrăjitori care folosesc puterile Ultimului Capitol. Cu ei este posibil să se facă acte de profanare, precum introducerea unei minţi vii într-un trup mort, sau însufleţirea unui cadavru prin forţa spiritului care îl ocupă... Gata... Rămase o clipă în aceeaşi poziţie, cu chipul aplecat spre Anjali. Îl vom lua cu noi. Îl pot căra eu. Dar mai întîi vom scotoci cabinele în căutarea restului de echipament şi vom lua ceva ca să transportăm cadavrele... Cîteva cearşafuri vor fi de folos.

O lăsară pe jos pe Anjali şi coborîră în zona cabinelor. Peste tot domnea liniştea. Transmiţătorul, atîrnat de centironul din mici inele metalice al Mayei, torcea cu ţiuituri îndepărtate. Din cînd în cînd, se auzea Héctor Darby tuşind sau vorbind cu voce joasă: „De acord...” şi „Asta e...” erau frazele sale preferate. Maya îl întrebă dacă totul merge bine, iar omul biologic îi răspunse afirmativ.

Cînd ajunseră la cabine, îşi împărţiră sarcinile. Daniel intră în camera lui şi se aşeză pe vine lîngă poliţa pe care lăsase parte din apă şi alimentele pentru întoarcere. Aranjă totul şi, pe cînd o făcea, simţi ceva.

Privi de jur-împrejur, stînd încă pe vine, dar nu găsi originea acelei senzaţii. Era ca şi cum i-ar fi atras atenţia un amănunt pe care nu reuşea să-l precizeze.

Se ridică în picioare şi luă cearşaful. În spatele lui, se deschise uşa.

— Ai terminat? spuse fata.

Maya verificase deja cabinele lui Rowen şi Darby. Căutară într-a lui Yilane fără să găsească nimic şi reveniră în sala principală. Maya căra cadavrul lui Anjali, iar Daniel se înarmă cu două genţi cu cearşafuri şi echipamentul pe care reuşiseră să-l strîngă. Se îndreptară din nou spre scară, coborîră pînă la cilindrul inferior şi trecură prin

tambuchi ca să aibă acces la *Cheie.*

La vremea aceea, senzaţia că totuşi ceva mergea realmente prost devenise şi mai intensa pentru Daniel.

2

— Cum merge treaba? întrebă Maya Müller.

Lăsase jos cadavrul lui Anjali şi îl înfăşură în cearşafuri.

— Încet, răspunse Darby, laconic.

Cu toate că fuseseră tot timpul în legătură, faptul de a se întoarce în sala albastră şi de a constata că Darby era bine şi la fel de concentrat ca întotdeauna dinaintea ecranelor reprezentă o uşurare pentru Daniel. Totuşi, încă nu se eliberase de acea nelinişte crescîndă.

Lăsă jos genţile cu echipament şi folosi celelalte cearşafuri ca să-l înfăşoare pe Rowen. Trupul omului de afaceri era rece, iar rigiditatea începea să-l cuprindă ca într-un cleşte. Un val de tristeţe îl năpădi pe Daniel, care dorea în sinea lui ca spiritul lui Rowen să se întîlnească cu al lui Anjali pe ţărmul verde al Capitolului întîi.

Luminile se stinseră în timpul funebrei sarcini şi întunericul făcu să sporească neliniştea lui Daniel. Atingea pielea îngheţată a cadavrului lui Rowen şi asculta comentariile lui Darby, însă deodată toate acestea se topiră şi el se afla în alta parte: o încăpere scăldată într-o lumină atît de albă încît, în mod paradoxal, îl împiedica să zărească detaliile. În faţa lui era Adevărul, aşa cum fusese şi pe înălţimile fosilizate ale Vechiului Turn din Tokio sau în întunecosul cilindru metalic din casa lui Svenkov, vorbindu-i prin intermediul... *cui,* de această dată?

Lumina îl orbea, nu reuşea să-i vadă chipul, dar îi auzea vocea şi simţea o nesfîrşită spaimă în prezenţa lui. „Sînt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri...”

Cînd lumina reveni, acel gen de viziune păru că se ascunde după un nor. Totuşi, neliniştea lui nu scădea.

— Să terminăm cu asta, spuse Maya.

Daniel nu se putea grăbi mai mult, şi fata lăsă propria povară ca să-l ajute. Mîna Mayei, tăiată în mai multe locuri de părul Turmalinei şi încă bandajată, se dovedea puţin cam neîndemînatică. Totuşi, părea în continuare cea mai puternică şi mai bine pregătită dintre toţi trei.

Cînd au fost gata, luară cadavrele pe umeri, se despărţiră de Darby şi începură să coboare pe rampă.

Coborîrea se dovedi mult mai dificilă decît îşi închipuise Daniel. Greutatea cadavrului lui Rowen pe umărul său era considerabilă, iar podeaua umedă şi alunecoasă îl silea să meargă foarte încet. Întunericul adînc, plin de pîrîituri care se reflectau cu efect de ecou în tavanul înalt, făcea lucrurile şi mai anevoioase. Daniel începu să se gîndească la faptul că zgomotele deveniseră mai frecvente şi mai intense, ca şi cum, în lupta fără răgaz purtată vreme de eoni între presiunea mării şi carcasa *Cheii,* aceasta din urmă ar fi început să cedeze.

Nici fata nu părea să se simtă bine. Daniel o auzea gîfîind, în vreme ce şchiopăta purtînd în spinare trupul lui Anjali. O mînă de culoare brună a cadavrului era vizibilă sub marginea cearşafului, balansîndu-se în lumina lanternei lui Daniel, singura care era aprinsă.

Străbătură nivelurile pustii, fantasmagorice, oprindu-se din cînd în cînd doar ca să-şi tragă sufletul. Într-o astfel de pauză, Daniel rupse tăcerea:

— Ce vom face dacă nu funcţionează? Incineratoarele, vreau să spun.

Fata îşi înălţă capul. Părul ei, de obicei răvăşit, sfîrşise prin a alcătui o construcţie blondă de şuviţe lipite pe faţă. Daniel îşi aminti cît de diferită părea la Sentosa, în după-amiaza aceea cînd călăriseră împreună.

— Ar trebui să funcţioneze, spuse ea. Dar, dacă va fi nevoie, vom arde noi înşine cadavrele.

Ajunseră la laboratoare şi le străbătură, strecurîndu-se printre şirurile dese de mese cu incubatoare şi vitrine, pînă

cînd ajunseră într-un mare spaţiu degajat. Atunci, ea se opri brusc.

— Descrie-mi ce e aici, înăuntru.

— Un perete. Daniel îndreptă lumina spre acesta: şiroaie de apă coborau pe suprafaţa lui, ca şi cum ar fi fost vorba de o piele care pierdea mult sînge. Şi o uşă închisă.

Maya răsuflă din greu şi se aplecă, depunînd cadavrul lui Anjali pe podeaua inundată. Apoi, îşi trecu mîna prin apă şi şi-o duse la gură.

— Nu este sărată, din fericire. Vocea ei răsună cu putere în vasta încăpere. Poate că provine de la aceeaşi avarie din sălile inferioare. Mecanismele de securitate au închis automat intrările, printre care, după cum se pare, şi pe cea a culoarului incineratoarelor. Nu putem merge mai departe…

Rămase în aceeaşi poziţie, cu genunchiul sănătos în sus, ca şi cum şi-ar fi pierdut brusc tot curajul.

— Ce facem acum? spuse Daniel gîfîind, aplecîndu-se ca să lase, la rîndul său, cadavrul lui Rowen lîngă al lui Anjali.

Îl invada o vagă impresie: ceva nu se potrivea.

Fata se ridică în picioare şi şchiopătă pînă la perete. Cizmele ei cu şireturi înaintau printr-o baltă.

— Va trebui să găsim o altă intrare, sau să încercăm să o deblocăm pe asta. De ce nu examinezi şi celălalt perete? Poate că există vreun dispozitiv de deschidere…

— Cred că nu trebuie să ne despărţim…

— Nu ne vom despărţi. Eu voi căuta aici, iar tu acolo. Sîntem foarte aproape…

Daniel sfîrşi prin a accepta şi se îndepărtă către peretele indicat, făcîndu-şi loc cu picioarele desculţe prin apă. Aţintindu-şi lanterna spre capătul culoarului, înţelese ce anume i se păruse incongruent.

— Ne-am înşelat, spuse el cu voce tare. Intrarea spre incineratoare se află pe acest culoar, îmi amintesc bine…

Deodată, auzi doar vuietul propriei voci. Încetase să mai audă paşii Mayei şi pîrîiturile transmiţătorului pe care îl

purta aceasta.

Ceva mergea *realmente* prost.

— Maya?

Se răsuci cu lanterna în mînă.

Fascicolul de lumină dezvălui apa de pe jos, o pereche de cizme roşii, nişte picioare dezgolite, o centură, un tors şi cele două ţevi ale armei lui Svenkov îndreptate spre el.

În momentul acela, ţevile începură să tragă.

3

Cînd ecoul asurzitor se stinse, Daniel ştiu două lucruri: că era teafăr şi că fata nu putea greşi tirul de la distanţa aceea. Era vorba probabil de un rateu voluntar, dar nu înţelegea, de ce a vrut ea să dea greş (şi nici de ce a tras înspre el) şi nu avea timp să înţeleagă.

Ţevile continuau să-l ţină sub ameninţare, dar numai una din ele fumega. Intui într-un fel oarecare că, la următoarea tragere, Maya nu va mai da greş.

În cazul în care ar fi fost vorba despre Maya.

„Poate să domine minţile după plac.”

Avea mai multe posibilităţi: alese, poate, în mod inconştient, să-şi ducă mîna la propriul pistol.

— Lasă arma jos, Daniel, se mărgini ea să spună din umbră.

Daniel nu-i dădu ascultare. Ridică pistolul şi, în momentul acela, băgă de seamă că fata se mişcase teribil de repede şi deja nu mai era în faţa lui. Ţinti de o parte şi de alta, dar descoperi că nici el nu voia să tragă. Cel puţin, nu în ea.

Fără să coboare arma, pătrunse cu spatele în culoarul incineratoarelor. În momentul acela, un alt proiectil smulse scîntei din rama de metal a intrării în culoar.

Atunci o văzu, stînd pe vine lîngă una dintre mesele din salonul inundat, reîncărcîndu-şi arma cu gesturi rapide.

— Daniel, lasă arma jos! repetă ea.

Vocea îi sună ca un strigăt.

Acest strigăt a fost cel care l-a împiedicat să răspundă împuşcăturii. Se dădu înapoi pe culoar neîndrăznind să renunţe a mai privi spre intrare, cu pistolul în mînă şi lanterna jucîndu-i pe piept. Hotărî să tragă numai dacă ea îl va urmări pînă la tunelul acela.

Dar unde avea să meargă? Auzea un zgomot nedesluşit de maşinării dintr-un anumit loc al sălii. Poate că va reuşi să se ascundă, să încerce să o deruteze. Trebuia să fugă, asta era clar. În faţa Mayei Müller, sau a Adevărului care îi controla acum acesteia trupul, era lipsit de posibilitatea vreunui contraatac.

Pe cînd se gîndea la asta, văzu umbra fetei profilată pe intrarea în culoar. Îşi încordă degetul şi, cînd se pregătea să tragă, silueta urmăritoarei sale păru să se cufunde în pămînt. Aţinti lanterna spre ea şi observă frenetica ei încercare de a se ridica în picioare, pe cînd centironul din inele zăngănea lovindu-se de podea. Fără îndoială, cizmele ei alunecaseră pe metalul umed. Daniel nu văzu să poarte asupra ei pistolul lui Svenkov, poate că se rostogolise unde nu-i mai era la îndemînă. În orice caz, nu putea sta să verifice. O luă la fugă pe culoar pînă ajunse la cotitură. Se temea să nu alunece la fel ca Maya, dar mersul desculţ îi oferea un avantaj.

La acea cotitură a culoarului se auzeau claxoane însoţite de lumini sclipitoare de culoare portocalie. Nu ştia de cît timp fusese activată alarma, în cazul în care ar fi fost vorba de o alarmă, şi deduse că poate vreun foc de armă atinsese un anumit tip de circuit.

Mai multe bidoane erau rezemate de perete. În faţa lor, la o anumită înălţime, zări un spaţiu între două galerii prin care păreau să treacă nenumărate ţevi şi cabluri şi care era împărţit la rîndul său cu stîlpi mari. Se gîndi că, dacă izbutea să urce pînă acolo, poate că va reuşi să scape. Sau măcar să cîştige timp. Avea nevoie de timp ca să ştie ce era

de făcut.

Dintr-un salt, urcă pe un bidon şi îşi aruncă pistolul în locul unde avea de gînd să ajungă. Apoi se propti cu picioarele de capacul bidonului şi se avîntă spre marginea de metal, pe care o apucă din toate puterile.

În vreme ce atîrna, încercînd să se caţăre, auzi cizmele păşind. În mare grabă, se ridică spre noua platformă, apucă arma şi îndreptă fascicolul de lumină al lanternei care îi atîrna pe piept. Acolo se afla un labirint de ţevi răsucite: dacă pătrundea înăuntru, era aproape sigur că Adevărul nu-l va putea găsi.

Alergă printr-unul dintre pasajele înguste deschise între cablurile de oţel. Se întrebă în zadar ce s-ar putea întîmpla dacă o împuşcătură ar nimeri una dintre conductele acelea. Ar sări totul în aer? S-ar inunda?

Ca şi cum ar fi vrut să-l ajute să-şi limpezească îndoielile, în momentul acela mai multe ţevi, în dreapta sa, săriră în aer. Nu se întîmplase nimic mai rău decît atît, însă Daniel înţelese că ea urcase pe platformă. Privi în spatele său şi o văzu la cîţiva metri distanţă. Şi cea mai rea era bănuiala că nu greşise intenţionat acel ultim foc de armă: acum, Maya încerca să-l ucidă.

O luă pe una dintre cotituri şi, deodată, o placă de metal din pardoseală, ruginită şi uzată, cedă sub picioarele sale. Încercă să se prindă de ţevi, dar picăturile care le împroşcau le făceau alunecoase. Straturi de rugină, cabluri răsucite şi ceva care putea fi praf vechi de nenumărate secole îl însoţiră în cădere. După o lovitură, descoperi că îşi pierduse pistolul. Un cablu lung şi gros îl înconjura şi, în eforturile de a se elibera, se încurcă şi mai tare.

Auzi un zgomot pe tavan. Privind, îşi dădu seama că urmăritoarea lui avusese mai mult noroc. Atît de mult încît, într-un anumit sens, îl favoriza chiar şi pe el, dat fiind că Maya nu căzuse şi încă se mai afla pe o ţeavă de pe platforma superioară, ezitînd poate dacă să sară sau să tragă de acolo. Nenumăratele lumini sclipitoare o arătau ca

pe un animal sălbatic. Daniel se gîndi că sunetul alarmei era şi el avantajos, căci o zăpăcea pe Maya.

Într-un efort suprem, îşi strînse picioarele, le strecură prin labirintul de cabluri şi reuşi să scape.

Nu ieşise de acolo atît de teafăr pe cît credea: îl durea foarte tare o coastă, dar picioarele îi erau neatinse şi, în momentul acela, era singura parte din trup care îl interesa.

Privi în jurul său fără să-şi găsească arma. Ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai mult, lanterna încetase să mai funcţioneze după cădere. O luă la fugă prin penumbra intermitentă a luminilor şi constată că stîlpii cei mari de pe platforma superioară se prelungeau în zona inferioară. Se îndreptă spre unul dintre ei şi se ascunse în spatele lui. Repetă stratagema cînd auzi paşii. O văzu pe fată mergînd fără să se grăbească în direcţia lui. Şchiopătatul ei se intensificase şi acum ea îşi trăgea piciorul, dar părea să-l perceapă pe Daniel cu aceeaşi exactitate, de parcă l-ar fi adulmecat. Atunci, o auzi.

— N-am altă soluţie, Daniel, decît să trag…

Hotărî să rişte. Ieşi din ascunzătoare şi alergă în zigzag, folosind stîlpii ca pe o protecţie momentană. Un glonţ nimeri într-unul din aceştia şi ricoşă, bezmetic, lăsînd în trecere un ecou de şuiere îngrozitoare.

Ajunse la culoarul lateral şi descoperi că acolo erau incineratoarele şi că nu exista o altă ieşire. Va trebui să se întoarcă. Şi asta însemna să dea peste cele două ţevi ale pistolului lui Svenkov mînuite de o luptătoare expertă a cărei minte era controlată de un asasin.

Atunci văzu catafalcurile verticale cu scheletele legate de acestea. Folosi unul dintre ele drept scut şi îşi aşteptă moartea.

Paşii se auziră în interiorul coridorului. Din nou, vocea ei încordată:

— De-acum *nu mai eşti* Daniel…

Deodată, Daniel Kean crezu că înţelege totul altfel.

Fugise crezînd că Adevărul o controla pe fată, dar

cuvintele ei sugerau o explicaţie diferită.

— Maya, ascultă-mă! Sînt Daniel! Se opri să aştepte o reacţie: nu urmă nici una, doar tăcere. Cine crezi tu că sînt? Ce-i cu tine?

Nu primi nici un răspuns. Nici măcar paşii nu se mai auzeau.

Şi dacă ea îl înşela? Şi dacă ceea ce îi spusese era un truc pentru ca el să nu mai fugă şi să se demaşte? Dar atunci îşi aminti focurile de armă ratate de la început şi i se păru că este explicaţia corectă. Fata *nu voia* să-l ucidă: se vedea *obligată* să o facă, poate pentru că îl suspecta pe el. Dar de ce?

Ştia că riscă să-şi descopere ascunzătoarea dacă ar fi continuat să vorbească, dar de-acum nu se mai putea opri:

— Maya, răspunde-mi, te rog!

Atunci, auzi ceva neaşteptat: un hohot de plîns.

Ieşi din ascunzătoare şi o văzu pe fată pe culoar, în faţa incineratoarelor, cu silueta profilată de lumina spectrală albastră în partea de sus a uşilor etanşe. Căzuse în genunchi şi, în momentul acela, dădu drumul pistolului.

— Ia-l... îl rugă ea. Daniel, pistolul! Ia-l, te rog!

Putea fi o capcană, dar ceva în tremurul ei disperat îl făcu să aibă încredere. Ieşi din ascunzătoare, se apropie şi culese arma de pe jos. Ţevile erau fierbinţi.

— De ce mă suspectezi?

— Nu ştiu... Ea rămăsese în genunchi. Nu-mi amintesc nimic... Am început să mă gîndesc la asta fără să o pot evita atunci cînd ne-am întors de pe navă cu trupul lui Anjali... Nu înceta să mă ameninţi cu pistolul... Îţi pot face orice... E mai bine să mă împuşti...

— Nu, spuse el, ştiind că ar fi incapabil să o facă.

— A fost în mintea mea... gemu Maya. A încercat să mă convingă de faptul că trebuie să te omor... Te rog, trage...

— Poate că există şi o altă posibilitate. Centironul tău. Dă-mi-l!

Ea îi dădu numaidecît ascultare, de parcă ar fi intuit

ceea ce îşi propunea el. Daniel constată că inelele erau rezistente şi închizătoarea greu de deschis fără folosirea ambelor mîini. Nu era vorba de o soluţie perfectă, dar i se părea cel mai bun lucru de făcut, date fiind împrejurările. Se dădu înapoi cu arma îndreptată în sus.

— Ridică-te în picioare şi pune mîinile pe ţevi! spuse el.

Folosi cureaua de la propriul său centiron ca întăritură, pentru a împiedica închizătoarea metalică să fie la îndemîna degetelor ei. Fata colaboră în grabă. Cînd fu înlănţuită, Daniel îi scoase benzile de cartuşe de rezervă şi le fixă în jurul propriului mijloc. Apoi, constată că transmiţătorul ei era închis. Îl conectă şi auzi vocea îngrijorată a lui Darby.

— Ce s-a întîmplat? S-a întrerupt legătura!

— Sîntem bine, Héctor, spuse Daniel, gîndindu-se că nu poate explica în acel moment ce se întîmplase. Ne întoarcem imediat.

Darby gîfîia excitat.

— Am găsit ceva! E foarte important! Trebuie să veniţi!

Darby îl asigură că aşa va face. Închise transmiţătorul şi o privi pe fată, care părea a accepta să fie legată fără să se zbată. Deposedată de centironul de inele, trupul ei era acoperit doar de pete de praf şi de unsoare. Ochii închişi şi strălucirea umedă a pielii dădeau impresia că se găseşte în mijlocul unui coşmar oribil. Daniel o mîngîie pe frunte.

— Nu vreau să te las aici, Maya, dar cred că este cel mai bine. Ea încuviinţă. Realizînd unde se află, Daniel îşi aminti ceva. Cadavrele... Trebuie să le aduc...

— Nu, ascultă-mă, nu mai are importanţă, spuse Maya. Dacă a reuşit să intre în mintea mea, înseamnă că este *afară,* într-un trup viu... Şi amîndoi ştim *în care anume.* Se foia neliniştită, cu capul înclinat şi obrazul sprijinit de ţevărie, cu firele sale de păr ca nişte şerpi lipiţi de pomeţi. El trebuie să fie... Am rămas doar noi trei! *El* trebuie să fie!

— Nu cred, spuse Daniel, dar, pe cînd o spunea, se întreba dacă ea putea avea dreptate. Mă duc să-l văd.

Se îndepărtă urmărit de strigătul ei.

— Ai grijă, Daniel! *Trebuie să fie* Héctor!

4

Cufundat într-un coşmar tulburător, începu să urce. Nu voia să creadă ceea ce îi spusese ea, dar, dacă avea de gînd să-l înşele, de ce nu îl împuşcase cînd avusese ocazia? Poate că doar greşea şi, în acest caz, ce altă explicaţie putea exista? Darby, ea sau… Sau el însuşi? Era oare posibil să creadă nebunia potrivit căreia, fără să ştie, el este Adevărul sau îl adăposteşte într-un fel oarecare?

Un lucru era cert: rămăsese singur. Complet singur. Nu putea avea încredere nici în Maya, nici în Darby. Se afla acolo copleşitor de singur şi se gîndea că asta a fost ceea ce anticipase Kushiro atunci cînd l-a ales. Acum, totul depindea de el.

Ajunse la rampa de acces în sala albastră şi începu să urce, ţinînd pistolul cu două ţevi în poziţie de tragere, dar nu ştia la ce avea să-i servească. Chiar dacă omul biologic ar mărturisi că el este Adevărul, Daniel era sigur că n-ar avea tăria să-l ucidă.

— Héctor? îl strigă el.

Nu se aştepta la liniştea aceea de-abia tulburată de vuietele îndepărtate din măruntaiele *Cheii.* Se puse în gardă. Pistolul enorm îi tremura în mîini.

Ajunse pe platformă, presupunînd că avea să o găsească pustie sau poate – îl înspăimînta posibilitatea aceea – cu cadavrul lui Darby pe jos. Dar omul biologic era în picioare în fundul sălii, întors cu spatele şi complet nemişcat.

— Héctor… Daniel îndreptă arma spre el. Ce se întîmplă?

Darby păru că ia aer în piept înainte de a vorbi. Cămaşa pe care o purta era pătată de sudoare.

— Bună, Daniel, spuse el fără să se întoarcă, cu o voce liniştită, dar Daniel percepu un ton ciudat care îl alarmă numaidecît.

— Ce ai în mînă?

Omul biologic se întoarse spre el şi îi arătă cartea.

— Este o Biblie. O purtam în bagaje. Atunci, Darby clipi din ochi, observînd pistolul. Deodată, vocea lui răsună din nou la fel ca întotdeauna. Ce faci? Unde este Maya?

Daniel se hotărî să-i povestească. Darby îl ascultă în tăcere, făcînd ochii mari, luminaţi de reflexele imaginilor de pe *scriptorium,* care continua să primească date. Cînd Daniel termină de vorbit, Darby făcu ceva care îl lăsă descumpănit: îşi destinse buzele sub barba încîlcită şi un zîmbet îi prefăcu figura într-un gargui. Dar era un zîmbet ciudat.

— Aşa că... Adevărul „a invadat" mintea Mayei... Asta este ceea ce crezi? Darby întinse braţul şi Daniel ridică pistolul. La gestul acela, Darby se opri. Vreau doar să las cartea pe masă... Daniel, înţeleg cît eşti de nervos, dar, dacă nervii ăştia fac frumosul şi delicatul tău deget să apese pe trăgaci, chiar şi din greşeală, nu vei mai afla cîteva lucruri interesante...

Fără îndoială, acela era felul de a vorbi al omului biologic. Daniel îl cunoştea foarte bine şi, auzindu-l, se linişti puţin. Făcu cîţiva paşi spre interiorul sălii, aşezîndu-se într-o poziţie mai bună faţă de Darby, sub luminile pereţilor albaştri. Totuşi, nu coborî arma. Darby îşi arcui sprîncenele stufoase.

— Vei continua să mă ameninţi cu grozăvia aia de pistol, ori o să mă asculţi?

— Pot face şi una, şi alta.

— Eu nu, răspunse Darby. Cînd sînt ameninţat, încetez să mai vorbesc. E aproape un act reflex. Limba mi se mişcă doar atunci cînd se simte destul de liberă ca să o facă. Şi deodată păru că îşi pierde răbdarea. Oh, hai odată! De ce ţi-e frică? Sînt cumva înarmat? Şi dacă puterile acelea ale

Adevărului sînt atît de reale pe cît afirmaţi voi, la ce îţi va folosi afurisitul ăla de pistol...? Schiţă din nou zîmbetul acela pe care Daniel îl cunoştea. Te pot asigura că nu sînt Adevărul, dar îl voi spune...

Daniel şovăi o clipă. Coborî atunci pistolul şi îl vîrî în tocul care atîrna de centura cu muniţie din mici perle explozive.

Darby se arăta încruntat. Nu părea mai liniştit decît înainte: de fapt, în privirea lui plutea o lucire bănuitoare, ca şi cum, dînd ascultare cererii sale, Daniel i-ar fi dovedit fără echivoc că ameninţarea lui era serioasă. Cu toate acestea, un calm ciudat pusese stăpînire pe Daniel. Încă nu era foarte sigur cine era omul pe care îl avea în faţă, dar hotărîse, la fel ca în acea primă zi petrecută în casa din Konigshafen, să aibă încredere în el.

— Vorbeşte, spuse el.

După o clipă, Darby zîmbi şi lăsă exemplarul din Biblie pe masă.

— Mă bucur că ai optat pentru o hotărîre raţională, Daniel. Pentru că, dacă există ceva mai rău decît Adevărul, aceasta este să crezi în el.

— Ajunge cu jocurile de cuvinte. Ce vrei să spui?

— Voi vorbi limpede. Darby îşi deschise braţele groase, păroase. Adevărul nu există şi, dacă există, nu posedă puterile pe care credem noi că le are... Nu poate să invadeze mintea altcuiva, nici să trăiască într-un trup mort. Puterile credincioşilor sînt simple iluzii înzestrate cu voinţă... Îl privi pe Daniel, al cărui chip arăta uimire. E ciudat, dar tu păreai să o ştii de la bun început... Dacă n-ar fi încetat să creadă în credincioşi, aş spune chiar că învăţatul Kushiro a făcut bine cînd te-a ales...

În clipa aceea, luminile se stinseră. În ciuda dorinţei sale de a rămîne în continuare calm, Daniel avu o tresărire simţindu-se lipsit de apărare în întunericul acela tulburător. Îşi duse o mînă la pistol, dar ceva îl făcu să se oprească şi să aştepte. Silueta nedesluşită a lui Darby, în picioare în

faţa lui, i se profila în faţa ochilor. Cînd omul biologic vorbi din nou, nu păru afectat de întuneric, ci de ceva mult mai profund şi considerabil mai vast.

— Daniel, acum înţeleg ce l-a împins pe Katsura Kushiro să-şi întrerupă munca înăuntrul *Cheii* şi să decidă ca alţii să o continue în viitor… Acum ştiu ce i-a făcut pe oamenii săi să prefere moartea decît să se întoarcă şi să relateze ce anume aflaseră…

Daniel aşteptă în întuneric, însă Darby se cufundase în tăcere.

— Ei, bine?

— Lumea noastră este falsă, spuse vocea lui Darby pe un ton tulburat.

În mijlocul acelei declaraţii, lumina reveni cu puteri reînnoite. Darby continuă:

— Lumea noastră se întemeiază pe paisprezece texte alese de *scriptorium*-ul din acest habitaclu, ca să-i educe religios pe oamenii noi care s-au născut aici. Dar indiciile pe care le-a folosit pentru a le selecta au fost pure coincidenţe: nişte coordonate şi un meteorit pentru alegerea celui de-al Patrulea şi al Cincilea Capitol… Tocmai am constatat că pe celelalte le-a găsit folosindu-se de acestea două ca referinţă. Într-un fel oarecare, sînt scrise de acelaşi Autor anonim şi menţionează nume sacre similare. *Scriptorium*-ul le numeşte „Poveştile Miturilor”… Plecînd de la acestea, creierul nostru a făcut totul: le-am citit, le-am crezut, le-am adaptat vieţii noastre, am suprimat numele ciudate şi frazele care nu se potriveau… Într-un cuvînt, le-am transformat în texte sacre. Privi gînditor cartea de pe masă. Nu sînt credincios, ştii bine asta, n-am fost niciodată, dar această descoperire a reprezentat pentru mine o lovitură brutală. Nu ştiu dacă şi pentru tine, dar bănuiesc că da. Şi cine ştie ce se va întîmpla cu omenirea…? Acum înţeleg interesul lui Yilane pentru ca nimic din toate astea să nu se afle…

Daniel făcu mai mulţi paşi, încercînd parcă să-şi pună

ordine în idei.

— Ce dovezi ai? întrebă el.

— În realitate, nici una. Darby părea foarte fericit că nu le are. Sînt bănuieli şi deducţii, doar atît. Am revăzut, foarte superficial, mii… poate milioane de note, de consemnări, de articole din ziare… Presupun că istoricii vor trage din toate astea mult mai multe foloase decît mine. Dar am ajuns la o concluzie: trecerea de neînchipuit a vremii… milioanele de ani scurşi… ne-au făcut să inversăm relaţia dintre cauză şi efect. Ne închipuim că această credinţă este reală pentru că reuşeşte să facă anumite lucruri, dar este tocmai invers: datorită faptului că noi credem că este reală, ne *imaginăm* că reuşeşte să facă anumite lucruri. Lovi uşor copertele cărţii. Am crezut în aceste Paisprezece Capitole pînă într-acolo încît am transformat lumea înconjurătoare în ele. Întreaga realitate, ca un lut proaspăt, s-a mulat pe tiparul nostru… Îmi ceri dovezi? Sînt aici. Arătă ecranul *scriptorium*-ului. Potrivit celor mai vechi consemnări, lumea de demult nu era ca a noastră. Nici chiar *după* căderea Culorii nu a fost… Nu exista un Dumnezeu răuvoitor care să viseze sub ape, nici hibrizi ciudaţi care să fie odraslele sale: nimeni nu putea să stăpînească mental o altă persoană, nici să reînvie un cadavru din propria cenuşă, nici… biata Maya… nici nu exista vreun Oraş Fără Nume sub pămînt, plin de cadavre vii*. Înainte,* fiinţele omeneşti nu împărtăşeau frica noastră.

— Dar Maya a reuşit *să găsească* Oraşul acela… Şi tu însuţi ai văzut-o pe Anjali zburînd pe deasupra falezei… Daniel arătă spre un ungher pe care nu voia să-l privească. Iar aici, încă se mai află cenuşa în care s-a topit Yilane! Şi Kushiro? Oare nu ne-a călăuzit pînă aici datorită premoniţiilor sale?

— Tiparul! exclamă Darby înflăcărat, ca şi cum Daniel l-ar fi provocat la o discuţie intelectuală. Ţi-am mai spus: realitatea este ca un lut pentru mintea omenească! Atunci cînd Maya mi-a amintit că unii credincioşi fac lucruri

imposibile, n-am ştiut ce să-i răspund... Acum ştiu! Plecînd de la acele paisprezece texte, am creat un nou tipar, iar realitatea, ca un cîine credincios şi ascultător, s-a adaptat la acesta; dar nu din acest motiv tiparul încetează să fie la fel de *fals* ca şi textele! Dacă am reuşi să *credem* în altceva... dacă lumea ar şti că asta... Asta! Înălţă cartea sacră şi o agită în faţa lui Daniel. Dacă lumea ar şti că asta e falsă, poate că în viitor am reuşi să schimbăm acest tipar şi să trăim fără frică, fără credinţe fanatice şi lipsite de sens, izvorîte din simple greşeli de lectură! Ochii îi străluceau de înflăcărare. *Cheia Adîncului,* Daniel... Îţi aminteşti legenda? Se spunea că, atunci cînd va fi găsită, va veni sfîrşitul vremurilor, îl vom ucide pe Dumnezeu şi frica noastră se va stinge... Poate că e adevărat!

Pe Daniel îl usturau ochii şi i se pusese un nod în gît. Pentru o clipă trecătoare, a fost ca şi cum ceva i-ar fi licărit în propriul întuneric. Faptul de a-l vedea pe Héctor Darby atît de entuziasmat îi transmitea o senzaţie de vigoare, de noi orizonturi, cu toate că explicaţia oferită de omul biologic i se părea cumplită.

Oare de aceea simţea în continuare acea nelinişte?

Ţinînd cartea în mîini, Darby îşi întinse braţele, aproape implorînd.

— Putem modifica tiparul acela, Daniel... Poate că nu înţelegem nici tu, nici eu, şi bineînţeles că deja e prea tîrziu pentru persoane ca tatăl meu, pe care credinţa le-a făcut să înnebunească... Dar, cu trecerea anilor, cînd omenirea va cunoaşte falsitatea intrinsecă a acestei cărţi... realitatea se va schimba!

Îmbrăţişarea surveni atît de brusc şi de spontan, încît Daniel se trezi că încercuieşte trupul omului biologic aproape fără să-şi amintească în ce clipă se apropiase, cînd cedase şi îşi întinsese propriile braţe lăsîndu-se purtat de vîrtejul de emoţii care îl cuprinseseră pe Darby. Simţi mirosul înţepător al lui Darby, miros carnal, biologic, şi îl auzi gîfîind pe frumosul său umăr dezgolit.

— Daniel, gemea Darby, viaţa mi i-a smuls pe Brent şi pe Meldon! Ce n-aş da să fie aici, cu noi, chiar acum, şi să ştie şi ei ce ştim noi!

Daniel voia să-i împărtăşească entuziasmul, însă ceva vag, dar inevitabil continua să-l zgîndăre pe dinăuntru. Deodată îl privi pe Darby ca şi cum nu şi-ar fi amintit cum de îl îmbrăţişase. Atunci se îndepărtă de el.

— Tiparul acela… spuse încet, simţind fiori. Fie el fals ori adevărat… Acel *tipar* a schimbat realitatea, după cum spui…

Darby, care nu sesizase îngrijorarea lui Daniel, negă din cap, entuziasmat.

— Realitatea s-a adaptat lui, dar nu s-a schimbat intrinsec…

— Dar, adaptîndu-se, îl întrerupse Daniel, s-a *schimbat.* Credincioşii pot să o schimbe. Pot să zboare, să-i controleze pe alţii… Cum spune Maya, Biblia funcţionează.

— Vedem ceea ce *credem* că vom vedea, Daniel, admise Darby. Dacă toată lumea crede acelaşi lucru, simţurile noastre se deformează… sau poate…

— Ce?

Darby îşi acoperi gura cu mîna. Părea să cugete la ceva nou.

— Poate că meteoritul a înlesnit într-un fel oarecare schimbarea aceea, spuse el. Era alcătuit dintr-o „materie străină”… Strămoşii noştri credeau că va afecta doar suprafaţa, dar „Culoarea”? Ce se întîmplă cu fosforescenţa aceea care încă mai persistă în unele locuri sub mare? Şi dacă apa care a fost consumată timp de atîtea generaţii, extrasă din marea aceea şi în pofida filtrelor, a provocat… nu ştiu… un *nexus,* o legătură între inconştientul nostru şi realitatea exterioară? Aceasta ar ajuta ca realitatea să se plieze pe tiparul nostru… Dar asta e o pură speculaţie… Ce-i cu tine?

Lui Daniel îi era greu să respire. Se simţea de parcă ar fi avut pieptul înfăşurat în sfori groase care l-ar fi împiedicat

să şi-l umfle. De-abia nimeri să ia muniţie de rezervă şi să o vîre în centironul cu cartuşe explozive. Lăsă ca lanţul de proiectile sub formă de perle să-i atîrne de centura.

— Héctor… şopti el în vreme ce se asigura obsesiv că pistolul lui Svenkov era încărcat. Maya este legată, la cinci niveluri mai jos. I-am luat transmiţătorul, dar o vei putea găsi de îndată ce vei ajunge. Strig-o şi te va auzi.

— Crezi în continuare că i-a fost invadată mintea?

— Într-un anume fel, da. Dar numai pentru a o face să ne suspecteze. Adevărul nu este ea, nici tu, nici eu. Este aici, a venit cu noi, aşa cum a spus Yilane, dar nu este nici unul dintre noi.

— Atunci, cine este? Daniel, figura ta mă sperie…

Daniel nu răspunse, se simţea incapabil să exprime în cuvinte oroarea pe care şi-o imagina. Hotărî să se concentreze asupra aspectelor practice. Va avea nevoie de altă armă, mai uşor de mînuit. Căută în jurul său şi găsi tocul şi centironul pectoral al armei lui Darby. Îşi trecu peste cap cureaua şi o legă de piept.

— Întoarce-te cu Maya, Héctor! Spune-i că sînt pe navă…

— Pe navă? Te vei urca pe navă?

Daniel încetă să-l mai privească şi îşi ridică ochii. Indiferenţa pe care chipul său încercase să o construiască să nărui brusc într-o strîmbătură de teroare şi de mînie.

— Adevărul este pe navă, şopti el. A fost acolo tot timpul.

— De ce?

— Încearcă să facă ceva. A vrut să ne distragă atenţia provocîndu-ne să ne suspectăm unii pe alţii, în vreme ce face tot ce i s-a poruncit… Întoarce-te la Maya, te rog! De îndată ce te va vedea, va înceta să te mai suspecteze, aşa cum am făcut şi eu. Dar, înainte de orice, *să nu vă urcaţi* pe navă. Dacă n-am revenit pînă la întoarcerea voastră, închide tambuchiul de acces…

Alergă spre rampă, dar vocea imperativă a lui Darby îl

opri:

— Daniel, te rog, spune-mi ce crezi că ştii şi poate reuşesc să te ajut!

Simţind că fiecare secundă era vitală, Daniel renunţă la explicaţii, se întoarse cu spatele şi o rupse la fugă pe rampă.

5

Maya Müller, stînd pe vine lîngă ţevăria de care era legată, încerca să cugete.

Era conştientă de faptul că, la întoarcerea în *Cheie* cu cadavrul lui Anjali Sen în spinare, începuse să creadă, din ce în ce mai tare, că Daniel Kean era Adevărul. Convingerea ei devenise atît de puternică, încît doar cu un mare efort de voinţă reuşise să abată primele gloanţe pe care le trăsese asupra lui. Îşi amintea chiar un moment în care fusese hotărîtă să-l ucidă, fără să mai stea pe gînduri. Cum a fost cu putinţă?

Cînd Daniel i-a vorbit, a înţeles totul: Adevărul o făcuse să creadă aşa ceva. Se afla într-un loc oarecare, cu ei, şi depozitase această idee în mintea sa.

Dar cînd şi în ce fel îi invadase gîndurile?

La început, crezuse că era vorba de Darby, şi aşa i-a spus lui Daniel. Acum, nu mai era atît de sigură. Cel mai rău era că, din nou, nu mai observa nici o lacună în convingerea sa, dar tocmai acest fapt o făcuse să creadă că se înşală.

Fusese implantată în creierul ei, ca şi vinovăţia lui Daniel.

Încercă să se liniştească, să-şi recapete amintirile obiective. Punea totul în legătură cu vizita pe care Daniel şi ea o făcuseră pe navă. În mintea ei, exista un mare spaţiu alb începînd cu care senzaţiile despre această vizită se spulberau.

„Cabinele. Cînd ne-am despărţit.”

Era în stare să rememoreze pas cu pas tot ce făcuse pe navă, pînă în punctul acela.

„Am intrat în cabina mea… şi s-a întîmplat ceva.”

Îşi amintea doar peretele alb şi scaunul verde din încăpere…

Deodată, se opri. Un val de fiori îi străbătu spinarea. „Un scaun verde, un perete alb.”

Cum era cu putinţă să-şi amintească nişte *culori?* Ce se întîmpla cu ea?

Atunci, înţelese altceva. Ştia că Ultimul Capitol admitea posibilitatea ca un vrăjitor să-i poată hipnotiza pe alţii doar cu privirea, fără să aibă nevoie de cuvinte. Dar, ca să reuşească, era nevoie ca amîndoi, hipnotizator şi victimă, să fie în stare *să privească.*

Să vadă.

Pleoapele ei tremurară. Pentru prima dată de cînd rămăsese oarbă, vru să le ridice. Nu o făcu.

Se simţea derutată, înspăimîntată şi, în acelaşi timp, plină de energie, dispusă să rezolve enigmele acelea. Hotărî să se elibereze.

În alte împrejurări, ar fi aşteptat ca Daniel şi Darby să se întoarcă, dar în momentul acela percepea încă ceva, cu o intensitate care depăşea orice altă senzaţie. Presimţea că ajutorul ei urma să fie absolut necesar.

Nu mai pierdu timpul. Trucul cu care Daniel încercase să o strunească era rudimentar pentru ea: doar propria voinţă o menţinuse legată. Cu un gest de balerină, se încovoie, îşi introduse capul între braţe, se răsuci şi se eliberă din curea. Să desfacă încuietoarea lanţului a fost încă şi mai uşor. Îi lipseau armele, dar nu avea timp să caute una. Pentru că, deodată, senzaţia aceea nouă devenise alarmantă.

Intuia că Daniel se află într-un mare pericol.

Ajungînd în sala maşinilor, Daniel sesiză că nu mai era în *Cheie* datorită liniştii adînci care îl înconjura. Huruitul de monstru antic al giganticului habitat submarin rămînea în urmă. În nava modernizată, în stare de repaus, pacea era absolută.

Atmosfera aceea de catacombă deveni neliniştitoare. Se opri, gîfîind, cu inima bătîndu-i în piept. Pînă unde putea vedea, sala maşinilor era pustie şi, în aparenţă, normală.

Agăţă scăriţa şi continuă să urce fără să-şi vîre pistolul în toc. În încărcător strecurase un cartuş cu mai multe proiectile de rezervă. Lanţul de perle explozive cu restul muniţiei îi zăngănea în jurul mijlocului şi al coapselor.

Nu îşi putea controla tremurul. Pînă la urmă, ceea ce îi sporea panica nu era confruntarea cu asasinul acela, ci faptul că nu ştia *ce înfăţişare va fi avînd.* Neliniştea pentru posibilităţile pe care şi le imagina aproape că îi provocau o adevărată criză de panică.

Zăbovi numai o clipă ca să constate că nu era nimeni în sala medicală. În magazie, găsi doar cadavrul Blondei cu figura oribil mutilată. Începuse să se descompună şi numai metalul din părul ei părea ca nou. Închise uşa. Nu se aşteptase să-l găsească acolo.

„Este în cabine.”

O ştiuse de cînd intrase în cabina sa în căutare de cearşafuri şi sesizase, în trecere, aproape în mod inconştient, acel detaliu. Obiectul care nu trebuia să fie acolo şi pe care el, în realitate, nu-l văzuse *pe de-a-ntregul* pentru că nu se aştepta să-l găsească în locul acela, ca atunci cînd se trece cu plivirea printr-o încăpere ticsită de lucruri şi se observă ceva care nu se potriveşte cu ansamblul, fără a se reuşi să se ştie în mod exact ce anume este.

Dar acum o ştia cu siguranţă.

De fapt, era atît de sigur, încît îşi reproşă imensa laşitate, dorinţa sa de a amîna întîlnirea căutînd în locuri cît

se poate de improbabile, precum sala medicală.

„Este în cabina ta. Du-te odată după el.”

Urcă la un alt nivel. Rotonda cabinelor era în întuneric. Erau mai multe uşi deschise care dădeau spre tot atîtea încăperi: îşi aminti că acestea era ocupate de Maya, de Darby, de Yilane şi de Anjali. Cele ocupate de el şi de Rowen erau închise.

Făcu un tur în linişte, oprindu-se ca să privească interiorul întunecos al cabinelor ale căror uşi erau deschise.

Nimic.

Hotărî să deschidă mai întîi uşa de la cabina lui Rowen. Ochi cu pistolul, se ivi în cadrul uşii: totul era întunecos, tăcut, pustiu.

Mai rămînea o singură uşă. Cea de la cabina lui. Ascultă de afară şi nu auzi nimic. O deschise. Încăperea se schimbase. Era lumină pe panourile de sticlă; patul, la nivelul solului, nu avea cearşaf; cîteva scaune fuseseră deplasate şi, pe divanul cu taburete lipit de peretele de sticlă, în genunchi, cu spatele la uşă, era Bijou. Cînd Daniel intră, ea întoarse capul şi îl privi o clipă.

Era goală şi părea cam buimacă. Clipea mult, îşi lăsa gura în jos de parcă ar fi căscat şi expresia ei era diferită de cea a tinerei inteligente şi energice pe care Daniel Kean o cunoscuse în Marele Tren şi pe care o „iubise” timp de cinci ani minunaţi. Părul murdar, aproape în dezordine, i se revărsa în două plete groase, şi una din ele îi acoperea complet pieptul. Toate aceste amănunte şi altele pe deasupra o deosebeau de Bijou, cea dintotdeauna, dar existau încă alte o mie care o făceau identică.

— Bună, Daniel, intră şi fă-te comod, spuse Bijou. Termin asta… o să stăm de vorbă numaidecît.

Daniel intră, închise uşa şi rămase pe loc. Îşi imaginase întîlnirea aceea în multe feluri, în afară de acesta. Nu credea că este „hipnotizat” şi nici adormit, ci pur şi simplu descumpănit. Ca să şi-o dovedească sie însuşi, ridică pistolul cu două ţevi, dar îşi dădu seama că ţinta sa îi

întorcea spatele cu un calm suveran, ca şi cum nu i-ar fi păsat cîtuşi de puţin de ameninţarea aceea. Sau, mai degrabă, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de ameninţare. Bineînţeles că şi asta se potrivea cu Bijou cea adevărată, care, altminteri, cum şi-ar fi putut imagina vreodată că Daniel ar trage în ea, cu atît mai puţin pe la spate?

„Te înşală. Nu este Bijou.”

Cu toate acestea, coborî arma. Fie că era, fie că nu era Bijou, fata aceea nici măcar nu îi acorda atenţie. Stătea în continuare urcată pe divan, cu spatele la el, făcînd ceva. Daniel se deplasă într-o parte ca să vadă ce era: văzu o cutie de mărimea mîinii sale, alungită, de culoare cenuşie, plină de fire metalice. Era rezemată de geamul panoului de lumini. Degetele frumoase ale lui Bijou scotoceau în ea cu multă îndemînare.

— Montarea acestuia e foarte laborioasă, explică Bijou, de-abia întorcînd capul ca să-i vorbească. A trebuit să fie adus în piese separate, bineînţeles, ca şi mine… Scoase un chicot de rîs. Sînt angrenată de ore întregi şi vreau să termin odată… De ce nu iei loc?

Daniel se gîndi să-i răspundă că nu are chef, dar tăcu. În realitate, prezenţa lui Bijou nu-l interesa atît de mult în momentul acela, cît propriile amintiri, amănuntele care îl făcuseră să ajungă pînă acolo.

Urmări cu privirea prin cameră pînă îl descoperi. Obiectul se afla lîngă pat, lăsat neglijent pe unul dintre cuburi. Înţelese numaidecît motivul pentru care, văzîndu-l prima dată, nu îşi dăduse seama ce era: din pricina faptului că se schimbase. Mintea lui era obişnuită să-l vadă închis şi sigilat. Nu deschis. Şi gol.

— Urna a fost greşeala ta, spuse Daniel. Bijou se mai întoarse o dată şi aruncă o privire spre urna goală, dar imediat se răsuci ca să se concentreze la treaba ei. Cînd a furat Yilane cenuşa? Atunci cînd a scotocit în rucsacul meu, pe cînd eram prizonierii mascaţilor? Nu, nu putea risca să-l descopăr. În momentul acela, s-a asigurat doar că urna mai

era acolo, nu-i aşa? Avea să o facă pe cînd călătoream spre *Cheie,* fără îndoială. Apoi, pe cînd maestra sa a rămas singură în timpul ritualului şi înainte de a se întoarce să o ucidă, a extras cenuşa şi te-a scos de acolo. Tu ai rămas ascunsă în navă pînă acum…

— M-a „scos”, spuse Bijou, batjocoritoare. Ce blasfemie! Biblia spune în Ultimul: „eliberarea dintr-un loc izolat deosebit de strîmt”. Asta e fraza religioasă corectă, cea care are putere… Şi deodată se întoarse din nou spre el şi îl privi cu ochii larg deschişi. *De ce există moartea, Daniel?*

Oroarea îl făcu să încremenească. Tonul acelei voci era identic cu al lui Bijou. Rămase privind-o, incapabil să reacţioneze. Doar o convingere îi restitui vorbirea.

— *Tu nu eşti* Bijou… Ai intrat în mintea ei atunci cînd Olsen a poruncit să fie sechestrată împreună cu fiica mea… Simţea că îi lipseşte aerul, dar se strădui să vorbească în continuare: Héctor Darby nu înţelegea de ce m-a interogat Olsen… Motivul era acela că aveaţi nevoie să o ucideţi pe Bijou în faţa mea, ştiind că voi duce cu mine cenuşa ca să respect jurămîntul pe care i l-am făcut… Dar, deşi era cenuşa soţiei mele, *tu* erai înăuntrul ei… Silueta care semăna cu Bijou ridică din umeri şi continuă să mînuiască ciudatul dispozitiv, ca şi cum i-ar fi lăsat lui Daniel libertatea de a crede ce pofteşte. E ceva ce nu înţeleg… Ce s-ar fi întîmplat dacă eu n-aş fi respectat jurămîntul acela? Sau dacă Maya n-ar fi reuşit să mă salveze în catacombe, sau n-ar fi recuperat cadavrul soţiei mele?

Bijou nu răspunse. Atunci, păru că se răzgîndeşte şi încetă să se mai ocupe de cutia cu fire metalice, se întoarse spre Daniel, coborî de pe spătar şi îngenunche pe divan. Pentru o clipă, în vreme ce îşi arunca părul dezordonat pe spate, îşi arătă înspăimîntătorul orificiu deschis de glonţ în tîmplă. Daniel se cutremură.

— Nu s-ar fi întîmplat nimic, răspunse ea zîmbind. Pur şi simplu, aş fi ieşit din cadavrul ei şi m-aş fi întors la al meu, care se odihneşte într-un cilindru de congelare la Tokio. Era

nevoie de un anumit timp ca să o fac, dar aş fi reuşit. Nu exista nici un risc şi, în plus, dacă totul ieşea bine, era planul perfect ca să mă duceţi cu voi comod, fără ca nimeni să bage de seamă…

— Cum aţi aflat despre jurămînt?

— Cînd am invadat mintea soţiei tale, i-am smuls toate amintirile. Planul nostru originar era acela de a ne folosi de ea ca să te obligăm să vii în Japonia. Dar atunci am detectat faptul că ei îi era teamă că, atunci cînd va muri, cenuşa ei va călători singură spre Oraşul subteran, şi prin intermediul acestei temeri superstiţioase am aflat de jurămîntul pe care te-a silit să i-l faci. Trebuie să recunosc, totuşi, că planul a fost ideea domnului Lane. Mă refer la Stăpîn, la Ezra Obed, desigur. Cunoscînd acest ciudat jurămînt, a hotărît să-l folosească în favoarea noastră. A fost aproape o improvizaţie, mi-a propus-o mie, iar mie mi-a plăcut. Le-am poruncit lui Moon şi lui Olsen să „mă ucidă”, în vreme ce se prefăceau că mă interoghează… Pentru liniştea ta, îţi voi spune că mintea soţiei tale fusese deja anulată cu puţin timp înainte…

— De ce n-ai invadat mintea unuia dintre noi? De ce ai făcut-o într-un mod atît de oribil?

— Nu era vorba să controlez o minte, aşa cum am făcut cu Mitsuko Kushiro şi cu Maya Müller. Pentru asta, nici măcar n-am nevoie să mă ivesc din cenuşă. Era vorba *să mă transfer* într-un trup… Asta era imposibil cu majoritatea membrilor grupului. Erau prea puternici. Şi în ceea ce îi priveşte pe cei nu atît de puternici, ca tine sau ca Darby, ceilalţi ar fi detectat numaidecît faptul. În realitate, doctorul Schaumann a fost pe punctul de a mă găsi la Sentosa. Mi-a sesizat prezenţa în reşedinţă, închisă într-un mic spaţiu, şi în noaptea aceea se pregătea să te interogheze ca să afle dacă duceai cu tine vreun anumit tip de… Îşi lărgi zîmbetul. Vreun anumit gen de cenuşă omenească în bagaje. I se părea incredibil şi de aceea nu a spus nimic pînă cînd a fost prea tîrziu. Anjali Sen m-a perceput şi ea, iar Yilane a trebuit

să le închidă amîndurora gura, la fel cum Turmaline l-a eliminat pe Moon cînd a început să bănuiască acelaşi lucru. Era vital să se păstreze secretul.

— Dar mi-ai dezvăluit prezenţa ta în Turnul din Tokio şi apoi în visul acela pe care l-am avut în dormitorul lui Svenkov… De ce?

— Ca să-ţi stimulez dorinţa stupidă de „răzbunare”, Daniel Kean! Tot nu înţelegi? Aveam nevoie să însoţeşti grupul pînă la sfîrşit; nu puteam permite ca, după ce ai recuperat-o pe Yun, să te întorci acasă… Ne-am jucat cu sentimentele tale ca să te folosim drept… cum să-i spun? „Bagaj”, poate. Mulţumită ţie, am putut călători incognito. Lucrurile s-au complicat atunci cînd tribul acela de falşi hibrizi te-a luat prizonier, dar, din fericire, l-au luat şi pe Stăpîn şi nu s-au atins de urnă… Mi s-a părut un plan delicat, dar simplu. Sînt Adevărul, îmi place să fiu simplu… Stătea dreaptă, în genunchi pe divan. Renunţase deja la orice încercare de a manipula ciudatul aparat, ca şi cum conversaţia cu Daniel i s-ar fi părut mai importantă. După o pauză, continuă: Ceea ce nu sînt în stare să înţeleg este cum un necredincios mediocru ca tine a putut să mă descopere… Fireşte, e deja prea tîrziu ca să mai poţi face ceva, dar… spune-mi… cum ai aflat?

— Darby mi-a explicat că unii credincioşi ai celui de-al Treisprezecelea reuşeau să reînvie cadavrele plecînd de la cenuşa lor, iar cei ai Ultimului Capitol controlau minţile. Ezra Obed şi cu tine eraţi credincioşi ai *ambelor* Capitole… Apoi, mi-am amintit că văzusem urna deschisă aici, în cabina mea, cu cîteva momente mai înainte. Atunci, planul mi s-a părut foarte clar: tu urmai să sălăşluieşti în mintea soţiei mele, iar Ezra avea să te readucă la viaţă la sosirea în *Cheie,* ca să dispună de un aliat…

— Lăsarea urnei aici a fost o greşeală prostească a lui Ezra, admise Adevărul. Dar, în comparaţie cu cea pe care ai comis-o tu venind singur, devine banală.

Daniel studie pe îndelete figura pe care o avea în faţa

lui: nu înţelegea cum de ajunsese să creadă că făptura aceea monstruoasă semăna, chiar şi numai de departe, cu Bijou. Îşi aminti privirea veselă şi plină de inteligenţă, zîmbetul onest şi amabil, precum şi trupul plin de viaţă al soţiei sale şi fu nevoit să-şi stăpînească o senzaţie de greaţă.

— Nu eşti Bijou, insistă el cu scîrbă, şi ridică pistolul.

Figura pe care o ochea nici măcar nu clipi.

— I-am furat doar cadavrul, într-adevăr, spuse el, dar mi-au aparţinut şi gîndurile ei cele mai intime... Ştiai că încetase de multă vreme să mai simtă „dragoste” pentru tine? Ştiai că se săturase de slujba ta inutilă de subaltern de tren şi se gîndea să te părăsească luînd-o cu ea pe fiica voastră? Daniel continua să-l ameninţe, complet nemişcat. Doare să auzi Adevărul, Daniel?

Figura lui Bijou izbucni într-un hohot de rîs.

— Minţi.

— Nu pot minţi, o ştii bine. Şi nici nu mă poţi ucide. Adevărul îşi fixă privirea în ochii lui. Fă-ţi o favoare ţie însuţi şi lasă armele jos.

Daniel refuză din cap: un gest lent, încăpăţînat, prelungit. Pe cînd îl făcea, auzi un zgomot la picioare şi îşi dădu seama că nu mai purta nici un obiect asupra sa: arme, curele şi muniţii se găseau pe jos. Braţele îi erau îndoite, cu mîinile puse pe cei doi umeri şi apăsate cu vîrful degetelor, iar picioarele îi erau depărtate. Încercă în zadar să se mişte. Se simţea prins înăuntrul trupului său, ca şi cum ar fi trăit în capul unui cîine al cărui stăpîn ar fi fost o altă persoană.

Cu toate acestea, percepea în intimitatea voinţei sale ceva care nu ceda. Adevărul nu pătrundea pînă acolo.

— Îţi observ rezistenţa, spuse figura lui Bijou. Cum poţi măcar să visezi că ai fi în stare să înfrunţi un credincios al Ultimului Capitol, Daniel? Nu te poţi opune Adevărului, nu ţi s-a spus niciodată? Silueta se ridică în picioare zîmbind şi se dădu jos de pe divan. Continua să semene cu Bijou, dar acum imaginea ei era tulbure. Întinde-te, îi porunci ea,

arătîndu-i patul.

Daniel se trezi deodată trîntit peste cearşafuri, cu faţa în jos. Adevărul ajunse la marginea patului, întinse o mînă şi îl apucă de bărbie. Amintirea umilinţei la care îl supusese Moon trecu în clipa aceea prin mintea lui Daniel.

— Întoarce-te, spuse Adevărul.

Daniel se răsuci, incapabil să se opună. Încerca să-şi împiedice propriile gesturi, dar reuşea doar să fie conştient de dorinţa sa de a încerca. Trupul lui era o floarea-soarelui de carne, care urma fidel traseul siluetei lui Bijou. Doar cînd Adevărul îi spuse să se oprească, observă că mişcările sale încetează. Se găsea din nou cu faţa în jos.

— Azi e noaptea cea mare de Halloween, ştiai? Adevărul îşi apropie chipul de al lui. Noaptea sfîntă a măştilor şi a temerilor. Azi pot face orice doresc cu tine: să te întorc pe dos, să te oblig să-ţi smulgi ochii, să te prefac în mine... Îl ţinti cu arătătorul. Să nu uiţi. Acum, lasă-mă să termin, puştiule! O să ne jucăm după aceea.

Îi trase o palmă peste fese şi se întoarse la divan.

Din poziţia în care se afla, Daniel constată că Adevărul nu mai avea înfăţişarea lui Bijou, sau cel puţin el nu îl mai vedea astfel, ceea ce i se păru un indiciu că puterea lui nu era constantă, şi nici absolută.

Adevărul era bărbat. Vîrsta lui era nedeterminată: aşadar, putea să fie un puşti foarte fraged sau un bătrîn, deşi silueta lui scotea la iveală elasticitate şi tinereţe, iar mîna care în momentul acela se sprijinea în şold prezenta nişte zbîrcituri ciudate. Părul era o podoabă fastuoasă, neagră ca pana corbului, nu prea lungă, dar umflată, cu fire cu vîrfuri subţiri risipite fără nici o ordine. Purta o haină scurtă, fină, din plasă cu romburi negre. Pe Daniel, viziunea aceea, oricît de înspăimîntătoare ar fi fost, îl făcu să se simtă mai bine, ca şi cum l-ar fi surprins pe asasin în intimitatea bîrlogului său.

În momentul acela, Adevărul păru să-şi dea seama că Daniel îl priveşte şi se opri. Îşi strîmbă gura de parcă ar fi

mirosit ceva neplăcut.

— Ce se întîmplă cu tine? spuse el cu o voce complet diferită de cea pe care o folosise pînă atunci. Vrei într-adevăr să te simţi *rău* înainte de a muri?

— Nu ai putere… şopti Daniel din poziţia sa nemişcată de pe pat. Singura ta putere ţi-o dau eu… Adevărul îl privea aproape curios. O coamă de păr negru se desprinse din ansamblu şi îi căzu peste un ochi. Credinţa este falsă… Darby mi-a spus-o… Nu ai nici o putere asupra mea…

Mercenarul îşi dădu jos piciorul de pe divan şi se aplecă pînă rămase pe vine, sprijinindu-şi mîinile zbîrcite pe jos doar cu vîrful degetelor, cu părul negru atingîndu-i genunchii.

— Ce interesant! spuse el. Continuă!

— Spui că te numeşti Adevărul, dar nu eşti aşa ceva… Auzind asta, Adevărul îşi arcui sprîncenele subţiri într-un gest de uimire. Eşti cea mai mare minciună dintre toate… Trăim într-o lume falsă… Héctor Darby a descoperit acest fapt… Acesta e secretul *Cheii.* Şi deodată Daniel Kean se simţi ca şi cum nu el ar fi vorbit, ca şi cum cineva, poate Katsura Kushiro, s-ar fi folosit de el ca să spună acest lucru. Dacă am înceta cu toţii să credem, tu n-ai avea nici o forţă… Ocupi interiorul unui trup mort doar pentru că asta este ceea ce ne-am imaginat pînă acum… Dar *Cheia Adîncului* va schimba lucrurile.

Se lăsă o tăcere. Adevărul era în continuare nemişcat. Înfăţişarea lui era aceea a unei fiinţe vii care aşteaptă respirînd ocazia să atace. Daniel simţea fiori privindu-i ochii, în care timpul părea să se fi terminat deja: erau ochii sfîrşitului lucrurilor. După o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat politicos să vadă dacă Daniel mai avea ceva de adăugat, dădu din cap.

— Ceea ce spui este… într-adevăr… interesant. Nu numai interesant; verosimil. De aceea trebuie să-mi duc sarcina la îndeplinire. Chiar dacă cel care m-a angajat a murit deja, pericolul ca această *Cheie* să fie cunoscută

persistă. Nu contează, cer întotdeauna plata cu anticipaţie... Zîmbi şi adăugă pe alt ton: Şi acum, taci din gură!

Daniel îşi strînse buzele. Nu putu să le deschidă, oricît de mult se strădui. Adevărul se prinse de ţevăria cromată, se căţără din nou sus pe divan şi puse capacul pe cutie. Daniel observă atunci că acea „cutie” era *scriptorium*-ul pe care se presupunea că îl folosea Yilane ca să păstreze imaginea tatălui său, doar că era uşor modificat.

— Ceea ce mi-ai spus, continuă Adevărul în vreme ce potrivea capacul, mă convinge de faptul că bătrînul domn Ezra Obed Lane avea dreptate cînd voia să distrugă locul acesta... Pipăi cu degetul arătător ecranul din cutie. Aproape că este distrus... Yilane a adus această frumoasă maşinărie în rucsacul său şi a meritat osteneala. Puterea explozivului nu este foarte mare, dar mai mult decît suficientă ca să distrugă nava şi să deschidă o breşă în carcasa *Cheii.* Presiunea se va ocupa de rest. Şi dat fiind că Ezra a murit, n-am nevoie să folosesc nava auxiliară. Am exact timpul suficient ca să mă transfer în trupul meu adevărat. Vei muri lîngă cenuşa soţiei tale, nu-i aşa că e o şansă pentru tine? Însă, dat fiind că mi-ai oferit o lecţie despre realitatea lumii, nu vreau să te las aşa... Se întoarse spre Daniel şi îi dădu un alt ordin. Trupul lui Daniel se încordă şi rămase în picioare lîngă un scaun, cu mîinile pe cap şi picioarele depărtate, complet nemişcat. Ia pistolul de la picioarele tale şi stai în genunchi, spuse el atunci.

Daniel îşi percepea mîna ca pe un ciudat apendice artificial care funcţiona sub control străin. Articulaţiile sale, mişcîndu-se ca nişte pîrghii, apucară pistolul.

— „Vrei să ştii de ce există moartea?” Înfăţişarea şi vocea Adevărului erau din nou ale lui Bijou. Mă tem că nu vei afla atît de repede pe cît ai dori... Cu toate acestea, durerea te va face să nu te plictiseşti aşteptînd... În felul acesta, vei avea timp să reflectezi în legătură cu ceea ce mi-ai spus... şi poate că vei descoperi... unde este

realmente Adevărul… Îşi aţinti ochii asupra lui Daniel. Trage-ţi un glonţ în pîntece. Unul singur.

Daniel văzu cum ţevile pistolului se ridicau şi se roteau spre propriul său trup.

„Nu are putere.”

Ţeava îşi încheia rotirea, îi apăsa pîntecele.

Se opri doar cînd văzu expresia îngrijorată de pe faţa asasinului. Era ca şi cum, pe neaşteptate, acesta ar fi observat ceva care nu-i făcea plăcere.

— Prietenii tăi urcă pînă aici, spuse el.

„NU ARE PUTERE.”

Poate că a fost acea minimă distragere a atenţiei sau poate simplul fapt de a fi convins de ceea ce gîndea în momentul acela. Oricum ar fi fost, pentru o clipă simţi că devine din nou stăpîn pe propriul trup.

Fără ezitări, ridică pistolul, îl roti spre silueta pe care o avea dinaintea lui şi trase cu amîndouă ţevile asupra ei.

Adevărul făcu un salt înapoi, lovind ţevăria cromată care se rupse de la bază. Cînd se ridică în picioare, nu mai semăna cu Bijou. În ochii lui Daniel era din nou Adevărul, cu acea coamă de păr negru ondulat şi ochi îmbătrîniţi. Din caverna deschisă în pieptul lui nu curgea sînge. Nici măcar nu părea îngrijorat: se aplecă şi smulse ţevile de tot cu o forţă neobişnuită, fără a înceta să-l privească pe Daniel, care se dădu la o parte în ultima clipă. Metalul se izbi de scaunul cubic, făcîndu-l ţăndări.

— Un avantaj că soţia ta a practicat scrima cu sabia, nu-i aşa, Daniel? spuse Adevărul. Muşchii ei sînt în perfectă stare…

Fără să se grăbească, ridică din nou bara. În acelaşi timp, nu îşi scăpa victima din ochi, fixîndu-l stăruitor cu o privire rece. Daniel, care îşi reîncărcase arma şi îl ţintea, ezită. „Vrea să trag din nou asupra lui”, se gîndi el.

Deduse că nu-l va vătăma niciodată cu o armă. Se răzgîndi, aruncă pistolul şi se năpusti asupra Adevărului cu mîinile goale, înainte ca bara să cadă din nou. Atacul îl luă

prin surprindere pe mercenar, care se dădu în spate şi lăsă ţeava jos. Cei doi adversari se rostogoliră pe podea, încercînd fiecare să se ridice înaintea celuilalt.

Se încăierară din nou şi, deodată, Daniel observă ceva.

Îndemînarea rivalului său părea să fi încetat. Era un individ oarecare, cu tot atîta forţă cît ar fi putut să aibă el însuşi, şi chiar mai neputincios pe măsură ce lupta se prelungea. Daniel intuia de ce. „Vrea să revină la adevăratul său trup ca să o facă…" Profitînd de avantaj, Daniel se răsuci şi se aşeză pe torsul lui, lovindu-i capul de podea.

— Nu mă poţi ucide! zbieră Adevărul, în vreme ce capul său (care acum era din nou – spre oroarea lui Daniel – capul lui Bijou) primea loviturile, deschizînd larg ochii înroşiţi. Sînt ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri, cel mai rău pe care îl vei descoperi despre tine, locul în care vei merge atunci cînd vei fi mort…! Sînt *Adev…!*

Deodată, imaginea lui Bijou se spulberă din nou. Adevărul îşi dădu ochii peste cap, iar din gît îi ieşi un mîrîit răguşit. Cu o expresie de mîhnire şi de repulsie, Daniel se ridică împleticit şi apucă ţeava.

— Începînd de acum, va exista un alt Adevăr, spuse el.

Urletul din gura deschisă şi întunecată a mercenarului se reflectă pe suprafaţa lustruită a barei care cădea vertiginos.

Cînd Daniel reuşi să se calmeze, descoperi că bara lovea mereu şi mereu numai un praf fin de cenuşă. Poate că erau rămăşiţele lui Bijou, ale singurei Bijou care existase vreodată.

— Daniel! auzi el glasul lui Darby.

— Este un exploziv… şopti el în vreme ce omul biologic şi Maya intrau în cabină.

Arătă cutia de pe panoul de sticlă. În pofida genunchiului său zdrobit, fata sărise pe divan şi îşi întindea mîinile, pipăind.

— Este conectat, spuse ea pe un ton îngrijorat.

Darby i se alătură. Ridicară capacul cu extrem de multă

grijă şi Darby examină cablurile. Chipul omului biologic, cînd se întoarse spre Daniel, exprima întreaga oroare a eşecului.

— Are un ceas… Va exploda în mai puţin de un minut… gemu el. Maya, există vreun mijloc de a-l deconecta?

Maya trecea cu mîna peste cabluri, unul după altul, cu gesturile cele mai iuţi şi mai delicate pe care le putea reuşi cu mîna sa rănită. Îşi scutură capul.

— Este unul din aceste fire metalice… Sînt paisprezece, dar numai unul este cel de deconectare. Dacă tragem de oricare dintre celelalte, va exploda.

— Trebuie să riscăm, spuse Darby.

Maya pipăi din nou firele şi alese unul dintre ele. În momentul în care se pregătea să tragă de el, Daniel o opri:

— Aşteaptă!

Se urcă pe divan şi se apropie de aparat.

„Paisprezece fire.”

Închise ochii, amintindu-şi. Paisprezece fire metalice vopsite în roşu şi, între ele, doar unul în alb, îngropate în carnea visătorului Klaus Siegel. De firul alb atîrna degetul său mare. Îşi amintea perfect care era: încercase să-l taie el însuşi, împreună cu Moon.

Al treilea din stînga.

„De ce sînt aleşi cei aleşi?”

Şi dacă totul făcea parte din acelaşi mesaj? Şi dacă maestrul Kushiro prevăzuse tocmai această clipă din viitor şi îl făcuse pe tînărul Klaus să transmită ultimul indiciu codificat cu propriul trup? „Căile revelaţiei, spunea Darby, nu sînt niciodată directe: era nevoie să dai ocol, să deschizi uşi…”

Dar el nu era credincios. Nu crezuse niciodată în revelaţia lui Kushiro…

— Daniel! strigă Darby. Orice ar fi ceea ce vrei să faci, fă-o odată!

Deschise ochii şi privi numerele ceasului de pe ecran. Mai rămăseseră doar cinci secunde.

5, 4…

Duse degetele la cel de al treilea fir din stînga. Îşi aminti că, în Marele Tren, odată ce trăsese de firul acela, începuse tot coşmarul său.

2, 1…

Clic.

Epilog

Seara era liniştită la Sentosa. Strălucirea orizontului avea o tonalitate vag portocalie, aproape aurie. Héctor Darby spuse ultimele cuvinte şi ceremonia se încheie. Fuseseră nişte fraze improvizate, întemeiate pe afecţiune şi amintiri. Deşi avea în mînă Biblia Dragostei şi a Meşteşugului, nu o citise.

Daniel, cu masca şi mantia rituale, o strîngea afectuos de umeri pe Yun, în vreme ce urna conţinînd cenuşa cadavrului lui Bijou, o parte din cenuşa pe care reuşiseră să o adune pe navă şi care într-o zi fusese oribil profanată, era deschisă cu grijă deasupra falezei. Apoi, se repetă acelaşi gest cu urnele care conţineau rămăşiţele lui Meldon Rowen, Anjali Sen şi Jeremy Yin Lane, pe care Darby insista să-l considere ca pe ceilalţi, argumentînd că numai o boală îl putuse transforma astfel. Cînd vîntul încetă să o mai împrăştie pe mare, cei de faţă îşi scoaseră măştile şi se retraseră.

Cu toată atmosfera tristă care învăluia ziua, micuţa Yun zîmbea, în braţele lui Daniel. Lania îi spusese că Yun era mult mai fericită de cînd se întorsese el, iar Daniel ştia că este adevărat.

O constatase îndată după sosire, cînd copila, sărutîndu-l, afirmase cu o ciudată convingere:

— Acum te-ai întors din trenul întunecos, tată!

Schimbările erau lente, dar neîncetate.

În seara aceea, după ceremonie, Daniel intră în salonul din casa lui Rowen unde obişnuia să se adune cu Héctor Darby şi cu Maya Müller ca să stea de vorbă. În fiecare seară vorbeau despre descoperirile din interiorul *Cheii.* Conversaţiile acelea schimbaseră multe lucruri, nu numai între ei: Darby făcuse publică descoperirea, iar mai multe universităţi şi centre religioase din întreaga lume îi solicitaseră deja prezenţa. Se pregătea o grandioasă expediţie a unor oameni de ştiinţă şi a unor conducători religioşi spre *Cheia Adîncului,* şi cu toate că se iviseră sceptici, nu numai printre credincioşi, părea evident că ineditele concluzii ale lui Darby aveau să modifice ceva mai mult decît opinia cîtorva bibliofili.

Darby nu ajunsese încă în salon, dar fata aştepta în picioare în faţa ferestrei, unde apusul soarelui era orbitor. Purta o piesă neagră strînsa pe trup şi poziţia în care se afla, cu faţa la geam, i-o aminti lui Daniel pe cea adoptată în salonul casei lui Darby cu acea primă ocazie.

Cu o diferenţă.

Daniel băgă de seamă indirect, din pricina reflexiei în geamul ferestrei.

— Maya… ochii tăi…!

Se apropie, în vreme ce fata, tresărind, se răsucea spre el respirînd agitat. Pe figura ei îmbujorată, ochii continuau să rămînă strîns închişi.

— Îi aveai deschişi… am văzut reflectat în… O apucă cu blîndeţe de bărbie şi privi faţa aceea cu muşchii încordaţi, împietrită şi în acelaşi timp dulce, pe care ochii se mişcau ca nişte păsări închise în săculeţe de piele. Ea îşi întoarse privirea. Ochii tăi… sînt normali…

Era cît pe-aici să adauge: „Şi foarte frumoşi”, dar fata clătina întruna din cap în chip de negaţie.

— Sînt oribili… Am rămas oarbă cînd am văzut *chestia aceea…*

— Şi dacă nu-i aşa? Şi dacă asta este ceea ce *crezi* tu? Şi dacă e ceea ce *ai crezut* tu întotdeauna? E posibil ca

totul să facă parte din acelaşi lucru. Maya… Ea continua să nege cu putere. De ce nu deschizi ochii? Îi aveai deschişi cînd am intrat! De ce nu încerci să-i deschizi din nou?

— Mi-e frică… Pleoapele se separară puţin, dar numai ca lacrimile să poată izbucni. Se îmbrăţişară, în vreme ce ea plîngea în hohote. Sînt schimbată! Nu ştiu ce înseamnă asta, dar… Înainte puteam percepe lucruri sub pămînt…! Înainte simţeam Oraşul! Acum, totul este… foarte confuz!

El încercă să o liniştească. Ştia că era nevoie doar de puţin timp. Mai ştia, de asemenea, că, aşa cum spusese Darby, nici unul din ei doi nu va resimţi de-a lungul vieţii sale o schimbare radicală. Ar fi nevoie de mai multe generaţii pentru ca marile schimbări să se producă; dar, pînă atunci… poate că o biată fată oarbă va îndrăzni să vadă lumina… De ce nu?

Zîmbi şi îi atinse pleoapele cu vîrful degetelor.

— Încă nu se simt pregătiţi să se nască… Dar într-o zi vei putea constata ce efect produce zîmbetul pe chipul meu, te asigur… chiar dacă poate că vei fi decepţionată.

Fata zîmbi uşor.

— Nu cred că voi fi decepţionată.

În vreme ce o privea, Daniel se întrebă dacă s-ar putea naşte între ei doi o relaţie de „dragoste”. Era prea curînd ca să ştie, dar soarta Mayei începea deja să-l preocupe… şi preocuparea pentru soarta cuiva era semnul neîndoios că „meşteşugul” făcea loc „dragostei”.

— Scuzaţi-mă, spuse Darby din uşă. Dacă întrerup ceva…

Amîndoi îl invitară să intre. Omul biologic ţinea în mîini Biblia pe care o luase la ceremonie, dar pe Daniel îl interesă mai mult expresia lui. De-acum îl cunoştea şi ştia că strălucirea aceea din privire putea însemna un singur lucru.

— Ţi-a venit o altă idee ciudată… spuse el.

— Şi eu observ asta.

Maya încuviinţă, zîmbind.

— Poate că aveţi dreptate… Darby evită să răspundă şi

se scărpină în creştetul chel. Dar înainte de orice, voiam să vă spun două lucruri, amîndouă neaşteptate. Primul este că rudele lui Meldon Rowen tocmai mi-au comunicat ultima lui dorinţă... Mi-a lăsat ca moştenire asta. Deschise braţele. Casa lui din Sentosa. Niciodată nu mi-aş fi putut închipui, bietul meu prieten... Am venit să vă spun că este şi a voastră, ca şi a mea... De fapt, mai mult a voastră decît a mea, pentru că am hotărît să mă întorc în Europa. Sînt din Nord. Viaţa la Sentosa m-ar face să pierd ce mi-a mai rămas încă din minunatul meu trup biologic şi m-ar preface într-un androgin tinerel ca voi... Darby părea ciudat de înflăcărat, dar Daniel ştia că nu era datorită veştii despre moştenirea aceea. În sfîrşit, puteţi rămîne să trăiţi aici dacă aveţi chef. Şi îmi închipui că primind aurul care ni se oferă pentru conferinţe, nu veţi avea altceva de făcut decît să vă consideraţi bogaţi...

Lui Daniel ideea de a o vedea pe Yun trăind şi crescînd în reşedinţa de la Sentosa i se părea de necrezut. O privi pe fată, care zîmbea cu o expresie poznaşă.

— Héctor, n-ai venit ca să ne spui doar asta...

Chipul lui Darby se înroşise, ca al unui copil pe punctul de a comite o splendidă năzdrăvănie.

— Bine, am şi altă ştire... Foarte ciudată, fireşte. Tocmai a sosit o informaţie pe care am cerut-o din Germania. Vi-l amintiţi pe Shar, discipolul lui Mitsuko de la care a aflat Ezra Obed despre revelaţie? Era prieten cu Klaus Siegel... De fapt, se desfătau împreună.

— Ce coincidenţă...! spuse Daniel.

— Sau poate că nu-i o coincidenţă, replică Darby zîmbind. Poate că Shar i-a povestit lui Klaus, pe cînd se sărutau: „Va avea loc o revelaţie foarte importantă în ziua cutare, la ora cutare, în Marele Tren de Hamburg...” Şi bietul visător, nebunul de Klaus, a crezut-o orbeşte şi a hotărît să devină protagonistul...

Daniel cugetă la ideea aceea uimitoare.

— Vrei să spui că... totul a fost o invenţie a lui Klaus?

— Dar, Héctor, obiectă Maya, revelaţia era adevărată...

— Maya are dreptate. Daniel încuviinţă. Graţie ei am găsit *Cheia,* iar eu am reuşit să deconectez cablul care...

— Mai multe coincidenţe? Darby îi întrerupse fără să înceteze să zîmbească. Sau poate dorinţe ca să se întîmple astfel? Ridică Biblia în faţa lor. Ori... numai şi numai fantezii?

— Ce vrei să spui?

Maya se încruntă.

— Că aveaţi dreptate: mi-a venit o altă idee ciudată despre Cartea Noastră. O lăsă pe masă şi începu să se plimbe de colo colo. Am citit zilele astea cele paisprezece capitole ale sale, întrebîndu-mă ce sînt ele în mod exact. Adică, ce *au fost...* Dacă nu descriu lumea reală, ce semnificaţie au şi de ce au fost concepute?

— Ne-ai explicat că poate au fost redactate de un grup religios, care credea în mod greşit că lumea era astfel, spuse Maya.

— Şi nu mi-am schimbat părerea, observă Darby, dar mi s-a năzărit o altă teorie. Îi lipsesc dovezile, la fel ca tuturor teoriilor adevărate înainte de a fi dovedite...

— Ca şi celor false, argumentă Daniel.

— Totuşi, replică Darby rîzînd, aceasta este destul de ciudată ca să se dovedească a fi certă. Veţi vedea... Pînă acum am crezut că aceste texte au fost scrise din motive religioase sau ştiinţifice... Dar, dacă ar fi vorba de simple născociri? Mă refer la minciunile conştiente, voluntare... Istoricii afirmă că în epoci foarte îndepărtate existau poeţi care scriau minciuni spre deliciul cititorilor...

În tăcerea care urmă, Daniel observă că Maya îşi pierdea zîmbetul.

— Vorbeşti despre Biblie, Héctor, spuse fata dînd din cap. Despre Cartea Sacră. Cea mai importantă dintre toate.

— Pentru că aşa a hotărît un *scriptorium,* răspunse Darby.

— Pentru că noi am hotărît aşa cînd *scriptorium*-ul ne-a

oferit-o. Maya, foarte serioasă, îl înfrunta pe Darby cu ochii ei închişi, încă mai încerc să asimilez ideea simplă potrivit căreia Cartea Noastră nu defineşte lumea aşa cum o cunoaştem… Aşadar, nu voi accepta să o huleşti…

— Nu aveam de gînd să hulesc. Darby părea mîhnit. Am citit capitolele ca şi cum nu le-aş fi parcurs niciodată… Mi s-a părut atît de ciudat tot ce li se întîmplă personajelor… De ce n-a putut fi vreodată aşa?

Se apără, oarecum încordat.

— Pentru că a fost scrisă cu scopul de a se ajunge la adevăr, spuse Maya. Chiar dacă se dovedeşte că este greşită, nu putem considera Biblia Dragostei şi a Meşteşugului ca simple fantezii ale unui poet pus pe glume…

— N-am spus că ar fi…

Tensiunea era palpabilă. Daniel vru să o atenueze cu un comentariu banal, care tocmai îi venise în minte. Luă cartea pe care Darby o lăsase pe masă şi arătă coperta.

— Iartă-mă, Maya, dar… aţi observat? Poate că sînt un prost, dar nu este „Biblia Dragostei *şi a Meşteşugului”.* Toată lumea o numeşte aşa, dar titlul exact este „Biblia *Dragostei-Meşteşug”.* Asta poate însemna ceva?

Maya se grăbi să răspundă.

— Acum cred că înseamnă ceva, spuse ea pe un ton reverenţios, de parcă ar fi recitat o lecţie învăţată. Cartea Noastră se numeşte a „Dragostei” pentru că vorbeşte despre pasiunea spiritului, despre idealurile şi umbrele care zac sub acestea. „Meşteşugul” se referă la felul în care trebuie să facem lucrurile, la ceea ce este practic, la ceea ce realizăm cu mîinile…

— Asta o ştiam deja, dar…

— În concluzie, continuă Maya întrerupîndu-l, cuprinde tot ceea ce interesează fiinţa omenească: lumea interioară a pasiunilor şi lumea practică a realităţii exterioare. „Dragoste şi Meşteşug.”

„Nu există nici un «şi»”, se gîndi Daniel observînd

coperta, dar i se păru mai potrivit să nu spună nimic. Fata se întoarse din nou spre Darby.

— Héctor, îţi respect teoriile şi nu pot nega dovezile pe care le-am găsit în *Cheie,* dar sînt de părere că trebuie să o iei ceva mai încet... Am trăit toată viaţa mea crezînd în această carte şi acum... aş putea admite că este greşită, dar... nu pot să mă gîndesc că a fost scrisă de cineva care dorea să rîdă de noi toţi, să-şi bată joc de viitor şi de omenire... Este vorba de Biblie. Nu a fost concepută ca un joc. Cine a făcut-o, *credea* în ea.

Darby încuviinţă în tăcere, dar cînd vorbea nu părea convins:

— Am vrut doar să spun că ne-am petrecut viaţa fiindu-ne frică din pricina acestor paisprezece capitole... şi poate că sînt doar minciuni create pentru amuzament!

— Asta m-ar face să-mi fie *şi mai tare frică*, răspunse Maya. Ochii îi tremurau, dar nu-i deschise. După o tăcere bruscă, adăugă: Iertaţi-mă.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, în vreme ce fata se îndrepta spre uşă (genunchiul ei era din ce în ce mai bine, dar Daniel observă că încă mai şchiopăta) şi o închidea după ea. Peste o clipă, Daniel zîmbi, încercînd să nu acorde importanţă celor întîmplate.

— E nervoasă... Pentru ea a fost mult mai dificil decît pentru noi...

— Ştiu, sînt un idiot... Darby făcu un gest de nerăbdare. Mă doare că am jignit-o... Şi, în orice caz, ce dovezi am? Cu trecerea timpului, fără îndoială, puţinele date obiective pe care le-a găzduit *scriptorium*-ul au fost şterse din *Cheie* sau convertite în altceva...! N-au mai rămas date! Nici una.

În vreme ce Darby se plimba prin salon cugetînd la temerile sale, Daniel îşi scutură capul, neştiind ce să spună. Privi din nou cartea groasă cu coperte negre. Titlul era scris cu litere aurii, în relief: BIBLIA SACRĂ A DRAGOSTEI – MEŞTEŞUG. Era un exemplar frumos, chiar dacă literele pierduseră ceva din culoare. Daniel suflă peste ele, le frecă

apoi cu marginea vălului său, le privi şi se simţi satisfăcut de rezultat. Străluceau puţin mai mult, alcătuind cîteva cuvinte în limba universală numită „engleză”:

The Holy Bible
Of Love Craft

Nota autorului

Scrierea unui roman bazat pe opera lui H.P. Lovecraft[13], fără să-i menţionez nici măcar o singură dată (mă rog, doar *o singură dată)* numele sau pe vreunul dintre zeii şi creaturile sale de rău augur, şi care să poată fi citit şi apreciat de cei care nu s-au apropiat niciodată de Lovecraft, mi s-a părut o provocare pe care trebuia să o accept. Ideea de a considera opera lovecraftiană ca pe un fel de religie are deja o veche tradiţie în lumea literaturii fantastice şi nu e lipsită de o anumită logică: la urma urmelor, acest genial „profet" a creat noi zei, a adunat adoratori în jurul lui şi a inventat ritualuri şi rugăciuni. Pe măsură ce îmi redactam romanul, am constatat, totuşi, că o infinitate de noi posibilităţi se deschideau în faţa mea precum cutiile chinezeşti, permiţîndu-mi să reflectez la aspectele care mergeau dincolo de HPL. Cu toate acestea, ce s-ar fi ales de această carte fără uscăţivul cavaler de Providence[14]? Flacăra lui mi-a aprins imaginaţia în urmă cu peste treizeci de ani şi continuă să ardă ca în prima zi... Vă mulţumesc pentru această lumină magică, domnule Lovecraft!

Am rămas dator faţă de mulţi oameni care pe ici, pe colo, în această lume şi în altele, m-au ajutat la acest proiect. Jack Jaeger, Robert Wermli Sr. şi, în special, Will Forman, expert în proiectarea submarinelor, au întreţinut cu mine o neobosită conversaţie despre adîncul oceanului şi numeroasele moduri de a ajunge (şi de a trăi) în el. Le mulţumesc lor şi tuturor acelora care, în Japonia şi în Noua Zeelandă, m-au ajutat să cunosc mai bine ceea ce nu aveam să mai povestesc, dar a avut o influenţă asupra celor pe care chiar le-am povestit. Nu vreau să omit a menţiona extraordinara organizare a New Zealand

13 Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), scriitor american, autor de povestiri fantastice, considerat unul dintre precursorii literaturii science-fiction (n.tr.).

14 Alt nume dat inspiratorului acestui roman, născut în localitatea Providence, statul Rhode Island (n.tr.).

International Arts Festival[15] şi comportarea minunată a responsabililor acestuia.

Reprezentanţii mei, Carina Pons, Gloria Gutierrez şi Carmen Pinilla, de la Agenţia Carmen Balcells, au o profesie magică: reuşesc să transforme ceea ce nu reprezintă decît nişte idei abstracte prezentate pe ecranul unui computer într-o carte capabilă să ajungă la orice cititor. Le sînt, de asemenea, recunoscător pentru îndemnul constant şi ajutorul pe care mi le acordă.

Nu mai puţin magică este şi intervenţia cititorilor, care transformă, din nou, cartea în idei abstracte care se întorc la mine prin acelaşi ecran cu concursul reţelei de internet şi al spaţiilor precum forumul de pe pagina personală sau celelalte forumuri: lor, tuturor, mii de mulţumiri!

În încheiere, fără Mária José, José şi Lázaro nimic din toate acestea (inclusiv eu) n-ar avea nici un sens.

15 Festivalul Internaţional al Artelor din Noua Zeelandă (în lb. engleză în orig.) (n.tr.).

Biblia Dragostei – Meşteşug

Adaug lista celor Paisprezece Capitole care alcătuiesc Biblia lumii lui Daniel Kean, aşa cum se raportează ele la cele paisprezece povestiri din *Miturile lui Cthulhu* de Lovecraft şi la cele paisprezece capitole ale romanului. Cititorul interesat va putea compara credinţele din fiecare capitol cu tema povestirilor lovecraftiene.

Capitolul întîi *Azathoth (fragment)*
Capitolul al Doilea *Oraşul Fără Nume*
Capitolul al Treilea *Ceremonialul*
Capitolul al Patrulea *Chemarea lui Cthulhu*
Capitolul al Cincilea *Culoarea de dincolo de spaţiu*
Capitolul al Şaselea *Oroarea din Dunwich*
Capitolul al Şaptelea *Cel ce şopteşte în întuneric*
Capitolul al Optulea *Visele din casa vrăjitoarei*
Capitolul al Nouălea *Cel care bîntuie în întuneric*
Capitolul al Zecelea *Umbra de peste Innsmouth*
Capitolul al Unsprezecelea *Umbra de dincolo de timp*
Capitolul al Doisprezecelea *În munţii nebuniei*
Capitolul al Treisprezecelea *Cazul lui Charles Dexter Ward*
Capitolul al Paisprezecelea *Fiinţa din prag*[16]

Pentru citatele din fiecare capitol, aproape întotdeauna referitoare la povestirile lui Lovercraft cu care acestea se află în relaţie, am folosit *ad libitum*[17] traducerile lui Alvarez

16 Menţionez, pentru cititorul interesat, titlurile originale ale povestirilor lui Lovecraft: I. *Azatholh;* II. *The Nameless City;* III. *The Festival;* IV *The Call of Cthulhu;* V *The Colour Out of Space;* VI. *The Dunurich Horror;* VIL *The Whisperer în Darkness;* VIII. *The Dreams în the Witch House;* IX. *The Haunter of the Dark;* X. *The Shadow Ooer Innsmouth;* XI. *The Shadow Out of Tune;* XII. *At the Mountains of Madness;* XIII. *The Case of Charles Dexter Ward;* XIV *The Thing on the Doorstep.* (n.tr.).

17 După plac (în lb. latină în orig.) (n.tr.).

Garrido pentru Grupul Editorial EDAF şi ale lui Torres Oliver, Llopis şi alţii pentru editura Aguilar, dar nu am omis să consult ediţiile în limba originală adnotate şi comentate de S.T. Joshi pentru editura Penguin şi, atunci cînd am socotit nimerit, am oferit propria versiune. „Fragmentele prebiblice de origine necunoscută” citate la început aparţin, în această ordine, romanului meu *Dqfne cea ştearsă din amintire* şi „Apocalipsei” din Biblia de la Ierusalim. Îmi cer scuze pentru a mă fi citat pe mine însumi, dar, ca dezvinovăţire, adaug că, de fapt, ideea primordială a romanului *Cheia Adîncului* este inspirată direct din acel paragraf din *Dafne.*

JCS
Madrid, 2007

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI. GERMANIA
Capitolul întîi: Klaus
Capitolul al Doilea: Oraşul
Capitolul al Treilea: Ceremonia

PARTEA A DOUA. JAPONIA
Capitolul al Patrulea: Al patrulea
Capitolul al Cincilea: Culoarea
Capitolul al Şaselea: Doowich
Capitolul al Şaptelea: Revelaţia
Capitolul al Optulea: Casa

PARTEA A TREIA. NOUA ZEELANDĂ
Capitolul al Nouălea: Întunericul
Capitolul al Zecelea: Recifele
Capitolul al Unsprezecelea: Umbrele
Capitolul al Doisprezecelea: Muntele

PARTEA A PATRA. ABISUL
Capitolul al Treisprezecelea: Cadavrul
Capitolul al Paisprezecelea: Ultimul

EPILOG

NOTA AUTORULUI

BIBLIA DRAGOSTEI – MEŞTEŞUG